
The
SECRET
FIANCÉE
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
CATHARINA MAURA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Gizli Nişanlı

LEXINGTON & RAYA'NIN

HİKAYESİ WINDSORS

CATHARINA MAURA

Copyright © 2024 by CATHARINA MAURA

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu, her kalp atışında mutluluğu arzulayan ama ona ulaşmaya cesaret edemeyen bizler için. Korkunun geleceğinizi belirlemesine izin vermeyin.

Contents

Bölüm 1 Bölüm 2 Bölüm 3 Bölüm 4 Bölüm 5 Bölüm 6 Bölüm 7 Bölüm 8 Bölüm 9 Bölüm 10 Bölüm 11 Bölüm 12 Bölüm 13 Bölüm 14 Bölüm 15 Bölüm 16 Bölüm 17 Bölüm 18 Bölüm 19 Bölüm 20 Bölüm 21 Bölüm 22 Bölüm 23 Bölüm 24 Bölüm 25 Bölüm 26 Bölüm 27 Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35

Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64 Bölüm 65 Bölüm 66
Bölüm 67 Bölüm 68 Bölüm 69
70. Sonsöz

Bir

LEXINGTON

Parmaklarım klavyemin üzerinde uçuşurken, satır satır kodlar güvenlik sistemimizi yavaşça çözerken omurgamda gergin bir heyecan dolaşıyor. İlk etapta kendi ailemin yazılımını hacklemek zorunda kalmam saçmalık ve onu aşmaya uzaktan bile yaklaşmamın haftalar sürmesi daha da büyük bir saçmalık. Güvenlik Müdürümüzün sistemlerindeki en ufak bir zayıflığı bulmak için yüzlerce saat harcadım ama her seferinde elim boş döndüm.

Şimdiye kadar.

Büyükannemin bilgisayarına girmemi sağlayacak son birkaç satırı yazarken kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Enter tuşuna basmadan önce parmaklarımı büküp nefes alıyorum.

"Şükürler olsun," diye fısıldıyorum monitörüm bir anlığına yanıp sönüp büyükannemin ana ekranını yansıtıyor. Anne babamın beş kardeşimle birlikte arka planda çekilmiş fotoğrafı neredeyse yaptığım şeyi durduracak kadar suçlu hissetmeme neden oluyor ama hayatımın kontrolünü elimde tutma ihtiyacım bu duyguyu bastırıyor.

Zamanım kısıtlı olduğu için aklıma gelen en metodik şekilde büyükannemin bilgisayarını ararken sinirlerim tenimde dans ediyor ve geçen her saniye hayal kırıklığım artıyor. "Onu nereye sakladın, büyükanne?" Daha hızlı, daha çılgınca yazarak mırıldanıyorum.

Bakışlarım büyükbabamdan yadigâr Laurier saatime kayıyor, saatin saniye ibresi rahatça hareket ediyor. Güvenlik Şefimiz Silas Sinclair neyin peşinde olduğumu anlayacak ve en fazla birkaç dakika içinde beni dışarıda bırakacak, böylece aradığım bilgiyi bulmam için bana yaklaşık üç dakika daha vermiş olacak. Dahili monitörlerim yanıp sönmeye başladığında "*Kahretsin,*" diye inliyorum.

Robot asistanım Pippy, laboratuvarımdaki hoparlörlerden gelen sesiyle adımı söylediğinde doğruluyorum. "Lex, Sinclair Güvenlik üzerinde çalıştıkları bir ihlal tespit etti. Seni dışarıda bırakmaları uzun sürmez," diyor bana. "Tahminlerime göre iki dakikan kaldı."

"Lanet olsun, Silas."

Daha hızlı çalışıyorum, büyükannemin sistemlerinde adımın geçtiği her yeri arıyorum, ki binlerce var. En iyi yazılımcı olabilirsiniz ama bir stratejiniz yoksa becerileriniz hiçbir işe yaramaz - ve ben şu anda kendimi oldukça işe yaramaz hissediyorum.

"Hadi," diye fısıldıyorum, saniyeler sonuçsuz geçtikçe tedirginliğim artıyor. "Nerede saklanıyorsun?"

Tam umut verici bir belgeyi açarken ekranım titriyor ve kalbim neredeyse duracak gibi oluyor. En fazla birkaç saniyem kalmıştı ama bu süre aradığım şeyi bulmam için yeterliydi.

Raya Lewis.

Ekranım kararırken kendi kendime sırıtıyorum, memnuniyetim göğsümden tüm vücuduma yayılıyor. "Raya," diye fısıldıyorum. Onun adını bilmem gerekmeden önce yüksek sesle söylemek neredeyse günah gibi geliyor. Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve tavana bakıyorum, zihnim dönüyor. "Kimsin sen, Raya Lewis?"

Kendimi bildim bileli ailem görücü usulü evlilikleri mevcut işimizi büyütmek ve yeni sektörlere girmek için bir yol olarak kullandı. Hiçbirimiz kiminle evleneceğimizi seçemeyiz ve ben de farklı olmayacağım, ancak bu işe körü körüne girmeyeceğim. Büyükannemin kardeşlerime yaptığı gibi benimle de oynamasına izin vermeyeceğim; ipleri her zaman onun elindeyken, seçimlerinin kendilerine ait olduğunu düşünmeleri için onları sinsice manipüle etmesine izin vermeyeceğim.

Telefonum çalmaya başlıyor, beni sersemliğimden kurtarıyor ve gelen görüntülü aramayı görünce sırıtıyorum. Sonunda telefonu açmadan önce bir vuruş geçiyor ve sonra bir tane daha.

"Benimle dalga mı geçiyorsun Lex?" Silas, yüzünde öfke yazılı olduğunu söylüyor.

Telefonumu masamın üzerine koyup Silas'ın benim için hazırladığına şüphe olmayan derse hazırlanırken sadece omuz silkiyorum. "Sadece seni tetikte tutuyorum Si. İşini gerçekten yaptığından başka nasıl emin olabilirim ki?"

Bana kendini beğenmiş bir şekilde gülümsememi neredeyse imkânsız kılan alaycı bir bakış fırlatıyor ve benim eğlenmem onun öfkesini daha da artırıyor. "Bunu büyükannene nasıl açıklayacağım?"

İçimdeki tüm memnuniyet kırıntıları eriyip gidiyor ve koltuğumda doğruluyorum. "Yapamayacaksın," diye uyarıyorum onu, sert ses tonuma rağmen sesimdeki tedirginlik belli oluyor. "Evlenmeye zorlanacağım kadınla ilk tanışmam büyükannemin şartlarına göre olamaz. Benden bekleneni yapacağım ama bunu kendi şartlarımla yapacağım. Birbirimizle resmen tanıştırıldığımız anda hiç şüphesiz yaratacağı dış görünüşün ardında müstakbel eşimin kim olduğunu bilmem gerekiyor."

İfadesi düşüyor, anlayış öfkesini alıp götürüyor ve iç çekiyor. "Eğer bu ortaya çıkarsa bilmiyormuş gibi yapacağım," diyor isteksizce, gözlerinden acımaya benzer bir şey geçiyor.

Başımı eğiyorum, kalbim acıyla çarpıyor. Bunu neden yaptığımı herkesten iyi o biliyor. Ne de olsa beni kurtaran oydu. Silas beni kimse bulamazken buldu ve o zamandan beri ailem ve ben ona borçluyuz.

"Raya Lewis hakkında ne biliyorsun? Büyükannemin onunla ilgili dosyasını okuyamadan beni dışarıda bıraktınız."

Silas başını sallar. "Sana hiçbir şey söyleyemeyeceğimi biliyorsun. Onun adını öğrenmiş olman yeterince kötü."

Ona bakarken sabırsızca ayağımı yere vuruyorum, yerinden kıpırdamayacağını biliyorum. Bu görüşmeyi bitirdiğim anda, onunla ilgili her türlü bilgiyi gömecek. "Sadece nasıl biriyle evleneceğimi bilmek istiyorum Silas. Aynı hatayı ikinci kez yapmayacağımı bilmem gerek."

Silas elini saçlarında gezdiriyor ve iç geçiriyor. "Kahretsin," diye inliyor, beni inkâr edemeyeceğini biliyor. "Astor Koleji'nde robotik bölümünde okuyor," diyor tereddütle, çok az şey anlatmış olmasına rağmen anlattıklarından pişman olacağından eminmiş gibi.

"Robotik," diye mırıldanıyorum, onun bölümünün benimkiyle aynı olduğunu öğrenince tuhaf bir şekilde şaşırıyorum. Sadece bu da değil, aynı zamanda benim gittiğim üniversiteye -en iyi arkadaşlarımdan birinin sahip olduğu üniversiteye- devam ediyor.

"Lex," diyor Silas, sesi ihtiyatla dolu. "Eşleşmenin henüz onaylanmadığını bilmelisin. Raya'nın babasının büyükannenin teklif ettiği birleşmeye çok ihtiyacı var, ama bir anlaşma yapmayı reddediyor.

evlilik anlaşmanın bir parçası. Bu haliyle, bu nişanın gerçekleşeceğinden emin değilim."

Bir an pencereden dışarı bakıyorum, göğsümün derinliklerinde yabancı bir his var. "Hayır," diye mırıldanıyorum. "İçimde o kıza dair bir his var."

İki

RAYA

Laboratuvarın etrafındaki kapsamlı alarm sistemini tetiklememeye dikkat ederek birbiri ardına temkinli adımlar atarken kalbim deli gibi çarpıyor. Yanlış bir adım *atarsam* güvenlik beni binadan çıkarmak için koşarak gelir.

Çaldığım yaka kartını elime alıp okuyucuya doğru tutarken nefesimi tutuyorum ve son haftalarda güvenlik protokollerinin hiçbirinin değişmemiş olması için dua ediyorum. "Tanrı'ya şükür," diye nefes alıyorum kapı sesli bir şekilde açıldığında, yumuşak klik sesi etrafıma kaçamak bakışlar atmama neden oluyor, buraya kadar gelebildiğime şaşırıyorum.

İçeri girdiğimde omuzlarım gevşiyor, bakışlarım odanın ortasındaki bir platformun üzerine yerleştirilmiş elektrikli arabaya takılıyor. Onu her gördüğümde yeniden hayranlık duyuyorum. Bu, ticari olarak satışa sunulacak tamamen güneş enerjisiyle çalışan ilk araba - babam yıllar önce beni ilk kez işe getirdiğinden beri hayalini kurduğum teknolojik bir başarı, masasının üzerinde tam da bu arabanın planları vardı. O zamanlar bunun için gerekli teknoloji mevcut değildi, ancak bu onu sürdürülebilir bir araba hayalinin peşinden gitmekten alıkoymadı.

Çantamı ayaklarımın dibine bırakıp babamın yıllar önce bana verdiği altın renkli havalı cırcırı almak için uzanırken iç çekiyorum. Yüzümde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle elimi sıkıyor ve arabanın tavanındaki güneş panellerine uzanıyorum; ancak parmaklarım soğuk yüzeye değdiği anda gülümsemem soluyor.

Yüksek sesli alarmlar çalmaya başlıyor ve saniyeler sonra güvenlik görevlileri hışımla içeri giriyor. Yenilgiyle başımı eğiyorum ve donup kalıyorum, sırtım kapıya dönük, utanç beni yerimde sabit tutuyor. *Lanet olsun.* Güvenlik sistemini arabanın kendisine nasıl bağlamışlar? İçeri girmenin çok kolay olduğunu bilmeliydim. Birkaç dakika içinde binadan içeri girdiğimde bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydım.

"*Raya Indira Lewis*, laboratuvarımda ne yaptığınızı açıklamak ister misiniz?"

Babamın sesini duyunca yavaşça arkamı dönüyorum, yanaklarım alev alev yanıyor ve kalbim göğsümde küt küt atıyor. "Merhaba, baba!" Sesim sahte bir neşeyle doluydu ve hafif titremem sinirlerimi ele veriyordu. "Senin bir toplantıda olman gerekmiyor muydu?"

Babamın özel güvenlik görevlilerinden altısı, üçü iki yanında olmak üzere etrafını sarıyor ve hepsinin bakışları aynı - biraz da şaşkınlıkla karışık bir bıkkınlık. Babam bana doğru yürürken kenara çekiliyorlar, kaşları kalkık ve gözleri, göstermeye çalıştığından emin olduğum sertliği azaltacak şekilde parıldıyor. "Yüksek lisansına odaklanacağın konusunda anlaştığımızı sanıyordum, o zaman neden seni haftada birkaç kez laboratuvarımda buluyorum?" Saçlarımı yüzümden nazikçe çekip alıyor ve başını sallıyor.

"*Baba*," diye söze başlıyorum, ses tonum savunmacı. "Bugün sınıfta denemem gereken bir şey öğrendim. Sanırım güneş panellerini nasıl tamir edeceğimi biliyorum."

Babamın ifadesi değişiyor, parlak mavi gözlerini bir parça umutsuzluk bastırıyor. Bakışları bana nasıl hissettiğimi çok iyi bildiğini söylüyor - sayısız kez benim yerimde durmuş, büyük yatırımlar yaptığımız projeye bir çözüm bulacağından emin olmuş ama bunu gösterecek hiçbir şey bulamamıştı.

Çoğu güneş paneli maruz kaldıkları güneş ışığının sadece %20'sini depolayabiliyor ve bu bir araba için yeterli değil. Bu seviyeyi iki katına çıkarmayı başardık, ancak bu arabanın uygulanabilir olması için bunu %80'e yaklaştırmamız gerekiyor. Arabamız olması gerektiği gibi çalışmıyor ve bu nedenle halka satılamıyor.

Babam da ben de sürdürülebilir otomobillerin geleceğimiz olduğuna inanıyoruz, ancak ikimiz de karşı karşıya olduğumuz ekonomik gerilemeyi hesaba katmamıştık. Babam bunu benden saklamak için elinden geleni yaptı ama ben şirketin iflasın eşiğinde olduğunu biliyorum. İnsanlar bugünlerde yeni araba almıyor. Lüks arabalar pek etkilenmiyor, ama orta sınıf arabalar? Şu anda satmıyorlar ve daha üst sınıf araçlara geçmek için kaynaklarımız ya da uzmanlığımız yok. Bunu bir ürüne yaptığımız ağır

yatırımla birleştirdiğimizde

uygulanabilir değildir ve ağır borçlar ve bunları kaldıramayacak düşük gelirlerle baş başa kalırız.

Her geçen gün, babamın annem ve benim için güçlü kalmaya çalışırken umudunu kaybettiğini görebiliyorum. Yardım etmek için yapabileceğim pek bir şey yok ama denemeye devam edebilirim ve denemeye devam edebilirim. Güneş enerjisiyle çalışan arabamızı ticari olarak uygulanabilir bir ürüne dönüştürebilirsek, bu her şeyi değiştirir. Sadece sürdürülebilirlikte değil, elektrikli otomobillerde de anında öncü oluruz. Bu sadece şirketi kurtarmakla kalmaz, babamın her zaman hayalini kurduğu türden yeni zirvelere taşırdı.

Babam ellerini kollarıma koyuyor, yüz ifadesi anlayış kadar sertlikle de dolu. "Melek," diyor, sesi yumuşak. "Birkaç ay içinde mezun olduğunda şirket orada olacak. Bu arada üniversitenin tadını çıkarmanı istiyorum. Anıların olsun, Raya. Hayatını yaşa. Ben de senin yaşındayken bunu tam olarak anlayamamıştım ama zaman gerçekten çok değerli ve onu prototipimiz üzerinde çalışarak harcadığını görebiliyorum. Bizden yeterince şey götürdü, değil mi?" Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve gülümsemeye zorluyor. "Ayrıca, bu gece Adam'ın doğum günü değil mi? Bu gece orada olmalısın, Raya. Burada, laboratuvarımda değil."

Suçluluk duygusu kelimelerimi çalıyor ve yere bakıyorum. Haklıydı. En iyi arkadaşımın doğum günü partisinde olmam gerekirken, burada, babamın laboratuvarındayım çünkü bir fikri denemeye karşı koyamadım. Adam ve ben ayrı üniversitelerde okurken birbirimizden biraz uzaklaştık ve şimdi yüksek lisansımızı birlikte yaptığımız için bunu düzeltmeye çalışıyorum, ancak arkadaşlıklarıma öncelik verme konusunda berbat bir iş çıkardım.

"Bu şirket senin geleceğin Raya, ama bugünün olmamalı. Hafta içi seni bir daha burada yakalarsam, binaya girmeni tamamen yasaklarım."

İtiraz etmeye başlıyorum ama babam sert bir bakışla beni susturuyor. "Yirmili yaşlarının eğlence ve sayısız pişmanlık verici kararla dolu olması gerekiyor Angel. Tatmin edici bir hayat yaşamanı istiyorum. Git keşfet. Seni mutlu eden şeyin ne olduğunu bul. Bir ya da iki hobi bul. Lewis Motors senin tüm kimliğin olamaz - bir şekilde... bir gün şirket artık orada olmasa bile iyi olacağını bilmem gerekiyor."

Başka tarafa bakıyor, yüz ifadesi çatlıyor. Babam kendini toparlamadan önce, daha önce ondan tanık olduğum hiçbir şeyin ötesinde saf azap ve endişe bir anlığına parlıyor. "Özür dilerim baba," diye mırıldanıyorum.

Ne için özür dilediğimden emin değilim. Gizlice girdiğim için üzgün *değilim*, ama ona yardım etmenin bir yolunu bulamadığım için üzgünüm.

Üç

RAYA

Adam'ın en sevdiği çatı barı *King of Hearts'a* girerken aklım hâlâ güneş panellerindeydi. Babama planlarımın genel bir özetini bıraktım ve beni azarlasa da ilk fırsatta fikirlerimi uygulayacağını biliyorum. Umarım bu sefer işe yarar.

Kalabalığın arasında dolaşırken bas gitarın titreşimleri vücuduma yayılıyor, bakışlarım her yerdeki sayısız balo elbisesi ve maskelerin üzerinde geziniyor. *King of Hearts* temalı partileriyle tanınıyor ve mekân bu gecenin peri masalı teması için büyülü bir şeye dönüşmüş.

Peri ışıkları Adam'ın doğum günü için ayırdığı masaya giden yolu aydınlatıyor ve ben kendimi neşelenmeye ve gülümsemeye zorluyorum. Çaresizliğin beni tüketmesine izin veremem - bu gece olmaz.

Adam beni fark ediyor ve muzip bir ifadeyle bir shot bardağını kaldırıyor, başında altın renkli plastik bir taç var. "Babanın laboratuvarına girme konusundaki çılgın planların doğum günüme geç kalmana neden olursa bir shot yapmak zorunda kalacağın konusunda seni uyarmıştım."

Başımı sallıyorum ve sırıtıyorum, ruh halim hızla düzeliyor. "Asla olmaz!" Kolumu kaldırıp bileğimi gösteriyorum. "Saatin on ikiyi vurmasına on dakika var!"

On yaşımızdan beri onun doğum gününü gece yarısı kutluyoruz ve bu yıl da bir istisna olmayacak. Güneş panellerine aşırı derecede takıldım.

Aylar oldu ve bu durum sadece derslerimi ihmal etmeme ve babamın laboratuvarına girmemin yasaklanmasına neden oldu. Bunun arkadaşlıklarımı da etkilemesine izin vermeyeceğim.

Adam başını sallıyor ve kolunu bana doluyor. "İyi," diye homurdanıyor, gözleri özenle yaptığım göz makyajımda geziniyor. "Ne olman gerekiyor?" diye soruyor kaşlarını çatarak. "Sen bir ejderha mısın? Bir prenses gibi giyinip geleceğinden emindim."

Kıkırdayıp arkama yaslanıyorum ve makyajımı düzgün bir şekilde göstermek için onun kucağından kayıyorum. King of Hearts temalı partileriyle tanınır ve ben de bu gecenin peri masalı temasına uygun en şirin yüz çıkartmalarını buldum. "Ben bir periyim! Peri, peri masalı, anladın mı?" Gözlerimin etrafındaki özenle yapılmış kanatlara bakarak bunun çok açık olduğunu düşünmüştüm ama belli ki değilmişim.

Adam gülümsemesini bastırmak için elinden geleni yaparken dudakları kıpırdıyor, ama sadece birkaç dakika dayanabiliyor, sonra bir kahkaha atıyor ve bu sırada tacı düşüyor.

"Raya!" diye bağırıyor Sinyaller ve Sistemler sınıfımızdaki kızlardan biri ve bir de bakıyorum ki elimde altın rengi bir kokteyl bardağı var. "Şerefe!"

İçkiyi geri devirmeden önce derin bir nefes alıyorum, içimdeki kasveti biraz olsun dağıtmasını umuyorum ama dağıtmayacağını da biliyorum. Babamın sarsılmaz güveni başkalarını kandırabilir ama beni değil. İflastan sadece birkaç ay uzakta olduğumuzu ve tek kurtuluşumuzun prototip olduğunu biliyorum. Güneş panellerini tamir edebilirsem, bu her şeyi değiştirebilir. Sanki çözüm dilimin ucunda ama yine de benden kaçmaya devam ediyor. Babamın benim için rol yapmasını izlemek giderek zorlaşıyor ve daha ne kadar bilgisizmiş gibi davranabileceğimden emin değilim.

Adam bana bir bardak daha uzattığında sakin bir nefes alıyorum, bakışları yavaşça yüzümde geziniyor, kaşları kalkıyor. "Sorun ne?" diye soruyor, kolu omzuma dolanıyor.

Onu rahatlatmak için parmak uçlarıma kadar yükseliyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Bir şey yok," diye kekelemeyi başarıyorum ve Adam biraz geriye yaslanıp bana bakıyor, ikna olmaktan çok uzak olduğu belli. "Daha da önemlisi," diyorum ona, telefonum cebimde titremeye başladığı anda bir gülümseme yapıştırarak, "geri sayımımıza hazır mısın?"

Yüzü aydınlanıyor ve hevesle başını sallıyor, ben içinde bulunduğumuz gürültülü barda elimden geldiğince ondan geriye doğru sayarken tüm dikkatini bana veriyor. "Üç, iki, *bir*... 22. doğum günün kutlu olsun,

Adam!"

Kollarım omzuna dolanıyor ve beni ayaklarımdan kaldırıp güçlü bir sarılmayla eziyor. Adam beni tekrar yere bırakmadan önce kısa bir süre için yüzünü saçlarıma gömüyor. Onu doğum gününü kutlamak isteyen diğer arkadaşlarımıza doğru iterken, saatlerdir ilk kez gerçekten mutlu bir şekilde ona sırıtıyorum.

"Neye ihtiyacımız var biliyor musun?" Adam'ın laboratuvar partneri Sophia bağırıyor. "Çekimler!" Sözleri sevimli Külkedisi kıyafetiyle o kadar tezat oluşturuyor ki sözlerini algılamam bir an alıyor.

Adam'ın gözleri benimkileri buluyor ve ikimiz de aynı anda kahkahayı patlatıyoruz. İğnelerden ne kadar nefret ettiğimi biliyor. "Onları alacağım," diyorum ona, "ama hiç yapmayacağım!"

Adam bana iyi olup olmadığımı kontrol ettiğini hemen anladığım bir bakış fırlatıyor ve bara doğru yürümeden önce ona başımı sallıyorum, ruh halim düzeliyor.

Yirmi dakika sonra barmen bana on iki shot ile dolu bir tepsi uzatıyor ve ben de yüzümü buruşturarak tepsiyi ondan alıyorum, bu kalabalıkta hiçbir şeyi dökmeden onları arkadaşlarıma nasıl taşıyacağımdan emin değilim.

Sanki evren arayışımın ne kadar umutsuz olduğunu kanıtlamaya çalışıyormuş gibi, bardan uzaklaştıktan birkaç dakika sonra, henüz bir adım bile atmamışken birine çarpıyorum. Mavi likör bembeyaz gömleğimin üzerine dökülüyor ve anında kumaşı ıslatıyor.

Mahcubiyet üzerime çöküyor ve bakışlarım uzun boylu yabancının yüzüne yöneldiğinde donup kalıyorum, ancak yüzünün üst yarısının kanat şeklindeki sarı ve altın ışıltılı bir maskeyle örtüldüğünü görüyorum. Dudaklarım aralanıyor, dilimin ucunda bir özür var ama siyah saçlarını, anında kıskandığım kalın siyah kirpiklerle çerçevelenmiş göz kamaştırıcı zümrüt gözlerini ve şimdiye kadar gördüğüm en seksi elmacık kemiklerini gördüğümde kelimelerim bir an için başarısız oluyor.

Gözleri benimkileri buluyor ve şok olmuş gibi görünüyor ama gözlerinde öfke yok. "*Çok* özür dilerim," diye kekeliyorum sonunda, aramızda sessizlikle dolu saniyeler geçerken kendimi giderek daha gülünç hissediyorum.

Başını sallıyor ve tahta tepsiye uzanırken gülümsüyor, sevimli gamzeleri onu anında daha da çekici kılıyor. "Daha fazla zarar vermeden önce sana yardım edeyim, küçük peri," diyor, gözleri eğlenceyle parıldıyor. "Bunun senin ellerinde güvende olduğunu sanmıyorum." Onu benden alıyor ve bir eliyle zahmetsizce kalabalığın üzerinde tutarken diğer eliyle benimkine uzanıyor. "Bunu nereye taşıyacağım?"

Elini sıkıca kavrayıp onu masamıza doğru çekerken kalbim küt küt atıyor, yardımı için minnettarım ve itiraz edemeyecek kadar utanıyorum.

Adam beni fark ettiğinde gülümseyerek el sallıyor, ancak arkamdan gelen ve ellerimiz birbirine dolanmış olan yabancıyı fark ettiğinde gülümsemesi kayboluyor. "Raya," diyor Adam tepsi masaya konduğu anda. "Kim bu?"

"Lex." Sesi pürüzsüz ve sert, içinde daha önce olmayan bir tehlike ipucu var. Bu isim ona yakışıyor - güçlü ama eğlenceli, tam da yaydığı titreşim bu.

Utangaç bir şekilde gülümsüyorum. "Yanlışlıkla içkilerimizin yarısını üzerine döktüm," diye açıklamaya başlıyorum, hâlâ elini tuttuğumu geç de olsa fark ediyorum.

Elimi çekiyorum ve arkamdan eğilirken kaşlarını kaldırıyor. Dudakları kulağıma değiyor, bu his omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti gönderiyor. "*Raya,*" diye tekrarlıyor, sanki ismimi deniyormuş gibi. "O adam senin erkek arkadaşın mı?"

Dudaklarımdan şaşkın bir kahkaha dökülüyor ve başımı sallayarak ona dönüyorum, göğsüm onunkine değiyor. "Hayır, o benim en iyi arkadaşım," diye cevap veriyorum, insanların Adam ve benim hakkımda yaptıkları genel varsayımlara alışkın olarak.

Lex bir an bana bakıyor, gözleri sadece memnuniyet olarak tanımlanabilecek bir şeyle parlıyor. "Güzel," diyor, sesi hırıltıya yaklaşıyor.

"Nasıl yani?" En iyi çabalarıma rağmen ses tonumun flörtöz olmasını engelleyemeyerek soruyorum.

Lex sırıtıyor, eli belime dolanıyor. "İyi birine benziyor. Kalbinin kırılmasına sebep olmaktan nefret ederdim."

Gözlerim açılıyor ve saçlarımı hafifçe kulağımın arkasına iterken kıkırdıyor. "Lex," diyorum, isminin dilimden yuvarlanışının tadını çıkararak. "Benimle bir şansın olabileceğini düşünmen büyük cesaret."

"Gece bitmeden bana bir şans vermen için seni ikna edebileceğime dair bahse girmek ister misin?" Bakışları dağınık gömleğinin üzerinde geziniyor. "Ve sadece acımak için değil."

Kaşlarımı kaldırıyorum, yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeyi basit bir *hayırla silmeye* hazırken bakışlarım gömleğinin düğmelerindeki altın kuzguna kilitleniyor. "Bu bir Raven Windsor Couture gömleği," diye mırıldanıyorum, şakacılığım yerini şaşkınlığa bırakıyor. Bu öylece satın alabileceğiniz türden bir gömlek değil - hepsi el yapımı ve aylardır bekleme listesinde olanlara dakikalar içinde satılıyor. "Gerçekten çok üzgünüm. Lütfen izin verin

sana geri ödeyeceğim!" Gömleğe bir kez daha bakıyorum ve gözlerimi kısıyorum. "*Gerçek* olması şartıyla tabii."

Parmaklarım mahvolmuş gömleğinin üzerinde geziniyor ve Lex bileğimi tutup avucumu göğsüne yaslayana kadar ne yaptığımı fark etmiyorum. "Seni temin ederim ki bu çok gerçek," diyor sırıtarak. "Ne olursa olsun, bunun için endişelenme."

Bileğimi sıkıca kavrıyor ve bir adım daha yaklaşıyor. "Ancak... eğer bunu telafi etmek istiyorsan, istediğim bir şey *var,* paranın satın alamayacağı bir şey."

Kaşlarımı kaldırıyorum, merakım doğal temkinliliğimi bastırıyor. "Aydınlat beni. Ne istiyorsun?" Bana vereceği hiç şüphesiz domuzca cevabın ardından gelecek hayal kırıklığına kendimi hazırlayarak soruyorum.

"Benimle doğruluk mu cesaret mi oyna," diyor ve beni hazırlıksız yakalıyor. Lex sırıtarak parmaklarımı göğsünde gezdiriyor ve kendi parmaklarını benimkilerin arasına yerleştiriyor. "Altı atış - üzerime döktüğün her atış için bir tane."

Dört

LEX

"Doğruluk mu cesaret mi?" Raya tekrarlıyor, o muhteşem gözlerinde rahatlamayla savaşan entrika karanlık kahverengi Gözleri. O oldu Çarpıcı içinde ve Fotoğraflar sipariş ettiğim geçmiş kontrolüne eşlik ediyor, ama şahsen daha da güzel. Belli ki hiçbir kamera onun güzelliğini yeterince yakalayamamış.

Uzun, siyah, rüzgârda uçuşan saçlarına uzanırken ona gülümsüyorum, ne söyleyeceğimi düşündüğünü merak ediyorum. Onun için saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum ama uzun saç telleriyle oynamakta ısrar eden esintiyle baş edemiyorum. "Bunu istemek çok mu fazla?"

Başını sallayıp gülümsüyor ve beni suskun bırakıyor. *Lanet olsun*. Bundan daha güzel olabileceğini düşünmemiştim, sonra da gülümsedi. Bu tam bir felaket - müstakbel karımdan bu kadar etkilenmemem gerekiyordu. "Hiç de değil. Hadi oynayalım, ama küçük bir değişiklikle. Sorulan her doğru soruya ikimiz de cevap vermek zorundayız."

Başımı salladım, onun tarafından tamamen hazırlıksız yakalanmıştım. Bu gece onunla k o n u ş m a y ı planlamamıştım bile ve milyon yıl geçse de bana fiziksel olarak bu şekilde çarpmasını beklemezdim. Bu gecenin böyle geçeceğini düşünmemiştim ama bu fırsatı kaçırırsam aptallık etmiş olurum.

"Kendine bir anlaşma bulmuşsun. Söyle bana, Raya. Doğruluk mu cesaret mi?"

Bir an yüzümü inceliyor ve içime bir endişe sızıyor. Maskeyle bile olsa beni tanıyor mu? Belki de ona sahte bir maske vermeliydim.

isim, sonuçta. Geçmişini ve eğitimini göz önünde bulundurursak, kim olduğumu anlaması zor olmayacaktır. Medyada kardeşlerim kadar sık yer almıyorum ama onlardan tamamen kaçmayı da başaramadım.

"Gerçek."

Sırıtıyorum ve göğsü bana değene kadar ona yaklaşıyorum. Gözleri açılıyor ve eğilmeden önce elimi sırtının alt kısmına koyduğumda kalbim biraz daha hızlı atmaya başlıyor. "Gerçekten bekâr mısın, Raya? Arkadaşın el ele tutuştuğumuzu fark ettiği andan beri bana ters ters bakıyor ve bu konuda ne düşünmem gerektiğinden pek emin değilim."

Kaşlarını kaldırıp omzunun üzerinden bakıyor ve söz konusu adamın bize baktığını görüyor. Onu bakarken yakaladığında irkilmiş görünüyor ve ona tereddütlü bir gülümseme atıyor. Elini göğsüme koyup, yüzüme dönmeden önce boynumun arkasına dolayana kadar yukarı kaydırdığında içimden saf bir zevk akıyor.

Kulağıma doğru konuşmak için parmak uçlarına yükseldiğinde sahiplenme ve arzu beni sert ve hızlı bir şekilde kavrıyor, sesi bardaki gürültüyü zar zor aşıyor ve beni tamamen şaşırtıyor. "Adam ve ben ilkokuldan beri arkadaşız. Çok yakınız ama aramızda hiçbir şey yok, hiçbir zaman da olmadı. Olabildiğince yalnızım."

Omuzlarım gevşedi, kendi tepkim beni şaşırttı. Başka birine karşı bir şeyler hissedip hissetmemesi önemli olmamalı, ancak karımın başka birine özlem duyduğu düşüncesi beni uzun zamandır hiç olmadığı kadar sinirlendiriyor.

"Senin sıran, Lex. Bekar mısın?"

Bir an tereddüt ettim, vicdanım bana ağır geliyordu. Henüz onunla konuşmayı beklemiyordum, bir yalan ağı örmeyi planlamamıştım. "Senden başka kimse yok, Raya."

Cevabım onu güldürüyor ve burnu en şirin şekilde kırışırken başının geriye düşmesi beni büyülüyor, tam anlamıyla dehşete düşürüyor. "Çok çapkınsın," diyor gözleri parlayarak. "Ciddi olup olmadığını bile anlayamıyorum, yine de ne kadar zor olsa da bir şekilde sana inanmaya meyilliyim."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve ellerimi beline doluyorum, ona dokunma, onu yakın tutma ihtiyacımdan rahatsız oluyorum. "Buna inanmak neden zor olsun ki?"

Bakışları vücudumun üzerinde yavaşça geziniyor ve aynı anda sikim sertleşiyor. Bunu hissettiğinde nefesi kesiliyor ve kızarması bana bir şey yapıyor - hissetmeyi beklemediğim bir memnuniyetle dolduruyor.

"Boş ver," diyor başını sallayarak, yanakları kıpkırmızı. "Sıra bende. Doğruluk mu cesaret mi?"

Ona daha sıkı sarılıyorum, büyülenmiş gibiyim. Kendimi bu kadar canlı hissetmeyeli, spontane bir şeyler yapmayalı yıllar olmuştu. Yaptığım her şey dikkatlice planlanmıştır - uyandığım saat, işe giderken izlediğim yol ve özellikle de temas ettiğim insanlar. Peki nasıl oldu da kendimi kalabalık bir barda, adını bile bilmediğim bir kadınla oyun oynarken buldum?

"Gerçek."

Bana neden burada olduğumu ve karşılaşmamızın göründüğü kadar tesadüfi olmadığını açıklamamı gerektirecek bir soru sorarsa ne olur? İnsanların izlediğini düşünmediği zamanlarda nasıl davrandığını değerlendirmeyi planlamıştım - servis elemanlarına nasıl davrandığını, kendini nasıl idare ettiğini. Bundan daha fazlasını yapmamam gerekiyordu ama kendimi ondan da soyutlayamam.

"Bana kimsenin bilmediği bir sır söyle," diyor, kesinlikle neşeli görünüyor. Tüm yüzü heyecanla aydınlanmış, sanki bana zor bir soru sorduğuna eminmiş gibi ve bu çok sevimli. Bir entrikacı, bir fırsatçı bekliyordum ama gözlerinde masumiyet ve samimiyetten başka bir şey yoktu.

"Bir sır, ha? Buna ne dersin? RWC gelinliği içinde nasıl görüneceğini merak ediyorum - otantik bir gelinlik."

Tekrar gülüyor ve işte o zaman *boku yediğimi anlıyorum*. Bu sadece bir çekimden daha fazlası gibi geliyor - bu gerçek bir kimya ve bir bağlantı, her ne pahasına olursa olsun kaçındığım bir şey.

Elleri omuzlarıma kayıyor ve biraz geriye yaslanıp gözlerini şakacı bir şekilde kısarken sıkıca tutuyor. "Eğer bunu ciddiye almayacaksan, oynamak istemiyorum," diyor hafifçe somurtarak. "Bana gerçek bir cevap vermediğin için cevap vermiyorum."

Hay sikeyim. Dudağımı ısırıyorum ve sikime sakinleşmesi için sessizce yalvarıyorum ama nafile bir çaba. Onu o büyük kahverengi gözleri ve seksi dudaklarıyla bana bakarken görmek aklımı başımdan alıyor.

"Bunu ciddiye alıyorum," diye söz veriyorum, ses tonum yumuşak ve nazik. Her geçen saniye ihtiyatım biraz daha eriyor ve bundan hoşlandığımdan emin değilim. Ne de olsa tarih benim iyi bir karakter yargıcı olmadığımı kanıtladı. "Benim sıram," diyorum ona, çelişkili hissederek. "Doğruluk mu cesaret mi?"

Gözlerimin içine bakarken yanakları kızarıyor, "Cesaret et" demeden önce cesaretini topluyor gibi görünüyor.

Bir elimi yüzüne götürüp saçlarını kulağının arkasına iterken dürtüsellik mantığımı bastırıyor. "Benimle dans et, Raya. Sana meydan okuyorum."

Gülümseme şekli kalbimi çevreleyen buzdan kalede bir çatlağın belirmesine neden oluyor ve bunun birçoğunun ilki olmasından endişe ediyorum. Bir daha asla böyle hissetmek istemedim, yine de bir elimi saçlarının arasından geçirerek onu kendime yaklaştırmaktan kendimi alamıyorum. "Kahretsin," diye inliyorum, içimden çaresizliğe benzer bir şey geçiyor. "Neden bana bu kadar mükemmel uyuyorsun?" Kıkırdıyor ve kollarını boynuma doluyor, parfümü duyularımı istila ediyor. Bal ve çiçek gibi kokuyor - çok lezzetli. Raya hareket ediyor onu vücut karşı Benim, ve *Lanet olsun*. Ben asla bulundu dans etmek özellikle erotik, ama onunla birlikte olunca öyle. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım - biriyle kalabalık bir odada olmak ama sanki burada sadece biz varmışız gibi hissetmek. Raya beni bir tür büyünün etkisi altına aldı, bundan eminim.

"Benim sıram," diyor, kulağıma konuşmak için parmak uçlarına yükseliyor. Nefesi tenimde sıcak bir his uyandırıyor ve ben onu daha sıkı kavrıyorum, kalçalarım istemsizce ona doğru itiliyor. "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Cesaret" diyorum hemen. Kaç tur oynadığımızın sayısını unuttum ve daha iyi bir yargıya karşı, umarım o da yapmıştır. Altı artık pek yeterli gelmiyor.

Raya bana muzipçe sırıtıyor, o kadar sevimli görünüyor ki, o seksi dudaklarından çıkmak üzere olan isteği reddedemeyeceğimi biliyorum. "*Dirty Dancing*'de yaptıkları gibi beni kaldır. Annemin en sevdiği film ve çılgınca olduğunu biliyorum ama hep o hareketi yapmak istemişimdir." Sözleri aceleyle söylenmişti, gözleri takdirle kollarımda geziniyordu. "Bunu gerçekten yapabilecek gibi görünüyorsun."

Bir kez daha, alışkın olduğumdan çok daha samimi bir şekilde sırıtmamı sağlıyor. "Beni test ediyorsun, değil mi?" Kalçalarını kavrarken soruyorum, onu hissetmek hoşuma gidiyor. "Şaka yapıyorsun, Raya. O filme bayılan, romantizm takıntılı küçük bir kız kardeşim var. Yıllar geçmesine rağmen, bu hareketi yapmam ilk kez söylenmiyor. Ancak sen bu konuda o küçük zorbadan çok daha naziksin."

Onu sıkıca kavrayıp zahmetsizce yukarı kaldırdığımda nefesi kesiliyor, hareketi olması gerektiği gibi yapmak için momentumu kullanabilmem için bana doğru koşmasını bile istemiyorum. Onu havaya kaldırdığımda Raya

kıkırdıyor.

ve onu yavaşça döndürüyorum, gözlerimiz sürekli birbirimizde. Güvenlik ekibimin etrafımızdaki zeminin çoğunu temizlediğini ve serbestçe hareket etmemize izin verdiğini bilmiyor.

Vücudunu dikkatlice geriye doğru yatırıp kollarımı kalçalarının arkasına bastırarak onu kendime doğru tuttuğumda yüzü sevinçle aydınlanıyor. "Buna inanamıyorum," diyor, gözleri sersemlikten kocaman açılmış. *Kahretsin,* o kadar sevimli ki. Onunla ilgili her şey çok samimi görünüyor, ama kafamın içinde bunun bir rol olması gerektiği konusunda beni uyaran o küçük sesi bastırmak neredeyse imkansız.

Raya'nın elleri omuzlarıma dolanıyor ve ben onu yavaşça vücudumdan aşağı doğru kaydırırken, bana karşı hissettiği duygunun tadını çıkarıyorum. Ayakları yere değdiğinde bana bakıyor ve ben de ona gülümseyerek kollarımı ona doluyorum. "Sıra bende, değil mi? Doğruluk mu cesaret mi, Raya?"

Gözlerimin içine bakıyor ve tüm dikkatini bana veriş şekli sarhoş edici. Bu hiç de iyi değil - tek bir görüşmeden sonra ondan bu kadar etkilenmemem gerekiyordu. "Cesaret."

Parmakları ensemde geziniyor ve kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. Onunla kafam güzel, sağlıklı düşünemiyorum - bu yüzden olmalı ki aşağıdaki sözler dudaklarımdan dökülüyor. "Seninle özel bir yerde dans etmek istiyorum, Raya. Benimle biraz daha sessiz bir yere gitmen için sana meydan okuyorum, birbirimizin sözlerini duymakta zorlanmayacağımız bir yere."

Bir an için bana hayır diyeceğinden emin oluyorum, ama sonra bana hafifçe başını sallıyor ve şüphe içimi kemirmeye devam ederken bile içimi bir rahatlama kaplıyor. Bunu yapmamalıyım ama kendimi geri de çekemiyorum.

Beş

LEX

Arabamın yolcu kapısını açtığımda Raya'nın gülümsemesi soluyor ve ona katılmak için arabanın etrafında yürüdüğümde omurgamdan aşağı tedirginlik akıyor. Emniyet kemerini takarken Raya'nın bakışları merakla arabanın içinde geziniyor ve bana baktığında koyu renk gözleri şaşkınlıkla doluyor.

"Bu bir WM Diana ve özelleştirilmiş," diyor, ses tonu temkinli. "Bu gibi özelleştirmeler bu araba için sunulmuyor."

Sesi keskin ve suçlayıcı. Beden dilinde bir şeyler değişiyor ve zihnindeki dişliler açıkça dönerken kollarını savunmacı bir şekilde kendine sarıyor.

Onunla giderken ne düşünüyordum? *Düşünmüyordum ve* sorun da bu. Bu geceyi bitirip eve gitmeliydim, kimliğim güvende ve merakım tatmin olmuş olmalıydı. Bunun yerine, bu durumu ölçüsüz bir şekilde karmaşıklaştırdım.

"Bunu nereden biliyorsun?" Arabamı çalıştırıp kendi kendine sürüş moduna aldığımda şaşkınlığımı gizleme zahmetine girmeden soruyorum. Çok az insan ince özelleştirmeleri fark edebilirdi - normalde sunulmayan krem rengi derinin biraz farklı tonu, iç mekanı neredeyse hiç değiştirmeyecek kadar iyi yerleştirilmiş açılır tavan. Gözleri yaptığım her küçük değişiklikte duraklıyor ve içimi bir tedirginlik kaplıyor. Kim olduğumu anladı mı?

Raya gözlerimin içine bakıyor, bakışları sert. "Arabalar hakkında çok şey biliyorum," diyor, sesi yumuşak. "Özellikle de elektrikli arabalar."

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Ben de bundan daha mükemmel olamazsın sanıyordum," diyorum ona, sanki evde onunla ilgili her şeyi, babasına laboratuarında yardım etmek için dışarı çıkmaktan vazgeçme eğilimine kadar ayrıntılarıyla anlatan bir dosyam yokmuş gibi cahil numarası yaparak. Arabalar hakkında ne kadar çok şey bildiğinin farkındayım ama *bu* araba hakkında ne kadar çok şey bildiğine şaşırdım. İşim hakkındaki bilgisi beni tedirgin ediyor, şüphelendiriyor.

Pencereden dışarı bakmak için dönüyor, göğsü öncekinden biraz daha hızlı inip kalkıyor. "Belki de bu iyi bir fikir değildir," diyor sesi titreyerek. "Seni gerçekten tanımıyorum ve daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Emin değilim... Sanmıyorum... Bu muhtemelen güvenli değil."

Kaşlarımı çatıyorum, gözlerindeki o bakıştan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. Kim olduğumu anlamamış gibi mi davranıyor, yoksa gerçekten endişeli mi anlayamıyorum. Cüzdanımı alıp ona uzatmadan önce bir an tereddüt ediyorum, bunun bir rol olup olmadığını merak ediyorum.

Şaşkınlıkla bakıyor ve ben sıkıca gülümsüyorum. "Kimliğim, banka kartlarım ve diğer birkaç kimlik formum orada," diyorum ona, sesim yumuşak. "Kiminle birlikte olduğunu bilmeleri için arkadaşlarına gönderebilirsin ama istersen seni eve götürebilirim. Seni rahatsız edecek bir şey yapmak gibi bir niyetim yok Raya. Sadece seninle biraz daha zaman geçirmek istiyorum. Belki birkaç tur daha Doğruluk mu Cesaret mi oynarız, bir iki sırrı ortaya çıkarırız."

Cüzdanıma bakıyor ve içimi bir yılgınlık kaplıyor. Soyadım her zaman her şeyi değiştirir, en saf insanları bile fırsatçıya dönüştürür. Eğer gerçekten kim olduğumu anlamadıysa, bu her şeyi değiştirecek.

Raya cüzdanımı çevirerek açıyor ve gözlerim yüzünde geziniyor. İfadesini dikkatle incelerken küçük bir parçam beni hayal kırıklığına uğratmaması için sessizce ona yalvarıyor. Büyükannemin onu iyice incelediğini düşünmek istiyorum ama bir insanın karakterini uzaktan değerlendirmek zordur. İşte bu yüzden şimdi onun yanındayım, çok geç olmadan gerçek yüzünü görmeye çalışıyorum.

"*Lexington Windsor,*" diye okuyor, yüzü ağarıyor. Bana dönüp baktığında gözleri gerçek bir şokla kocaman açılmıştı ve ben titreyerek nefes verdim, rahatlama kızgınlıkla savaşıyordu. Bunu yapma ihtiyacı hissetmekten nefret ediyorum, ama sanırım bu beni farklı bir şekilde değiştirip değiştirmeyeceğini görmek için iyi bir fırsat olacak.

Bakışları ehliyetimdeki resimle benim aramda gidip geliyor, sanki gerçekten ben olduğumu doğruluyor. "Tanrım, sanırım o tişört gerçekmiş," diye fısıldıyor, sesi dehşete düşmüş gibi çıkıyor.

Gözlerim şaşkınlıkla açılıyor ve utanmış ifadesi irkilerek gülmesine neden oluyor. "Hiç komik değil Lex," diyor, yanakları kıpkırmızı. Raya koltuğunda dönüp elimi tutuyor, parmaklarımızı birbirine doluyor ve birleşen ellerimizi göğsüne götürüyor. "Sana yalvarıyorum - bundan Raven'a bahsetme. Ne kadar utandığım hakkında bir fikrin var mı? Bir *Windsor'ı* sahte Raven Windsor Couture giymekle suçladım!"

Kahkahalarım yıllardır deneyimlemediğim türden derin ve kontrol edilemez bir hale dönüşüyor. Eğlence rahatlamayla karışıyor ve kalbim kabarıyor. Bana bakışı değişmedi ve hissettiğim bağ hala orada. Kimliğim, düşündüğüm gibi aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmedi. Sadece biraz daha rahat görünmesini sağladı, sanki kim olduğumu bilmek aradığı güvenliği gerçekten sağlamış gibi. Raya Lewis... beklediğimden çok farklı biri ve bununla ne yapacağımı tam olarak bilmiyorum. Kendimi şaşırmış bulmam pek sık olmaz.

"*Peki,*" diyorum ona, gülümsememi zar zor bastırarak. "Ona söylemeyeceğim ama sessizliğimin bir bedeli var." Raya gözlerimin içine bakıyor, utancı yerini entrikaya bırakıyor. "Eğer sessiz kalmamı istiyorsan, dudaklarımı mühürlemen gerekecek."

Bakışları ağzıma düşüyor ve nefesim kesiliyor. "Peki bunu nasıl yapacağım?" diye soruyor, bakışları giderek kararıyor.

Elini sıkıca kavrayıp göğsüme götürüyorum ve kulağına fısıldamak için eğiliyorum. "Nasıl olduğunu biliyorsun, benim küçük perim."

Titrek bir nefes alıyor ve yüzünü çeviriyor, burnu yanağıma değiyor. Yanağıma en tatlı, en yumuşak öpücüğü kondurduğunda gözlerim kapanıyor ve bana garip bir şey oluyor. Midem garip bir şekilde çırpınıyor ve fiziksel olarak mümkün olmadığını bilsem de kalbimin yerinden fırladığına *eminim.*

Yanaklarını pembeye boyayan bir allıkla geri çekiliyor ve ben kalbim hızla çarparak ona bakıyorum. Raya dudağını ısırıyor ve onu hemen şimdi ve burada öpmemek için kendimi zor tutuyorum.

Anın içinde kaybolmayalı, mükemmel bir şekilde düşünülmemiş bir şey yapmayalı çok uzun zaman oldu. Artık ne yaptığımdan bile emin değilim - olayların bu şekilde tırmanmaması gerekiyordu ama kendimi durduramıyorum da.

Arabam durmadan birkaç dakika önce parmaklarım onunkilerin arasından kayıyor ve gözlerinin içine bakıyorum, en ufak bir isteksizlik belirtisi arıyorum ama bulamıyorum. Onun yerine, güzel perim yanakları kızarmış bir şekilde bana gülümsüyor. I

Birleştirdiğimiz ellerimizi dudaklarıma götürüp arabadan çıkmasına yardım etmeden önce elinin tersini öperken sırıtmaktan kendimi alamıyorum.

Altı

RAYA

"Doğruluk mu cesaret mi?" Windsor Residences binasına girerken Lex soruyor, elimi sıkıca kavramış, güven veriyor.

Ona bakıyorum, sinirlerime hakim olamıyorum. Kim olduğunu anladığımda o kadar şaşırmıştım ki nereye gittiğimizi sormamıştım. "Gerçek."

Bana bakıyor, bakışları endişe dolu. "Bana şu anda aklından geçenleri anlat. Birdenbire çok sessizleştin ve rahatsız olduğundan endişeleniyorum."

Başımı sallıyorum ve elini sıkıyorum. "Dürüst olmak gerekirse sadece bazı şeyleri fazla düşünmemeye çalışıyorum. Bu konuda gerçekten iyiyimdir, bilirsin. Fazla düşünmek."

Bir dizi asansörün yanından geçip, yanında bir güvenlik görevlisinin durduğu asansöre doğru yürürken tereddüt ediyorum. Adam ikimize de başıyla selam veriyor ve bizim için düğmeye basıyor. Asansöre adımımızı atarken, "Burada sizinle birlikte durmak biraz gerçeküstü," diye itiraf ediyorum. "Şirketinizi kapsamlı bir şekilde inceledim ve sizi hemen tanıyamamış olmam kendimi çok aptal hissetmeme neden oluyor."

Bana bakıyor, sanki beni tam olarak anlayamıyormuş gibi, oysa gerçekten anlayacak pek bir şey yok. "Raya," diyor, sesi yumuşak. "Beni tanımadığına sevindim. Bana baktığında Windsor Motors'un CEO'sunu görmeni istemiyorum. Sadece *beni görmeni* istiyorum."

Anlamak için başımı sallıyorum ama bu garipliğimi ortadan kaldırmıyor. Kapılar çatı katına doğru açılırken Lex sırıtıyor ve

beni evine götürüyor.

"Vay canına," diye fısıldıyorum, koridordaki duvarlarda bu kadar çok aile fotoğrafı görünce şaşırıyorum. Nedense evinin gerçek bir ev gibi görünmesini beklemiyordum.

Parmaklarım duvardaki fotoğraf çerçevelerinin üzerinde geziniyor ve Lex'in çoğu düğünlerde ve aile toplantılarında çekilmiş aile fotoğraflarındaki kadınlara hayran olmamak için elimden geleni yapıyorum.

Bir tanesi de Raven'ın kendi düğününde çekilmiş. Düğünü hakkında çok az şey biliniyor ve basın onun son derece gizli töreninden haberdar bile olmadığı için gazeteler tarafından sadece bir avuç fotoğraf yayınlandı. Fotoğrafa bakmak izinsiz girmek gibi geliyor ama Lex ve Raven'ın birbirlerine gülümseme şekilleri büyüleyici.

Hemen yanında Lex'in Valentina Windsor ile çekilmiş bir fotoğrafı var - kayınbiraderlerinden bir diğeri, Luca Windsor'un eşi. Bu fotoğrafın Valentina'nın Windsor Finans'ın COO'su olduğu gün çekildiği belli ve Lex'in gözlerindeki gurur kalbimi yerinden oynatmaya yetiyor.

Valentina'nın eskiden Luca'nın sekreteri olduğunu biliyorum ve ikisinin gizlice evlendiği ortaya çıktığında medya bir süre çılgına dönmüştü. Valentina'yı bir tür servet avcısı gibi gösterdiler ve Windsor ailesi bunun sonucunda çok hızlı ve acımasız bir şekilde birkaç gazeteyi tamamen kapattırdı. Windsor'lar her zaman ulaşılmaz bir aile gibi görünmüştü ve şimdi onların evlerinden birinde bulunmak gerçeküstü olmanın ötesinde bir şey.

Lex beni koridorda yavaşça ilerletirken, sanki bana keşfetmem için yeterli zamanı vermek istercesine, eli elimde, "Baldızlarınla erkek kardeşlerinden daha çok fotoğrafın var," diyorum şaşkınlıkla.

"Ailemizi ayakta tutan onlar. Bizi bir arada tutuyorlar" diyor, sesinde açık bir saygı var. "Bu kadınların her biri benim için gerçekten kız kardeş oldu ve artık onlarsız bir hayat düşünebildiğimden emin değilim. Beni kurtardılar ve bunun farkında bile değiller."

Bir uçağın kokpitinde çekilmiş bir fotoğrafın yanında durduğumuzda kendi kendine gülümsüyor. "Bu Faye," diyor Lex bana, fotoğraftaki kızıl saçlıyı göstererek - sanki dünyanın en ünlü piyanistlerinden birini tanımayacakmışım gibi. Yine de başımı sallıyorum, başka türlü tepki verirsem tuhaf bir hayran olduğumu düşünmesinden korkuyorum. "Bu da yıllarca uçmaktan korkan ama Faye seyahat etmeyi sevdiği için sayısız uçağa gönüllü olarak binen kardeşim Dion. Hatta bir yaz beni onun için ticari uçaklarla uçurdu ve her yolculuğun her saniyesinde titredi ama acı çekti

Hem de onun haberi olmadan, sırf dünyayı keşfederken onun güvenliğinden endişe ettiği için."

Sonra bana bakıyor, bakışları düşünceli, sanki sözlerine ve fotoğraflara verdiğim tepkiyi ölçmeye çalışıyor. "Bu benim ailemin yaptığı şey.

- Şiddetle severiz ve sevdiklerimiz için yapmayacağımız şey yoktur. Kimsenin onları incitmesine asla izin vermem."

Sesi yumuşak, ama tonunda bir keskinlik var, gözlerinde derin bir yalnızlığın eşlik ettiği sessiz bir uyarı, asla ağzından kaçırmak istemediğinden emin olduğum bir şey. Bir Windsor olmayı hayal bile edemiyorum - sürekli savunmada ve çevrenizin farkında olmak zorundasınız, yoksa biri hassas bir anınızı yakalayıp kâr amacıyla satabilir. Medyanın ilgisini asla istemeyen gerçek insanlar oldukları halde, ailesiyle ilgili makaleleri eğlence gibi okuyarak Lex'in işkencesine katkıda bulunan insanlardan biri olduğumu fark ettiğimde utanç beni sert ve hızlı bir şekilde vuruyor.

"Hadi ama," diyor parmaklarımızı birbirine dolayarak. "Bir noktada onlara bizzat bakıp gözlerin kamaşabilir. Şimdilik sana göstermek istediğim başka bir şey var."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanıyor ama o kıkırdayıp beni oturma odasına çekerken, ikimiz de bir an durup güzel ufuk çizgisini ve onu aydınlatan göz kamaştırıcı gökdelenleri seyrediyoruz.

İkimiz de o anın içinde kaybolmuş bir halde tavandan tabana pencerelerden dışarı bakıyoruz. "Gözlerim o kadar da parlak değildi," diye mırıldandım sonunda, sesim istediğimden çok daha huysuz çıkıyordu. İstediğim son şey, açıkça korktuğu gibi, kim olduğu için onun peşinde olduğumu hissetmesi.

Lex bana dönüyor ve işaret parmağını çenemin altına yerleştiriyor, bakışları beni büyülüyor. Aramızdan bir şey geçiyor, kalbimi hızlandıran bir şey. Dudağını ısırıyor ve yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor. Bu adam... o kadar zahmetsizce seksi ki, bunu bildiğinden şüpheleniyorum.

"Öyle mi?" diye mırıldanıyor. "Yine de her nasılsa, gözlerin beni üzerimizdeki yıldızlı gökyüzünden çok daha fazla büyülüyor. Beni bu kadar kolay büyülemenden hoşlandığımdan emin değilim."

Garip, çünkü aynı sözleri başka bir erkek söylese onunla alay ederdim, ama o söylediğinde kulağa çok samimi geliyor. Sanki çözemediği bir bilmeceymişim gibi acı çekiyormuş gibi konuşuyor, oysa çözemediği bir bilmece yok.

Lex'in eli benimkine kayıyor ve beni açık mutfağa doğru çekerken omzunun üzerinden bakıyor. Sanki gözlerini benden alamıyor gibiydi.

birkaç saniyeden fazla ve hiç kimsenin bu kadar
benimle birlikte.

"Şarap?" diye soruyor inanılmaz pahalı görünen bir şişeyi kaldırırken. Özel bir gün için saklamasını söylememe fırsat vermeden şişeyi açıyor.

"Biraz isterim," diye cevap veriyorum, sesim yumuşak. Onunla burada olmamla ilgili bir şey beni şaşırtıyor ve nedenini tam olarak söyleyemiyorum. Kendimi her zamankinden daha savunmasız hissediyorum ve kalbimi sürekli hızlandırması daha önce görülmemiş bir şey. Daha önce hiç kimse bana böyle hissettirmemişti ve onda beni bu kadar büyüleyen şeyin ne olduğuna karar veremiyorum.

İşin tuhafı, kim olduğunu anladığımda hayal kırıklığına uğradım, çünkü birlikte geçirdiğimiz bu anların uzun sürmeyeceğini hemen anladım. Lexington Windsor yıllardır çalışmalarına hayran olduğum biri, ama *Lex*... tamamen farklı biri gibi görünüyor, sadece bir akşam için bile olsa ulaşılabilecek biri. Bu gecenin peri masalı temasının barın dışına taşmış gibi görünmesi çok ironik. Bu gece sona erecek ve sihir kaybolacak.

Lex bana bir bardak dolduruyor ve kendi bardağını kaldırmadan önce bana doğru itiyor. "Dökülen kadehlere, gerçeklere, cesaretlere ve bunların bizi bir araya getirme şekline."

Kadehimi onunkine vuruyorum ve gülümsüyorum, sözlerine şaşırmış ve tamamen memnun olmuş bir şekilde. "Dürüstlüğe, cesarete ve tesadüfe," diye mırıldanıyorum.

Lex'in yüz ifadesi kısa bir süreliğine düşüyor ve ben neyi yanlış söylediğimi tam olarak anlayamıyorum. "Shot demişken," diyor, beyaz gömleğine ve üzerindeki mavi lekelere bakarak. Üst düğmesini açıyor ve kirpiklerini indirerek bana bakıyor, yüzünde muzip bir ifade var. "Kalıcı olarak lekelenmeden önce bunu yıkamaya atmam gerekiyor. Dürüst olmak gerekirse, oldukça da yapışkan. Aslında tek başıma çıkaramayacağım kadar yapışkan olabilir... Yardımına ihtiyacım olabilir."

Elimi tutup göğsünün üzerine koyduğunda gülümsememi bastırmak için dudağımı ısırıyorum. Kalbi avucumun altında hızla atıyor ve bir şekilde bu his beni rahatlatıyor - aramızdaki bu şeyi onun da hissettiğini bilmek güven verici.

"Yardım mı?" Tekrarlıyorum, dudaklarımdan yumuşak bir kıkırdama kaçıyor. "Bunun gibi mi?" Bir düğmeyi yavaşça açarken soruyorum, nefesinin kesilmesine bayılıyorum. Onunla ilgili bir şey beni daha önce hiç olmadığım kadar cesur davranmaya itiyor. Sinirlerime rağmen kendimi rahat hissetmemi sağlıyor ve daha önce kimsenin başaramadığını onun nasıl başardığından pek emin değilim.

"Evet," diye fısıldıyor, ben gömleğinin düğmelerini açmaya devam ederken göğsü hızla inip kalkıyor. Mutfak tezgâhına yaslanıyor, bakışları yanıyor ve göğsü ile karın kasları ortaya çıktıkça sıcaklık yanaklarımdan tüm vücuduma yayılıyor. Parmak uçlarım teninde alaycı bir şekilde geziniyor ve dokunuşumun altında karın kasları kasılıyor, omurgamdan aşağı küçük bir heyecan gönderiyor.

"Raya," diye inliyor, sesi acı çekmiş gibi çıkıyor.

Midem bulanıyor ve tişörtünü tutup omuzlarından sıyırırken ona titrek bir gülümseme fırlatıyorum. Zor nefes alıyor ve bana bakışı çok güçlendirici - sanki dünyada benden başka kimse yokmuş gibi.

"Sıra sende," diye fısıldıyorum. "Doğruluk mu cesaret mi?"

Sırıtıyor, ellerim hala gömleğinin üzerindeyken mutfak tezgahına yaslanırken yıkıcı derecede yakışıklı görünüyor. Bakışları yüzümde geziniyor ve bana en tatlı gülümsemesini atmadan önce bir an için bir şey düşünüyor gibi görünüyor. "Cesaret."

Yedi

LEX

"Dans et benimle," diye fısıldıyor, gözleri öyle bir şeyle dolu ki nefes alışım biraz daha sertleşiyor, kalbim biraz daha çılgınca atıyor. "Benimle dans etmen için sana meydan okuyorum Lex."

Ona sırıtıyorum ve telefonuma uzanmadan önce tişörtümü tamamen çıkarıyorum. Müzik çalmaya başladığında Raya'nın gözleri biraz daha açılıyor ve ona elimi uzattığımda gülümsüyor. Gözlerini çıplak göğsümden alamaması bana kendimi dünyanın zirvesindeymişim gibi hissettiriyor ve bir kez olsun her zamanki kontrol arzumu bir kenara bırakıp spontanlığı tercih ediyorum. Yıllardır ilk kez böyle bir şey yapıyorum ve kendimi bırakmanın, sabit planlar olmadan gecenin bizi nereye götüreceğini görmenin ne kadar iyi hissettirebileceğini unutmuşum.

Bütün gece onu izledim ve en ufak bir samimiyetsizlik belirtisi bile fark etmedim. Çatı katımın ihtişamından, manzarasından ve *karın kaslarımdan* etkilenmiş gibi görünmüyor ve bu bana umut vermiyorsa ne olayım. Eğer gerçekten rol yaptığı kişiyse, tüm hayallerim gerçek olacak.

Raya'nın boştaki eli göğsümden yukarı kayarak boynumun arkasına dolanıyor ve ben de onu kendime çekerek onunla aynı hizaya geliyorum. Ayak hareketlerinden etkilenerek kaşlarımı kaldırdığımda sırıtıyor. "Fokstrot dansını biliyor musun?"

Başını şirin bir şekilde eğiyor, yüzünde mahcup bir gülümseme var. "Ailem yüzünden," diyor bana. "Bu onların dansı ve ben küçükken babam bana adımları öğretirken sayısız öğleden sonrasını ayak parmaklarını ezdirerek geçirdi."

Dönerken kalbim hızla çarpıyor, çatı katımda mükemmel bir uyum içinde dans ediyoruz. Olması gerektiği gibi arkamıza yaslanmıyoruz ya da kollarımızın yerleşimi doğru değil ama adımlarımız mükemmel bir şekilde hizalanmış. Bizim versiyonumuz daha samimi, daha romantik. "Bir gün babana yaptığı büyük fedakârlık için teşekkür etmeyi unutmasam iyi olur," diyorum ona gülümseyerek, göğsümün derinliklerine bir özlem acısı yerleşirken bile. Büyükbabam vardı ve her zaman yanımda olduğu için ona minnettar olacağım ama annem ve babamla anılar biriktirme fırsatı için dünyaları verirdim. Raya'nın bana ailesinin yaptığı gibi birlikte dans edebilirler miydi? Öyle olduğunu düşünmek isterdim.

Raya başını hafifçe yana eğiyor - bu hareketi beni ciddiye almamasıyla ve sadece çapkınlık yaptığımı düşünmesiyle ilişkilendirmeye başladım. Keşke her kelimemde ciddi olduğumu bilseydi.

Biz dönerken saçları sallanıyor ve *sevişiyoruz*. Pencereden içeri süzülen ay ışığı yüzünü aydınlatıyor ve gözlerindeki o bakışla bana bakışı... gerçeküstü. "Çok güzelsin, Raya. Nefes kesicisin." Kelimeler bilinçli bir düşünce olmaksızın dudaklarımdan dökülüyor, söylenmesi gerekiyor, irademe lanetleniyor. Onunla geçirdiğim her dakika kararlılığımı daha da zayıflatıyor. Ondan on adım önde olabilmek için onu çözmem gerekiyordu ama lanet olsun, yüzümde bir gülümsemeyle daireler çizerek dans ettiriyor beni.

Raya kızarıyor ve gözleri kocaman açılmış bir şekilde bir adım kaçırıyor. Gülümsüyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, ikimiz de oturma odamda duruyoruz. Kendimi hiç bu kadar telaşlı hissetmemiştim. Her geçen saniye kendimi daha fazla sorguluyorum. Onunla karşılaşmamın tesadüf olmadığını anladığında her şey dağılacak mı? Doğrular ya da cesaretler yerine *dürüstlüğe* kadeh kaldırma şekli gözümden kaçmadı.

Boştaki elimle yüzünü kavrayıp başını kendime doğru eğiyorum. Tanrım, umarım bu sefer sezgilerim doğrudur. Umarım tüm bunlar düşündüğüm kadar gerçektir. Lütfen, bunun pişman olacağım başka bir an olmasına izin verme, spontanlığa düşkünlüğün bana pahalıya mal olduğu başka bir olay.

Raya titrek bir nefes alıyor, bakışları yüzümde geziniyor, sanki samimiyetimi ölçmeye çalışıyor. Gözleri dudaklarımda duraklıyor ve yüzünü hafifçe eğiyor, hissettiğim aynı ihtiyaç gözlerine yansıyor.

Başparmağım ağzının kenarına değiyor ve gözleri dalgalanarak kapanıyor. "Seni öpebilir miyim, Raya?" Sesim yumuşak, yalvarırcasına. En son ne zaman böyle hissettiğimi hatırlamıyorum. Sadece bir öpücük için bile bu kadar çaresiz hissettiğimi sanmıyorum. Bunu yapmamalıydım, bu geceki havadan ya da aramızdaki kimyadan etkilenmemeliydim... ama lanet olsun, onun için çaresizim.

Kısık kirpiklerinin arasından bana bakıyor, başını sallarken nefesi kesiliyor. "Sana meydan okuyorum," diye fısıldıyor müstakbel karım.

Dudaklarım bir, iki kez, dikkatlice onunkilere değerken onu daha sıkı kavrıyorum. Hay *sikeyim*. Tadı bal gibi - en sevdiğim. Bir anlığına geri çekildiğimde inliyorum, sadece dudaklarım daha sert bir şekilde onunkilere çarpıyor. O da aynı şekilde karşılık veriyor, beni öperken eli saçlarımın arasından geçiyor.

Dudaklarını ayırdığımda Raya inliyor, öpüşmemizi derinleştirirken dilim onunla alay ediyor. Parmak uçlarına kadar yükseliyor ve vücudunu benimkine doğru hareket ettirdiğinde arzu beni sert ve hızlı bir şekilde kavrıyor. Ellerim ihtiyacıma ihanet ederek belinden aşağı iniyor ve sikimin ona karşı ne kadar sert olduğunu hissettiğinde dudaklarından bir inilti daha kaçıyor.

Elim sırtından aşağıya doğru iniyor, sabırsızca daha fazlasını arıyor. Kıvrımları mükemmel derecede yumuşak ve keşke elbisesi engel olmasaydı. Kalçalarını kavrayıp kollarımın arasına aldığımda Raya'nın nefesi kesiliyor. Bacakları anında etrafımı sarıyor, bu sırada elbisesi yukarı kalkıyor ve onu pencereye doğru itiyorum. Aletim kalçalarının arasına yerleştiği anda ikimiz de inliyoruz, sürtünme hareketi bizi ayıran katmanlar arasında bile sarhoş edici.

Alnım onunkine düşüyor ve titrek bir nefes alarak kendimi ona karşı ağırdan almaya zorluyorum. Ona bakmak için bir parça geri çekiliyorum, gözlerindeki bakışla yerimde çakılıp kalıyorum. O saf sarhoşluk hissi beni çok etkiliyor. "Beni tamamen kontrolden çıkmış hissettiriyorsun, Raya. Yemin ederim benimle gelmeni istediğimde aklımdan geçen bu değildi. Peşinde olduğum tek bir şey olduğunu düşünmeni istemiyorum ama *lanet olsun* bebeğim, kendimi senden ayıramıyorum." Yanağımı avuçluyor ve gözlerimin içine bakıyor, bakışları araştırıyor. "Belki sana inandığım için aptalım ama inanıyorum." Başparmağı ağzımın üzerinde geziniyor, nefesi küçük pantolonlar halinde çıkıyor. "Sen de bana aynı şeyi yapıyorsun. biliyor musun? Sadece bir öpücük için bile tedbiri elden bırakmama neden oluyorsun."

Bana bakışı onu bir kez daha öpmek için k e n d i m e çekmeyi neredeyse imkânsız kılıyor, ama yine de bir şekilde onu yere indirecek gücü kendimde

buluyorum. Zaten ona yaklaşarak işleri sonsuza kadar karmaşıklaştırdım.

Sahte bahaneler, işlerin daha fazla ilerlemesine izin veremem. Bu gecenin bana onun iyi bir insan olup olmadığını göstermesi gerekiyordu ama onunla geçirdiğim her saniye bir diğerine dönüşüyor ve kendimi içinden çıkamayacağım bir olaylar zinciri yaratıyor. İstediğimden bile emin değilim.

Ona elimi uzatıyorum ve o da elimi tutuyor, onu şarap kadehlerimizin bizi beklediği mutfağa geri götürürken parmakları benimkilere dolanıyor. "Sıranın kimde olduğunu unuttum," diyor Raya elimi sıkarak. "Ama sanırım benim."

Kıkırdıyorum, yüzündeki sevimli ifadeyi gördüğümde kalbim ısınıyor. "Gerçek, benim küçük perim. Bu sefer Truth'la gideceğim."

Şarap kadehine uzanıyor ve mutfak tezgahına yaslanıyor, bakışları çıplak göğsümde açlıkla geziniyor. "Üzerine fazla gitmeyeceğim," diyor, sesi boğuk. "Bana en sevdiğin rengi söyle."

Bakışları Adonis kemerime yerleşiyor ve gözleri V şeklini yavaşça izliyor, yanakları pembe ve saçları eskisinden daha dağınık. Çok seksi görünüyor ve bir an için kendimi yatağımda nasıl görüneceğini hayal ederken buluyorum.

"Sarı."

Gözlerini benimkilere dikiyor, gözlerindeki şaşkınlık tuhaf bir şekilde sevimli. Yüzü çok etkileyici ve onun düşüncelerini ve duygularını okuyabilmeyi seviyorum. Birlikte geçirdiğimiz her anla birlikte şüphelerim biraz daha eriyor. "Olamaz! Benim de!"

Kıkırdıyorum ve ona doğru uzanarak saçlarını nazikçe yüzünden çekiyorum. "Birlikte mükemmeliz gibi görünüyor," diyorum ona, ses tonum hafif. Zihnimin bir köşesinde alarm zilleri çalıyor ve bana ördüğüm yalan ağının her geçen saniye daha da karmaşıklaştığını hatırlatıyor. Dürtüyle hareket etmek benim için hiçbir zaman iyi sonuç vermedi, yine de hayatıma girdiği andan itibaren onunla yaptığım tek şey buydu.

"Senin sıran, Raya. Doğruluk mu cesaret mi?"

"Gerçek," diyor şarabından bir yudum alırken. Gözleri benimkileri buluyor ve beni okumaya çalışmasında çok samimi bir şey var, duygularımı özenle hazırlanmış bir cephenin arkasına saklamaya bu kadar alışmışken buna aldırış etmiyorum. Umarım ona açıldığım için pişman olmam. Bunu neden yaptığımdan, neden kimseye göstermediğim yönlerimi görmesine izin verdiğimden bile emin değilim.

"Söyle bana, benim küçük tatlı perim. Küçükken ne olmak isterdin?"

Gülümsüyor, bakışları hüzünlü. "Benim ailem de aslında bir otomotiv şirketi işletiyor ve ben her zaman babamın izinden gideceğimi biliyordum. Mühendis olmak istediğime karar verdiğim günü çok iyi hatırlıyorum."

Gülümsediğinde kalbim küt küt atıyor, bakışları şefkatle dolup taşıyor. "Babamın yapmasına yardım etmeme izin verdiği arabaları on altı yaşıma gelene kadar kullanamayacağımı yeni öğrenmiştim ve altı yaşındaki halime bu sonsuzluk gibi gelmişti. Sanırım ilk kez gerçek bir kalp kırıklığı yaşadım Lex."

Kıkırdıyorum, hikâyesini anlatışındaki canlılık, sesinin tonu yükseldikçe gözlerinin büyümesi beni mest ederken kalbim ısınıyor. "Hiç komik değil," diyor somurtarak. "O zamanlar bile, bir araba kullanana kadar arabaları tam olarak anlayamayacağıma ikna olmuştum ve bu, dahi bir araba tasarımcısı olma planlarımı altüst etti. Her şeyi planlamıştım. Prenses arabalarından oluşan bir koleksiyon yaratacaktım çünkü yeterince güzel pembe araba olmadığını düşünüyordum."

Saçlarını yüzünden çekiyorum ve bir gülümsemeyi ısırıyorum. Eminim o zaman bile çok sevimli olurdu. "Ee, ne oldu?"

Kollarımı tutuyor, gülümsemesi o kadar geniş ki ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Buna inanamayacaksın. Haftalardır halsizdim, ta ki bir gün babam beni okuldan sonra şirketine götürene kadar. Bana bir sürprizi olduğunu söyledi ve çalışma alanına girdiğimizde, prototipleri için kullandıklarının aynısı olan küçük bir platform vardı. Üzerinde o güne kadar gördüğüm en güzel, ışıltılı pembe araba duruyordu - babamın kendi arabasının en sevdiğim renkteki mükemmel bir kopyasıydı."

İç geçiriyor, gözlerindeki yıldızlar tanışmak istemediğim bir adama duyduğu hayranlıkla parıldıyor. Bob Lewis'in geçmişi Raya'nınki kadar temiz değildi ve bu adam hakkında ne düşünmem gerektiğinden emin değilim. "Babamın izinden gitmek istediğimi o anda anlamıştım. Sadece onun yerini doldurmanın ne kadar zor olacağını bilmiyordum."

Yanağını hafifçe kavrıyorum ve eğilip alnına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin, Raya. Hiç şüphem yok."

Bana bakışı kalbimi hızlandırıyor ve ikimiz de gülümsüyoruz. "Peki ya sen? Gençken ne olmak isterdin?"

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum, bunu yaparken bakışlarının vücudumda gezinmesinin tadını çıkarıyorum. Hâlâ ne kadar sert olduğumu görünce keskin bir nefes alıyor.

Pantolon ereksiyonumu gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. Yanakları çok güzel bir şekilde pembeleşiyor ve gözlerindeki o bakışı severek sırıtıyorum.

"Emin değilim, biliyor musun? Hep mühendis olmak istemişimdir, tıpkı büyükbabam gibi. Ağabeylerimin aksine, ailemle çok fazla anım yok. Benim kahramanım büyükbabamdı."

Onu hatırlayınca göğsüm sıkışıyor ve bakışlarımı indiriyorum, gözlerim onu kaybetmeden sadece birkaç gün önce bana verdiği saatin üzerinde geziniyor. "İnanılmaz biriydi ve büyürken tıpkı onun gibi olmak istedim. Kardeşlerim ve benim için oyuncaklar tasarlayıp inşa ederken yanında otururdum ve sorularımı yanıtlamaktan hiç bıkmazdı. Yardım etmeme izin verirdi ve bugün hala en çok güvendiğim şey onun verdiği bilgilerdir. Onu her gün özlüyorum ve arada bir, bir şey tasarlarken kendimi onunla yüksek sesle konuşurken buluyorum, ne yapacağını ya da bana ne tavsiye edeceğini merak ediyorum. Beni duymak için orada olmadığını bilsem bile bunu yapıyorum."

Raya hakkında ne düşünürdü merak ediyorum. Benimle sık sık şakalaşır, bir gün evlenmem için aklında zaten biri olduğunu söylerdi. Küçükken bile kendi eşimi seçemeyeceğimi biliyordum ve asla denememeliydim. Denememiş olsaydım, büyükbabam hâlâ burada benimle olabilirdi.

Raya bana doğru uzanıyor ve elinin tersiyle yanağımı okşuyor, dokunuşu beni rahatlatıyor. "Bugün seni görse çok gurur duyardı Lex. Bunu itiraf etmekte biraz isteksizim ama sen de benim için bir tür rol modelsin. Bu yüzden kim olduğunu fark ettiğimde benim için çok utanç verici oldu, çünkü seni hemen tanımam gerekirdi ve bunu yapmamış olmam çok aptalca. Bir süredir kariyerinizi takip ediyorum ve bu nedenle rekabet avantajınızı kaybedeceğinizi bilseniz bile bilginizi özgürce paylaşmanızı her zaman sevmişimdir. Ne zaman bir makale yayınlasanız, *hemen* okuyorum. Araştırmalarınızdan bazıları üzerinde çalıştığım bir konuda bana yardımcı oldu ve siz... ne kadar büyük bir etki yarattığınızı tahmin bile edemezsiniz."

Sözleri beni alçaltıyor ve ne diyeceğimi bilemiyorum. "Bu büyükbabamın bana öğrettiği bir şey," diye mırıldanıyorum. "Teknolojik ilerlemeler istiflenmemeli; bir bütün olarak toplumun iyiliği için paylaşılmalı. Büyükbabam rekabetin daha fazla yeniliğe yol açtığına inanırdı ve ben de ona kesinlikle katılıyorum."

"Sesi inanılmaz geliyor," diyor, ses tonu saygılı.

"Öyleydi," diye kabul ediyorum ve onu kucaklamak için kendime çekiyorum. Yıllardır ne ailemden ne de büyükbabamdan bahsedebildim ve onun da bu konuda hiçbir fikri yok.

Şimdi bunu yapmak benim için çok zor. Başka hiç kimse beni böyle açamazken, onun beni nasıl böyle açabildiğinden bile emin değilim.

Raya parmak uçlarına kadar yükselip bana sıkıca sarılıyor ve o an kafama dank ediyor - en son ne zaman biri bana böyle sarılmıştı? Elimi saçlarına dolayarak titrek bir nefes alıyorum ve daha fazlasına ihtiyaç duyarak yüzümü eğiyorum.

"Raya," diye fısıldıyorum, ona bakmak için biraz geri çekiliyorum. Beni kolaylıkla okuyor ve eğilip beni öpüyor. Bu öpücük ondan öncekilerden farklı. Teselli ve tadına doyamadığım inanılmaz bir tatlılıkla dolu.

"Sıra bende," diye fısıldıyor dudaklarıma, sonra bir öpücük daha kondurmak için eğiliyor. "Dare'i seç Lex."

Öpücüklerimin arasında gülümsüyorum, müstakbel karıma itaat etmekten şaşırtıcı derecede mutluyum.

Sekiz

LEX

"Neden böyle gülümsüyorsun?" Raya işaret parmağıyla kaşlarımın arasından burnumun ucuna doğru bir çizgi çizerek soruyor.

Gecenin bir noktasında kanepeme geçtik ve bir şişe şarap daha açtık, bitmek bilmeyen doğruluk ve cesaret turları oynadık, konuşacak şeylerimiz asla tükenmedi.

Onunla vakit geçirmek daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor - zahmetsiz ve bir şekilde düşüncelerimi dinginleştiriyor. Yıllardır ilk defa, aslında tamamen yabancı olan birinin yanında kendimi gergin hissetmiyorum. Bir daha hiçbir kadının gardımı düşürebileceğini sanmıyordum ama o birkaç saat içinde bunu başardı.

"*Sen,*" diye mırıldanıyorum, onu kucağıma oturtana kadar kendime çekiyorum. "Gerçekten seninle harika vakit geçiriyorum."

Yüzünü avuçluyorum, kalbim hızla çarpıyor. Ona gerçeği söylemeli miyim? Yoksa bunun için artık çok mu geç? Hiç şu anki kadar çelişkili hissetmemiştim. Her türden korku içimi kemiriyor - gerçekten harika bir oyuncu olmasından ve beni şaşırtıcı bir kolaylıkla kandırmasına izin vermemden korkuyorum. Onun masum olmasından ve bu geceki davranışlarımın bizi en başından başarısızlığa sürüklemesinden korkuyorum.

Raya'nın alnı benimkine düşüyor, sonra yüzü aşağı iniyor ve dudakları benimkini buluyor. İşte böyle, tüm düşünceler kayboluyor. Bu öpücük yavaş ve keşfe yönelikti; dudaklarını ayırmak, tatmak ve ısırmak için acele etmiyordum. İnliyor

yumuşakça, ses doğrudan sikime doğru akıyor. Bütün gece beni tahrik etti, her öpücük beni biraz daha kenara yaklaştırıyor. Onun etrafında olmak işkence gibi, bal kokusu duyularımı istila ediyor.

Bizi ters çeviriyorum ve o kanepede geriye doğru düşüyor, saçları güzelce her tarafına yayılıyor. Kirpiklerini indirip bana baktığında yüzünde beliren o ifade... Büyüleyici.

Vücudunu kendi vücudumla örtüyorum ve parmakları saçlarımın arasından kayarak saçlarımı kavrıyor ve beni başka bir öpücük için kendine çekiyor. Altımda hareket ederken inliyorum, karşı koyamadığım muhtaç bir şekilde kalçalarını sallıyor. "Siktir, Raya." Dudaklarımızın arasından fısıldanan ismi bile kulağa mükemmel geliyor. "Bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?"

Beni ne kadar sertleştirdiğini hissettirerek ona doğru itiyorum ve mükemmel dudaklarından yumuşak bir inilti çıkıyor. Daha önce hiç bu kadar uzun süreli bir uyarılma yaşadığımı, birini arzuladığımı ama arzunun konuşmayı yönlendirmesine izin vermemek için elimden geleni yaptığımı sanmıyorum. Kırılma noktamdayım ve sanırım o da öyle.

Dizimle bacaklarını ayırdığımda müstakbel karım soluk soluğa kalıyor ve elim kalçasını kavrayıp başparmağım dantelli külotunun üzerinde gezinene kadar aramızdan aşağı kayarken kıkırdıyorum.

Kumaşın üzerinden bile sırılsıklam ve bunun benim için olduğunu bilmek çok heyecan verici. Gözleri benim hissettiğim arzuyla parlıyor ve parmağımın kumaşın üzerinde tekrar gezinmesine izin verip onu kızdırırken sırıtıyorum. "Yapabilir miyim?"

Dudağını ısırır, yüzünde çelişkili bir ifade vardır. "Ben... Ben emin değilim Lex. Hiç kimse..."

Gözlerim büyüdü. "Asla mı?"

Başını sallıyor, ben de parmağımı sırılsıklam külotuna sokarken sırıtıyorum, ne kadar ıslak olduğuna bayılıyorum. Her bir öpücük beni hiç olmadığım kadar tahrik ediyor ve sadece ben olmadığım için çok mutluyum.

"Bana izin verecek misin?" Fısıldıyorum, kalbim hızla çarpıyor. "Seni boşaltmama izin ver, Raya. Dudaklarında adımı duymak ve parmaklarımın içine gömülmesini istiyorum... bundan daha fazlasını değil."

Gözlerini kırpıştırıyor, ifadesi biraz düzeliyor. "Ben... Ben..." dudağını ısırıyor ve başka tarafa bakıyor. "Emin değilim."

Kararsızlığını okuyarak yüzünü inceliyorum. "Tamam bebeğim," diye mırıldanıyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor, sesi titriyor.

Duraklıyorum ve kendimi onun üzerine itiyorum. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin, Raya. En azından bir özür."

Bana çaresizce bakıyor, muhteşem kahverengi gözlerinde güvensizlik titreşiyor. "Kimseyle böyle bir şey yapacak kadar rahat hissetmedim. Üniversiteye gittiğimde bunun olacağını düşünmüştüm ama ciddi olarak kimseyle çıkmadım, bu yüzden... olmadı işte." Ellerini gergin bir şekilde sıkıyor. "Sanırım partiden seninle birlikte ayrıldığım için farklı bir şey bekliyordun. Dürüst olmak gerekirse bunu neden yaptığımdan emin değilim. Bunu daha önce hiç yapmamıştım, ama ben sadece... Bilmiyorum..."

Geriliyorum ve bizi döndürüyorum, böylece tekrar bana sarılıyor, saçları vücudunun ön kısmına dökülüyor ve elbisesi beline dolanıyor. "Raya, istediğin kadar zamanın var. Ne kadar istersen o kadar beklerim. Dürüst olmak gerekirse ben de üniversiteye kadar bakireydim, o yüzden anlıyorum. Birine güvenmekte gerçekten zorlanıyordum ve bekâretimi kaybettiğime dair hikâyenin magazin basınında yer almasından sürekli korkuyordum." Keşke olabilecek en kötü şey bu olsaydı. "Tüm bu seks olayında berbat olacağımdan ve kiminle yatarsam yatayım Herald gibi aptal bir magazin gazetesine röportaj vereceğimden emindim."

Raya'nın gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve morali düzeliyor. "Medyanın her hareketimi izlediğini hayal bile edemiyorum. Hayatının imrendiğim pek çok yönü var ama bu onlardan biri değil."

Yüzünü avuçluyorum, başparmağım dudaklarını okşarken kalbim sıkışıyor. Keşke onu bu tür bir incelemeden koruyabilseydim, ama medya onu öğrendiği anda, bulabildikleri her ayrıntıyı didik didik edeceklerdir. "Kolay değil, ama diğer taraftan, çok fazla iyilik yapmamızı sağlıyor. Elimizden geldiğince reklamı hayır kurumlarımıza ya da işlerimize yönlendirmeye çalışıyoruz."

Başını sallıyor, bakışları göğsümde ve karın kaslarımda yavaşça geziniyor. Kahretsin, bana bu şekilde binmesi için dünyaları verirdim. Bir gün... umarım yakında bir gün.

"Söylesene, hiç yapmadığın şeyler var mı?" diye soruyor. "Cinsel anlamda değil. Sadece doğru kişiyi bulamamış olabileceğin şeyler?"

"Çok fazla şey var. Karım için ayırdığım pek çok şey var, başka hiç kimse için değil."

Muhteşem kahverengi gözleri merakla parıldıyor. "Ne gibi?"

"Başlangıç olarak evim. Windsor Malikanesi'ndeki evime hiçbir zaman bir kadın getirmedim. Aynı şey şirketim için de geçerli - ofisime, çalışma alanlarıma veya laboratuvarlarıma asla bir kadın getirmedim. Sonra daha spesifik küçük şeyler var. Ailem dışında kimseye yemek yapmadım ve arabalarımı bir kadının kullanmasına asla izin vermedim."

Raya ellerimi tutuyor ve birleşen ellerimizi yüzüne doğru kaldırırken parmaklarımızı birbirine doluyor. "Lexington Windsor tarafından pişirilen bir yemek..." Parmak eklemlerimi öpüyor ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor. "İçimden bir ses sobanın arkasında dururken çok seksi görüneceğini söylüyor."

Bir elimi saçlarının arasından geçiriyorum ve öpmek için onu aşağı çekiyorum. "En sevdiğin yemek nedir, Raya?"

Gülüyor, sesi kalbimi ısıtıyor. "Kesinlikle annemin kuzu biryani'si."

"O zaman bunu pişirmeyi öğrensem iyi olacak," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Sence bana öğretmeye istekli olur mu?"

Kıkırdıyor, çok ciddi olduğumu fark etmiyor. Her zaman görücü usulü bir evliliğe zorlanmaktan nefret edeceğimi, karıma kızacağımı düşünmüştüm.

Ta ki Raya Lewis'le tanışana kadar.

"Senin büyük bir çapkın olduğuna dair söylentileri duymuştum ama bunu bizzat deneyimlemek bambaşka bir şey," diyor, ses tonu şakacı.

Midem bulanıyor ve yüzümü başka tarafa çeviriyorum, içimi bir acı kaplıyor. "Yıllardır kimseyle çıkmadım, Raya. Basın ailem hakkında saçma sapan haberler yapmaya bayılıyor. Gazetelerde yer alması doğru olduğu anlamına gelmez."

Bakışları yüzümde geziniyor, arıyor. "O zaman bana bir Gerçek daha ver, ben de sana bir Cesaret vereyim."

Gözlerindeki meraktan etkilenerek kaşlarımı kaldırıyorum. "Bilmek istediğin şey nedir?"

Tereddüt ediyor, bir saniye dudağını dişliyor, sonra bir saniye daha, aramızdaki sessizlik uzuyor. "Bana neden bu kadar uzun zamandır kimseyle çıkmadığını söyle."

İstemsizce geriliyorum, ona nasıl cevap vereceğimden emin değilim. "Ben mantığı ve aklı tercih ederim. Gerçekçi olmak gerekirse, aşık olmak sadece kimyasal bir reaksiyondur ve muhakeme yeteneğinizi zayıflatır. Buna hiç ilgi duymuyorum ve dolayısıyla kimseyle çıkmaya da ilgi duymuyorum."

İfadesi düşüyor ve o kadar gerçek görünen bir gülümsemeyi zorlarken başını sallıyor ki, bütün akşam onun gerçek gülümsemelerine tanık olma şerefine nail olmasaydım bunun ne kadar sahte olduğunu fark edemezdim.

"Sanırım kadere ya da gerçek aşka inanmıyorsunuz?"

Öfkelendim, eğlendiğim her halimden belliydi. "Tabii ki hayır. Eminim sen de bilmiyorsundur?"

"Seviyorum," diyor, yüzünde ciddi bir ifade var. "Annemle babama bakıp bunun gerçek aşktan başka bir şey olduğunu düşünmek zor olurdu. Ben de bir gün kendim için onlarınki gibi bir evlilik istiyorum. Şakalarını, birbirlerine hâlâ bakışlarını, evin etrafına sakladıkları sevimli notları ve hâlâ çıktıkları haftalık randevuları istiyorum. Gerçekten sadece yüceltilmiş bir arkadaşlık olan bir evlilikten daha fazlasını istiyorum - gerçek aşkı istiyorum."

Ona bunu asla veremeyeceğimi bilerek başka tarafa bakıyorum. İhtiyacı olan şey olamayacağımı hiç bilmeseydim, bu önümüzdeki birkaç yılı daha katlanılabilir hale getirir miydi?

Dokuz

LEXINGTON

Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez yüzümde bir gülümsemeyle uyandım, Raya'nın parfümü etrafımda dolaşıyordu. Ne bekleyeceğimden emin değildim ama onunla konuşmanın bu kadar kolay olacağını düşünmemiştim. Onun arkadaşlığından gerçekten keyif aldım ve aramızdaki kimya... gerçek dışıydı. İkimiz de gecenin bitmesini istemedik ve gözlerimizi daha fazla açık tutamayana kadar geç saatlere kadar şarap içip doğruluk mu cesaret mi oynadık. Onu yatağıma taşıdım ve iyi geceler öpücüğü verdim ve yıllar sonra ilk kez birinin yanında uyuyakaldım.

Uyandırmamak için mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde Raya'ya uzanırken gözlerim faltaşı gibi açılıyor... ancak yatağın onun tarafını soğuk ve boş buluyorum. Şaşkınlıkla doğruluyorum, bakışlarım onu aramak için odanın içinde dolaşırken komodinin üzerine bırakılmış nota takılıyor. Notu elime aldığımda kalbim sıkışıyor.

Gerçek: Dün gece inanılmazdı ve sizi
tanımak biraz gerçeküstüydü.
Kahramanlarınızla tanışmayın derler, ama siz

tüm beklentilerimi, kim olduğunu düşündüğüm tüm fikirlerimi yok ettin. /İnanılmazsın Lexington Windsor.

Sana telefon numaramı bırakmayacağım Lex. Bir başkası olmaya hiç niyetim yok. /Ve gerçekçi olmak gerekirse, biz sadece farklı dünyalarda yaşıyoruz. Muhtemelen gerçekleşmeyecek ama bir daha karşılaşırsak benimle Doğruluk mu Cesaret mi oynaman için sana meydan okuyorum. Bu çok uzun zamandır yaşadığım en güzel şeydi ve bu oyunu bir daha seni düşünmeden oynayabileceğimi sanmıyorum.

Sevgiler,

Raya

Onun notunu dudaklarıma götürürken başımı sallıyorum, gözlerim kapanıyor. Hatta onun gibi kokuyor. Yastığıma geri düşerken iç çekiyorum, düşüncelerim yarışıyor. Kim olduğumu biliyor ve yine de çekip gidiyor. Acaba entrikalar çeviriyor ve benim de kandığım ayrıntılı bir oyun mu oynuyor? Çok az kadın bana yaklaşma fırsatını kaçırır ve Raya'nın bunu yapmasına şaşırdım.

Geçmiş araştırması babasının projelerine ne kadar dahil olduğunu ortaya çıkardı, bu yüzden şirketinin hangi durumda olduğunu bilmemesine imkan yok. Eminim yardım edebileceğimi fark etmiştir. Beni kendi avantajına kullanmak için mükemmel bir pozisyondayken neden çekip gitsin ki?

Birkaç dakika tavana bakıyorum, ne yapacağımı bilemiyorum. Tüm bunlar özenle hazırlanmış bir oyun mu? Telefonuma uzanırken iç geçiriyorum, en yakın arkadaşlarımdan birini bulana kadar rehberimde gezinirken aklım Raya'da. Leia Astor'un adına tıklamadan önce bir an tereddüt ediyorum.

"Lex?"

"Leia, tatlım. Bir iyiliğe ihtiyacım var."
"Hayır," diye anında cevap verir.

"Beni dinlemeyecek misin?"

Gülüyor, arka planda çocuklarının oyun sesi duyuluyor. "Ne zaman beni arayıp bir iyilik istesen, garip bir şey oluyor."

Bir elimi saçlarımda gezdirip gülümsüyorum. "Bu doğru değil Ley."

"Sana en son yardım ettiğimde, son arabanın bazı parçalarını otomatik hale getirmemi sağlamıştın ama tüm işletim sistemini kardeşinin sesiyle müstehcen şeyler söyleyecek şekilde programladığını söylemeyi unutmuştun."

Kahkahalarımı bastırdım. Çok *komikti*. "Keşke bunu gösterdiğimde Luca'nın yüzünü filme alsaydım. Kardeşlerim son arabaya koymama izin vermedikleri için yıkıldım. Luca'nın sesi olsaydı daha da iyi satardı."

Leia güler. "Dürüst olmak gerekirse, haksız değilsin. Bu adamın sesi çok lezzetli."

"Hey!" diye duydum arka plandan. Leia bir kahkaha patlatıyor ve saniyeler sonra kocası telefonda. "*Lexington Windsor,*" diye homurdandı. "Dur tahmin edeyim, karımı bozmak için arıyorsun. İkiniz şimdi ne tür bir belaya bulaştınız?"

"Adrian. Her zamanki gibi bir zevkti." Ses tonum sözlerimle tamamen tezat oluşturuyor.

Ofluyor, belli ki benimle konuşmaktan hoşlanmıyor. Onu kızdırmaya bayılıyorum. O da tıpkı kardeşlerim gibi, karısına kafayı takmış durumda ve onunla uğraşmak çok kolay. "Ne istiyorsun?" diye bağırıyor.

"Aslında *ikinizden* de bir iyilik."

"Kesinlikle olmaz."

"Leia ve senin birkaç çocuksuz akşam geçirebilmeniz için çocuklarına bakıcılık yapacağım."

Kıkırdıyor. "Çocuklarla ilgilenmeyi seven harika kayınvalidelerim var."

Lanet olsun. "Windsor Hotels'in herhangi bir tatil köyünde tüm masrafları karşılanmış bir tatil hediye edeceğim." Sessiz, düşünüyor. Bir Astor'a rüşvet vermek neredeyse imkânsız - onlar da bizim kadar zengin. Yine de denemek zorundayım. "Özel jet. İstersen seni kendim uçururum."

"Sadece seninle dalga geçiyor," diye bağırıyor Leia biraz öteden, hoparlörden beni net bir şekilde duyuyor. "Sadece bana ne olduğunu söyle. Endişeli olduğunu söyleyebilirim Lex. Sorun her neyse, sana her zaman yardım edeceğimi biliyorsun."

Bir an tereddüt ettim. "Astor Koleji'nde misafir öğretmenlik pozisyonu istiyorum. Senin verdiğin Mekatronik dersini devralmak istiyorum, Leia."

"Bu kadar mı?" Adrian soruyor, sesinden şüphe damlıyor. O ve ailesi Astor Koleji'ni yönetiyor, bu yüzden bana bu iyiliği yapması zor olmayacak, ama geçmişte onu bilerek ne kadar kızdırdığımı düşünürsek, hayır demek isteyeceğinden hiç şüphem yok.

"Evet. Sadece bir dönem, bir sınıf."

"Tamamdır Lex," diyor Leia ve kocasının inlemesine neden oluyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye mırıldanır, sesi boğuktur.

Leia fısıldayarak, "Dar kafalı olma," diye karşılık veriyor ve ben de hemen orada Adrian Astor'la uğraşmayı bırakacağıma yemin ediyorum. "Neyin peşinde *olduğundan* emin değilim Lex, ama yakında bir şeyler içeriz ve sen de beni bilgilendirirsin. Seninle ilgili bir şeyler var ve bunun ne olduğunu bilmek istiyorum."

Kendi kendime gülümsüyorum, ona Raya hakkında her şeyi anlatmak için çok istekliyim, ama yapmamam gerektiğini biliyorum. Kahretsin, onu kendim bile bilmemeliydim. Aklımın bir köşesinde Silas'ın nişanımızın henüz onaylanmadığına dair söylediklerini düşünüyorum. Sözler şimdi öncekinden daha uğursuz görünüyor.

"Hakkında biraz daha fazla şey öğrenmek istediğim biri var ve Astor Koleji'nde öğrenci," diye itiraf ediyorum sonunda, Leia'dan pek bir şey saklayamadan. "Onu tam olarak anlayamıyorum ve onu biraz daha gözlemlemem gerekiyor."

Adrian'ın tez danışmanı olduğu dönemde kendi profesörüne nasıl aşık olduğunu hatırlayarak sessizliğe gömülür. "Şey... benim yapmayacağım bir şeyi yapma," der, kocası arka planda kahkahayı patlatmadan birkaç dakika önce.

On

RAYA

"Bütün gün dalgındın," diyor Adam, dönemin en çok beklediğim dersinde yerimizi bulduğumuzda, bakışları üzerimde gezinirken. "Aslında bir süredir, doğum günümden beri dalgınsın. O gece ne olduğunu bana hiç anlatmadın." Tereddüt ediyor, yüzünde çelişkili bir ifade var. "Seni o adamla giderken gördüm, biliyorsun."

Ona kaçamak bir bakış atarken gergin bir şekilde dudağımı ısırıyorum. Adam'dan hiçbir zaman sır saklamadım, ama Lex'le geçirdiğim akşamla ilgili bir şey bana özelmiş gibi geliyor ve bu sadece onun kim olduğundan kaynaklanmıyor.

"Hiçbir şey olmadı," diyorum ona, kelimelerim doğru ama boş. Gerçekten çok aptalca. Tek yaptığımız öpüşmek ve şarabımızı yudumlarken Doğruluk mu Cesaret mi oynamaktı. Aradan sadece birkaç hafta geçmesine rağmen Lex'in beni hatırladığından bile şüpheliyim. Karizması ve ana konutundan ayrı bir bekâr evi olması çok şey anlatıyordu. Belli ki oraya getirdiği ilk kız ben değildim ve sonuncusu da olmayacağım. O aşkla ilgilenmiyor ve ben de bir istisna olacağıma inanacak kadar aptal değilim.

Ona bıraktığım notta yazdıklarımda ciddiydim - bir kaçamakla ilgilenmiyorum, onun gibi biriyle bile. Milyarder bir playboyu düzeltemeyeceğimi biliyorum ve düzeltsem bile bunu isteyeceğimden emin değilim. Her zaman ailemin evliliğine benzer bir ilişki istemişimdir; basit bir hayat.

bir Windsor'la asla yaşayamazdım. Lex ile geçirdiğim gece inanılmazdı, ancak tekrarlamaya hiç niyetim olmayan tek seferlik bir deneyimdi.

"O zaman neden kendinde değilsin?" Adam amfinin en önünde otururken soruyor. "Babanın laboratuvarına gizlice girip güneş panelleriyle deney yapmak bile moralini düzeltmedi. Haftalar oldu, Raya. Senin için biraz endişeliyim. Sana rızan olmayan bir şey mi yaptı?"

Bu ima karşısında gözlerim açılıyor ve koltuğumda dönüyorum. "Hayır, tabii ki hayır," diye inkar ediyorum, elim onun pazularını sarıyor.

Omuzları gevşiyor ve başını sallıyor, görünüşe göre pek de ikna olmamış. Sanırım o geceden beri biraz uyuşukum, ama nedenini ben bile tam olarak *bilmiyorum*. Lex'in yatağından gizlice çıktığımda ne yaptığımı tam olarak biliyordum, kararımı vermiştim ama onu düşünmeden edemiyordum. Eğer kalsaydım neler olabileceğini merak edip durdum. En azından telefon numaramı bıraksaydım, beni tekrar görmek ister miydi?

Konferans salonunun kapıları gürültüyle kapanırken doğruluyorum ve melankolim yerini heyecana bırakıyor. Profesör Leia Astor ve eşi Profesör Adrian Astor, Astor Koleji'nde okumayı seçmemin başlıca nedenleridir. Diğer profesörlerin çoğundan farklılar ve vaaz ettiklerini uyguluyorlar. Sık sık yüksek profilli projelere danışmanlık yapıyorlar ve Aria ve Grayson Callahan gibi sektör uzmanlarını konuk dersler için getirmeleriyle biliniyorlar.

Sadece bu da değil, Sinclair Security ve Aequitas gibi çoğu kişinin erişemeyeceği şirketlerde, dersler boyunca uygulamalı projeler yoluyla değerli uygulamalı iş deneyimi sunuyorlar. Her ne kadar babamın izinden gitmeye niyetim olsa da, böylesine değerli bir iş deneyimini kaçıramam. Leia Astor benim gibi kadınlar için gerçek bir ilham kaynağı. Onun başarısını izlemek, benim de başarabileceğime inanmamı sağlıyor ve ondan bir şeyler öğrenmek gerçek bir hayalin gerçekleşmesi demek.

Arkamda duyduğum ayak seslerini takip eden fısıltılar odaya yayılıyor ve omzumun üzerinden bakmak için dönüyorum, sadece haftalardır düşünmeyi bırakmadığım aynı koyu yeşil gözlerle karşılaşıyorum. Kalbim duracak gibi oluyor ve o da adımlarının ortasında duraklıyor, gözlerimiz kilitleniyor. *Lex*. Burada, sınıfımda ne işi var? Bana sırıtıyor, gamzeleri ortaya çıkıyor ve sonra yanımdan geçip gidiyor.

"Günaydın sınıf. Benim adım Lexington Windsor." Etrafımda kıkırdamalar ve mırıltılar yükseliyor ama ben gözlerimi Lex'ten ayıramıyorum. Bana bakıyor.

Bana doğru baktı, bakışları o gece olduğu gibiydi. "Bana Profesör Windsor olarak hitap edebilirsiniz. Bu dönem boyunca Mekatronik dersini Profesör Astor'dan devralacağım."

Adam kalçama dokunup eğilerek üzerimdeki büyüyü bozdu. Ona doğru döndüm ve burnunun yanağıma değmesine neden oldum. "*Lexington Windsor*? Bu o, değil mi? *Lex.*"

İnkar edemediğim için endişeyle başımı sallıyorum.

Adam bir an için gözlerini kocaman açarak bana bakıyor. "Lanet olsun. *Lexington Windsor* ile eve mi gittin?" diye fısıldıyor. "Bugün burada olacağını biliyor muydun?"

Başımı sallıyorum, yanaklarım kızarıyor. "Doğum gününden beri onunla konuşmadım. Dürüst olmak gerekirse, başlangıçta onun kim olduğunu fark etmemiştim ve fark ettiğimde, onunla o anda kalmayı o kadar kolaylaştırdı ki."

Adam'ın gözleri alışılmadık bir şekilde parlıyor ve gözlerini indiriyor. "Eminim öyledir," diye mırıldandı.

"Bu ders diğerlerine hiç benzemeyecek," diyor Lex, bakışları odada gezinirken. İfadesi şimdi daha farklı, daha ciddi ve tam olarak çıkaramadığım bir şey var. Üç parçalı takım elbisesiyle orada dururken, onu tanıdığım güçlü, ulaşılmaz milyarderin her santimi gibi görünüyor. "İlk ödevinizi ciddiye almanızı öneririm, çünkü bu sınıftaki en iyi üç öğrenci Windsor Motors'da staj yapacak. Stajınız sırasında başarılı olursanız, mezun olduktan sonra size kalıcı bir pozisyon teklif edilecek."

Sözleri, anlaşılır bir şekilde, odayı kargaşa içinde bıraktı. Windsor Motors staj imkanı sunmuyor ve bu eşi benzeri görülmemiş bir durum. Lisansüstü programlarına girmek oldukça zor ve her yıl ülkenin dört bir yanından binlerce kişi başvuruyor, ancak hiçbir zaman yirmiden fazla boş yer olmuyor.

Diğer firmaların aksine, Windsor Motors çok kapsamlı bire bir mentorluk hizmeti sunmaktadır ve Lex'in her yıl en az bir avuç insana kişisel olarak mentorluk yaptığı bilinmektedir. Akıl hocalarının her biri onun yardımıyla çığır açan araştırma makaleleri yayınladı ve hepsi Windsor Motors için yenilikçi ürünler yaratmaya devam etti. Lexington Windsor için çalışmak hayat değiştiriyor ve şüphesiz, Adam ve ben de dahil olmak üzere bu odadaki her bir kişinin en büyük hayallerinden biri.

"Onun Lexington Windsor olduğuna inanamıyorum," *diye* mırıldanıyor Adam, sesi gergin.

İçimi çekip koltuğuma yığılıyorum, odadaki her bir kadının tepkisine bakarken göğsüme yumuşak bir sızı çarpıyor. Birdenbire, birlikte geçirdiğimiz akşam onun kim olduğunun ışığında önemsiz görünüyor.

"Sana kolay bir başlangıç yapacağım," diyor Lex. "Biri bana mekatronik kavramını açıklayabilir mi?"

Odadaki çoğu el endişe verici bir hızla kalkıyor, herkes onun gözüne girmek için can atıyor. Bakışlarını Adam'ın üzerinde sabitlemeden önce bir an bana bakıyor. "Sen."

Adam tereddüt ediyor. "Esasen elektromekanik sistemler tasarlamaktır; bu sayede bir sistemin ve muhafazasının operasyonları, biri diğerinin etrafında çalışmak yerine eksiksiz bir sistem oluşturacak şekilde birlikte tasarlanır."

Lex başını sallıyor. "Herhangi bir mekatronik uzmanının teknik ve elektrik mühendisliğini kapsamlı bir şekilde anlaması gerekir ve ilk projenizde tam olarak bunu test edeceğim. Önümüzdeki haftaya kadar her birinizden masamda drone tasarımları istiyorum. Daha sonra, Windsor Motors tarafından tamamen finanse edilen en iyi üç tasarımı inşa etmek için ekiplere ayrılacaksınız. Hem tasarım hem de uygulama değerlendirilecek, bu nedenle tasarımınız seçilmezse endişelenmeyin. Her tasarımın kusurları olacaktır ve bunları uygulama sürecinde nasıl ele aldığınız çoğu zaman tasarımın kendisi kadar önemlidir."

Odada bir heyecan uğultusu var ve Lex'e yakın oturan bir kızın kirpiklerini kırpıştırarak ona doğru eğilmesini izliyorum. Lex'e ne sorduğunu duyamıyorum ama Lex'in ona gülümsemesi gözlerimi kaçırmama neden oluyor, kalbim acıyla sıkışıyor.

"Siktir," diyor Adam, sesi yumuşak. "İtiraf etmekten nefret ediyorum ama bu inanılmaz bir fırsat." İç çekiyorum ve ona yaslanıyorum. Adam bana bakıyor ve kolunu omuzlarıma dolamak için dönüyor. "İyi misin?" diye soruyor, sıkarak.

"Evet," diye mırıldanıyorum, bakışlarım Lex'e ve hâlâ konuştuğu kıza kayıyor. "Haklısın ve bunun boşa gitmesine izin vermemeliyiz," demek için kendimi zorluyorum, bunun doğru olduğunu bilerek. "O stajyerleri kapabilecek biri varsa, o da biziz."

"İstediğin bu mu? Eğer tercih edersen babanın şirketinde seninle birlikte staj yapmaktan mutluluk duyarım ama bunun hayatta bir kez ele geçecek türden bir fırsat olduğunu inkâr edemem."

Lex'in gözleri bir an için benimkilerle buluşuyor ve sanki gerçekten profesörümden başka bir şey değilmiş gibi kibar ve dostane bir şekilde gülümsüyor. Gözlerimi ayırıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Evet," diyorum Adam'a, kalbim sıkışarak. "Elimizden geleni yapalım ve ne

olacağını görelim. Sonunda babam için çalışacağım, ama ben

Paha biçilmez bir iş deneyimini kaçıracak kadar aptal değilim." Mezuniyete sadece birkaç ay kala, bu fırsat her zamankinden daha değerli görünüyor.

Bana bakmak için biraz geri çekiliyor, bakışları araştırıyor. "Pekâlâ," diyor, dudaklarının kenarları hafif bir gülümsemeye dönüşüyor. "O zaman şöyle yapalım. Lexington Windsor'un övgüsüne layık bir ürün tasarlayabilecek biri varsa, o da sensin."

On bir

RAYA

Akşam yemeği için ailemin evinin önüne geldiğimde aklım hâlâ Lexington Windsor'daydı. Dersten sonra beni durduracağını düşünmüştüm ama içeri girdiğinde bana bakışı dışında bir etkileşimimiz bile olmadı. Sanki paylaştığımız gece benim gerçekliğimde yankılanan ama onunkinde yankılanmayan berrak bir rüyaydı. *Lexington Windsor'*dan beklemem gereken tam olarak buydu, ama *sadece Lex* olarak düşünmeye başladığım adamdan beklediğim bu değildi. Daha iyi bilmem gerekirken, birazcık bile hayal kırıklığına uğradığım için kendime kızıyorum.

İçeri girdiğimde evin içinde hafif bir türkü çalıyor ve mutfaktan babamın korkunç şarkı sesini duyduğumda kendi kendime gülümsüyorum. Ne bulacağımı bilmek için odaya adım atmama bile gerek yok - annem ve babam yemek pişirmenin ortasında birlikte dans ediyorlar, muhtemelen üzerlerinde yemek lekeleri var.

Annemin kahkahasını duyduğumda kapı aralığında durup onları izliyorum. Onları birlikte görmek, babamın neden anılar yaratmam ve hayatımı dolu dolu yaşamam konusunda ısrar ettiğini anlamamı sağlıyor. Annemle babamın her gün birlikte yaptığı şey bu.

Babam annemin etrafında dönüyor, annem kulaktan kulağa gülümserken kırmızı elbisesi sallanıyor, babamın gözlerinin içine bakarken burnu şirin bir şekilde kırışıyor. Benzer şekilde, babamın tüm dikkati annemin üzerinde ve ona hala on yıl önceki gibi bakıyor. İşte bu yüzden Lex'ten ayrıldım, çünkü ben

böyle bir aşktan sonra. Bugün onu tekrar görmek kararımı pekiştirdi, öyleyse neden içim acı ve ağır dozda hayal kırıklığı ile dolu?

Şarkı sona eriyor ve annem babamın kollarında geriye yaslanıyor, birbirlerine baktıklarında gülümsemesi kayboluyor. "Raya'ya bugün şirkette neler olduğunu anlatmalıyız," diyor, sesi aniden azapla doluyor. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Babası onu daha yakına çeker ve sıkıca sarılır. "Yapamam," diye fısıldıyor. "Hazır değilim Meera. İnşa ettiğim her şey bir gün onun olacaktı ve şimdi..."

Annem parmak uçlarına kalkıyor ve babamın yüzünü hafifçe okşuyor. "İstemiyorum ama belki de birleşme teklifini düşünmeliyiz. Hiç değilse bunu Raya ile konuşmalıyız."

Babamın ifadesi sertleşir ve aniden annemden uzaklaşır. "Nasıl olur da böyle bir fikri aklından geçirirsin..." Yüzünde sadece korku ve tiksinti karışımı olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle annemden uzaklaşıyor, ancak kapıda durduğumu fark edince donup kalıyor.

"Neler oluyor?" Soruyorum, sesim beklediğimden daha sakin çıkıyor. Şirketin başının dertte olduğunu aylardır biliyordum ve bana söylemelerinin ne kadar süreceğini merak ediyordum. Yine de bir birleşme mi? Bu benim için yeni bir haber.

Odaya girdiğimde babamın yüzü düşüyor ve kasvetli ifadesi karşısında hazırlıksız yakalanarak duraklıyorum. Babam heybetli bir adamdır, varlığı annem ve ben hariç herkesin gözünü korkutur. Onu hiç şu anki gibi görmemiştim - acı çekmiş, *kaybolmuş*.

"Raya," diyor annem, sesi kırılarak. "Neden oturmuyorsun?" Kahvaltı barına doğru işaret ediyor ve iç çekiyor. "Sana söylememiz gereken bir şey var."

Tereddütle başımı sallıyorum, aniden gerginleşiyorum. Tüm içgüdülerim bana temkinli davranmamı, ailemin dudaklarından dökülmek üzere olan sözlerin hiç söylenmemiş olmasını dileyeceğim sözler olduğunu söylüyor. Uzun zamandır bir inkâr hali içindeydim - sanki ailem bana resmen anlatmadığı sürece mali sıkıntılarımız gerçek değilmiş gibi.

"Raya," diyor babam ben otururken usulca, mavi gözleri daha önce hiç görmediğim bir şeyle dolu: endişe, boyun eğme ve en kötüsü de suçluluk. "Bunu senden daha fazla saklayamam."

Gözleri kapanıyor ve babamın aldığı titrek nefes benim nefesimin kesilmesine neden oluyor. "Neyi saklayacaksın?" Sesim yumuşak, yatıştırıcı. Onlara *bildiğimi* söylemek, onları bana söylemek zorunda olma yükünden kurtarmak istiyorum, ama durumun başından beri farkında olduğumu öğrenmek onları daha çok incitecek.

Babam sanki benimle yüzleşemiyormuş gibi başka tarafa bakıyor. "Şirketin işleri pek iyi gitmiyor, Raya." Duraksıyor, kelimelerin aklımda yer etmesine izin vermem için bana bir an veriyor.

Annem başını sallıyor. "Ekonominin gidişatına bakılırsa, iflastan çok da uzak değiliz," diye ekliyor. "Yapabileceğimiz her şeyi yaptık, tüm bağlantılarımızı tükettik. Tek çözüm birleşme ama bu da alışılmadık bir çözüm."

"Ne şekilde alışılmadık?" Her zamanki kararlı sesim belirgin bir şekilde titreyerek soruyorum. Bana söylemediği bir şey var ve bu annemin saçma sapan kişiliğiyle tamamen çelişiyor. Küçükken bile annem bana hiçbir şeyi şekerle kaplamazdı.

Babam ona tam olarak çözemediğim bir bakış fırlatıyor ve başını sallıyor. "Fark etmez meleğim," diyor bana. "Bu düşünmek istediğim bir şey değil. İflas başvurusunda bulunma sürecini başlattım. Çok üzgünüm, Raya." Babamın sesi kesiliyor ve gözlerini kaçırıyor, ama ben gözlerindeki acıyı görmeden önce değil. "Sana bırakmak istediğim miras bu değildi. Her zaman benim yerime geçeceğini, ben kırlaşıp yaşlanana kadar birlikte çalışacağımızı ve o zaman bile beni şımartacağını ve gıcırdayan yaşlı kemiklerimin yapabileceği her şekilde yardım etmeme izin vereceğini düşünmüştüm. Bu şirket... bir gün senin olacaktı, ama ben... ben başarısız oldum, Raya. Hem seni hem de anneni hayal kırıklığına uğrattım ve ne kadar üzgün olduğumu kelimelerle ifade edemem." Başını kaldırdı, gözleri kalp kırıklığıyla doluydu. "Sana daha önce söylemeliydim ama sanırım bir yanım her şeye rağmen bir çözüm bulabileceğimi, bizi kurtarabileceğimi umuyordu."

Babam başını öne eğiyor, ben de uzanıp elini tutuyorum ve sıkıca kavrıyorum. "Birleşme," diyorum, sesim temkinli bir tonda. "Bu bizi iflastan kurtarır mı?"

Babamın gözleri genişliyor, tereddüt ve bir parça tiksinti masmavi gözlerini bulandırıyor. "Birleşmenin ödemeye razı olmadığım bir bedeli var." Elini benimkinden çekip kollarını kavuşturuyor ve ifadesi sertleşiyor.

"Bu bir cevap değil," diye karşılık veriyorum, ailemin yıllar boyunca kullandığı aynı kelimeleri onlara geri atıyorum. Dürüstlüğe çok değer verirler ve bir kez olsun cevapsız kalmama ya da kendimi durumdan sıyırmaya çalışmama izin vermediler. Karşılığında onlar da bana hep aynı

nezaketi gösterdiler - ta ki şimdiye kadar.

Babam bir an bana bakıyor, bazen yaptığı gibi, benimle gurur duyuyormuş gibi, onun gururunu hak etmemi sağlayacak hiçbir şey yapmamış olmama rağmen. "Kendi iyiliğin için fazla zekisin," diyor, sesi yumuşak ve keder dolu.

"Anne," diye mırıldanıyorum, sesim titriyor. "Bana gerçeği söyle, lütfen."

Tereddüt ediyor, gözleri bir an için kapanıyor. "Evet, Raya. Bu bizi kurtarır. Ancak, birleşmenin ön koşullarından biri, seninle devralan şirketin varisi arasında anlaşmalı bir evlilik yapılması. Onlar da bizim gibi bir aile şirketi ve bu şarttan taviz vermeyecekler."

"Bu asla kabul edeceğim bir terim değil," diye tersliyor babam. "Kendi kızımı bu şekilde *satmaktansa*... iflas başvurusunda bulunmayı tercih ederim. Bunu *asla kabul* etmeyeceğim."

Beynimdeki dişliler dönmeye başlamadan önce yaşadığım şok bir an için nutkumun tutulmasına neden oldu. Her zaman tıpkı annemle babamınki gibi sevgi ve sonsuz kahkahalarla dolu bir evlilik istemişimdir. Annemle babam hâlâ haftalık randevulara çıkıyor ve annem hâlâ babama iş yerinde el yapımı öğle yemekleri ve beslenme çantasına yazdığı tatlı mesajlarla sürprizler yapıyor. Ben her zaman aşkı, *gerçek aşkı* istedim, ama asla ailemin mutluluğu pahasına değil.

Şirketimiz babam için her şey demek, sadece annemle burada tanıştığı için değil. Bu onun gururu ve neşesi, mirası. Bu şirket olmadan kim olduğunu bildiğinden bile emin değilim - annem ve benden başka sevdiği tek şey bu. İşini ve çalışanlarını babam gibi gerçekten seven birini daha önce hiç tanımadım ve iflas onun kalbini onarılamaz bir şekilde kıracak diye korkuyorum.

"Yapacağım baba," diyorum, sesim kararlı. "Sonuçta söz konusu olan benim hayatım, bu yüzden bu benim kararım olmalı - senin değil. Yapacağım. Evleneceğim."

On iki

RAYA

"Babamı ikna etmenin bir yolunu bulmalısın," diyorum anneme, chapattis yapmak için hamur açarken, onları annemin yaptığı gibi yuvarlak yapmak için elimden geleni yapıyorum ve kullandığım basıncın gücünü ve açıyı zihinsel olarak hesaplamak için elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen tamamen başarısız oluyorum. "*Ben* karşı çıkmadığım halde neden bu fikre sıcak bakmadığını anlamıyorum."

Ona şirketi kurtaracaksa evlenebileceğimi söyledim ve babam aklını kaybetti, benimle konuşmayı reddetti, hangi şirketle birleşeceğimizi ya da kiminle evleneceğimi bile söylemedi.

Annem ocakta pişen meşhur kuzu körisini seyrederken iç geçiriyor. Babamın en sevdiği yemektir ve ne zaman onu bir konuda ikna etmemiz gerekse bunu yapar. Bu sefer yeterli olmayacağından endişeleniyorum. "Raya," diyor annem, sesi yumuşak. Bana baktığında bakışları acı dolu. "Dürüst olmak gerekirse, ben de babanla aynı fikirdeyim. Birleşmenin devam etmesini istiyorum ama senin teminat olmanı istemiyorum."

Elimi koluna koyuyorum ve titrek bir nefes alıyorum. "Bu şirketi kurtarabilir. İşimizi kaybetmenin babamın küçük bir parçasını kaybetmek anlamına geleceğini biliyorsun, değil mi?"

Sessizleşiyor ve baharat tepsisini almak için benden uzaklaşıyor, belli ki binlerce kez yaptığımız bu konuşmadan çıkmak istiyor

Şimdi bitti. "Rollerimiz tersine dönseydi ve babam benim mutluluğum için bir fedakârlık yapmak zorunda kalsaydı, bunu hiç düşünmeden yapardı. Hiçbir şey olmasa bile, bilinçli bir karar verebilmem için bana tüm bilgiler verilmeli."

"Bu farklı," diyor annem, ses tonu kızgın. "Sen bizim kızımızsın, Raya. Seninle ilgilenmek, seni *korumak* bizim görevimiz."

Bir elimi uzun saçlarımda gezdiriyor, sabırlı olmak için elimden geleni yapıyorum. "Ben artık çocuk değilim anne. Beni bundan daha iyi yetiştirdin - tüm sorunlarımızı çözebilecekken nasıl olur da görmezden gelmemi beklersin?"

Annemin en sevdiğim masala chai'yi yapmasını izliyorum. Ayda bir kez tüm malzemeleri elleriyle karıştırarak ince bir toz haline getiriyor ve talimatlarını harfiyen yerine getirmeme rağmen hiçbir zaman tam olarak tutturamadım, bu yüzden artık beni kendi karışımından bir kavanozla gönderiyor.

"Bunu yapmanı bekliyorum çünkü bunlar *senin* çözmen gereken sorunlar değil Raya." Ocaktaki çaya süt eklerken onu izliyorum. "Olman *gereken* yerde, yurtta kalmak yerine her akşam eve gelmeye devam edebilirsin," yan gözle bana bakıp başını sallıyor, "ve her seferinde bu konuşmayı yapmaya devam edebiliriz, ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Neden?" Sesim titreyerek soruyorum. "Evleneceğim adam... gerçekten o kadar kötü biri mi?"

Annem tereddüt eder ve başını sallar. "Hayır," diyor iç çekerek. "Dürüst olmak gerekirse, o tam da seninle birlikte olacağını düşündüğüm türden bir insan, en azından onun hakkında söyleyebileceğim kadarıyla."

Bana dumanı tüten bir fincan sıcak çay koyuyor ve ben de dikkatle ondan alıyorum. "O zaman sorun nedir? Gerçekten anne. Sadece anlamaya çalışıyorum."

Kendi kendine başını sallıyor ve derin bir nefes alıyor, başparmağı boynundaki Ganesh kolyesinin üzerinde geziniyor. "Tamam," diye fısıldıyor, görünüşe göre benden çok kendi kendine. "Neden biraz oturmuyoruz?"

Beni kahvaltı barına götürüyor ve sinirlerim tepeme çıkıyor. Annem beni nadiren sohbet için oturtur - tüm konuşmalarımız ben yemek yapmasına yardım ederken olur. Beni birkaç kez oturttuğunda da bunun nedeni ciddi bir şeydi.

Elimi tutuyor, yüzünde çelişkili bir ifade var. "Babanın görücü usulü evlilik fikrine bu kadar karşı çıkmasının sebebi *benim*." Yere bakıyor ve titrek bir nefes alıyor. "Görüyorsun ya Raya... On sekiz yaşıma bastığım gün aynı zamanda evlendiğim gündü."

Kaşlarımı çatıyorum, bunun doğru olamayacağından eminim. Annemle babamın düğün fotoğraflarını görmüştüm ve genç görünmesine rağmen on sekiz yaşında değildi.

"Daha önce hiç tanımadığım bir adamla görücü usulü bir evlilikti. Senin hiç tanımadığın anne tarafından büyükbaban ayarladı. Söz konusu adam annemle babamın doğduğu Hindistan'daki köyden biriydi ve benim bu konuda hiçbir söz hakkım yoktu. Anlaşıldığı kadarıyla onun da yoktu."

Şok içinde anneme baktım. "*Ne*?"

Başını sallıyor, yüzünde perili bir ifade var. "O zamanlar işler farklıydı, Raya. Eşini kendin seçmezdin, ailen senin için seçerdi. İyi eğitimli olduğu ve geçmişimiz benzer olduğu için kağıt üzerinde harika görünüyordu. Ayrıca ailelerimiz birlikte büyümüş ve aynı zamanlarda Hindistan'dan buraya taşınmışlardı. İyi bir eşleşme gibi görünüyordu ama onun zaten sevdiği biri vardı."

Anneme bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Onun babamdan önce evlendiğini asla tahmin edemezdim. Birlikte çok mutlular ve gerçekten de birbirlerinin ilk ve tek aşkları gibi görünüyorlar. Sanırım bu hâlâ doğru olabilir.

"Ne yazık ki, benim ondan daha az seçeneğim varken evlilik için beni suçladı ve birkaç hafta içinde... birlikte yaşaması zor biri haline geldi. Eve dönmeyi denedim ama ailem bana işleri yoluna koymamı ve boşanmanın bir seçenek olmadığını söyleyip durdu."

"Demek bu yüzden ailenin senin tarafıyla hiç tanışmadım," diye mırıldandım. Aralarının bozuk olduğunu biliyordum ama nedenini hiçbir zaman tam olarak bilememiştim. Büyüdükçe, annemin kendi kültürünün dışında biriyle evlendiği için böyle olduğunu düşündüm, belki de bu da bir parçasıydı, ama hikayenin tamamı çok daha karmaşık.

Başını sallıyor. "Ailemin beni desteklemediğini bildiğim için o evlilikten kaçmaya cesaretim yoktu. Çok gelenekçiydiler ve evlendikten sonra eve geri dönmeme izin vermediler. Her seferinde haftalarca eve gidebiliyordum ama sonunda kocamın yanına geri gönderiliyordum, ta ki artık dayanamayana kadar." Titreyen bir elini kaldırıp saçlarını kulağının arkasına itiyor, yüz ifadesi kalp acısıyla dolu. "O sırada baban için çalışıyordum ve bir gün derimdeki morlukları gördü. Bana koşulsuz yardım etti. Baban beni kurtardı, Raya."

Duygularımı kontrol altında tutmak için dudağımı ısırıyorum, annemin hikâyesi ve babamın bunda oynadığı rol karşısında şok oluyorum. Onun için çalışırken tanıştıklarını biliyordum ama bunca yıldır hayal ettiğim şey bu değildi. Bu kadar şey yaşamış olmasına rağmen hâlâ böyle gülümseyebilmesi şaşırtıcı.

"Baban benim kaderimin senin de başına gelmesinden çok korkuyor tatlım. Görücü usulü evlilik fikri bile onu senin güvenliğin için endişelendiriyor ve ne yapsam ne söylesem onu şanssız olduğuma ve ilk evliliğim aşk evliliği olsaydı bile başıma bunların gelebileceğine ikna edemeyeceğim. Tüm kuzenlerim başarılı ve mutlu görücü usulü evlilikler yapıyor, bu nedenle babamın endişelerini tam olarak paylaşmıyorum, ancak nereden geldiğini anlıyorum. Gerçekten tanımadığınız biriyle evlenmenin riskleri vardır ve babanızın asla yapmayacağı tek şey sizin güvenliğinizi riske atmaktır."

Kafa sallayıp kollarımı kavuşturuyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. "Özür dilerim anne." Sonunda, doğru zamanda doğru şeyi söylemeyi bilen insanlardan biri olmayı dileyerek söylüyorum. "Keşke bunu hiç yaşamak zorunda kalmasaydın ve babam senin yanında olduğu için gerçekten minnettarım."

Bana gülümsüyor ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. "Ben de tatlım. Senin için görücü usulü bir evliliğe karşı *çıkmamın* nedeni baban. Kendi büyük aşk hikâyeni yaşamanı ve kendi seçtiğin biriyle birlikte olmanı istiyorum."

Tam olarak açıklayamadığım nedenlerden dolayı düşüncelerim Lex'e, birlikte dans edişimize ve birbirimizle paylaştığımız hikâyelere kayıyor. Seçme şansım olsaydı, onunla bir akşam daha geçirmeyi, gülmeyi ve zar zor uyanık kalana kadar doğruluk mu cesaret mi oynamayı seçer miydim?

İç çekiyorum ve gözlerimin bir anlığına kapanmasına izin veriyorum. Evet.

Binlerce kez.

On üç

RAYA

Lex'in kampüsteki ofisine doğru attığım her adımda kalbim daha yüksek sesle atıyor, sinirlerim geriliyor. Birleşmeyle ilgili haberler ve içerdiği her şey beni o kadar şaşırttı ki son dersini ve dolayısıyla Windsor Motors'da staj yapma şansımı kaçırdım.

Kapı aralık, bana onu masasının arkasında, kravatı gevşemiş ve saçları geçen seferki derste olduğundan daha dağınık bir şekilde görme imkanı veriyor. Kendisine teslim edilen kâğıtları karıştırırken bir an onu izliyorum, kaşları kalkık ve ifadesi ciddi.

Onun bu hali, birkaç hafta önce bana gösterdiği şakacı haliyle büyük bir tezat oluşturuyor. Onu bir daha görebileceğimi sanmıyordum ama işte burada, her zamankinden daha da uzakta.

Kapıyı çalmak için elimi kaldırmadan önce tereddüt ediyorum, birden fazla yönden korkuyorum. Lex ses üzerine başını kaldırıyor ve bir anda olduğum yerde kalakalıyorum. Gülümsüyor, gamzeleri ortaya çıkıyor ve kalbim küt küt atıyor.

"Raya."

Yerinden kalktı ve ben de onun yanında nasıl davranacağımdan emin olamadan içeri girmeden önce derin bir nefes aldım. "Merhaba Profesör Windsor," diyorum sonunda, sesim titreyerek.

Lex'i n ifadesi sertleşiyor ve ne düşündüğünü bilmeyi dileyerek bir an ona bakıyorum. "Bayan Lewis," diye düzeltti kendini, eliyle

Masasının önündeki koltuğa doğru. "Bu hafta sınıfta yoktun."

"Özür dilerim Profesör. İyi bir mazeretim yok ve son teslim tarihini kaçırdığım için tasarımımı teslim etmeme izin vermezseniz anlayışla karşılarım." Sesim titriyor ve yanımda getirdiğim dosyaya uzanırken başımı eğiyorum. Dosyayı masasına koyarken tereddütlü hareketler yapıyorum, beni neyin beklediğinden emin değilim.

"Oturun."

Lex masasının etrafında yürürken ben de işaret ettiği koltuğa çöküyorum, tüm vücudum sinirden titriyor. Bana dönmeden önce ofisinin kapısını kapatıyor ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor. *İşte bu*. O gece bana böyle bakmıştı - sanki benden başka bir şey göremiyordu.

"Bana dersimi neden kaçırdığını söyle, ben de nedeninin bir istisnaya değer olup olmadığına karar vereyim." Masasına doğru geri yürüyüp arkasına oturmak yerine ona yaslanıp vücudunu benimkinden birkaç santim uzağa yerleştirdiğinde gözlerim bir parça açılıyor, yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor. "Bana bir *Gerçek* ver, Raya."

Ona bakıyorum, anılar zihnime hücum ederken özlem beni sertçe vuruyor. Beni öpüşü, oynadığımız doğruluk ve cesaret oyunları ve kanepesinde uzanırken vücudunun bana verdiği his. İlk kez biriyle gerçek bir bağ kurduğumu hissediyordum ve bunun büyük olasılıkla hiç tanımadığım, ailemin bana hakkında hiçbir şey söylemeyi reddettiği biriyle evleneceğimi öğrenmeden sadece birkaç hafta önce gerçekleşmiş olması canımı acıtıyor. Keşke neler kaçıracağımı hiç bilmeseydim.

"Bu kişisel bir mesele, Profesör."

Tam önüme gelene kadar yaklaşıyor, dizlerim inciklerine sürtünüyor. Raven'ın çok beğenilen tasarımlarından biri olduğu belli olan lacivert, üç parçalı takım elbisesinin içinde inanılmaz görünmesinden nefret ediyorum. "Kişisel, ha?" Gözlerinde bir şey parlıyor ve eğilip işaret parmağını çenemin altına yerleştirerek yüzümü yukarı kaldırıyor. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve bana ne hissettirdiğini çok iyi biliyormuş gibi gülümsüyor. "Seni benden uzak tutan şey neydi?"

Bakışları dudaklarıma doğru kayıyor ve ben titreyerek nefes alıyorum. "Birkaç günlüğüne ailemle evdeydim," diyorum ona, bakışlarım dudaklarına kayıyor. Onu şu anda son bir kez öpsem ne olurdu? Bu bana ailemin benden sakladığı şeyleri unutturur muydu? Karşımdaki bu adamın asla benim olamayacağının sayısız nedenini unutturur muydu?

"Onlar iyi mi?" Lex sorar, elini çekerken yüz ifadesi netleşir.

Başımı sallıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Onlar iyi. Sadece... sadece bir süreliğine evde bana ihtiyaçları vardı." Gözlerimi kaçırıyorum, sesim titriyor. Ailemin şirketini kurtarmak için günlerce ailemi tamamen yabancı biriyle evlenmeme izin vermeleri için ikna etmeye çalıştığımı söylesem ne derdi? Sayısız tartışmaya rağmen annem ve babam bana hangi şirketle birleşeceğimizi ya da kiminle evleneceğimi bile söylemediler, eğer öğrenirsem meseleyi kendi ellerime alacağıma ikna olmuşlardı. Yine de gözlerindeki bakış çok şey anlatıyordu. Her kimse bizi kurtaracak güce sahip ve bundan benim kadar onlar da nefret ediyor.

"Anlıyorum," diyor, sesi hafif. "Bir soru daha Raya. Bana dürüstçe cevap ver, ben de tasarımını göndermene izin vereyim." Ona dönüp baktığımda bana tam olarak okuyamadığım bir ifadeyle baktığını görüyorum.

Başımı sallıyorum, sinirlerim tavan yapıyor. Ne soracağını biliyorum ve ona nasıl cevap vereceğimden emin değilim.

"Neden yatağımdan gizlice çıktın?"

Dudağımı ısırıyorum, yanaklarım alev alev yanıyor. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım ama görgü kurallarını anlıyorum. Eğlenceli bir geceydi ama sadece o kadar olduğunu biliyorum. İşler garipleşmeden çekip gitmek ikimiz için de daha kolay oldu."

Bir an için çenesini sıkıyor. "Bu ne biçim bir varsayım," diyor, sesine öfke karışıyor. "İkimiz de öyle olmadığını bildiğimiz halde anlamsız bir seks yapmışız gibi davranıyorsun. Gerçekten gözlerimin içine bakıp o gecenin senin için hiçbir şey ifade etmediğini söyleyebilir misin?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için arkamı dönüp pencereden dışarı bakıyorum. Haklı olduğunu kabul etmemden iyi bir şey çıkmayacak. *Profesörüme* aşık olamam. *Lexington Windsor* olduğunu anladığım anda çekip gitmeliydim.

"Yapma bunu Raya," diyor, sesi yumuşak ve acılı. Bana doğru uzanıyor ve zahmetsizce beni koltuğumdan çekiyor, bedenim onunkine çarpıyor. Saniyeler içinde beni masasının kenarına oturttu, bacaklarını bacaklarımın arasına aldı, pozisyonlarımız mutfağındaki o geceyle aynıydı. "Benden böyle saklanma. Cevap ver bana."

Bakışları yalvarıyor, sesi gergin. Yüzümü kavrıyor, başparmağı ağzımın kenarını okşuyor ve gözlerim bir anlığına kapanıyor. "Lex," diye fısıldıyorum, sesim kırılıyor.

Eli saçlarıma kayıyor ve sıkıca kavrıyor, gözleri benimkilerde. Daha da yaklaşıyor, bacaklarımı daha da açıyor ve eteğimi yukarı kaldırıyor, ta ki kumaş kalçalarımın tepesinde toplanana kadar. "Bana doğruyu söyle," diyor, elime uzanıp göğsünün üzerinde düzleştirerek kendi eliyle kapatırken bakışları boyun eğmiyor.

Gözlerimi indiriyorum ve titrek bir nefes alıyorum. "O geceyi geçmişte bırakırsak ikimiz için de en iyisi bu olur. Bunu kendin söyledin Lex. Kimseyle çıkmakla ilgilenmiyorsun ve o zamandan beri benim için de işler değişti."

Beni inceliyor, eli yavaşça saçlarımda dolaşıyor, dokunuşu sakin ifadesiyle çelişiyor. "Ne değişti?"

Yapılacak en iyi şeyin ne olduğundan emin olamadan zümrüt gözlerine bakıyorum. "Doğruluk mu cesaret mi oynadığımızda bana sorduğun ilk soruyu hatırlıyor musun?"

Gerçekten bekar mısın, Raya? Başını sallıyor, çenesi

kilitleniyor. "Cevabım değişti."

Beni bırakıyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor, yüz hatlarını öfke kaplıyor. "Kim?" diye soruyor, sesindeki gerginliğe rağmen şaşırtıcı derecede sakin.

"Karmaşık bir durum."

Kravatını tamamen çözdü ve derin bir nefes aldı, yüzünde kederli bir ifade vardı. "Birlikte geçirdiğimiz geceden sonra başka biriyle çıkmaya başladığına inanmayı reddediyorum, Raya. Elbette seks yapmadık ama dans edişimiz, konuşmalarımız ve beni öpüşün? Bu da en az onun kadar samimi, hatta daha da samimi. Daha fazlasını isteyen tek kişi ben olamam."

İşaret parmağını çenemin altına yerleştirirken bakışları hararetli. "Ben onun kim olduğunu öğrenmeden önce başlattığın şeyi bitirmeni öneririm." Bakışları yüzümde geziniyor, gözlerime dönmeden önce bir an dudaklarımda kalıyor. "Sen *benimsin,* Raya Lewis. Sadece henüz bunu bilmiyorsun."

On dört

LEX

Kız kardeşim için yaptığım otomatik peynir dilimleme makinesinin cıvatalarını sıkmaya devam ederken vücudum sinirden geriliyor ama bu durum Raya'yı birkaç dakikadan fazla aklımdan çıkarmamı sağlamıyor. Küçük bir giyotine benzeyen ve uygun bir şekilde Cheesy olarak adlandırılan yeni icadımın bir blok peyniri tam da kız kardeşimin sevdiği şekilde kağıt inceliğinde dilimlediğini kontrol etmek için kendimi zorlarken iç çekiyorum. Peyniri aptalca ince bir şekilde dilimlemeye çalışırken sayısız kez kendini kesti ama bu yardımcı olmalı.

Ancak *bana* yardımcı olmuyor. Ailem için yeni fikirler üretmek ve araçlar inşa etmek her zaman aklımı düşünmek istemediğim şeylerden uzaklaştırır, ama bugün değil. Hayır, her birkaç dakikada bir Raya'nın bal kokusunu, onu öptüğümde nasıl inlediğini ve gülümsediğinde burnunun nasıl şirin bir şekilde kırıştığını hatırlıyorum. Sonra düşüncelerim istemeden de olsa artık bekâr olmadığını söylerken yüzüme bakamayışına dönüyor.

Kim bu herif? Günlerce bunu anlamaya çalıştım ama elim boş döndüm. Birden fazla kez, ders vermediğim günlerde kendimi kampüste buldum, onu bulmak ve hakkım olmayan cevapları talep etmek istedim. Sierra'nın hediyesine lazerle *Let Them Eat Cheese (Bırakın Peynir Yesinler) yazısını* kazırken iç geçiriyorum, onun bu tür çarpık mizahı sevdiğini biliyorum. Normalde bu kadar saçma bir şey beni gülümsetirdi ama bugün kalbim ağırlaştı.

Raya'nın beni bu kadar çabuk etkilemesi canımı sıkıyor. Onu anlayamıyorum, nedenlerini okuyamıyorum. Benim kollarımda uyuyakaldıktan sadece birkaç hafta sonra başka birinin kollarına girmesi mümkün değildi. Ne yapmaya çalışıyor?

"Pippy," diye sesleniyorum, sesim yapay zekalı Robot Asistanımı harekete geçiriyor. "Bob Lewis ve Lewis Motors hakkında yeni bir bilgi bulabildin mi? Peki ya Raya? Onun hakkında yeni bir şey öğrendin mi?"

"Biraz zaman aldı ama Bay Lewis'in mali kayıtlarını biraz daha derinlemesine inceleyebildim. Lewis Motors gerçekten iflasın eşiğinde ve Bay Lewis'in kişisel varlıkları, tüm birikimlerini yeniden şirkete yatırdığı için nispeten mütevazı yaşam tarzlarını daha fazla sürdüremez. Mali durumuna rağmen, tanımadığı bir dış hesaba ayda 10.000 dolar ödemeye devam ediyor ve zaten istikrarsız olan mali durumunu daha da zorluyor. Ayrıca işe başlamadan önce hakkında hiçbir şey bulamadım. Mezun olduğu zaman ile şirketini kurduğu zaman arasında bir boşluk var, ancak bu süre zarfında işini kurmaya hazırlandığından ve çalışmıyor olabileceğinden şüpheleniyorum."

Yavaşça başımı sallıyorum, neyin peşinde olabileceğinden emin değilim. Borç, belki? "Benim için belgeleri inceler misin?"

"Elbette Lex. Raya'ya gelince, üzülerek söylemeliyim ki yeni bir gelişme yok. İlişki durumunun değişip değişmediğini doğrulayamadım."

İçime bir rahatlama yayılıyor ve alaycı bir şekilde gülümsüyorum. Sözleriyle beni caydırmaya mı çalışıyordu? Eğer gerçekten biriyle çıkıyor olsaydı, şimdiye kadar onun kim olduğunu çoktan öğrenmiş olurdum.

"Peki ya Annie?" Soruyorum, sesim yumuşak. "Annie'yi buldunuz mu?"

"Özür dilerim," diyor Pippy, hafif robotik sesi pişmanlıkla karışık. "Annie'den henüz bir iz yok. Aramaya devam edeceğim." Kalbim acıyla çarpıyor ve ellerimi meşgul ederek düşüncelerimi bastırmayı umarak sessizce çalışmaya devam ederken iç çekiyorum.

"Lex," diyor Pippy sonunda, sesi endişeli. "Bob Lewis resepsiyonda. Resepsiyon görevlisine onun laboratuarınıza kabul edilmesi gerektiğini bildirmemi ister misiniz? Şu anda personelimiz onun girişini reddediyor."

Gözlerim açılıyor ve bir an için donup kalıyorum. Raya'nın babası burada ne yapıyor olabilirdi? "Evet, Pippy. Rica etsem?"

"Elbette Lex," diye yanıtlar Pippy.

Ellerim anında nemli bir hal alıyor ve lekeli giysiyi çıkarmayı hatırlamadan önce laboratuvarımda her zaman giydiğim tuluma siliyorum.

Üzerimdeki gömlek ve pantolona bakıyorum, ceketimi nereye attığımı hatırlamak için elimden geleni yapıyorum. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum kendi kendime, ceketimi en üst kattaki ofisimde bıraktığımı fark ettiğimde. Laboratuvar farklı bir katta olduğu için kendimi zamanında şık göstermemin imkânı yok.

Laboratuvarımın kapısı Pippy'nin izniyle otomatik olarak açılıp kilitleniyor ve Raya'nın babası, ardından da sekreterim Susan içeri giriyor. Benim kadar uzun boylu, siyah saçlı ve parlak mavi gözleri laboratuarımı tarıyor. Adam heybetli görünüyor, ancak yüz ifadesi isteksizlik ve çaresizliğin bir karışımı gibi görünüyor.

"Lexington Windsor, anladığım kadarıyla?" diyor ve ben kendime gelerek ona elimi uzatıyorum.

"Aynen öyle. Bob Lewis, değil mi?"

Uzattığım elime bakıyor, elimi sıkarken çenesindeki kaslar titriyor, elini gereksiz yere sıkıyor. Karşılık olarak gülümsüyorum, bu adamın sonunda benim kayınpederim olabileceğinin aşırı farkındayım.

"Bizi yalnız bırakabilirsin," diyorum Susan'a ve o da sessizce ortadan kaybolmadan önce kibarca başını sallıyor.

Bob ekipmanlarıma ve üzerinde çalıştığım, her biri ayrı bir masada duran çeşitli projelere bakıyor. "Beni gördüğüne şaşırmış görünmüyorsun ve kim olduğumu biliyor gibisin, o halde beni buraya neyin getirdiğini de biliyor olmalısın."

Omuzlarımı dikleştirip gözlerinin içine bakıyorum. "Büyükannemin teklifinin farkındayım ama o benim bildiğimin farkında değil. Yine de bugün sizi burada gördüğüme şaşırdım Bay Lewis. Sizin için ne yapabilirim?"

Çenesini kilitliyor ve masalarımdan birinin üzerine serpiştirilmiş bir sonraki arabamın tasarım planlarına bakıyor. Planlar son derece gizlidir, ancak şu anda daha az umursayamazdım.

"Burada hiç olmamalıydım," diyor Bob, sesi yumuşak. "Benim anlaşmam büyükannenle ve şartlarımıza göre, sözleşmemizin mürekkebi kuruyana kadar seninle konuşmamam gerekiyor." Sonra bana baktı. "Ancak, kaderini bağladığım adamı daha iyi anlayana kadar kızımın hayatından vazgeçemezdim."

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve ona başımı sallarken kollarımı kavuşturuyorum. "Büyükannemin teklifini reddettiğin izlenimine kapılmıştım."

"Ben yaptım. Karım ve kızım yeniden düşünmemi sağladı." Durakladı ve beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Bu birleşmenin gerçekleşip gerçekleşmeyeceği sizin nasıl bir adam olduğunuza bağlı Bay Windsor."

"Lex," diye düzeltiyorum, içtenlikle gülümsemek için elimden geleni yapıyorum. "Lütfen bana Lex de. Arkadaşlarım ve ailem beni böyle çağırır."

Başını sallıyor ve odanın içinde dolaşıyor, her masada duraklıyor, belli ki kafası karışık. Bu birleşmeye çok ihtiyacı olduğunu, aksi takdirde şirketinin ayakta kalamayacağını biliyorum, ama yine de devam etmeye isteksiz görünüyor.

"Fikrinizi değiştirenin eşiniz ve kızınız olduğunu söylediniz. Bu Raya'nın beni bildiği anlamına mı geliyor?"

Artık bekâr olmadığını söylerken kastettiği ben miydim? Öyle görünmüyordu ama içimdeki umut kırıntısına engel olamıyorum. Bu, sözde birlikte olduğu adamdan neden en ufak bir iz bile bulamadığımı açıklıyor.

Gözleri benimkilere kaydı. "Henüz ona hangi şirketle birleştiğimizi ya da kiminle evleneceğini söylemedim. Raya oldukça düşüncesiz biri ve çok büyük bir kalbi var. Şirketi kurtarmak için her şeyi yapar ve meseleleri kendi ellerine alması riskini göze alamam," diyor, ses tonunda bir gerginlik var.

"Yani kim olduğunu bile bilmeden biriyle evlenmeyi kabul mü etti?" O umut kırıntısı genişliyor, kalbimi sarıyor. Raya ile ofisimde yaptığımız konuşma şimdi çok daha anlamlı geliyor ve kendi kendime gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Bob, Cheesy'nin yanında durakladığında başını sallıyor, ifadesi sertleşiyor. "Siz bir tür psikopat mısınız Bay Windsor?" diye soruyor, minyatür bir giyotini incelerken sesi sertleşiyor. "Büyükanneniz bu yüzden mi size bir eş bulmak için bu kadar çırpınıyor?"

Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, utanç beni yıkıyor. "Bu... bu göründüğü gibi değil," diye aptalca açıklıyorum. "Bu bir peynir dilimleyici, küçük kız kardeşim için tasarlandı," diye açıklamaya başlıyorum. Sierra'nın parmaklarında sık sık meydana gelen kesiklerden bahsederken beni dinliyor ve ben onun peynire olan saçma aşkını ve Cheesy'nin ona nasıl yardımcı olacağını umduğumu anlatırken omuzları gevşiyor.

Bob birkaç dakika boyunca bana bakarken sinirlerim bozuldu. "Sana psikopat dememin seni kızdırmamasına şaşırdım. Medyanın seni tasvir ettiği gibi eksantrik bir milyarder olmanı bekliyordum ama şaşırtıcı derecede normal görünüyorsun."

Kaşlarımı eğlenerek kaldırıyorum. "Sanırım hayal kırıklığına uğrattığım için üzgün *değilim*?"

Dudakları seğiriyor, kenarları isteksiz bir küçük gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Bu fırsatı beni caydırmak için kullanabileceğini düşünmüştüm. Bu işe bizim kadar sizin de zorlandığınız izlenimine kapılmıştım."

Başımı salladım ve masalardan birine yaslandım. "Buna zorlanıyorum ama bunun olacağını da hep biliyordum. Başka seçeneğim olmadığını biliyorum ve bunu ona asla söylemeyecek olsam da büyükanneme güveniyorum." Sadece tam olarak değil - nişan resmileşmeden önce Raya'yı aramayacak kadar değil. Raya'nın bana ya da aileme karşı kötü niyetli olduğuna dair en ufak bir fikrim olsaydı, nişanımızı sabote *ederdim.*

Bob başını sallıyor ve laboratuvarımda yürümek için acele etmiyor, sanki müdahaleci tavrıyla sinirlerimi bozmaya çalışıyor. Raya'yla tanışmadan önce, evlenmeden önce kendime biraz daha zaman kazandırmak için bile olsa onu şımartmaya meyilli olabilirdim. Ya şimdi? Şimdi sadece gülümsüyorum ve o son derece kırılgan ve pahalı teknoloji parçalarına dokunurken arkama yaslanıyorum.

"Kızımın benim her şeyim olduğunu bilmelisin," diyor sonunda, ifadesi ciddi. "Onu korumak için yapmayacağım şey yoktur. Kötü muamele gördüğünden en ufak bir şekilde şüphelenirsem, ne pahasına olursa olsun onu eve geri getiririm, sonuçları ne olursa olsun."

Gülümsüyorum, üstü örtülü tehdit karşısında sadece biraz şaşırmıştım. "Karıma asla saygısızlık etmem ya da kötü davranmam." Endişelerini anladığım için bir an duraksıyorum. "Ondan vermek istemediği bir şeyi de asla istemem, Bob. O benim *karım* olur, malım değil."

Beni inceliyor, görünüşe göre daha önce olduğundan daha az çelişkili, ama açıkça ikna olmuş da değil.

"Kızım gerçek sevgi istiyor Lex. Annesi ve benim paylaştığımız türden. Bunu ona verebilir misin?"

Tereddüt ediyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Ona isteyebileceği her şeyi vereceğim, ama onu sevmek için içimde bir şey olduğundan emin değilim." Derin bir nefes alıp ona bakıyorum ve gayri resmi bir söz veriyorum. "Yine de denerdim. Karım için denerim."

On beş

LEX

Hepimizin toplanmasının emredildiği büyükannemin yemek odasına girerken kalbim hızla çarpıyor. Rahat görünmek için elimden geleni yapıyorum ama içten içe paniklemeye başlıyorum. Raya'nın babasıyla yaptığım konuşma zihnimde ağır bir yük oluşturuyor ve laboratuvarımdan çıkarken verdiği karar hayatımın geri kalanını etkileyecek.

Baldızlarımı gördüğümde gülümsemeye zorluyorum kendimi. Yanına gidip Celeste'in saçlarını karıştırıyorum, sonra dirseğimi Faye'in omzuna koyuyorum, şakacılığım sinirlerimi gizlemek için bir cephe.

"Bunu yapmandan nefret ettiğini biliyorsun," diye Raven beni azarlarken, Sierra ayağıma vurarak beni kıkırdayan Faye'den uzaklaştırıyor. Val gözlerini deviriyor ve ben hepsinin gülümsediğini görmekten mutlu olarak sırıtıyorum. Onların yüzündeki neşeyi görmek benim yüzümdeki eksiklikle yaşamamı kolaylaştırıyor.

Büyükanne odaya girdiğinde hepimiz sessizliğe gömülüyoruz ve anında Raven Ares'in yanına gidiyor, Val Luca'ya katılıyor, Dion kolunu Faye'in omzuna doluyor ve Celeste Zane'in elini tutarak Sierra ile beni yan yana bırakıyor. Dört çift de tek bir cephe oluşturmuş durumda ve göğsümün derinliklerine kıskançlığa benzer bir şey yerleşiyor.

Birine bu kadar güvenmek nasıl bir şey olurdu? Hayatta gerçek bir ortağa sahip olmak? Kendimi böylesine savunmasız bir duruma sokma fikri

ama yüzlerinde gördüğüm mutluluğu kıskandığımı da inkar edemem. Bir an için Raya'nın yanımda durmasının nasıl bir şey olacağını merak ediyorum ve özlem göğsüme yerleşiyor.

"Çocuklar," diyor büyükanne, pembe takım elbisesi sert ifadesiyle tamamen tezat oluşturuyor. Ona bakan herkes tatlı, yaşlı bir büyükanne olduğunu düşünür, oysa o hepimizin en kurnazıdır. "Eminim hepinizi neden buraya topladığımı tahmin edebiliyorsunuzdur."

Gözleri üzerime dikiliyor ve bana doğru aldatıcı bir şekilde tatlı bir gülümseme fırlattığında olduğum yerde kalakalıyorum. "Lexington, kardeşlerinin dördü de mutlu bir evliliğe sahip ve dördü de ailemize büyük fayda sağlayan birlikteliklere imza attı. Raven, Val, Faye ve Celeste'ye sahip olduğumuz için son derece şanslıyız ve her bir katılımla aramızdaki sevginin daha da arttığını söylerken hepimiz adına konuştuğumu biliyorum."

Başımı sallayarak onaylıyorum, midem sinirden kasılıyor. "Şimdi sıra sende Lexington. Nişanlanmana karar verildi."

Bir gülümsemeyi ısırarak geri çekiyorum, bunu benim üzerime yıkmadığı için rahatlamanın ötesinde. "Aydınlat beni. Kiminle evleniyorum?" Bob'un umduğum kararı vermiş olması için dua ederek soruyorum. Raya büyükannemin ilk tercihi olabilir ama düşünülen tek kadının o olmadığını biliyorum.

Benim nispeten rahat tepkime şaşırmış görünüyor. Kardeşlerimin her biri nişan haberlerine olumsuz tepki vermişti ve onun da benden aynısını ya da daha kötüsünü beklediğini biliyorum.

"Raya Lewis."

Rahat bir nefes alıyorum, yüzümde kocaman bir gülümseme beliriyor. "İlginç," diyorum başımı sallayarak. "Lewis'ler teknoloji devi, bu yüzden mükemmel bir seçim." Bu doğru - Raya'nın ailesi orta sınıf arabalarda uzmanlaşmış, Windsor Motors'un yaptığı şey bu değil, ama harika bir şirket. Şu anki mali sıkıntıları her şeyden çok ekonominin bir yansıması. Bob Lewis otuz yılda çoğu şirketin üç yüz yılda başardığından daha fazlasını başardı ve Pippy'nin onun araştırmaları ve vizyonu hakkında öğrendiklerine göre şirket çok daha ileri gidecek. Raya her açıdan mükemmel bir uyum sağlıyor ve ben de kendi kendime gülümsemekten kendimi alamıyorum, tedirginliğim sonunda eriyor. Belirsizlik beni çok yıprattı ama artık resmileşti - Raya Lewis benim.

Kardeşlerim spekülasyon yapmaya başladığında mırıltılar odaya yayılıyor, hepsi bana dikkatle bakıyor. Sanırım onları kandırmıyorum. Hiç şaşırmadığımı biliyorlar.

Büyükannem kaşlarını kaldırıyor, benim yumuşak cevabım karşısında aynı derecede şaşkın. "Raya şu anda Astor Koleji'nde mühendislik öğrencisi. Ailesi mezun olmadan önce evlenmesine karşı değil ama Raya eğitimini huzur içinde tamamlayabilmek için evliliğinin basından gizli tutulmasını talep etti. Yakında uzun uzadıya tartışacağımız ilginç bir dizi şartları var."

Kollarımı kavuşturup başımı sallıyorum. "Ne tesadüf," diyorum ona. "Astor Koleji'nde bir mühendislik dersi vermeyi kabul ettim."

Büyükannem bizden on adım önde olmamaya alışık olmadığı için tamamen şaşırmış görünüyor ve yüzündeki ifade gülümsemesini engellemesini zorlaştırıyor. "Düğün tarihini bir ay sonrası olarak belirledik. Gizlilik taleplerini kabul ettiğimiz için evrak işlerini geciktirmeye gerek olmadığını düşündük. Siz ikiniz, Raya mezun olduktan sonra töreninizi yapabilirsiniz."

Başımı sallıyorum, farkına varıyorum. Nişanlandığımız resmi olarak bana bildiriliyorsa, Raya da şimdiye kadar öğrenmiş olmalı.

Şimdiye kadar, ona sahte bahanelerle yaklaştığımı öğrenmiş olacak.

On altı

RAYA

Windsor Residences'ın lobisinde yürürken adımlarım ölçülü, kalbim boğazımda. Bu binaya en son girdiğimde de aynı şekilde gergindim ama çok daha farklı nedenlerle. Lex'le son seferinde onun çatı katına çıkmak için bindiğimiz asansöre yöneldiğimde, üniformalı bir görevlinin beni durdurmasıyla tedirginlik midemi bulandırıyor.

"Maalesef bu noktadan sonra kimsenin girişine izin veremeyiz," diyor geçen seferki güvenlik görevlisi, ses tonu sert.

Ne yapacağımı bilemeden olduğum yerde kalakaldım. Daha davet edildiğim için burada olduğumu açıklayamadan arkamdan tanıdık bir ses geliyor.

"Sorun değil. O benim müstakbel karım."

Gözlerim açılıyor ve omzumun üzerinden baktığımda Lex'in birkaç adım ötede durduğunu görüyorum, yüz ifadesi okunmuyor. Üzerindeki üç parçalı kömür rengi takım elbise onu yaklaşılmaz, ulaşılmaz gösteriyor ama yine de burada duruyor ve beni kendisinin ilan ediyor.

Lex bir an beni inceliyor, gözleri yüzümde geziniyor, söylenmemiş sayısız kelime aramızdaki havada asılı kalıyor. Bakışlarını indiriyor ve bana doğru yürüyor, eli belime yerleşiyor. Güvenlik görevlisi kibarca başını sallayıp bizim için asansör düğmesine basmak üzere geri çekiliyor ve ben de Lex'in beni ileriye doğru yönlendirmesine sözsüzce izin veriyorum.

Asansör yükselirken eli yerinde duruyor, siyah elbisemin kumaşından bile tenime sıcaklık sızıyor. Öğrendiğim andan itibaren, yapmamız gerektiğini bildiğim aynı konuşmanın sayısız versiyonunu hayal ettim, ancak şimdi zaman geldi, suskunum.

Kapılar açılırken Lex titrek bir nefes alıyor ve ben de onu takip ederek bir daha adımımı atmayı düşünmediğim çatı katına giriyorum ve burayı yeni gözlerle görüyorum.

"Biliyor muydun?" Bakışlarım koridordaki fotoğrafların üzerinde gezinirken sordum. Bana kızlarla yakında tanışacağımı söylemişti ve ben de sadece benimle flört ettiğini düşünmüştüm.

"Annemin sana biryani tarifini öğretip öğretmeyeceğini sorduğunda ve bana fokstrot dansını öğrettiği için babama teşekkür edeceğini söylediğinde. Beni öptüğünde Lexington ve sonra ihtiyacım olduğu sürece bekleyeceğini söylediğinde. O zaman biliyor muydun?"

Gözlerinde açık bir suçluluk duygusuyla bana bakıyor. "Evet."

Kalbim burkulurken alaycı bir şekilde gülümsüyorum, içimde bir ihanet duygusu kabarıyor. "Yani senden her doğruyu söylemeni istediğimde bana beyaz yalanlar söyledin." Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, gözlerim doluyor. "Biliyor musun, seninle böyle karşılaştığımda bunun çılgın bir tesadüf olduğunu düşünmüştüm. Sonra profesörüm olarak karşıma çıktınız ve ben de bunun belki de kader olduğunu düşündüm." Kendimi tam bir aptal gibi hissederek şakayla karışık gülüyorum. "Neyi başarmayı umuyordun Lexington?"

Bana doğru yürüyor, pişmanlık yüz hatlarını gölgeliyor. "Raya," diyor, elleri omuzlarımı sarıyor. "Lütfen, açıklamama izin verir misin?"

Acı beni geri adım atmaya, onun ulaşamayacağı bir yere gitmeye itiyor. Bunun yerine isteksizce başımı sallıyorum. "Bu sefer bana tüm gerçeği söyle."

"Tüm gerçeği," diye tekrarlıyor, ayaklarına bakarak. "İlk tanışmamız nişanlandıktan sonra olursa seni asla gerçekten tanıyamayacağımdan endişeliydim. Senden beklendiğini düşündüğün şekilde davranırdın ve ben de neyin gerçek olup neyin olmadığını anlamaya çalışırdım." Bir elini saçlarında gezdiriyor ve iç çekiyor. "Ailelerimizin beklentilerinin ve birleşmenin üzerimizdeki ağırlığı olmadan senin nasıl biri olduğunu bilmem gerekiyordu. Kimsenin evime ve ailemin yanına girmesine izin vermezdim. Büyükannem seni incelemiş olabilir ama benim kendim kontrol etmem gerekiyordu."

Ona inanamayarak bakıyorum, kalbim sızlıyor. "Komik, kim olduğumu araştırmak için kendi yolundan gittin, ama bunu yaparken, tam olarak ne yaptın?

Sana yaşattıklarım için *endişelendim*. Sen bir cephe oluşturdun, durumun gerektirdiği şekilde davrandın ve beni yönlendirdin." Bakışlarını başka yöne çeviriyor, yüzünde çelişkili bir ifade var. "Bunların herhangi biri gerçek miydi?" Sesim kırılarak soruyorum.

"Elbette," diyor, sesi yumuşak. "Seninle gerçekten harika vakit geçirdiğimi söylerken ciddiydim. Senden bu kadar hoşlanacağımı tahmin etmemiştim Raya."

Geri çekiliyorum, ulaşamayacağı bir yerdeyim, omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor Lexington?" İnanamayarak soruyorum. Çenem kapanıyor, acım öfkeye dönüşüyor.

Kollarımı kendime doluyorum, midem bulanıyor. Hiç bu kadar manipüle edilmiş hissetmemiştim ve bana söylediği her şeyi, her etkileşimi analiz etmeye başladığımda yarattığımız her anı anında lekeleniyor. Bana aşık olmakla ilgilenmediğini söylediğinde, beni uyarıyordu, evliliğimiz boyunca ondan bazı şeyler beklemememi söylüyordu. Çekip gitmemin nedeni buydu, ancak çekip gitmenin asla bir seçenek olmadığını öğrendim.

"Raya," diyor yalvaran bir ses tonuyla. "Lütfen kötü bir niyetim olmadığını bil. Tesadüfen karşılaşsaydık bana nasıl davranacağını öğrenmek için bir fırsattı ve bunu kaçıramazdım. Evlendiğim kadın söz konusu olduğunda başka bir seçeneğim olmayacağını biliyordum ama en azından sizinle kendi şartlarımla tanışmak istedim. Önümüzdeki birkaç yıl içinde yapacaklarımızın çoğu ailelerimiz tarafından dikte edilecek ve kendimizi birden fazla kez rol yaparken, basın ya da sosyal çevremiz için belirli bir şekilde davranırken bulacağız. Yükümlülüklerimiz her şeyi değiştirecek."

Acı çekmiş, çaresiz görünüyor ve bocaladığımı hissediyorum. "Bunu neden yaptığını anlamadığımdan değil Lex. Anlıyorum, ama bu yaptığının doğru olduğunu göstermez. Beni *kandırdın.* Hayatlarımızın o andan itibaren ayrılmaz bir şekilde iç içe geçeceğini bilerek bana yaklaştın ve bana gerçeği söylemek yerine duygularımla oynadın." Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum, sinirli bir şekilde. "Ve şimdi seninle evlenmem mi gerekiyor? Bana karşı dürüst olacağına bile güvenemiyorum."

"Özür dilerim, Raya," diyor ama bu doğru gelmiyor - samimi gelmiyor.

"Özrün hiçbir şeyi değiştirmez," diyorum ona, sesim titreyerek. "Evliliğimiz boyunca bana her gün yalan söylesen bile bu konuda yapabileceğim tek bir şey bile yok. Bu öylece çekip gidebileceğim bir şey değil ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Yüz ifadesindeki bir şey kırılıyor ve elimi tutuyor. "Bunu sana yapmazdım," diyor ve avucumu göğsüne bastırıp kendi eliyle kapatıyor. "Seni bir daha yanıltmayacağım ve şu anda bana inanmaya meyilli olmasan da, iyi bir koca olmak için her türlü niyete sahibim. İsteyerek evlenmiyoruz ama karım olduğuna pişman olmaman için elimden geleni yapacağım. Bunun ikimizin de istediği bir şey olmaması, doğru olanı yapmayacağım anlamına gelmez."

"Evliliğimden istediğim tek şey senin bana asla vermeyeceğin bir şeyken, seninle evlendiğime nasıl pişman olmam?"

Yüzü düşüyor ve elimi sıkıca kavrarken iç geçiriyor. "Lütfen benden sana yalan vaatlerde bulunmamı isteme."

Elimi tuttuğu yerden çekip onu inceliyorum, ne yapacağımdan emin değilim. Lex'in pek çok yönünü görmüştüm ama hâlâ tam bir resme sahip değildim. "Bak, buraya seninle tartışmaya gelmedim," diyorum ona, omuzlarım çöküyor. Nihayetinde bu bir iş anlaşması ve bunu asla unutamam. "Bugün buraya kendi şartlarım olduğunu söylemek için geldim."

Kaşlarını kaldırdı ve devam etmemi işaret ederek başını salladı.

"Evliliğimizi kimsenin bilmesini istemiyorum, özellikle de sen benim profesörümken. Astor Koleji'ne girebilmek için çok çalıştım ve eğitimimi ya da kariyerimi etkileyecek dedikodulara maruz kalmak istemiyorum."

İfadesi sertleşiyor ve saçlarıma uzanıp gözlerindeki soğuk bakışla yüzümden uzaklaştırıyor. "Bir konuda anlaştığımız sürece bunu kabul ediyorum: Ben senin olduğum kadar sen de benimsin ve paylaşmıyorum. Evliliğimizi istediğin kadar saklayabilirsin ama bu onu daha az gerçek yapmaz."

Bakışlarındaki sahiplenicilik midemi sıkıştırıyor ve kalbim biraz daha hızlı atmaya başlıyor. Kiminle evleneceğimi öğrendiğim andan itibaren, paylaştıklarımızın gerçek olup olmadığını, beni gerçekten isteyip istemediğini ya da tüm bunların bir oyun, oynadığı bir rol olup olmadığını merak ettim. Numara *yaptığından* şüpheliyim. Buna zorlanmamızdan memnun olmayabilir ama beni istiyor - ve bundan pek de memnun görünmüyor.

Bir elimi saçlarımda gezdirip başımı sallıyorum. "Yalan yok," diye ekliyorum. "Bana her zaman tüm gerçeği söyle ve bu konuda bana güven. Olayları benim için yumuşatma ve bana eşitinmişim gibi davranma."

Lex başını sallar. "Tamamdır."

"Kayırmacılık veya adam kayırma yok. Sahip olduğum bir şeyi hak etmediğimi ya da daha fazla hak eden birini bir fırsattan mahrum bıraktığımı hissetmek istemiyorum."

"Tabii ki." Bana yaklaşıyor ve yüzümü kavrıyor, başparmağı ağzımın kenarını okşuyor. "Drone tasarımını gördüm, Raya. Benim iyiliğime ihtiyacın yok."

Yüreğim burkuluyor ve cevap vermemek için kendimi zor tutuyorum. Yoksa evlenmezdik. "Bir şey daha var Lex." Kaşlarını kaldırdı

ve başını salladı. "Söyle bana."

Derin bir nefes alıyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum. "Bundan üç yıl sonra boşanmak istiyorum."

Gözleri öfkeye benzer bir şeyle parlıyor ve bana yaklaşıyor, gömleği elbiseme sürtünüyor, çenesi gergin.

"Senin seçimlerine ve sınırlarına tamamen saygı duyuyorum Lexington. Aşka ya da ilişkilere ilgi duymadığını açıkça belirttin ama bir gün benim de istediğim tam olarak bu olacak. Bunun seninle olmayacağını anlıyorum ve vermeyeceğin şeyler için seni zorlamayacağım. Tek istediğim sonunda beni bırakman, böylece beni senin sevmediğin gibi sevecek birini bulabilirim."

İfadesi sertleşiyor ve eli saçlarıma kayıyor, kavrayışı sıkılaşıyor. "Bunu göreceğiz," diye homurdanıyor.

Esprili bir şekilde ona gülümsüyorum. "Bu bir öneri değildi. Bu bir talep."

On yedi

LEXINGTON

Pippy'nin sesi oturma odamda çınlayarak tüm kardeşlerimin evime doğru yola çıktığını duyurduğunda kaşlarımı çatıyorum. "Hepsi yolun son kısmındalar ve Xavier Kingston da çok arkalarında değil," diyor bana. Benim evim Windsor Malikânesi'ne en uzak ev, yani belli bir noktayı geçtikten sonra gidebilecekleri tek yer burası. Bilmeliydim, nişan duyurusunun ardından gelip beni kontrol etmelerini beklemeliydim.

Kapı çalıyor ve ben yenilgiyle inliyorum. "Onları içeri alayım mı Lex?" Pippy soruyor.

"Evde yokmuşum gibi davranabilir miyim?"

"Ne yazık ki hayır," diye yanıtlıyor hafif robotik sesiyle. "Görünüşe göre Luca tekerlek kilitleri getirmiş ve şu anda bir tanesini ön kapıdaki kameraya doğru tutarak yepyeni arabanızla kapı arasında işaret ediyor. Eğer vücut dilinden anladığım doğruysa, Luca onu içeri almazsak arabalarınıza kilit takmakla tehdit ediyor. Bu durumla nasıl başa çıkmamı istersiniz?"

Pencereye doğru yürüyüp dışarı bakıyorum, Luca'yı aletleri benim hoşuma gitmeyecek kadar büyük bir zevkle dağıtırken buluyorum. "Tanrı aşkına," diye mırıldanıyorum. "Bahse girerim bu Val'in fikriydi. Luca onunla evlenmeden önce bu kadar *alıngan değildi.*"

"Görünüşe göre Zane garaj yolundaki iki arabayı da başarıyla kilitlemiş. Özür dilerim Lex. Ares evin arka tarafındaki kameralarımı, Luca da ön kapıdaki kamerayı engelliyordu. Şey, ben... beni *kör ettiler. Ne terbiyesizlik*. Bu çocuklar oldukça basit... *yaramazlar*. *Alçaklar*. Sulama sistemini hemen çalıştıracağım."

"Harika," diye mırıldandım. Yapay zekama çok fazla şımarıklık programlamakla kalmadım, kardeşlerim de cayma belirtisi göstermiyor. "Dur bakalım, Pippy. Bunu yaparsan çok daha sinir bozucu olurlar. Bırak girsinler."

"Pekâlâ Lex," diyor Pippy, sesi biraz sinirli geliyor ve ön kapı açılıyor.

"Merhaba küçük kardeşim!" Luca cıvıldıyor, ardından kıkırdamalar ve *tebrik* kelimesinin varyasyonlarına çok benzeyen bağırışlar birbirine karışıyor. Dion'un bir zamanlar onu neşelendirmek için yaptığım ve şakayla karışık Lex-board adını verdiğim icadı yuvarlamasını dehşet içinde izliyorum.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye fısıldıyorum.

"Sürpriz," diyor Dion, gözleri sevinçle parlayarak.

Xavier Kingston elinde bir şişe viskiyle içeri girdiğinde gözlerim daha da açılıyor. "Bak," diyor, tamamen özür dilemeden. "Gerçekten sadece şakalaşmak için buradayım."

"Tabii ki öylesin."

Ares'in odanın ortasına sürüklediği sandalyeye otururken iç geçiriyorum, bunun benim hesaplaşmam olduğunu çok iyi biliyorum. Geçmişim beni kıçımdan ısırmak için geri döndü ve ne kadar kaçarsam kaçayım, kardeşlerimin bana uygulamak üzere olduğu mutlak işkenceden kaçamıyorum.

Zane Lex-board'u açtığında başım dönüyor, ki bu gerçekten de yüceltilmiş bir dokunmatik ekranlı beyaz tahtadan ibaret. Üzerindeki kelimeleri okuduğumda kalbim sıkışıyor. "*Karınızla aranızı nasıl bozmazsınız*. Kurnazca."

Kardeşlerim karşılıklı bakışıyorlar. "Bize güvenin," diyorlar, neredeyse hep bir ağızdan. "Hepimiz keşke yapmasaydık dediğimiz hatalar yaptık. Biz bedelini ödedik, siz ödemek zorunda kalmayın."

Kollarımı kavuşturup kaşlarımı kaldırıyorum. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Yüz ifadeleri ciddileşir. "Hiç de değil," diyor Ares. "Zane bize Raya'ya yaklaştığını ve kim olduğunu bildiğini ona hiç söylemediğini söyledi. İlişkinize zaten yanlış bir başlangıç yaptınız ve kaybettiğiniz güveni yeniden kazanmanın ne kadar zor olabileceğini bilseniz şaşardınız. Yapabilirim.

onu kandırdığınızı öğrendiği anda çok kızacağını ve bunu nasıl düzelteceğinizi bilemeyeceğinizi garanti ederim."

Zane'e ters ters bakarken bile huzursuz bir şekilde biraz doğruldum. Adrian Astor'a rüşvet olarak verdiğim şeyleri tedarik etmemde bana yardım etmesini istediğimde ona güvenmiştim ve çenesini kapalı tutmayacağını bilmeliydim. "Biliyor ve *çok* kızgın. Bana üç yıl içinde boşanmak istediğini söyledi."

Dion sadece iç çeker ve slayt gösterisine başlar. "Sanırım bu dersi öğrenmen için çok geç oldu ama biz hiçbir koşulda eşlerimize yalan söylemeyiz. Yalan söylemenin kabul edilebilir olduğu çok az durum vardır ve bunları aşağıda sizin için listeledim."

Listesinde sadece tek bir kelime olduğunda kaşlarımı çatıyorum: asla. "Komik," diye mırıldanıyorum. "Hepinizin bu kadar kırbaçlanmış olması gerçekten komik."

Sanki bilmediğim bir sırra ortak olmuşlar gibi gülümsüyorlar ve ben de onların saçmalıklarından bıkmış bir halde sandalyemde arkama yaslanırken iç çekiyorum.

Dion'un en iyi arkadaşı Xavier bana bir bardak viski uzatıyor, ben de minnetle içiyorum. Evlendiklerinde kardeşlerimin her birine sataşmamın, yüklerini hafifletmek için gerçek bir baş belası olmamın karşılığı bu. Onlarla uğraşma şeklimin dikkatlerini dağıtmak, onlara yardım etmek için tasarlandığından haberleri yok.

"Lex," diyor Ares, sesi yumuşak. "Raya gerçekten iyi bir kıza benziyor ve duyduklarıma göre sana çok uygun. Evliliğine gerçek bir şans vermeden onu kendinden uzaklaştırma ve bize yalan söyleyip ondan hoşlanmıyormuş gibi davranma. Astor Koleji'ndeki öğretmenlik pozisyonu için vaktin yok - o s e n i n ilgini çektiği için kabul ettin."

Hayır. Onu incelemek için aldım, bir tehdit olmadığından emin olmak için. Büyükbabamın saatine bakarken kalbim burkuldu. Ne olursa olsun geçmişin tekerrür etmesine izin veremem. Raya'ya göz kulak olmak bir güvenlik önlemi, bir gereklilik.

"Peki," diye mırıldanıyorum, kardeşlerimin en azından onları dinlediğimi hissedene kadar beni yalnız bırakmayacaklarını çok iyi biliyorum. "Peki, bana karımı nasıl mutlu edeceğimi söyle."

Kardeşlerimin hepsi memnuniyetle kıs kıs gülüyor. Paylaştıkları memnun bakışlar beni daha da sinirlendiriyor. Xavier *karımın* sözlerini alaycı bir şekilde tekrarlarken gözlerini devirene kadar ne yapmaya çalıştıklarını anlamıyorum bile. Hay *sikeyim*. Yıllardır, *karım* kelimesini gereksiz yere cümlelere sıkıştırdıkları için onlara kızıyorum ama bunu bilinçaltımda kendim de yapıyorum. *Lanet olsun.*

"Oh, seni yakaladık," diyor Zane sırıtarak, bana tam olarak bir seçenek sunmadıkları halde en azından dinlemeye istekli olduğum için açıkça memnun.

Yine de *bir şekilde,* en sevdiği yemeklerden *kuzu biryani'ye, en* sevdiği renklerden *sarıya ve Dirty Dancing'deki hareketi yapmak gibi* onu mutlu eden küçük şeylere kadar nelere dikkat etmem gerektiğine işaret ettiklerinde kendimi mest olmuş buluyorum.

Cevapların çoğuna zaten sahip olduğumu fark ettiğimde huzursuzluk midemin derinliklerine yerleşiyor. Dudağımı ısırıyorum, ayağım rahatlatıcı bir ritim tutturuyor.

Hayır, Ares yanılıyor.

O öğretmenlik pozisyonunu ilgimi çektiği için kabul etmedim. Onu tekrar görebilmek için değildi, çünkü uzak kalamazdım.

Gözetim.

Hepsi bu kadar. Bundan daha fazlası olamaz.

On sekiz

RAYA

Adam'la birlikte Lex'in sınıfına girerken son derece gerginim ve ellerimin titremesini engellemek için çantamı sıkıca kavrıyorum. Son birkaç gün ailelerimiz ve avukatlarımız arasındaki müzakereler ve formalitelerle geçti ve yaptığımız konuşmadan bu yana Lex'i neredeyse hiç görmedim. Sanki hiçbir şey olmamış gibi, sanki evleneceğim adam o değilmiş gibi sınıfına girmek garip hissettiriyor.

"Gerçekten çok sessizsin. Her şey yolunda mı?" Adam soruyor, bakışları üzerimde geziniyor, endişesi yüzüne kazınmış.

Başımı salladım, içim burkuldu. İmzaladığım ilk sözleşmelerden biri karşılıklı gizlilik anlaşmasıydı. En yakın arkadaşıma bile evleneceğimi söyleyemiyorum ve bunun için sadece kendimi suçluyorum. "Sadece gerginim çünkü tasarım kazananları muhtemelen bugün açıklanacak."

Yalan söylediğimi bilecek kadar beni iyi tanıdığı için sadece iç geçiriyor. "Seni Lexington Windsor kadar sinirlendiren birini daha önce hiç görmemiştim," diyor, oturduğumuzda ses tonu biraz küçümseme dolu.

"O beni *rahatsız* etmiyor," diye anında inkar ediyorum.

Adam bana inanmayan bir bakış fırlatıyor ve ben de koltuğuma yığılırken iç çekiyorum. "Belki beni biraz sarsıyor ama bunun nedeni çoğunlukla Windsor Motors'un CEO'su *Lexington Windsor olması.* Ne kadar uzun zamandır büyüme yörüngelerini incelediğimi biliyorsun Adam. Her zaman babamın şirketinin

Windsor Motors'un performansını taklit etmek. Bunu yapabileceğimizi biliyorum ve dürüst olmak gerekirse güneş enerjisiyle çalışan elektrikli arabamızı ticari olarak uygulanabilir hale getirmeyi başarırsak onları geçebileceğimizi düşünüyorum. Sanırım Lex'ten bir şeyler öğrenebilmek heyecan verici."

Adam bir an beni inceliyor, bakışları okunmuyor. "Lex, ha?" diyor ve çantasından tabletini çıkarırken alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Hiçbir zaman iyi bir yalancı olmadın, Raya."

"İyi," dedim ona. "*İyi,* tamam mı? Beni etkiliyor. Mutlu musun?"

Adam iç geçiriyor ve yüzünü bana dönüyor. "Hiç de değil," diyor, ses tonu sert. "Son derece endişeliyim, çünkü o adam sadece *profesörümüz değil*, aynı zamanda tamamen ulaşılmaz bir milyarder ve senin incinmeni istemiyorum." Sönüyorum ve masanın üzerinden eline uzanıyorum, anlayışım artıyor.

Adam'ın annesi, babasının işini sıfırdan kurmasına yardım etmiş, ancak babası her zaman hayalini kurduğu başarıya ulaştıktan sonra ailesini terk etmiştir. Adam yıllardır babasıyla konuşmamıştır ve babası gittiğinden beri paranın insanları değiştirdiğine ve fazla parası olanlara güvenilemeyeceğine inanmaktadır.

"Merak etme," diyorum, onu başka nasıl rahatlatacağımı bilemediğimden. Lex'le neye bulaştığımı çok iyi biliyorum ama Adam bunu asla anlamayacaktır. Lex'le aslında para için evlendiğimi öğrenirse bana bir daha asla eskisi gibi bakmaz ve bunu kaldırabileceğimden emin değilim.

Adam elimi sıkıca kavrıyor ve Lex konferans salonuna girerken başını sallıyor. Lex birleşen ellerimizi görünce çenesini kilitliyor, olduğu yerde sabit dururken ifadesi sertleşiyor, bakışları yüzüme yerleşene kadar yavaşça kolumdan yukarı kayıyor.

Gözlerindeki ifadeyi çözmeye çalışırken midem bulanıyor. Bu bir karışım ya da öfke ve... ihanet mi? Her ne ise, dizüstü bilgisayarımla meşgul olmadan önce bir an için elimi göğsüme çekmeme neden oluyor. Lex'in omuzları gevşiyor ama odadakilere hitap ederken ifadesi fırtınalı kalmaya devam ediyor.

"Üç tasarım seçildi," diyor, bugün şaka yapmakla uğraşmıyor. "Hepiniz çok çalıştınız ve çabalarınızdan etkilendiğimi söylemek hafif kalır. Bana Astor Koleji'nin en parlak beyinlere ev sahipliği yaptığı söylenmişti ve siz de bu sözleri doğruladınız."

Oda bir anda gurur ve umutla doldu, ancak odanın arkasından birkaç kişi kıs kıs güldü. "Hepimiz buraya bizim için gelmediğinizi biliyoruz.

parlak beyinler," diye bağırıyor biri. "Siz sadece Profesör Leia için buradasınız," diye ekliyor bir başkası.

Lex'in suçlu ifadesini fark ettiğimde kalbim sıkışıyor ve midemin çukurunda karanlık bir şeyler beliriyor. Lex ve Profesör Leia'nın Astor Koleji'nde okurken çıktıklarına dair söylentileri duymuştum ama önemsiz bir dedikodu olarak görüp geçiştirmiştim. Sonuçta doğru muydu? Yıllardır kimseyle çıkmadığını söylemişti, hiç çıkmadığını değil. Hâlâ Leia Astor'a mı takılı? Düşüncesi bile midemi bulandırıyor - o kadar harika bir kadın ki, eğer öyleyse onu suçlayamam bile.

Lex'in bakışları üzerime dikiliyor ve gözleriyle buluşmak için başımı kaldırıyorum. Beni inceliyor, yüzünde anlayışa benzer bir şey beliriyor. Dudaklarının kenarları memnun bir gülümsemeye dönüşüyor ve şaşırtıcı derecede memnun görünerek topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor.

"Siz ikiniz," diye bağırıyor. "Dışarı çıkın. *Şimdi*."

Şaşırtıcı bir şekilde, normal öğrenciler gibi giyinmiş birkaç kişi ayağa kalkıyor, sert duruşlarından kılık değiştirmiş Windsor güvenlik personeli oldukları anlaşılıyor. Her iki öğrenci de dışarı çıkarılıyor ve Lex elini kalın, siyah saçlarında gezdiriyor.

"Bir şeyi açıkça belirtmeme izin verin," diyor, sesi keskin ve gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Ben nişanlıyım ve müstakbel eşimi uzaktan bile olsa üzebilecek hiçbir söylentiye müsamaha göstermeyeceğim."

Odanın üzerine bir sessizlik çöküyor ve ben onun anında verdiği güvenceyle şaşırarak titrek bir nefes alıyorum. Ona inanmam için yalvarır gibi bana bakıyor, dikkati sadece benim üzerimde. Yüzüme bir sıcaklık hücum ediyor ve gülümsemekten kendimi alamayarak başka tarafa bakıyorum.

"Ayrıca, aileme yönelik hakaretleri hafife almam," diye ekliyor. "Leia Astor benim için böyle bir şey - benim için bir *kız kardeş* gibi. Onunla ilişkim romantik bir ilişki değil ve hiçbir zaman da olmadı." Sonra sınıfa dönüyor ve ben gergin bir şekilde saçımı kulağımın arkasına atıyorum. "Ona ve kocasına bana duyduğunuz saygıyı duyacaksınız ve benim yanımda onu karalamayacaksınız."

Lex'in bakışları, sözlerini anladığımızdan emin olmak istercesine odada geziniyor. Birkaç dakika içinde, hakkındaki söylentileri ele aldı ve reddetti. Sadece bu da değil - alındığını açıkça belirtti ve bununla ilgili bir şey kalbimin umutla dolup taşmasına neden oldu.

"Nişanlı mı?" Adam bana dönerek fısıldıyor. "Tam bir pislik. Bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm, Raya. O gece aranızda hiçbir şey olmadığını söylediğini biliyorum ama y i n e d e . . ." Öfke haçları

ve Lex'e ters ters bakar. "Onun bir hilekâr olduğunu bilmeliydim. Muhtemelen parasının ona her şeyi satın alabileceğini düşünüyor."

Lex'i savunmak için dudaklarımı aralıyorum, ama kelimelerim benden kaçıyor. Lex'in nişanlı olduğu kadının ben olduğumu ve o gece beni aldatmış olamayacağını nasıl açıklayabilirim? Ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilemeden, hayal kırıklığı içinde bir elimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Raya Lewis," diyor Lex, beni Adam'ın sözlerine yanıt vermek zorunda kalmaktan kurtararak. Başımı kaldırıp ona baktığımda bakışlarının Adam'la benim aramda gidip geldiğini görüyorum; derin zümrüt gözlerinde bir miktar kızgınlık var. Kalbim küt küt atıyor ve gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyorum.

"Adam Lawson."

O da benim gibi oturdu.

"Emma Thomas."

Lex'in ilk dersimizde konuştuğu kızla aynı kız olduğunu fark edince kaşlarımı kaldırdım. Onunla bariz bir şekilde flört eden kız.

"Tasarımlarınız seçildi. Üçünüzü de tebrik ederim. Drone tasarımlarınız yenilikçi ama pratikti. Sadece mekatronik kavramını başarılı bir şekilde uygulamakla kalmadınız, aynı zamanda tasarımlarınızın erişilebilir malzemeler içermesini de sağladınız."

Adam ve ben şaşkın bakışlarımızı birbirimize çeviriyoruz ve üç plan da Windsor Motors dronları tarafından odaya dağıtılırken şaşkın bir sessizlik içinde arkamıza yaslanıyoruz. Herkes aynı anda kendi arasında konuşmaya, kendilerine teslim edilen tasarımları tartışmaya başlıyor ve bu sırada ben gözlerimi Lex'ten alamıyorum.

Henüz evlenmemişken piyasadan çekildiğini bu kadar aleni bir şekilde açıklayacağını düşünmemiştim. Çatı katındaki o günden beri neredeyse hiç konuşmadık ve şu ana kadar onunla nerede durduğumdan emin değildim. Bakışlarındaki sahiplenme duygusu çok şey anlatıyor ve kafamı karıştırıyor. Bir ilişki yaşamak istemediğini çok açık bir şekilde ifade etti, ancak davranışları kötü şöhretli bir bekarın davranışlarına uymuyor. Bana karşı kararlı görünüyor ve ben bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum.

"Her biriniz bir takımda gruplandırılacaksınız. Kısa süre içinde bununla ilgili bir e-posta alacaksınız, ancak önünüzdeki kağıtları kontrol ederseniz, tüm önemli ayrıntıları orada da bulacaksınız. Devam edin ve strateji oluşturun. Ekip olarak atandığınız tasarım etrafında montaj planları oluşturun. Gelecek haftaki dersimiz Astor College'ın laboratuarlarında olacak ve bu dersin uygulama kısmına başlayacağız."

"Farklı takımlardayız," diye homurdanıyor Adam.

Gözlerimi Lex'ten ayırıp önümdeki belgelere bakıyorum. En üstte büyük harflerle Takım Lideri yazıyor. "İkimizin de tasarımı seçildiğine göre bu mantıklı."

Adam gözlerini hafifçe kısar. "Sırf bizi ayırmak için benimkini seçmiş olamaz, değil mi? Seninle çalışmak için kimseyle yer değiştiremem bile, çünkü ikimiz de ekip lideriyiz. Nişanlı olduğunu hatırlasa iyi olur. Seninle uğraşmasına izin vermeyeceğim, Raya."

Kıkırdıyorum ve şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Elbette bunu yapmazdı," diye mırıldanıyorum, tam o sırada Lex bize doğru bakıyor, gözleri kıskançlığa çok benzeyen bir şeyle parlıyor.

On dokuz

RAYA

"Tatlım, hazır mısın?" Annem bağırıyor. "Elbise provana geç kalacağız!"

Merdivenlerden koşarak iniyorum, sinirlerim midemi bulandırıyor. Her şey çok hızlı gelişiyor ve ben bununla nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum.

Evliliğimizi gizli tutmaya karar verdiğimiz için formaliteleri bir an önce aradan çıkarmayı tercih ettik, ancak bu Lexington Windsor ile evlenmeme sadece üç hafta kaldığı anlamına geliyor ve her şey çok gerçeküstü görünüyor. Kendimi bir oyundaki seyirci gibi hissediyorum, oyuncular etrafımda hareket ederken ben sadece yoluma çıkıyorum.

"Umarım benim de katılmamın bir sakıncası yoktur?" Babam annemin yanında durmuş, kolunu annemin omzuna dolamış, çelişkili bakışlarla soruyor.

Kucağına doğru yürürken sırıtıyorum ve başımı sallıyorum. "Tabii ki hayır, baba. Seni orada istediğimi biliyorsun."

İç geçiriyor, bana sıkıca sarılmak için eğilirken yüzünde isteksizlik beliriyor. Annem de ona katılıyor, üçümüz birkaç dakikalığına birbirimize sarılıyoruz. Yaklaşan düğünümün birdenbire her şeyi bu kadar istikrarsız hissettirmesi çok garip. Düğün hazırlıklarını kolaylaştırmak için eve geri taşındım ve bu karardan daha mutlu olamazdım. Ailemi kaybetmeyeceğimi biliyorum ama bir şekilde kaybediyormuşum gibi geliyor, sanki evlendiğimde hiçbir şey eskisi gibi olmayacakmış gibi.

Kapı zili çaldığında babam geriliyor ve kapıyı açtığında belli belirsiz tanıdık bir yüzle karşılaşınca bir adım geri çekiliyorum. "İyi günler Bay ve Bayan Lewis," diyor adam, bana başını sallamadan önce annemle babama gülümseyerek. "Raya, değil mi? Bugün sizinle tanışmak büyük bir onur. Benim adım Ares Windsor. Lexington'ın en büyük kardeşiyim." Onun kim olduğunu anladığımda şok içinde gözlerim açılıyor - Raven'ın kocası.

Annemle babamın elini sıkıyor, yüzünde samimi bir ifade var. "Bugün gelinlik alışverişine çıkacağınızı öğrendim ve sizi karımın butiğine götürmeme izin vereceğinizi umuyordum. Gelinlikler eşimin uzmanlık alanıdır ve düğün hediyesi olarak senin gelinliğini tasarlamasına izin verirsen bundan onur duyacaktır, Raya."

Söyledikleri karşısında nutkum tutuldu ve tek yapabildiğim zayıf bir baş sallamak oldu. Raven Windsor gelinliğimi mi tasarlamak istiyor? Sanırım mantıklı ama bu biraz... gerçeküstü. Ares gülümsüyor, yüzü rahatlamış bir şekilde aydınlanıyor, sanki gerçekten birinin bu teklife hayır deme ihtimali olabileceğini düşünmüş gibi.

"Elbise provalarında sık sık şampanya içildiğini biliyorum ve araba kullanma konusunda endişelenmenize gerek kalmadan öğleden sonranızın tadını çıkarmanızı çok isterim," diyor Ares, arabasının anahtarlarını uzatarak.

Babam isteksiz görünüyor ve göz ucuyla annemin onu uyarmak için elini sıktığını görüyorum. "Bu çok hoş olur, Ares," diyor ve beni kapıdan dışarı çıkarıyor.

Daha önce de gergindim ama şimdi endişeliyim. Nişanın kesinleştiği andan itibaren duygularım sürekli bir kargaşa içindeydi ve işlerin bu kadar hızlı ilerlemesi durumu daha da kötüleştiriyor.

"Sadece bir uyarı," diyor Ares direksiyona geçerken. Annem ve ben Windsor Motors'un en pahalı süper arabalarından birinin arkasında otururken babam da onun yanında oturuyor. Babam etrafına takdir dolu bakışlar atarken, parmakları pürüzsüz deri iç mekanda gezinirken istemsizce gülümsüyorum. Kimse iyi bir arabayı babam kadar takdir edemez ve etkilendiğini söyleyebilirim.

"Sanırım kız kardeşim orada olabilir ve eğer gerçekten şanssızsanız, öğleden sonra boyunca tüm baldızlarımın uğrayıp sizinle tanışmak için tamamen rastgele bahaneler bulacağını göreceksiniz. Hepsi seni aileye kabul ettikleri için çok heyecanlılar."

Sierra Windsor'ı düşündükçe midem bulanıyor. O bir emlak kralı ve dünyanın en genç ve en başarılı kadınlarından biri.

onun sektörü. Zeki, korkusuz ve acımasız olarak biliniyor ve soğuk ve çekingen olacağından şüpheleniyorum. "Haber verdiğin için teşekkür ederim," diyorum ona, sesimin titremesinden nefret ederek.

Ares dikiz aynasından bana güven verici bir bakış atıyor, gözleri Lex'inkilerle aynı yeşil tonunda. "Her şeyin çok fazla olduğunu biliyorum ama her anın tadını olabildiğince iyi çıkarmaya çalış. Ne de olsa sadece bir kez evleniyorsun. Yemin yenileme bizim ailemizde pek sık rastlanan bir şey değildir, ama eğer yapabilirsen, yasal töreninde biriktirdiğin anıların hep hatırlamak isteyeceğin anılar olmasını sağla."

Babam huffs'ladı. "Bunu göreceğiz," diyor, sesi keskin. Koltuğunda dönerek bana bakıyor. "Boşanmakta yanlış bir şey yok," diye beni rahatlatıyor. "Senin mutluluğun *her şeyden* önemli. Eğer tekrar evlenmek istersen, bunu yapabilirsin."

Dudaklarımdan şaşkın bir kahkaha kaçıyor ve omzunu sıkmak için babama uzanıyorum. "Biliyorum baba. Endişelenme."

Ares sadece sırıtıyor, Raven'ın butiğinin önüne park ederken yüzünde rahat bir güven ifadesi var. Etrafında pembe şakayıklar ve güller olan beyaz dış cephesine hayretle bakıyorum. Çok güzel bir yer. Tuhaf ama şık ve benim fiyat aralığımın tamamen dışında.

Ares bizi mağazanın derinliklerine götürüyor ve ben etrafımdaki ihtişam karşısında kendimi iyice aşağılanmış hissederek başımı eğiyorum. "Selam Cupcake," diye sesleniyor, Raven görünür görünmez gözleri parlıyor. Kollarını kocaman açıyor ve Kuzgun ona sarılırken sırıtıyor. Sıkıca sarılıyor, gözleri bir anlığına kapanıyor ve içime bir özlem acısı düşüyor. Sahip olacağımı düşündüğüm şey buydu - gerçek aşk, ailem gibi, Ares ve Raven gibi.

Alnına bir öpücük konduruyor ve bizi tanıştırmak için geri çekiliyor. Ares'in arkasında durduğumu gören Raven'ın gözleri parlıyor ve göğsünü iterek onun kenara çekilmesini sağlayıp bana doğru koşuyor. Ne olduğunu anlayamadan beni sımsıkı kucakladı ve neredeyse nefesimi kesecekti.

Bu *Raven Windsor,* süper model ve ünlü tasarımcı ve bana *sarılıyor.* "Sizinle tanışmak çok güzel," diyor biraz geriye yaslanarak. O kadar içten gülümsüyor ki ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Sizinle tanışmak da çok güzel," diyebildim. "Gerçekten bir onur."

Başını umursamaz bir tavırla sallıyor ve her ikisi de en az benim kadar şok olmuş görünen annemle babamı selamlamak için dönüyor. Arkasından, personelinin üyeleri içeri giriyor

Raven süreci anlatırken anne ve baba rahat koltuklara oturmuş, ellerinde şampanya ve kanepeler var.

Önce ölçülerimi alacak ve ardından stil ve uyum açısından aynı sayfada olduğumuzdan emin olmak için seçtiğim birkaç elbiseyi denememe izin verecek. Bundan sonra tasarım sürecine geçeceğiz.

Ölçümleri tamamlamak üzereydik ki mağazanın kapısı gürültüyle açılıp kapandı ve ben şaşkınlıkla yerimden sıçradım. "Geç kalmadık, değil mi?" Bir kadının söylediğini duyuyorum.

"Sana defalarca acele etmeni söyledim," diye cevap veriyor başka bir kadın, sesi endişeli geliyor. "Ama sen yine de o kurabiyeyi *mükemmel hale getirene* kadar on bir milyar kez sarmakta ısrar ettin. Kurabiye sevip sevmediğini bile bilmiyoruz!"

"Kızlar," diye tersliyor Raven, sesi sert. Sesi pek şaşırmış gibi değil, sadece biraz sinirli. "Siz ikiniz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Tam iki kadın köşeyi dönüp görüş alanıma girerken geriliyorum. Özür diler gibi görünüyorlar ve birinin elinde sarı çiçeklerle dolu büyük bir buket, diğerinin elinde ise üzerinde gerçekten aşırı sayıda kurdele olan küçük pembe bir kutu var.

Onların Celeste ve Sierra Windsor olduğunu fark ettiğimde kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Celeste ve kocası Zane otelci ve dünyanın en lüks tatil köylerinin sahipleri. Bir süre önce The Herald'da okuduğum bir makalede Zane'in sadece karısı için özel bir ada satın aldığı yazıyordu. O zamanlar bambaşka bir dünyada yaşadıklarını düşündüğümü hatırlıyorum ve şimdi bir şekilde bu son derece başarılı kadınlarla uyum sağlamam gerekiyor. Nasıl uyum sağlayabileceğimi hiç anlamıyorum.

"Merhaba, Raya! Ben Celeste." Başını yanında duran kırmızı yüzlü kadına doğru eğiyor. "Bu da Sierra. Böldüğümüz için özür dileriz ama Lex bunu size vermemi istedi." Bir adım öne çıkıyor ve yüzünde tatlı bir gülümsemeyle buketi bana uzatıyor. "İtiraf edeceğinden şüpheliyim ama dün kocamın serasında ve gözlemevinde saatlerce dolaştı, buketinizdeki her bir çiçeği elleriyle kesip hepsini birbirine bağladı."

Titreyen ellerimle buketi alıyorum ve çiçekleri göğsüme doğru çekerken kalbim sızlayarak teşekkürlerimi mırıldanıyorum. Lex'in hangi çiçekleri seçeceğini ve birlikte nasıl görüneceklerini düşündüğünü düşünmek beni anında çelişkiye düşürüyor. Bana iyi bir koca olmaya çalışacağını söylerken ciddi miydi? Buna inanmakta zorlanıyorum ve Lex'in bana iyi bir koca

yaşadığımız her etkileşimi planladı. Bu bile tuhaf bir şekilde hesaplanmış görünüyor - ailesinin ve benim buna şahit olmak için orada olacağımızı bildiği halde çiçek göndermek.

"Bu da senin için," diyor Sierra, titreyen elleriyle küçük pembe kutuyu bana uzatırken. "Bunu ben yaptım. Birazdan öğreneceğin gibi büyükanneminkiyle aynı değil ama ailenin kurabiye uzmanıyım ve bu kurabiyenin hiç de fena olmadığını garanti edebilirim."

"Çok teşekkür ederim," diyorum ona, kulaktan kulağa sırıtarak. "Kurabiyelere bayılırım."

Gözleri parlıyor ve iç çekiyor - görünüşe göre rahatlamış. Bir tür sınavı geçmiş gibiyim, çünkü eğilip bir kolunu etrafıma doluyor ve beni yandan kucaklıyor. "Ailemize hoş geldin, Raya. Bir kız kardeşim daha olduğu için çok heyecanlıyım. Tahmin bile edemezsin."

"Hepimiz öyleyiz," diyor Celeste tatlı tatlı gülümseyerek. Ben de ona gülümserken kalbim ısınıyor, söndürdüğümü sandığım umut kıvılcımı yeniden alevleniyor. Belki de bu evlilik korktuğum kadar sevgisiz olmayacak - sadece umduğum türden bir aşk olmayacak.

Yirmi

RAYA

Adam ve ben bir sonraki dersimize giderken Lex'in bu sabah bana gönderdiği mesaja bakıyorum. Celeste bana getirdiği çiçekleri aldığımı bildirmek için ona mesaj atmam için neredeyse yalvardı ve o zamandan beri her sabah ve akşam bana iyi günler ve tatlı rüyalar dilemek için mesaj atıyor. Onunla ne yapacağımı hiç bilmiyorum. Bir ilişki istemediğini iddia ediyor ama davranışları bunun tam tersi. Er ya da geç konuşmamız ve beklentilerimizi aynı hizaya getirmemiz gerekecek. Yönlendirilmek ya da olması gerekenden daha fazla şey okumak istemiyorum.

"Aynı takımda olmamamız çok can sıkıcı," diyor Adam kapıyı benim için açık tutarken. "Her zaman birlikte çok iyi çalışırdık. Şimdi ikimiz de katıksız verimsizlik yüzünden yavaşlayacağız."

Başımı kaldırdım ve sırıttım. "Henüz takım arkadaşlarınla tanışmadın bile, Adam.

Belki de o kadar kötü değildirler."

"Bunu bilerek yaptı, bundan eminim," diye yakınıyor ve omurgamdan aşağı bir huzursuzluk akıyor. Adam bunu ilk söylediğinde gülüp geçmiştim ama haklı mıydı? Lex'in bir durumu ilk kez planladığı söylenemezdi.

Windsor Motors dronları bize yaklaşırken ikimiz de yukarı bakıyoruz ve saniyeler içinde dronlar bizi istasyonlarımıza ve ekip üyelerimize götürüyor. Teknoloji büyüleyici ama aynı zamanda göz korkutucu. Bu cesaret kırıcı

Bu sınıfta yaratacağımız herhangi bir şeyin Lex'in icatlarının eline su dökemeyeceğini biliyorum ama aynı zamanda denemek için de heyecanlıyım.

"Raya Lewis, değil mi?" diyor belli belirsiz tanıdığım bir adam.

Ekibime başımla selam veriyorum, hepsinin tasarımımı dikkatle incelediğini fark ettiğimde yanaklarım kızarıyor.

"John," diye ekliyor, bana tatlı bir gülümseme sunuyor ve başını yanında duran, başörtüsü soluk pembe bluzuyla mükemmel bir uyum içinde olan uzun boylu kıza doğru eğiyor. "Bu Halima," diye ekliyor, kısa boylu sarışın adama dönmeden önce, "ve bu da Simon."

"Hepinizle tanıştığıma çok sevindim," diyorum telaşla. Son birkaç gün o kadar yoğun geçti ki ekip lideri olmanın getirdiği sorumluluklar hakkında endişelenecek zamanım olmadı. O kadar bunalmıştım ki bunun farkına bile varamadım.

Halima bana bir malzeme listesi uzattı. "Umarım sakıncası yoktur ama tasarım planınıza göre laboratuvarda nelerin bulunduğunu kontrol ettim ve olmayanların yerine yenilerini buldum. Profesör Windsors'ın onayını bekledikten sonra istersek malzeme siparişi verebileceğimiz söylendi."

Listesini okurken ona "Bu mükemmel," diyorum, bunu yapmak için inisiyatif aldığı için minnettarım. "İhtiyacımız olanları toplayalım mı?"

Simon ıslık çalarken bana başını sallıyor. Bakışlarını takip etmek için dönüyorum ve Lexington'ın odaya girdiğini görüyorum, gözleri onun saatinde ve kaşları çatık. Başını kaldırıp bakıyor, gözlerimiz kilitleniyor ve bakışları yüzümde gezinirken ifadesi kararıyor, dudaklarında bir gülümseme oluşunca istemeden kızarıyorum.

"Kahretsin," diyor Simon inleyerek. "Belki de bu dersten kalmalıyım, böylece ekstra kredi için her *şeyi* yapmayı teklif edebilirim."

Gözlerim açılıyor ve şok içinde ona bakıyorum. Halime bana sadece sempatik bir bakış fırlatıyor. "O her zaman böyle uygunsuzdur," diye açıklıyor. "Uzaktan bile olsa çekici bir erkek görüş alanına girdiği anda yüksek sesle düşünmeye başlar. Yakında onu duymazdan gelmeyi öğreneceksin. Benim yaptığım gibi görmezden gel. O iflah olmaz."

Simon iç geçirir. "Bunu yüksek sesle söyledim, değil mi?"

John bir kahkaha patlatır ve başını sallar. "Seni suçlayamam bile," der ve gülmesini engellemek için yumruğunu ağzına götürür. "Ben bile bu adamın takım elbise giyme şeklini takdir edebiliyorum." Lex'e bakar ve kaşlarını çatar. "Kiminle evlendiğini anlamaya çalışıyorum ama bir türlü bulamıyorum.

en ufak bir ipucu bulamaz. Windsor'lar nişanlısı hakkında çok ketum davrandılar ama bunu uzun süre saklayabileceğini sanmıyorum. The Herald'da Lexington'ın prestijli bir müzayedede gülünç fiyatlı sarı bir elmas satın aldığını okudum, şimdi sadece o elmasın birinin parmağında belirmesini bekleyeceğiz."

Bir an için gözlerim boş yüzük parmağıma kayıyor ve özlem içime çöküyor. Her zaman büyük bir evlenme teklifi alacağımı düşünmüştüm ve sarı bir elmas her zaman hayalini kurduğum şeydi. Bu hayalin asla gerçeğe dönüşmeyeceğini bilmek acı veriyor. Lex romantizmle ilgilenmediğini açıkça belirtti, bu yüzden bu hikaye doğru olsa bile, elmas bir yüzük için olmazdı. Belki Sierra için bir doğum günü hediyesi. Her kim içinse... o ben değilim.

"Hadi başlayalım," diyorum onlara, dikkatlerini dağıtmaya ihtiyacım var. "Rekabet çok çetin geçecek ve benim herhangi bir avantajım olduğunu düşünmüyorum. Tasarımımın işe yaramasıyla ilgili bildiğim her şey planımda vardı, bu yüzden tasarımıma atanan tüm ekipler benim kadar bilgiye sahip. Sadece daha hızlı olmalıyız, böylece sorun gidermek için daha fazla zamanımız olacak ve bu zamana ihtiyacımız olacağını neredeyse garanti edebilirim."

Başlarını sallıyorlar, ben görevlerimizi bölüştürüp herkesin kendisine verilen rollere uygun olup olmadığını kontrol ederken yüz ifadeleri hızla ciddileşiyor. İlk yirmi dakika boyunca sorunsuz bir şekilde birlikte çalıştık. Astor College'da olmayı sevdiğim şeylerden biri de bu - buradaki hemen herkesin geleceğine dair gerçekten büyük bir vizyonu var ve hepimiz bunun için çok çalışmaya hazırız. Ders çalışmayı ne kadar çok sevdiğimle dalga geçilmesi lisenin kesinlikle özlemediğim yanlarından biri.

Lex arkamdan gizlice yaklaşarak, "Görüyorum ki malzemelerini toplamışsın ve dronunun iskeletini inşa etmenin yarısına gelmişsin," diyor.

Nefesim kesildi ve havyamı düşürerek sıçradım. Kıkırdıyor ve elini belime dolayarak beni sabitliyor. "Özür dilerim," diyor bakışları yüzümde gezinirken. Bana gereğinden uzun süre sarılıyor. "Seni korkutmak istememiştim."

Yüzümü tamamen ona dönüyorum ve kalbim biraz daha hızlı atarak yüzümü ona doğru eğiyorum. Şu anda bile bana odadaki tek kız benmişim gibi bakıyor ve bundan nefret ediyorum. Bana her yaklaştığında verdiği umuttan nefret ediyorum.

"Özür dilerim Profesör Windsor," diyorum, ses tonum tereddütlü. Burada onun yanında durmak ve bir yabancıdan başka bir şey değilmiş gibi davranmak istediğim kadar kolay değil

oldu. "Bir şeye odaklandığımda, diğer her şey kaybolup gidiyor. Etrafıma dikkat etme konusunda gerçekten kötüyüm."

Eli benimkine sürtünüyor, bir, iki kez. "O zaman sana bir daha gizlice yaklaşmayacağımdan emin olabilirsin," diyor ve sonra çalışmalarımıza bakıyor. "Bu kazanan bir tasarımdı, ama bu uygulama aşamasında onu uyarlayamayacağın anlamına gelmez. Bazen kağıt üzerinde işe yarayan şeyler pratikte işe yaramayabilir."

İşimize geri dönüyorum ve omzumun üzerinden eğilerek olması gerekenden çok daha yakın duruyor. "Bu gerçekten güzel bir kablolama çalışması, ama çok karmaşık. Isıyı hesaba kattınız mı? Peki ya güvenlik? En ufak bir arıza bu tasarımın gökyüzünden bir kaya gibi düşmesine, sadece drone'un kırılmasına değil, potansiyel olarak birine zarar vermesine neden olur mu?"

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum haklı olduğunu anladığımda. Her bir parçanın kendine ait bir yeri olan arabalar üzerinde çalışırken harikayım ama bunlar gibi daha küçük cihazlar benim için zor.

Elini belime koyuyor ve doğruluyor. "İyi bir iş, ama daha rafine edilmesi gerekiyor." Sonra gülümsüyor. "Aklıma gelmişken, tasarımınla ilgili olarak seninle konuşmak istediğim bir şey var. Lütfen dersten sonra beni gör."

Sinirli bir şekilde başımı sallıyorum, şaşırıyorum ve biraz da telaşlanıyorum. İlk kez onu görmeye gelmemi özellikle söylüyor, bana bir çıkış yolu göstermiyor. Düğüne sadece iki hafta kala, artık bana yer vermediği çok açık.

Yirmi Bir

LEX

Dersten sonra Raya'yı beklerken, Adrian'ın beni sinirlendirmek için hediye ettiğinden emin olduğum, kullanışsız ahşap masama yaslanıyorum. Tamamen kapalı ve bacaklarımı tam olarak uzatmama bile izin vermiyor, ama teklifi ne kadar şiddetle reddetsem de onu almamda ısrar etti.

Parmağımı masama vururken iç geçiriyorum. Raya nişanlandığımızı öğrendiğinden beri bana neredeyse hiç gülümsemedi ve bunun tek suçlusunun ben olduğumu biliyorum. Nişanlım kafamı allak bullak ediyor. Belli ki mesafesini koruduğu için minnettar olacağımı düşünmüştüm ama bunun yerine, bu beni perişan ediyor.

Kapının çalınmasıyla yerimden kalktım ve birkaç dakika sonra Raya içeri girdi, uzun saçları vücudunun ön kısmından beline kadar dökülüyordu. "Profesör Windsor," diyor, ifadesi okunmuyor. "Beni görmek istemişsiniz."

Onu görünce omuzlarım gevşiyor ve gülümsüyorum. "Bana Profesör Windsor demeni seviyorum," diye mırıldanıyorum. "Ama sanırım bana Lex demeni tercih ederim."

Ona doğru yürüdüğümde gözleri biraz açılıyor ve yüzünde bir kızarıklık beliriyor. Bakışlarının vücudumda gezinmesi şaşırtıcı derecede güven verici. "Raya," diye mırıldanıyorum. "Sana gönderdiğim mesajların hiçbirine cevap vermedin." Yüzünü kavrıyorum ve bir an için nefesimi tutuyorum, geri çekilmesinden korkuyorum

benim dokunuşumla. "Onları göndermeyi bırakmayacağım, biliyor musun? Sana yüz yüze iyi günler ya da geceler dileyene kadar mesaj atmaya devam edeceğim."

"Senden ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. Gerçek olduğunu düşündüğüm her şey düzenlenmiş gibi geliyor ve şimdi yaptığın ya da söylediğin her şeyi, şimdiye kadar söylediğin her şeyi ikinci kez sorguluyorum. Bunu atlatacağım, atlatmak zorundayım ama düşüncelerimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var."

"Anlıyorum," diyorum ona ve gerçekten de anlıyorum. "Niyetim asla seni incitmek değildi, Raya. Umarım bunu biliyorsundur."

Gözlerinde aynı kibar ve mesafeli bakışla sıkıca gülümsüyor. Benimle tartışmaması, benden fazla bir şey istememesi rahatlatıcı olmalı. Öyleyse neden yapmasını diliyorum?

Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir özlem içime hücum ediyor. "Benimle tekrar doğruluk mu cesaret mi oynamanı istesem oynar mıydın?"

Gözlerinde şaşkınlık titreşiyor ve bir an için isteğimi reddedeceğinden emin oluyorum. Ama sonra iç geçiriyor ve başını sallıyor. "Gerçek," diye fısıldıyor.

"Kardeşimin gül bahçesinde mi yoksa büyükannemin balo salonunda mı evlenmeyi tercih edersiniz?"

Gözleri açılıyor ve yüzümü arıyor. "Tercihin nedir?" "Seni en çok ne mutlu edecekse onu."

Titreyerek nefes alıyor, muhteşem kahverengi gözleri bir anlığına kapanıyor. "Gül bahçesi. Senin sıran."

"Zane'e haber veririm. Doğruyu söyle." "Neden bana çiçek gönderdin?"

Dudağımı ısırdım ve yüzümü çevirdim. Gerçek şu ki, gül bahçesini ödünç almak için Zane'in gözlemevine girdiğimde onları gördüm ve bana anında Raya'yı hatırlattılar. Onu gülümseteceklerini düşündüm.

"Zekiceydi," diye ekliyor. "Sierra, Celeste, Raven, Ares ve ailem buna tanıklık etmek için oradayken onları göndermek."

İçimi çekiyorum ve ellerimi beline doluyorum, onu masamın üzerine kaldırıp bacaklarının arasına girdiğimde onu gafil avlıyorum. "Rol yapmıyordum," diyorum ona, yalvaran bir ses tonuyla.

Doğruyu söylediğimden emin olmaya çalışır gibi yüz ifademi inceliyor. "Anlamıyorum," diyor, elleri omuzlarıma uzanıyor. Onu en son bu kadar yakınımda gördüğümden beri sonsuzluk gibi geliyor.

Biraz geri çekilip çenesini tutuyorum ve gözlerini benimkilerden ayırmamasını sağlıyorum. "Açık konuşayım, Raya. Sen benim karım olacaksın ve ben de seni çok şımartacağım. Karıma en sevdiği renkte çiçekler gibi basit bir şey göndermek istersem, bunu yapacağım - kimin izlediğine bakmaksızın. Sana inanılmaz derecede iyi davranacağım, hiçbir şeyden yoksun kalmayacaksın, hiçbir şeyi özlemeyeceksin." Öyle bir hale getireceğim ki aşkı arzulamayacak, yokluğunu bile fark etmeyecek. Geçmişimin ona dokunmasına izin vermeyeceğim.

"Bunun nasıl karışık bir sinyal olduğunu anlıyor musun?" diye soruyor, omuzlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor. "Bu tür şeyleri bir ilişki içindeyken yaparsın, ki bana bunu istemediğini açıkça söyledin. Hoşlanmadığımı söylemiyorum - bayıldım Lex. Sadece ne düşündüğünü anlamaya çalışıyorum ki yanlış anlamayayım ya da umutlanmayayım."

"Bir ilişkiyle ilgilenmediğim doğruydu, ama görünüşe göre *sen* bu kuralın istisnasısın, Raya. Sana biraz zaman tanıdım çünkü söylediklerini, talep ettiklerini düşünüyordum. Sana istediğimi verebilir miyim bilmiyorum ama seninle gerçek bir ilişki yaşamayı denemek istiyorum. Bunu denemeyi sana borçluyum."

Gözleri irileşiyor ve ben de onun gibi bu sözlere şaşırarak alaycı bir şekilde gülümsüyorum. Bunu söylemek istememiştim, kelimeler dudaklarımdan çıkana kadar bunu istediğimi bile bilmiyordum. Raya'yla tanışmadan önce, sınırlar çizmek ve onlara sadık kalmak gibi bir niyetim vardı. Nedense onunla bunu başaramıyorum.

Haklı - çiçekler karakterimin dışındaydı ve onları gönderirken düşünmemiştim, her zamanki titiz karar verme sürecim onu gülümsetme arzum tarafından bastırılmıştı.

"Aramıza bu mesafenin girmesini istemiyorum," diye itiraf ediyorum. "Niyetim seni üzmek ya da uzaklaştırmak değildi." Kahretsin, oturma odamda dans ettiğimizde bana hissettirdiklerinden, onu öptüğümde inleyişinden ve paylaştığımız gerçeklerden daha fazlasını istiyorum. O tam yanımdayken, gölgelerime ışık tutarken ve onları sadece varlığıyla kovalarken kendimi bu kadar boş, bu kadar yalnız hissetmekten yoruldum. Onunla geçirdiğim o bir gece bana yıllardır hissetmediğim kadar canlı hissettirdi. Korkunun beni bundan mahrum etmesine izin veremem.

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor, onu daha önce hiç görmediğim kadar savunmasız görünüyor.

"Henüz bilmiyorum," diye fısıldıyorum. "Raya, sana anlatamayacağım şeyler var, yaşadığım ve beni sonsuza dek değiştiren şeyler. Sana tam olarak anlatamazken senden anlayış beklemenin adil olmadığını biliyorum.

gerçek... ama benim küçük perim... Sana söz veriyorum, deneyeceğim. Olmamı istediğin şey olmaya, sana ihtiyacın olanı vermeye çalışacağım."

Yüzümü kavrayıp gözlerimin içine baktığında kalbim burkuluyor, dokunuşu nazik. "Bize gerçek bir şans verirsen bu beni çok mutlu eder Lex. Senden değişmeni istemiyorum, biliyorsun değil mi? Seni olduğun gibi kabul ediyorum."

Yirmi İki

RAYA

"Muhteşem görünüyorsun," diyor annem, giydiğim ağır beyaz gelin lehengasına bakarken gözleri yaşarıyor, kıyafet onun ve babamın kültürünün mükemmel bir birleşimi. Raven tasarımda kendini aştı ve en çılgın hayallerimi gerçeğe dönüştürdü. Çok zarif ve üzerime hiç olmadığı kadar oturdu, vücudumu gerçekten değiştirdi. Kendimi hiç bu kadar güzel hissetmemiştim.

"Sen de öyle anne," diye mırıldanıyorum, giydiği muhteşem sarı sarieye bakarak. Tıpkı her zaman düğün günümde olacağını hayal ettiğim gibi görünüyor - şık, ışıltılı.

"Raya," diyor annem elimi tutarak. Yüzümü arıyor, bakışları işkence ediyor. Onu hiç bugünkü kadar duygusal görmemiştim. "İstemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin, sevgilim. Şimdi vazgeçmek için çok geç değil. Başka bir yol bulacağız."

Başımı sallıyorum ve elini sıkıca kavrıyorum. "Hayır, anne. Kararımın arkasındayım. Benim için istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum ama o iyi bir adam. Ailesini seviyor ve kendini işine adamış biri. Lexington sadece şirketi kurtarmakla kalmayacak, vizyonumuzu gerçekleştirmemize de yardımcı olacak."

Biraz zaman ve mesafe tam da umduğum şeyi yaptı - bana perspektif kazandırdı. Lex'in davranışlarını kişisel olarak algılamamama yardımcı oldu. Bir adım geri çekilmek onun davranışını olduğu gibi görmemi sağladı: korumacılık. Bu

daha az acıtmıyor, ama nereden geldiğini anlıyorum. Ayrıca, daha iyi bir yargıya rağmen, deneyeceğini söylediğinde ona güveniyorum.

Annem titrek bir nefes aldı ve yere baktı. "Her zaman batılı bir düğünün yanında büyük bir Hint düğünü istediğini biliyorum ve şimdi... şimdi buna sahip olamayacaksın. İyi bir adama benziyor ama ben sadece istediğin her şeye sahip olmanı istiyorum ve bunun o olmadığını biliyorum."

Boş kollarıma, hep eksik olacağını düşündüğüm mehendi ve bileziklerime bakıyorum. Haklı - hayal ettiğim şey bu değildi. Her zaman düğünümün en sevdiğim Bollywood filmlerindeki gibi görkemli olacağını düşünmüştüm ama yine de her zaman aşk için evleneceğimi düşünmüştüm. "Sorun değil anne," diye onu rahatlattım. "Söz veriyorum, iyiden de öteyim."

Annem cevap vermeye başlıyor ama kapının çalınmasıyla sözümüz kesiliyor. "İçeri gel," diye sesleniyor ve babam, Zane ve Celeste'nin evlerine bitişik gözlemevinde gerçekleşecek tören öncesinde bana tahsis ettikleri misafir odasına girdiğinde kalbim burkuluyor.

Beni gördüğünde donup kalıyor, gözleri kocaman ve hızla yaşlarla doluyor. "Ah, benim küçük kızım," diyor sesi titreyerek. Babam yanıma geliyor ve ellerimi tutuyor, zorlukla yutkunuyor. "Çok güzel görünüyorsun."

Yüzünden bir damla gözyaşı akıyor ve ben onu başparmağımla yakalayıp yanağını nazikçe avuçluyorum. "Teşekkür ederim, baba."

Bir hıçkırığı bastırır ve başını sallar. "Bunu yapmayalım, olur mu? Hadi eve gidelim."

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum, kalbim ısınıyor. "Damadımı mihrapta bekletemem, değil mi?"

"Elbette yapabilirsin," diye beni rahatlatıyor. Gözleri keder ve suçlulukla dolu ve onun bana böyle baktığını görmek kalbimi kırıyor.

Serçe parmağımı kaldırıp gülümsüyorum. "Söz veriyorum, birazcık bile mutsuz olduğum an eve geleceğim, tamam mı?"

Babam parmağını benimkine dolayarak serçe parmağımla verdiğim sözü mühürlüyor. "Bu tür sözler bozulamaz," diye hatırlatıyor bana, gülümseyerek. "Bu yüzden sözünü tutacağını biliyorum."

Başımı sallıyorum ve parmak uçlarıma kalkarak yanağına bir öpücük konduruyorum, bu da onu ciddi bir şekilde ağlatıyor. Bana sıkıca sarılıyor ve annem de aynı şekilde duygulanarak kollarını ikimize doluyor.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyor arkamızdan biri, sesi tatlı ve anlayışlı. "Ama vakti geldi."

Annem makyajımı düzeltirken babam nefesini içine çekip kendini toparlamak için elinden geleni yapıyor, yüz ifadesi araştırıyor. Uzun dalgalarımı yüzümden itiyor ve gözlerimin içine bakıyor. "*Khush raho,*" diye fısıldıyor, gözlerinde yaşlarla. *Mutlu ol.*

Başımı sallıyorum, dileğini yerine getirmek için elimden geleni yapacağıma dair sessizce söz veriyorum. Beni babama teslim etmeden önce gerçekten iyi olduğumdan emin olmak için bana bir kez daha bakıyor. Babamın koluna girene kadar köşede duran minyon kızıl saçlı kızı tanıyorum, yüzünde tatlı bir gülümseme, bakışları ailemden bana doğru kayarken yüz ifadesinde bir özlem belirtisi var.

Faye Windsor. Lexington'ın baldızı ve Dion Windsor'ın karısı. "Bugünkü piyanistiniz benim," diye açıklıyor ve şaşkınlıktan gözlerim açılıyor. "Siz babanızla birlikte gözlemevine girerken çalacağım, o yüzden önünüzden gideceğim."

Ayrıntılara hiç dikkat etmedim, çünkü bu düğünün sadece formalite olması gerekiyordu. Ancak görünen o ki Windsor'lar pek de aynı fikirde değil. Düğünün şimdiye kadar gördüğüm en güzel ve görkemli gözlemevinde yapılmasını ayarlamakla kalmadılar, aynı zamanda dünyanın en iyi piyanistlerinden biri de bizim için çalacak? Esasen gösterişli bir iş anlaşması olan bir şey için fazla romantik görünüyor ve içimi tam olarak tanımlayamadığım bir şeyle dolduruyor. Belki de özlem - her şeyin gerçek olması için. Bu düğün her zaman hayal ettiğim gibi olmayabilir ama çok da uzak değil.

Annem Faye'in eşliğinde yerine oturmak için ayrılırken kalbim hızla çarpıyor ve babamla ben bizi koridora doğru götüren beyaz gül yaprağı izinin başlangıcına doğru ilerliyoruz. "Seni seviyorum," diyor babam, sesi titreyerek. "Her zaman senin yanında olacağım, Raya. Ne olursa olsun. Annemle bana gelmek için bir nedene ihtiyacın yok, tamam mı? Evimiz her zaman senin de evin olacak."

İşaretimiz olan müzik çalmaya başladığında ona bakıyorum. "Ben de seni seviyorum baba. Her zaman seveceğim."

Titrek bir nefes alıyor ve kendini toparlamak için bir anlığına gözlerini kapatıyor ve sonra başını sallıyor. Birlikte koridorda yürüyoruz, Lex bizi bekliyor, dört kardeşi de yanında. Sürpriz bir şekilde Sierra, Raven, Celeste ve Valentina da yanımda duruyorlar ve yüzlerinde tatlı bir gülümseme var. Henüz Adam'a bile söylemediğim için kendi düğünümde kendimi yalnız hissetmekten endişe ediyordum. Bu dört kadının orada durduğunu görmek

Bana elbise provam sırasında hissettiğim umudu veriyor ve bakışlarımı bakmaktan kaçındığım tek kişiye yerleştirmeden önce onlara gülümsüyorum.

Lexington.

Gözlerimiz kilitleniyor ve keskin bir nefes alıyor. Sersemlemiş, büyülenmiş gibi görünüyor ve Ares'in eğilip kulağına bir şeyler fısıldamasını izliyorum, şüphesiz onunla alay ediyor. Lex zar zor cevap veriyor, gözlerini bir saniye bile benden ayırmıyor.

Babam ve ben onun önünde duraklıyoruz ve sinirlerim tavan yapıyor. Babam elimi tutuyor ve sıkıca kavrıyor, bir an tereddüt ediyor, sonra bir an daha, sonra elimi Lexington'ın elinin içine koyuyor, kendi eli ikimizin elini de kapatıyor. Sesi titreyen Lex'e, "Tuttuğun kalbimin yarısı," diyor.

Lex ciddiyetle başını sallıyor ve elimi sıkıca kavrıyor. "Ona her zaman özenle davranacağım."

Babamın gözleri parlıyor ve sonra başını sallayarak elini çekiyor. Bana bir kez daha bakıyor, en küçük bir tereddüt belirtisi arıyor ve ben de ona güven verici bir şekilde gülümsüyorum. Gözleri bir an için kapanıyor ve sonra annemle Lex'in büyükannesinin yanındaki yerine oturmak üzere geri çekiliyor.

"Bugün burada Raya Indira Lewis ve Lexington Windsor'ın evliliğine tanıklık etmek için toplandık," diyor belli belirsiz tanıdık görünen nikâh memuru ve ben Lexington'la yüzleşmek için dönüyorum, kalbim hızla çarpıyor.

"Nefes kesici görünüyorsun," diye fısıldıyor bana yaklaşarak.

Sarsılarak gülümsüyorum, ikimizden de "*evet*" dememiz istendiğinde gerçeklik nihayet kafama dank ediyor. Lex parmağıma sade bir altın yüzük takıyor ve ben bir an ona bakıyorum, aldığı sarı elmasla ilgili okuduğum makaleyi hatırlıyorum. O kimin içindi?

Sierra bana da benzer bir yüzük uzatıyor, ben de yavaşça Lex'in parmağına geçiriyorum, yüzüğü parmağının boğumundan geçirip yerine oturturken ellerim biraz titriyor. Lex'in tüm dikkati benim üzerimde, bakışları yüzümde geziniyor, sessizce her santimimi okşuyor. Aramızda bir şey geçiyor, bir anlık bir anlayış ve bana içtenlikle gülümsüyor.

Nikâh memuru "Gelini öpebilirsiniz," diyor ve Lex'in eli boynumun arkasına kayıyor, bakışları ısınıyor. Yavaşça yaklaşıyor, dudaklarımız buluşmadan önce burnu benimkine değiyor. Yüzümü eğip onu öptüğümde Lex inliyor, kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Bunu özlemiştim - bana hissettirdiklerini, bana dokunuşunu.

Parmakları saçlarımın arasına giriyor ve dudaklarımı ayırıyor, vücudunu benimkine bastırırken öpüşmemizi derinleştiriyor. Dili benimkini okşuyor ve boğazımın arkasından yumuşak, muhtaç bir ses çıkıyor. Gözleri arzuyla parlarken, çekilmeden önce bir an için bana daha sert baskı yapmasına neden oluyor.

"Bay ve Bayan Windsor, millet!" diyor nikâh memuru.

Alkışlar etrafımızda patlıyor ama Lex ve ben gözlerimizi birbirimizden ayıramıyoruz. Alnını benimkine dayıyor ve kesik kesik bir nefes alıyor. "*Bayan Windsor,*" diye tekrarlıyor, doğrulurken ve elimi tutarken yüzünde tatlı bir gülümseme var.

Yirmi Üç

LEX

Raya ve ben Zane ve Celeste'in gül bahçesinde Dion'un bizim için bestelediği şarkıyla dans ederken kalbim hızla çarpıyor. O kadar ruhani görünüyor ki, rüya görmediğimden emin olmak için neredeyse kendimi çimdiklemek istiyorum. Gözlerimi ondan bir saniye bile ayıramadım.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye soruyor, yanakları pespembe. Adımlarımız mükemmel bir uyum içinde ve gül bahçesinde süzülüşümüz bana çatı katımda yaptığımız dansı hatırlatıyor.

"Sadece karıma bakıyorum," diye mırıldanıyorum, parmaklarım sırtının giydiği o muhteşem düğün kıyafetiyle açıkta kalan kısımlarına değiyor. "Çok güzelsin, Raya."

Gözlerindeki bakış beni büyülüyor ve gözlerim bir an için dudaklarına kayıyor. Beni öpüş şekli geri çekilmemi neredeyse imkânsız hale getirdi ve şimdiden onunla yalnız kalacağım saniyeleri saymaya başladım.

Ellerim kalçalarına gidiyor ve tek kaşımı kaldırarak sırıtıyorum. Raya kıkırdıyor ve başını sallıyor, tam olarak ne istediğimi biliyor. Onu King of Hearts'ta yaptığım g i b i kaldırdığımda nefesi kesiliyor, onu başımın üzerine kaldırıyorum ve yavaşça etrafında döndürüyorum, tamamen onun büyüsü altında.

Gülüyor ve kahretsin, çatı katımdaki o geceden beri onu ilk kez gülerken görüyorum. O zamandan beri çok çekingen görünüyordu ve onun bu yanını ne kadar özlediğimi fark etmemiştim bile.

Kollarımı dizlerinin arkasına olabildiğince dolayana, vücudunu bedenime bastırana kadar onu yavaşça, dikkatlice aşağı eğiyorum. Ben kollarımda onunla dönmeye devam ederken o bana bakıyor, muhteşem kahverengi gözleri parıldıyor.

"Raya," diye mırıldanıyorum onu yavaşça yere indirirken, elim saçlarına dolanıyor. Yüzünü yukarı kaldırıyor, eğildiğimde dudaklarından yumuşak bir iç çekiş kaçıyor, ağzım onunkinin üzerinde geziniyor. Parmak uçlarına yükselip beni öptüğünde, kolları boynuma dolandığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Yüzünü kavrayıp başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdirirken nefes alış verişi düzensizleştiğinde inliyorum. Hay sikeyim. Bu güzel kadının *karım* olduğuna inanamıyorum. "Benimle daha özel bir yerde dans et, küçük perim." Ses tonum yalvarıyor, çaresizlik sesime yansıyor.

Raya bana başıyla ufak bir selam veriyor ve ben de rahat bir nefes alıyorum, parmaklarım onunkilere dolanırken yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Zane ve Celeste'in gözlemevinden çıkarken ailemin gözlerinin üzerimizde olduğunu, kahkahaların ve alayların havada çınladığını hissediyorum ama neyse ki ailesi ortalıkta görünmüyor. Her nasılsa, aslında düğün gecemiz için kızlarını onlardan çalma fikri günah gibi geliyor.

Takım elbisemin ceketini çıkarıp, dışarı çıkmadan birkaç dakika önce Raya'ya sarıyorum ve onu akşam esintisinden koruyorum. "Seni ceketimin içinde görmeye bayılıyorum," diye mırıldanıyorum düşünmeden. "İçinde benden çok daha iyi görünüyorsun." Yakalarından tutup onu kendime çekiyorum, gözlerim üzerinde geziniyor.

Sırıtıyor ve başını o çok sevimli bulduğum şekilde eğiyor - sadece çapkınlık yaptığımı düşündüğünü söyleyen o şekilde. "Ben olsam o kadar emin olmazdım," diyor, yanakları pespembe. "Bu smokinin içinde gerçekten iyi görünüyorsun."

"Öyle mi?" Ona yaklaşırken sırıtarak soruyorum, bedenim onunkine sürtünüyor. İfadesi o kadar silahsız ve bu çok heyecan verici. Tanıştığımız günden beri bana bu şekilde baktığını görmemiştim.

Raya cevap vermek için dudaklarını aralıyor, ancak farlar dikkatimizi çekiyor. Büyükannemin limuzini önümüzde durduğunda ve kapı açıldığında ondan uzaklaşıyorum. Karıma bakarken iç geçiriyorum. "Sanırım bu bizim aracımız," diye mırıldanıyorum, Raya'nın arabaya binmesine yardım ederken içime bir endişe sızıyor.

Eşimin yanına gittiğimde, anne ve babasının da onun karşısında, büyükannemin hemen yanında oturduğunu ve üçünün de yüz ifadelerinin okunamaz olduğunu görünce şaşkınlıktan gözlerim açılıyor. "Şey," diye mırıldandım. "Sanırım bunun olacağını tahmin etmeliydim."

Büyükannemin bize bunu yapacağını biliyordum ama bunu beklemiyordum.

ailesinin de burada olmasını istedi. Sanırım bu neden gül bahçesinde olmadıklarını açıklıyor.

Raya'nın babası bana boyun eğmez bir ifadeyle bakıyor ve daha küçük bir adamın onun karşısında sineceğinden hiç şüphem yok. Sadece kibarca gülümsüyorum ve Raya'nın elini tutuyorum, bu da onu daha da kızdırıyor gibi görünüyor, oysa güven verici olmasını istemiştim.

Araba hareket etmeye başladığında büyükannem, "İkinizi de tebrik ederim," diyor. Zane ve Celeste'in evinden benim evime olan yolculuk sadece on dakika sürüyor ama bu on dakika boyunca büyükannem üstünlüğü elinde tutuyor. Ya da en azından o öyle sanıyor.

Başparmağımla Raya'nın elinin arkasında daireler çiziyorum ve o da bana karşılık veriyor. Ona baktığımda gergin olduğunu görüyorum ve kaşlarımı kaldırarak büyükanneme dönüyorum.

Büyükannem Raya'ya bir zarf uzatarak, "İlk olarak, lütfen size yeni kimlik belgelerinizi ve Windsor Bank kredi kartınızı vermeme izin verin," diyor. Üzerinde Raya Indira *Windsor* yazdığını görünce sırıtıyorum. Kulağa çok hoş geliyor.

"Kart benim kişisel varlıklarımla bağlantılı ve limiti yok," diyorum ona, sesim yumuşak.

Bakışları benimkilerle kesişiyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Ya seni iflas ettirirsem? Gidip ne kadar Lewis Motors arabası varsa satın alabilirim" diyor ve arabadaki herkesi güldürüyor.

"İki tane al," diye karşılık veriyorum, onu şımartma fikrine bayılıyorum. "Yine de banka bakiyemi bozmaz."

Büyükanne hoşgörüyle başını sallıyor ve ona siyah süet bir mücevher kutusu uzatıyor. "Kart Lex'ten ama bu benden," diyor yüzünde tatlı bir gülümsemeyle. "Torunlarımın her birine Laurier'in elinden çıkmış eşsiz, paha biçilmez bir mücevher seti hediye ettim, bu da senin için. Lexington bana sarının en sevdiğin renk olduğunu söyledi, bu yüzden setinde sarı safir ve elmaslar var. Biraz eski moda ama bunu takmak benim onayımı tüm dünyaya iletecektir."

"Teşekkür ederim," diye kekeliyor Raya, hazırlıksız yakalanmış gibi. Şimdiye kadar büyükannemle yaşadığı her etkileşim resmi ve düğünümüzden önce tamamlamamız gereken evrak işleriyle ilgiliydi, sanırım bu gece ilk kez gerçekten aileden biri gibi hissettirildi.

"Eminim ikiniz de farkındasınızdır, bu evliliğin bazı kuralları var ve hepimiz bunların farkında olduğunuzdan emin olmak istiyoruz," diyor Raya'nın annesi.

sesi nazik, yatıştırıcı. Karımın omuzları dikleşti ve biraz doğrulup oturdu.

Büyükannem ona bir gülümseme fırlattıktan sonra dönüp bana dikkatle baktı. "Birazdan sizin eve varacağımız için bunu kısa tutacağım."

Minnettarlıkla başımı sallıyorum, söyleyeceklerinin zaten farkındayım. "Lex ve Raya, evliliğiniz en az üç yıl sürmeli."

İkimiz de kuralları ilk kez duymuyoruz - sonuçta ikimiz de her bir şartı ve koşulu ayrıntılı olarak açıklayan evrakları imzaladık. "Bu süre boyunca ikiniz de Windsor Malikanesi'nde yaşamalısınız ve aynı yatağı paylaşmalısınız."

Raya'nın babası geriliyor ve annesi elini onun dizine koyuyor. Karısına bakıyor ve karısının gözlerindeki bakış onu rahatlatıyor gibi görünüyor. Raya'nın bunu neden istediğini anlayabiliyorum ama bu tür bir bağın ne kadar nadir olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum.

"Bir seferde art arda üç günden fazla ve yılda on iki günden fazla ayrı kalamazsınız. Bu bir iş anlaşması olsa da, evliliğinizin başarılı olmasını umuyoruz ve bu kurallar evliliğinize dürüst bir şans vermenize yardımcı olmayı amaçlıyor. Bu nedenle, sadakatsizliğin hiçbir türüne müsamaha gösterilmeyecektir. Bu şartlardan herhangi birini ihlal etmeniz halinde, birleşme gerçekleşmeyecek ve mirasınızı kaybedeceksiniz Lex."

Raya ve ben ikimiz de başımızı sallıyoruz. "Dahası da var," diyor Raya'nın babası. "Asıl ikametiniz Windsor Malikanesi'nde olacak olsa da, ikinizin de her hafta sonu eve gelmenizi istiyorum. Bu evliliğe rıza göstermiş olabilirim ama küçük kızımın iyi olduğundan emin olmalıyım. Ona nasıl davrandığınızı ilk elden görmek istiyorum ve eğer hoşuma gitmeyen bir şey yaparsanız-"

"-seni hafta sonları görmeyi çok isteriz," diye araya giriyor Raya'nın annesi, sıkıca gülümseyerek. "Her hafta sonu eve geleceksin. Sosyal yükümlülüklerin olabileceğini anlıyoruz, ancak bu durumda bile geceyi evde geçirmeni istiyoruz. Karşılığında, evliliğinize odaklanabilmeniz için ilk üç ay boyunca diğer aile etkinliklerine katılmaktan muaf tutulacaksınız."

"Anlaşıldı," diyorum, içtenlikle gülümsemek için elimden geleni yapıyorum. İstekleri ne kadar rahatsız edici olursa olsun, kızlarının iyiliğini düşündükleri için onları suçlayamam.

Raya'nın babası şaşırmış görünüyor, sanki isteğini kabul edeceğimi düşünmemiş gibi. Omuzları biraz çöküyor ve bu kadar kolay kabul ettiğim için rahatlamış mı yoksa sinirlenmiş mi anlayamıyorum. Araba hareket ettiğinde ifadesi gerçek bir endişeye dönüşüyor.

evimin önünde durdu ve kızına uzandı, boştaki elini kızının eline aldı. Kızının yüzüne bakıyor ve ben bile gözlerindeki sessiz mesajı, güvenceyi okuyabiliyorum. Karım ona gülümsemeseydi ve annesine aynısını yapmadan önce yanağından öpmek için eğilmeseydi, onu eve götürmeye çalışacağından hiç şüphem yok.

Raya bana bakıp elimi sıkıca kavrıyor, ben de başımı sallayıp arabadan inmesine yardım ettikten birkaç dakika sonra eğilip onu kollarıma alıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor nefes nefese ve arkamızdaki arabaya bakarak.

Öne doğru bir adım atarken ona sırıtıyorum. "Yapmam gerekeni yapıyorum, benim küçük perim. Karımı eşikten geçirip evimize taşıyorum."

Yirmi Dört

LEX

Onu eve taşırken Raya'nın gözleri benimkilere yapışmış durumda ve gül bahçesinde olduğu gibi bana baktığını görünce rahatlamış bir şekilde ona sırıtıyorum. Tanıştığımız gün bana baktığı gibi değil ama son zamanlarda olduğundan çok daha az temkinli ve bunu bir kazanç olarak sayıyorum.

Yatak odama girdiğimizde dudağını ısırıyor, bakışları yüzümde geziniyor, gözlerinde bir güvensizlik belirtisi beliriyor. "Bana asla bir kadın getirmediğini söylediğin ev burası mı? Karın için ayırdığın ev?"

Başımı sallıyorum ve onu dikkatlice yere indiriyorum. Bir adım geri çekiliyor, etrafına bakarken bakışları çelişkili. Krem tonlarını ve kurduğum tüm teknolojiyi incelerken onu inceliyorum ve şimdi yalnız olduğumuz için ne yapacağımdan ya da ne söyleyeceğimden tam olarak emin değilim. "Hoşuna gitmeyen bir şey olursa yeniden dekore edebiliriz. Burada kendini evinde hissettiğinden emin olmak istiyorum. Evin arka tarafında da bir laboratuvar var, isteyebileceğin her türlü ekipman mevcut. Hiçbir şey sana yasak değil, Raya."

Sıkıca gülümsüyor ve başını sallıyor, yatak odasından geçip bitişikteki giyinme odasına doğru yürürken yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyor, boy aynasının önünde duraksıyor. Kendisine bakarken onu izliyorum, yüzünde bir parça güvensizlik var, sanki burada benimle olduğunu, gelinlik giydiğini tam olarak anlayamıyor.

Gözleri aynada benimkilerle buluşuyor ve bana dönüyor, muhteşem kahverengi gözleri kırılganlıkla parlıyor. Yaklaşmadan önce bir an tereddüt ediyorum, elimin tersi yumuşakça yanağını okşuyor. "Doğruluk mu cesaret mi, Raya?" Fısıldıyorum.

Titreyerek nefes veriyor, gözleri dalgalanarak kapanıyor. "Cesaret."

Yüzünü kavrıyorum, başparmağım ağzının üzerinde geziniyor. "Benimle sadece anın içinde olman için sana meydan okuyorum. Geçmişi ya da geleceği düşünme ve sadece burada benimle ol."

Elime doğru eğiliyor ve başını sallamadan önce titrek bir nefes alıyor. "Senin sıran," diye fısıldıyor.

"Cesaret."

Karım kısık kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve gözlerinin yüzümde gezinmesi kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oluyor. Tereddüt ediyor, bakışları dudaklarıma yerleşiyor. "Öp beni Lex. Seninle geçirdiğim bu an dışında her şeyi unuttur bana. Fazla düşünmemi engelle."

Şaşkınlık çabucak arzuyla bastırılıyor ve yüzünü yukarı doğru eğerken ona yaklaşıyorum, elim saçlarına kayıyor. "Zevkle, Bayan Windsor," diye mırıldanıyorum, acele etmeden. Önce ağzının kenarını öpüyorum ve kendime tatlı bir inilti kazandırıyorum. Sırada burnunun ucu var ve biraz irkiliyor, ancak alnını öptüğümde nefesi kesiliyor. "Böyle mi?" Şakağını öpmeye devam ederek fısıldıyorum. "Bana nasıl öpülmek istediğini söyle, benim küçük perim."

Gömleğime uzanıyor ve kumaşı elinde top yaparak beni kendine çekiyor. "Nasıl olduğunu biliyorsun," diyerek kendi sözlerimi bana geri fırlatıyor.

Sırıtıyorum ve eğiliyorum, belini kavrayıp onu kendime doğru çekmeden önce dudaklarım onunkilere bir, iki kez dokunuyor. Karım parmak uçlarına kadar yükseliyor, dudakları hevesle benim için aralanıyor. Dilini benimkine doğru hareket ettirmesi sarhoş edici ve o hafif bal tadı... *lezzetli.*

Elleri gömleğimin üzerinde geziniyor ve gömleğim açılana kadar önce üst düğmeyi, sonra bir sonrakini çözdüğünde inliyorum. Ona bakmak için geri çekiliyorum, sadece gözlerinde hissettiğim aynı vahşi açlığı buluyorum. Gömleğimi yavaşça omuzlarımdan sıyırıyor ve yüzüme hınzır bir gülümseme yerleştiriyor. Onun tüm dikkatinin üzerimde olması çok heyecan verici.

Gömleğimi tamamen çıkarıyorum, sabırsızca çekip çıkarırken kol düğmelerim yere çarpıyor. Raya'nın bakışları takdirle vücudumda geziniyor ve ben de ona sırıtıyorum. "Yeni eşyalarınızı mı inceliyorsunuz Bayan Windsor? Kararınız nedir?"

"Henüz karar vermedim," diyor bana, sesi boğuk. "Verememem. Resmin tamamına sahip değilim, anlıyorsunuz ya."

"*Siktir,*" diye inliyorum elini göğsümden aşağı kaydırıp parmağını pantolonumun kemerine soktuğunda.

Ellerini fermuarıma koyduğumda kalbim hızla çarpıyor ve pantolonumu çıkarırken gözlerimin içine bakıyor, ancak eli kaya gibi sert horozuma sürtündüğü anda güvenini kaybediyor. Gözleri açılıyor ve ifadesini sevimli, masum bir bakış ele geçiriyor.

"Arkanı dön."

Ses tonum amaçladığımdan daha sert, durumu kontrol etme dürtüm sesime yansıyor. Raya itaat etmeden önce derin bir nefes alıyor, yavaşça aynaya dönüyor ve gözleri yansımada benimkileri buluyor.

Boynunu ortaya çıkarmak için saçlarını kenara çektiğimde, kulağının hemen altından öperken gözlerim onunkilerdeyken mükemmel dudaklarından yumuşak, muhtaç bir inilti kaçıyor. Dudaklarımla boynunun kıvrımlarını takip edip acele etmediğimde titriyor.

Elimi bluzunun arkasına koyduğumda Raya'nın nefesi kesiliyor, göğsü hızla inip kalkıyor. "Seni soyabilir miyim?"

Birkaç saniye yüzüme bakıyor ve sonra başını sallıyor, hareketi neredeyse fark edilmiyor. Sırtındaki narin kancaları çözerken ellerim titriyor, bluz açılıp tenini ortaya çıkardığında kalbim küt küt atıyor. Raya ellerini bluzunun önüne bastırıyor, güvensizlik arzusunu bastırıyor ve ben ona gülümsüyorum.

"Sana istediğin kadar bekleyeceğimi söylemiştim, Raya. Bu değişmedi. Benden istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım."

Başını sallayıp kollarını çekiyor ama hala omuzlarını dik tutması rahat olmadığını gösteriyor, ben de onun yerine eteğine geçip ağır giysiden çıkmasına yardım ediyorum. Belinden tutup kollarımın arasına aldığımda Raya'nın gözleri alev alev yanıyor. Bacaklarını etrafıma doluyor ve ben de bir an karıma bakıyorum. Onun bu halini bir daha yaşayabileceğimden emin değildim - *benim olduğunu* düşündüğüm halini. Benim büyüleyici küçük perim.

Ellerim kıçına doğru kayıyor ve nefesi kesiliyor, kalçalarını bir dokunuşla içime doğru döndürüyor. Onu yatak odamıza geri götürürken ağzına karşı "Mükemmel," diye fısıldıyorum. Kolları boynuma dolanıyor ve dudaklarımın kenarını öperek adımlarımın ortasında duraksamama neden oluyor.

Onu en yakın duvara doğru itip öptüğümde inliyor, elleri omuzlarımda geziniyor ve saçlarımın arasından geçiyor. Onun tarafından istenmek çok heyecan verici ve daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Hiç bu kadar sertleştiğimi sanmıyorum. Düzgün düşünemiyorum, onun tadına bir kez daha bakmaya ihtiyaç duymadan yatağıma bile gidemiyorum. Ondan uzaklaşmak ve bir adım daha atmak için elimden geleni yaparken inliyorum ve o gülüyor, şüphesiz işkencemden zevk alıyor.

Dizimi yatağıma koyup onu dikkatlice yatağın üzerine indirdiğimde Raya titrek bir şekilde nefes alıyor, bluzu hala onu gevşek bir şekilde örtüyor. Gözlerim aşağı doğru inip bacaklarının arasındaki bebek mavisi dantele takıldığında dudağımı sertçe ısırıyorum. Hayatımda gördüğüm en güzel manzara bu değilse ne olayım - karım, yarı çıplak, gözleri arzuyla parlıyor.

Pantolonumu çıkardığımda gözleri inanılmaz derecede büyüyor ve keskin bir şekilde nefes alıyor, yanakları güzelce pembeye boyanıyor.

Yirmi Beş

LEX

"Harikasınız Bayan Windsor," diye mırıldanıyorum yatağımda sırtüstü uzanmış, uzun saçları etrafına dağılmış onu izlerken. Kendimi onun üzerine bırakıyorum ve kollarımı iki yanına koyarak onu hapsediyorum. Burnum onunkine değiyor ve o da yüzünü eğerek iç çekiyor.

Kıkırdıyorum ve önce yanağını, sonra da ağzının kenarını öpüyorum. "Lex," diye uyarıyor, dudakları dudaklarıma çarpmadan önce saçlarımı sıkıca kavrıyor.

İnliyorum ve anında onu geri öpüyorum, dilim içeri girmeyi talep ediyor. Benim için açılıyor, aynı bal tadı beni çılgına çevirmekle tehdit ediyor. Vücudunu benimkine karşı hareket ettirme şekli sarhoş edici ve bir elini sırtımda gezdirip dikkatlice keşfettiğinde inliyorum.

Dudaklarımı onunkilerden çekip boynuna, onu çok güzel inleten o noktaya götürüyorum. Başı geriye düşüyor ve ben sırıtarak köprücük kemiğine doğru bir yol izliyorum, sinirlerini yatıştırmak için zaman ayırıyorum ve ona karşı sabır dünyamdan başka bir şeyim olmadığını gösteriyorum. Bluzunun üst kısmına ulaştığımda karıma bakıyorum, bakışları arzuyla kararmış. Bana hafifçe başını sallıyor ve bluzunu yavaşça üzerinden çekerken dudağımı ısırıyorum, bluz düştüğünde nefesim kesiliyor.

"Siktir. Sen tam anlamıyla mükemmelsin, Raya," diye fısıldıyorum, eğilirken sesim saygıyla doluyor, dilim meme ucuna sürtünüyor. O inliyor

tekrar yapıyorum ve her şeyi baştan yapmak için taraf değiştirmeden önce hareketi tekrarlarken sırıtıyorum. Altımda kıvranıyor, ben onun mükemmel göğüsleriyle oynarken saçlarımı sıkıca kavrıyor, sikim zonkluyor.

Ben onu kızdırdıkça Raya'nın omurgası yükseliyor ve ben aşağıya doğru inip göğüs kafesini, sonra da kaburgalarını öperek yavaşça aşağıya doğru inerken kendi kendime sırıtıyorum. Zor nefes alıyor, gözleri yanıyor ve lanet olsun, daha önce hiç bu kadar güzel göründüğünü sanmıyorum.

Bacağını tutup omzumun üzerinden geçirdikten sonra kalçasının iç kısmını öptüğümde Raya'nın nefesi kesiliyor. Hafifçe inliyor ve sonra sesini bastırmak için dudağını ısırıyor, yanakları güzelce pembeleşiyor. "O mükemmel küçük sesleri benden saklama, sevgilim. Seni duymama izin ver. Seni memnun ettiğimi göster bana."

Külotunu öptüğümde karım keskin bir nefes alıyor ve biraz kıpırdanıyor. "Eğer izin verirsen, her santimine tapacağım, Raya."

Gözlerimiz kilitleniyor ve saçlarımı sıkıca kavrayıp başını salladığında zevkle inliyorum. Külotunun kenarını öptüğümde mükemmel küçük ağzından mükemmel küçük bir inilti çıkıyor, kumaşı dişlerimin arasına alıp kenara sürüklemeden önce, gözlerim çıplak amını görünce zevkle kapanıyor. "Mükemmel," diye fısıldıyorum, ondan çok kendime. Dilimi aşağı doğru sürüklemeden önce derin bir nefes alıyorum.

Karımın sırtı kavisleniyor ve boğazından en seksi inilti çıktığında sırıtıyorum, topuğu sırtıma bastırıyor. "Tanrım, *Lex*."

Adımı böyle söylediğini duymak çok heyecan verici, gerçek dışı. Karımın amı benim için el yapımı bir uyuşturucu, çıkardığı sesler mükemmel bir kafa yapıyor. Diğer bacağını tutup onu da omzuma asıyorum, bacaklarını daha geniş açıyorum, dilimle onu becermeme izin veriyor, tadına bakıyor, alıştırıyorum, ta ki hatırladığı tek kelime benim adım olana kadar.

Şişmiş klitorisinin etrafında dönüyorum ve tırnakları kafa derimi sıyırıyor, onu yavaşça kenara çekerken inlemeleri muhtaç sızlanmalara dönüşüyor, onu serbest bırakmak için çaresiz bırakıyor ve ona vermeyi reddediyorum. "Lex," diye inliyor. "Lütfen."

Güzel karımı kızdırıyorum, geri çekilmeden önce dilimi istediği yere biraz daha yaklaştırıyorum. "Lütfen ne, Raya?"

O güzel yüzünde çaresizlikle bana bakıyor. "Lütfen beni boşalt."

Sikeyim. Onu daha fazla kızdırmayı planlamıştım, onu ilk kez tattığımda unutulmaz kılacaktım, böylece daha fazlası için geri gelmeye devam edecekti. Ama hangi ölümlü adam onunki gibi bir ricaya karşı koyabilir ki?

"Çok güzel yalvarıyorsun, benim küçük perim," diye inliyorum. "Bana böyle baktığında bana ne yaptığını çok iyi biliyorsun, değil mi?"

Bir an için dudağını ısırıyor, saçlarımı geriye, alnımdan uzağa doğru tararken dokunuşu yumuşak. "Lütfen Lex... Dayanamıyorum... lütfen, bırak geleyim."

Lanet olsun. Raya Windsor benim ölümüm olacak ve ben mutlu bir adam olarak öleceğim. "Senin için her şeyi yaparım bebeğim," diye fısıldıyorum, sonunda ona istediğimi vermeden önce, dilim klitorisini istediği şekilde çalıştırıyor. Karım dilimin üzerine boşalırken, dudaklarında ismim, sırtı kavisleniyor ve topukları sırtıma gömülüyor.

O yatağımıza geri yığılırken yavaşça kalçasını öperken sırıtıyorum ve bir parmağımı şişmiş amından aşağı sürüklerken sikim seğiriyor. "Bir tane daha, küçük peri."

Titreyerek nefes alıyor, iki parmağımı yavaşça içeri sokup kıvırdıktan sonra G noktasıyla alay ettiğimde gözleri açılıyor. "Yapamam," diye nefes alıyor. "Ben hiç-"

"Yapacaksın," diyorum ona, dantel iç çamaşırını tamamen yırtarak. "Sormuyordum, Raya."

Ağzımı tekrar klitorisine yerleştirdiğimde nefesi kesiliyor, parmaklarım onun derinliklerine gömülüyor. Şimdi onu biraz daha rahatlatıyorum, hareketlerim nazik, ikna edici. "*Lex,*" diye inliyor, kalçaları yuvarlanıyor. Onu kavrıyorum ve bacakları titremeye başlayana kadar dilimin ucuyla sabit tutuyorum. Boşalırken tırnakları sırtımı sıyırıyor, gırtlaktan gelen bir inilti havada çınlıyor. Siktir, karımın çıkardığı seslerden bile boşalabilirim. Amcığı parmaklarımın etrafında kasılırken sırıtıyorum, tekrar tekrar, orgazmı uzuyor.

Kasları gevşeyene kadar parmaklarımı çekmiyorum ve başımı karnına yaslayıp bacağını omzuma atarken mutlu bir şekilde iç çekiyorum. Sayısız icat ve sonsuz sayıda milyonluk anlaşma, yine de hiçbir şey karımın bana hissettirdiklerinin, dilimin klitorisine değmesinin ve ismimin onun o seksi küçük ağzına yazılmasının yerini tutamaz. Hiçbir şeyin geçebileceğinden şüpheliyim.

"Lex," diye fısıldıyor, sesi boğuk ve çok seksi. Başımı kaldırıyorum, gözlerimiz kilitleniyor. "Seni istiyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum, ona doğru düzgün bakabilmek için kollarımın üzerinde yükselirken kalbim küt küt atıyor. "Emin misin?" Sesim titriyor. "Buna gerek yok, Raya. Kendini hazır hissetmeni istiyorum. Beklediğini biliyorum..."

Başını sallıyor ve bana doğru uzanıyor, parmaklarının ucu şakağıma değiyor. "Ben hazırım. Her zaman bunun benim düğün gecem olmasını istedim. Sadece... O zamanlar bunu kabul etmek istememiştim."

Yüzünü incelerken dudağımı ısırıyorum ve bana yalvaran bir bakış eşliğinde titrek bir gülümseme fırlatıyor. "Lütfen beni geri çevirme," diyor sesi kırılarak. Nefes alış verişi düzensizleşiyor ve gözlerini kaçırıyor.

"Asla," diye mırıldanıyorum, dizlerimin üzerinde doğruluyorum. Bakışları göğsümde ve karın kaslarımda geziniyor, boxer'ımı aşağı itip hızlıca indirdiğimde dudakları aralanıyor. Sikimi tutup bir, iki kez pompalıyorum ve o da gözlerini dikmiş bakıyor.

"Bu..."

Sırıtıyorum ve üzerine çıkıp bacaklarının arasına yerleşiyorum. "Her şey yoluna girecek bebeğim. İstediğin kadar ağırdan alacağız ve istediğimiz zaman durabiliriz, tamam mı? Sadece söylemen yeterli."

Başını sallıyor ve ben de sikimi amının üzerinde gezdirerek güzel bir inilti çıkarıyorum. Kıkırdıyorum ve hafifçe içine itmeden önce bunu tekrar yapıyorum. "Tanrım," diye inliyorum, gözlerim kısa süreliğine kapanıyor.

Raya inliyor, ne kadar ıslak olmasına rağmen yüz ifadesinde bir rahatsızlık belirtisi var. "Bu çok fazla," diye fısıldıyor. "Kendimi çok gergin hissediyorum."

Gülümsememi bastırıyorum ve bir ön kolumun üzerinde durarak elimi onun yüzünü kavrayacak şekilde serbest bırakıyorum. "Benim tatlı küçük perim," diye fısıldıyorum. "Bu sadece ucu." Dudakları aralanıyor ve ben kıkırdıyorum, alnım onunkine düşüyor. Kahkahalarım ona biraz daha sokulmamı sağlıyor ve başı geriye düşüyor, uzun boynu bana sergileniyor. Eğiliyorum ve onu sevdiği o noktadan öpüyorum, kendime lezzetli bir inilti kazandırdım.

Elim saçlarına dolanıyor ve biraz geri çekiliyorum. "Bana bak," diyorum, iyi olduğunu görmek istiyorum. Güzel karım itaat ediyor, ben biraz daha içine girip onu yavaşça gererken gözleri benimkileri buluyor. "Kesinlikle inanılmaz hissediyorsun, Raya. Sanki amın benim için yaratılmış gibi. Daha içine tam olarak girmedim bile ama beni boşalmaya hazır hale getirdin."

Kızarıyor ve ben sırıtarak biraz daha derine itiyorum. En son seks yapmayalı yıllar oldu ama hiç bu kadar iyi olduğunu hatırlamıyorum. Nefesi kesiliyor ve ben hemen duruyorum, ona uyum sağlaması için zaman veriyorum.

"Sikimi çok iyi alıyorsun bebeğim," diye fısıldıyorum, alnına bir öpücük konduruyorum. Övgülerimden memnun olmuş gibi bana bakıyor, ben de daha derine iterken gözlerinin içine bakıyorum. "Çok iyi gidiyorsun,

sevgilim. Yolun yarısına geldin."

Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor, diğer eli ensemde. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Bana tam bir güvenle bakması heyecan verici.

"Biraz daha alabilir misin, benim küçük perim?" Başını sallıyor ama yüzünde çelişkili bir ifade var. "Söylediğini duymam gerek Raya. Durmak için asla çok geç değildir."

"Durma," diyor, gözleri alev alev yanıyor. "Buna dayanabilirim Lex. Hepsini."

Başımı sallayıp biraz geri çekiliyorum, sonuna kadar girip içine dalarken gözlerim onunkilerde. İnliyor, tırnakları boynumun arkasına batıyor, göz bebekleri kocaman açılıyor. "Benim için nefes al bebeğim," diye fısıldıyorum, alnım onunkine düşüyor.

Titrek bir nefes alıyor ve ben ona gülümsüyorum. "Aferin kızıma," diye fısıldıyorum, hareketsiz durarak. "Sen çok iyi bir kızsın, değil mi?"

Gözleri parlıyor ve utangaççça gülümsüyor, vücudu altımda yavaşça gevşiyor. O çok değerli, benim tatlı küçük perim. Kalçalarımı biraz geri çekiyorum, yüzünü izlerken ileri geri sallanıyorum. Bakışlarında artık acı yok ve biraz daha geri çekilip onu yavaşça içime alıp her saniyesinin tadını çıkarırken rahat bir nefes alıyorum.

Raya yüzümün yan tarafını tutuyor, arzu bir kez daha güzel kahverengi gözlerini aydınlatıyor ve neredeyse tamamen dışarı çekiyorum, sadece biraz daha sert bir şekilde ona geri itiyorum. Benim için o kadar güzel inliyor ki neredeyse kendimi kaybediyorum. "Sen böyle sesler çıkarırken uzun süre dayanamam, sevgilim."

Elleri vücudumda geziniyor ve kalçalarını sallamaya başlıyor, itişlerime karşılık veriyor. "Senden istemiyorum. Benim için boşalmanı istiyorum," diyor ve karımın gözlerindeki sahiplenme duygusu bunu benim için yapıyor.

"O zaman benim için dayan bebeğim," diye fısıldıyorum, onu daha sert ve daha hızlı vuruşlarla alıyorum, her bir inlemesi beni daha da yakınlaştırıyor. Kalçalarımı döndürdüğümde nefesi kesiliyor ve bundan ne kadar hoşlandığını fark ettiğimde memnuniyetle sırıtıyorum. İnlemeleri biraz daha tutarsız hale gelene, gözlerindeki bakış biraz daha camlaşana kadar hareketi tekrar tekrar tekrarlıyorum.

"Oh," diye fısıldıyor. *"Oh Tanrım."* amı sikimin etrafında kasılırken gözleri kapanıyor ve ben inleyerek karımın yanına geliyorum.

Yirmi Altı

RAYA

Dün gece giydiği tişörtle Lex'in mutfağına doğru ilerlerken şaşırtıcı derecede gerginim, saçlarım duştan dolayı hâlâ ıslak. Benimle deneyeceğini söylediğinde bunu kastettiğinden emin değildim ama dün gece içimi umutla doldurdu.

Onu mutfak tezgâhına yaslanmış, gövdesi açıkta ve gri eşofmanları kalçalarından aşağı sarkmış halde bulduğumda dudağımı ısırıyorum. Tezgâhın üzerinde bir fincan kahve ve elinde tableti var, tüm dikkatini okuduğu şeye vermiş. Arkasına uzanıp bir çift siyah çerçeveli okuma gözlüğü aldığında gözlerim açılıyor. Daha yakışıklı olabileceğini düşünmemiştim, ama gözlükler bunu benim için yaptı.

Bu adamla evli olduğuma inanmak çok zor - uzun zamandır hayranlık duyduğum, hâlâ örnek aldığım adamla. Lex ona baktığımı hissetmiş olmalı, çünkü başını kaldırıp gülümsüyor ve bakışları vücudumda geziniyor. Gözleri anında kararıyor ve tabletini yavaşça yere bırakıyor.

"Günaydın, Bayan Windsor. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

Yüzüme bir sıcaklık hücum ediyor ve mutfağa doğru ilerliyorum. "Günaydın. Kalktığını bile duymadım."

Ulaşabildiği anda beni kendine çekiyor, eli belime dolanıyor. "Her zaman beşte kalkarım," diyor saçlarımı parmağının etrafında döndürürken. "Düzenli olmayı severim, bu yüzden her gün aynı saatte kalkarım ve aynı saatte egzersiz yaparım." Şuna benzer bir şey

Gözlerinde hayal kırıklığı parlıyor ve beni daha yakına çekerek başımı çenesinin altına sıkıştırıyor. Kollarımı ona doluyorum ve sarılıyorum.

Lex iç geçiriyor ve beni daha sıkı kavrıyor, yüzü saçlarıma gömülüyor. "Sana kahve yapayım," diye mırıldanıyor. Sana robotlarımızın nasıl çalıştığını da göstermem gerekiyor. "Aç mısın?"

Başımı sallıyorum ve boynunu öpmek için yüzümü eğiyorum. Titriyor ve bir elini saçlarıma gömüyor, anında karnıma karşı sertleşiyor. Beni bu şekilde istemesi çok güçlendirici. İnliyor ve belimi kavrayarak beni kollarının arasına alıyor. Bacaklarım kalçalarına dolanıyor ve beni döndürerek tezgahın kenarına yerleştiriyor. Lex bana ona eziyet ediyormuşum gibi bakıyor ve ben onun böyle bakmasına neden olacak ne yaptığımı anlayamıyorum.

Elimi tutuyor ve dudaklarına götürüyor, ancak duraklıyor, ifadesi sertleşiyor. "Alyansın nerede?" diye soruyor, bakışları benimkini keserken sesi sertleşiyor.

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum ve elimi geri çekiyorum. "Banyoda. Duş almak için çıkardım."

Lex kaşlarını çatıyor ve ensemi avuçluyor, başparmağı boğazıma dayanıyor. "Benimkini bir daha asla çıkarmayacağım ve seni de seninki olmadan görmek istemiyorum. Okulda eline takamayacağını anlıyorum ama yine de her zaman vücudunda olmasını istiyorum. Sana onu asman için bir kolye alacağım, küçük peri."

Başımı sallıyorum, kalbim küt küt atıyor. Bir ilişkiye bu kadar karşı görünen bir adam için, evliliğimizin bir simgesini her zaman yanımda taşımam konusunda son derece kararlı. "Peki," diye mırıldanıyorum, onu daha yakına çekerek. "Sen kendininkini takarsan, ben de benimkini takarım."

Lex'in omuzları gevşiyor ve bakışları üzerimde geziniyor. "Gömleğimin üzerinde durmasında karşı konulmaz bir şey var," diye fısıldıyor, sonra yüzünü eğip alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor, ısırıyor, alay ediyor. Dudaklarına karşı gülümsüyorum ve ayak bileklerimi arkasından kilitleyerek onu kendime yaklaştırıyorum, ellerim boynundan yukarı ve saçlarına doğru kayıyor.

Lex onu öptüğümde inliyor, elleri çaresizlikle vücudumda geziniyor. "Tanrım, sana doyamıyorum," diyor, elleri belime yerleşiyor.

Bana karşı hareketleri beni çılgına çeviriyor ve ona bakmak için geri çekiliyorum. "Lex," diye yalvarıyorum, ne istediğimden emin değilim.

Sırıtıyor ve beni kendine çekiyor, ellerini kalçalarımın altına koyarak beni kaldırıyor ve mutfaktan yatak odasına doğru götürüyor.

Hafif robotik bir ses havada çınladığında yolu yarılamıştık. "Lex, ziyaretçilerin var," diyor. "Bob ve Meera Lewis
Kapı. Sistemimde eşinizin ebeveynleri olarak kayıtlı olduklarına göre, onları şimdi içeri alacağım."

"Siktir," diye mırıldanıyor ve ikimiz de bir an için gözlerimizi ayırmadan birbirimize bakıyoruz. Saniyeler sonra ailemin sesini duyuyorum ve Lex beni yere bırakıyor. Vücudunun her yerinde bıraktığım çiziklere bir göz atıyorum ve elini tutup kaçmaya çalışıyorum.

"Ne yapıyoruz?" diye fısıldayarak bağırıyor, beni takip ediyor.

Ona kuşkulu bir bakış fırlatıp yatak odasına itiyorum ve kapıyı aceleyle çarparak kapatıyorum. "Ne yaptığımı sanıyorsun?" Sesim histeri sınırında, soruyorum. "İkimiz de yarı çıplağız! *Giyin. Giyin*."

Beni soyunma odasına kadar takip ederken kıkırdıyor ve başını sallıyor, istediğimden çok daha yavaş hareket ediyor. "Pippy," diye sesleniyor, "yatak odamın kapısını kilitle ve biraz taze kahve hazırla."

"Elbette Lex," diyor daha önce duyduğum ses ve ben gözlerimi kocaman açarak dönüyorum.

"Yapay Zeka Akıllı Ev Sisteminize *Pippy* adını mı verdiniz?"

Omuz silkiyor. "Çoğu zaman bir köpek yavrusu gibi davranıyor, ama bu çok... Bilmiyorum."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum ama yine de dudaklarımdan yumuşak bir kıkırdama geçiyor. Bu çok gülünç derecede aptalca ve tanıdığım Lex'e, olduğu gibi davrandığı adamdan çok daha fazla benziyor.

"O taraftaki tüm kıyafetlerin senin için olduğunu söylemeye fırsatım olmadı. Dün gece fark edemeyecek kadar dalgındın. Raven elbise provanda ölçülerini aldıktan sonra onları senin için tasarladı."

Şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor ve askıdan sarı bir elbise alıp bana uzatırken sırıtıyor. "Seni bunun içinde görmek için ölüyordum."

Ben üzerimdeki tişörtü aceleyle silkelerken Lex beyaz bir tişört kapıyor ve kolaylıkla kafasına geçiriyor. Elbisenin içine girdiğimde bana gülümsüyor ve yaklaşıyor. "Rahatla bebeğim," diye mırıldanıyor ve elbisenin fermuarını çekmeme yardım etmeden önce omzuma bir öpücük konduruyor. "Çok güzel görünüyorsun."

"Nasıl gergin değilsin?" Rahat tavrına şaşırarak soruyorum. "Öyleyim," diyor, yüzünde bir gölge beliriyor. "Sürprizlerden nefret ederim ve genellikle kardeşlerim ve büyükannem dışında kimseyi bu eve almam. Ancak, sana ihtiyacın olan adam olmaya çalışacağımı söylemiştim, bu yüzden

Ne yapacağımı. Deneyeceğim, Raya. İçgüdülerimle, her zamanki tepkilerimle savaşmaya çalışacağım. Onlar senin ailen ve belli ki senin için endişeleniyorlar. Bunu anlayabiliyorum."

Dönüyorum ve yanağını öpmek için parmak uçlarıma yükseliyorum. İç geçiriyor ve elimi tutuyor. "Keşke mutfakta başladığımız işi bitirebilseydik," diye yakınıyor. "Ama bunun yerine, bizi yakalamadan önce gidip annenle babanı karşılasak iyi olur."

Gülümsüyorum ve beni odadan çıkarmasına izin veriyorum, babam önünde adım atarken annemi koltukta otururken bulduğumda kalbim yükseliyor. İçeri girdiğimizde ikisi de başını kaldırıp bakıyor ve yüzlerindeki endişe bir nebze olsun azalıyor.

"Raya," diyor annem ayağa fırlayarak. Bana doğru koşuyor ve kollarımı okşuyor, bakışları vücudumda geziniyor. Gülümsediğimde gözlerindeki panik biraz azalıyor ve Lex'e de sarılmadan önce bana sıkıca sarılmak için hareket ediyor.

"Merhaba baba," diyorum ona doğru yürürken. Duygusal görünüyor ve kollarını açarak beni sıkıca kucaklıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor sessizce, sesi ancak fısıltıyı aşıyor.

Başımı sallayıp başımı göğsüne yaslıyorum, annemin hikâyesi zihnimde yankılanıyor. Birden ikisinin de bu sabah neden bu kadar endişeli olduklarını anladığımda midem bulanıyor. Lex'in dün gece bana zarar vermesinden endişelenmiş olmalılar ve neden böyle bir şey düşündüklerini tahmin edebiliyorum. Geri çekilirken gülümsemeye zorluyorum kendimi, kalbim annem için yeniden kırılıyor.

Lex yanımıza geliyor ve babamın elini sıkıyor, gülümsemesi içten. "İkinizi de görmek güzel," diyor yüz ifadesi dostça. "Kahvaltıda Raya ve bana katılmak ister misiniz?"

Annemle babam bakışıp başlarını salladıktan sonra Lex'i yemek alanına kadar takip ediyorlar; burada birkaç robot masayı hazırlıyor, tekerlekleri onları ileri geri taşıyor. "Etkileyici bir teknoloji harikası," diye homurdanıyor babam, sanki kabul etmek istemiyormuş ama kendini tutamıyormuş gibi. "Ama bunların hepsi insanların yapabileceği işler. Aileniz bir sürü ev personeli çalıştırmıyor mu?"

Lex duraksıyor ve benim için bir sandalye çekerken sıkıca gülümsüyor. Otururken ona bakıyorum ve yüz ifadesindeki gerginliği fark ediyorum. Annemin sandalyesini çekip onu yanıma oturturken hiçbir şey söylemiyor. "Kardeşlerimin var ama ben evimde insanların olmasından hoşlanmıyorum," diyor sonunda sessizce. "Robotlarım bana asla ihanet etmezler - asla bir hikayeyi

bana ya da aileme asla zarar vermeyecekler. Sadece benim programladığım şeyleri yapacaklar."

Masanın üzerinden eline uzanıyorum ve parmaklarımızı birleştirirken şaşkınlıkla bana bakıyor. Yüzündeki kederli ifadeyle ilgili bir şey beni ona sessizce destek olmaya, teselli etmeye zorluyor. Bu annemle babamın da gözünden kaçmıyor; ikisi de önce birleşen ellerimize, sonra da birbirlerine bakıyorlar.

Annem bugün ilk kez içtenlikle gülümsüyor. "Bence çok etkileyici Lexington," diyor ve ona o çok iyi bildiğim tatlı, hoşgörülü bakışlarından birini atıyor. "Çok da sevimli görünüyorlar... ne deniyordu buna şimdi? *Emoji* yüzleri mi?"

Lex'in yanakları biraz kızarır ve gülümser. "Teşekkür ederim, hanımefendi."

Ona sırıtıyor ve dirseğini masaya koyup yumruğunu çenesinin altına yerleştiriyor. "Tatlım, eğer istersen bana anne diyebilirsin. Ne de olsa artık benim damadımsın."

Lex'in gözleri inanılmaz derecede büyüyor ve babam ofluyor, annemin Lex'i kabul etmesinden hiç etkilenmemiş. Ben ise ona minnettar bir gülümseme atıyorum, göğsümde umut kıvılcımları çakıyor. Bana sahte bahanelerle yaklaştığını öğrendiğimde, evliliğimizin neye benzeyeceğinden emin değildim. *Deneyeceğini* söylediğinde ona inanmaya cesaret edemedim ama şu ana kadar yaptıkları sözlerinden daha yüksek sesle konuşuyor.

O deniyor, ben de deneyeceğim.

Yirmi Yedi

RAYA

Her zamanki çalışma yerimiz olan kütüphanenin hemen dışındaki piknik banklarında Adam'ın yanına otururken parmaklarım kolyemdeki alyansın üzerinde geziniyor. Yüzüğüm bugün giydiğim elbisenin altında güvenle saklanıyor ama nedense alnımın her yerinde *Yeni Evlendik yazıyor* gibi hissediyorum. Evlendikten sadece birkaç gün sonra kampüse geri dönmek garip. Her şey değişmiş gibi hissediyorum ama aynı zamanda hiçbir şey değişmemiş gibi.

"Geçen hafta sonu neler yaptın?" Adam elmasından bir ısırık alarak soruyor. Okunamayan bir ifadeyle bana bakıyor ve ben de biraz daha dik oturuyorum. "Birlikte çalışmak isteyip istemediğini soracaktım ama sana ulaşamadım."

Sıkıca gülümsüyorum, sessizce sinirlerimin belli olmaması için dua ediyorum. "Çok değil," diye mırıldanıyorum, Cumartesi günkü düğünü düşünürken yere bakıyorum. "Sadece çalıştım," diye ekliyorum, evimizin her odasında tek çalıştığım şeyin kocamın vücudu olduğu kısmını rahatça atlayarak.

Lex bana etrafı gezdirirken doğruluk mu cesaret mi oynadık ve ikimizin de cesaretleri sürekli daha da çirkinleşti. Evli olmanın, Lex'le bu şekilde yalnız kalmanın nasıl bir şey olacağından emin değildim ama her saniyesinden keyif aldım. İyi bir koca olmaya çalışacağını söylediğinde, gerçekten bunu kastetmiş gibi görünüyordu, sabahları bana kahve yapmaya ve bana bir şeyler vermeye kadar gitti.

Tüm teknolojisi ve hayallerimin laboratuvarı da dahil olmak üzere evindeki her şeye erişim. Birlikte geçirdiğimiz ilk hafta sonu şaşırtıcı derecede keyifliydi ve beni beklediğimden daha mutlu hissettirdi.

"Senin için endişeleniyordum, biliyor musun? Lexington Windsor olayıyla nasıl başa çıktığından emin değildim. Ondan gerçekten hoşlandığını biliyorum ve onun başka biriyle fotoğrafının çekildiğini görmek kolay olmasa gerek."

Kaşlarımı çatıyorum, neden bahsettiğini anlayamıyorum. "Görmedin mi?" diye mırıldanıyor, ifadesi düşüyor.

Adam telefonunu kapıp The Herald'ın sosyal profilini açtığında en kötüsünü bekleyerek başımı sallıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Bana düğünümüzün ertesi günü, ünlü bir fast-food zincirinin otoparkında çekilmiş olması gereken bir fotoğraf gösterdiğinde kaşlarım kalkıyor - Herald'ın Windsor'ın çok altında olduğunu düşündüğü bir yer. Lex ve onun gizemli kızı hakkında yazdıkları iğneleyici spekülatif yazıları okurken kalbim hızla çarpıyor, ki bu kızın *ben olduğum* ortaya çıkıyor.

Fotoğraf şaşırtıcı derecede bulanık ve bu kadar basit bir şeyden ne kadar çok hikâye çıkarmayı başardıklarına şaşırdım. Lex, koleksiyonundaki en nadide ve en pahalı arabaları ve tüm anahtarların yerini gösterdikten sonra beni arabayla gezmeye çıkarmıştı. En sevdiğim arabasıyla beni götürdüğü gezintinin yarısında midem guruldadı. Güldü ve ne yemek istediğimi sordu, ben de uzaktaki bir fast-food zinciri tabelasını göstererek patates kızartması istediğimi söyledim.

Basit bir gezintiydi, ancak The Herald her nasılsa bunu kocam ile adını bile duymadığım bir model - kesinlikle benzemediğim bir model - arasında olduğu iddia edilen bir tür skandala dönüştürmüş gibi görünüyor. Görünen o ki, sağduyudan tamamen yoksun bir şekilde, bir defileye çıkmadan sadece birkaç saat önce abur cubur yediği ve bu kadar alçakgönüllü olduğu için onu övüyorlar. Bunu kim yazdı ki?

"Bu çok saçma," diye çıkışıyorum. İçimi çekiyorum ve Adam'ın telefonunu gereğinden fazla güç kullanarak kilitliyorum, içimi bir huzursuzluk kaplıyor. Lex'in yakınında olmanın getirdiği inceleme hiç beklemediğim bir şeydi ve bu konuda nasıl hissedeceğimden emin değilim.

"Saçma olan ne?"

Gözlerim açılıyor ve Adam Lex'in sesini duyunca başını kaldırıyor. Kocam gülümseyerek piknik bankında bize katılıyor ve yanıma oturuyor. Ders kitabıma bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Eminim çok değişkenli doğrusal sistemler iki yıldız öğrencimi yanıltmıyordur?"

Kalbim anında çarpmaya başlıyor ve gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyorum; ders vermediğini bildiğim halde onu bugün kampüste bulduğuma şaşırıyorum. Ne de olsa benim dersim onun aldığı tek dersti.

"Profesör Windsor," diyor Adam, yüz ifadesi değişerek. "Aslında biz de tam The Herald'ın siz ve süper model nişanlınız hakkında yayınladığı makaleyi tartışıyorduk."

İstemsizce ona baktığımda kocam kaşlarını kaldırıyor. "Bir süper modelle birlikte olmak güzel olmalı," diye mırıldanıyorum düşünmeden, evlendikten sadece bir gün sonra medyanın onu başka biriyle ilişkilendirmesine sinirlenerek. Hikâyenin doğru olmadığını ve makaleye eşlik eden fotoğraftaki kadının gerçekten ben olduğumu biliyorum ama nedense yine de biraz mağdurum.

Lex sırıtıyor, yüzümdeki ifadenin kıskançlık olduğunu anladığında gözleri kararıyor. Not defterime uzanıyor ve oraya buraya birkaç şey ekliyor, özetlerimden bazılarını düzeltiyor. "O makaleyi gördüm," diye mırıldanıyor, sesi etkilenmemiş gibi. "Keşke *karımı* o gün doğru düzgün çekselerdi, çünkü acayip güzel görünüyordu."

Sağ eli masanın altından kayarken Adam'a bakıyor. Elini kalçamın üzerine, elbisemin etek ucunun hemen altına koyuyor ve yanaklarıma bir sıcaklık yayılıyor. Not defterime bakıyorum, doğal davranmaya çalışırken kalbim çılgınca çarpıyor.

"Evlenip birlikte yaşamaya başlayana kadar onun hakkında bunu bilmiyordum ama acıktığı anda çok huysuzlaşıyor," diyor Lex, başparmağı çıplak tenimde daireler çizerek yavaşça yukarı doğru ilerliyor. "Yine de patates kızartmasını ısırdığı anda yüzü değişiyor. Onun böyle gülümsediğini görmek bütün günümü güzelleştirdi."

"Karın mı?" Adam tekrarlıyor, gözleri bir an için yüzüme kayıyor, sonra Lex'e dönüyor. "Yani artık resmileşti mi? Evlendiniz mi?"

Lex kıkırdıyor ve kalçamı sıkıyor, serçe parmağı bacaklarımın arasındaki dantelin üzerinde geziniyor. "İstesem de daha resmi bir hale getiremezdim," diyor, bakışları defterimin üzerine örttüğü sol eline kayıyor. Çıkarmayı reddettiği evlilik yüzüğü güneşi tam olarak yakalıyor ve sırıtıyor. "Ve başka türlü olmasını da istemezdim."

Herald'ın Lex'in evlilik yüzüğünü henüz fark etmemesine şaşırıyorum, özellikle de ona dokunmayı ne kadar çok sevdiğini düşünürsek. "O şanslı bir kız," diye mırıldanıyorum, elinin tenimdeki hissinden başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Yakalanmaktan korkuyor gibi görünmüyor ama kalbim deli gibi çarpıyor. Parmaklarını kıvrım kıvrım yapıp, elini tenime sürttüğünde dudağımı ısırıyorum.

külotumun üzerinden. Sırıttığında nefesim kesiliyor, onun için hızla ıslandığımı fark ediyor ve yanaklarımın pembe olmasından korkarak başka tarafa bakıyorum.

"Şanslı olan benim," diyor, sesi boğuk. Elini hareket ettiriyor ve kalçamı bir kez daha sıktıktan sonra çekip defterimi kapatıyor. Yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle defteri bana doğru geri itiyor. "Gitmem gerekiyor. Birkaç kasaba ötede bir toplantım var ve karımla akşam yemeği yeme şansım olsun istiyorsam helikopterimi alıp oraya uçmam gerekecek."

Adam kaşlarını çatar. "Sırf onunla akşam yemeği yiyebilmek için çok çaba sarf ediyorsun." Bana bakıyor, gözlerinde bir parça acıma var ve ben her saniye daha da suçlu hissederek başımı eğiyorum. Lex sırrımızı ifşa etmeden önce ona söylemenin bir yolunu bulmam gerekecek ama evliliğimizin ardındaki nedenleri ona anlatırsam nasıl tepki vereceğinden korkuyorum.

Lex ayağa kalkıyor, gözlerimiz bir anlığına kilitleniyor. O kadar tatlı gülümsüyor ki kalbim küt küt atıyor. "Hiç de fazla çaba gerektirmiyor. Helikopterimle bile muhtemelen eve zamanında varamayacağım ve karıma onunla akşam yemeği yiyeceğime dair söz verememekten nefret ediyorum. Bugün onu bir an olsun görebilmek için neler yaptığımı tahmin bile edemezsin."

Ona bakıp gülümsüyorum, kalbim küt küt atıyor. Demek bu yüzden bugün kampüste, çünkü ben uyumadan eve varamayacağını düşünüyor. Bütün hafta boyunca ben uyumadan eve varamadı ama bana elinden geldiğince çok zaman ayırmaya çalıştığını biliyorum ve bu yeterli. "Eminim ne kadar çabaladığını takdir ediyordur," diyorum ona. "Ve ben olsaydım, ona ayırdığın birkaç dakikanın kıymetini bilirdim."

İfadesi yumuşuyor ve başını sallıyor, uzaklaşmadan önce bakışları bir an için öylece kalıyor. O gözden kaybolana kadar not defterimi tekrar açıyorum ve sayfanın altına karalanmış bir mesaj buluyorum.

Kıskançlık size yakışıyor, Bayan Windsor.
Yarın dersten sonra görüşürüz ya da ekstra kredi.
/Bana böyle güzel bir manzara gösterdiğin için
bunu hak ediyorsun.

Yirmi Sekiz

LEX

"Pippy, bana karımın nerede olduğunu söyle," diye mırıldanıyorum arabama binerken, saatin bu kadar geç olmasına sinirlenerek. Öğretmenliğe başlamaya karar vermeden önce de programım zaten bunaltıcıydı, ama şimdiye kadar buna aldırış etmemiştim. İş bana bir amaç ve düzen veriyordu ve iş günlerimin ne kadar uzun olduğunun farkına bile varmıyordum.

Raya ile evlenene kadar değil.

"Karın şu anda evde Lex. Günün büyük bir bölümünde kampüsteydi, daha sonra babasının şirketine gitti ve ardından eve geldi. Bayan Windsor akşam yedi sularında evdeki robotlardan domates çorbası istedi ve görünüşe göre yemek boyunca ve sonrasında ders çalışıyordu. Saat dokuz sularında duş almak için kısa bir ara vermiş ve ardından ders çalışmaya geri dönmüştür. Bayan Windsor ev robotlarının kendisi için denklem çözebildiğini anlamış ve derslerinde kendisine yardımcı olmaları için onları kullanmış gibi görünüyor."

Şaşırmış ve eğlenmiş bir şekilde kıkırdıyorum. "Teşekkürler, Pippy."

"Benim için zevkti Lex," diyor ben garaj yoluma park ederken. Arabam kendini kilitliyor, ön kapım ise otomatik olarak açılıp kilitleniyor.

İçeri girdiğimde Raya robotlarımdan birinin önünde duruyordu, krem rengi ipek uzun bir gecelik vücuduna yapışmıştı. "Tamam ama veritabanınızdaki emojiler duygularınızı yeterince ifade etmeniz için yeterli mi?" diye soruyor.

"Bayan Windsor," diye cevap veriyor, yüzünde bıkkın bir emoji beliriyor. "Bunu konuşmuştuk. Benim duygularım yok. Sadece etkileşimde bulunduğum kişilerin kullanıcı deneyimini iyileştirmek için insan davranışlarını taklit ediyorum."

"Böyle söylüyorsun ama sesin biraz sinirli geliyor Lola."

Lola mı? Lola da kim?

"*Yine,* insan davranışlarını taklit etmek üzere programlandım, Bayan Windsor. Bana tekrar tekrar sorgulanmanın sinirli bir tepki ortaya çıkarmak için olduğu öğretildi. Beni kandıramazsınız Bayan Windsor. Bana aynı soruyu farklı biçimlerde, farklı kelimeler kullanarak sorduğunuzu biliyorum."

Kıkırdıyorum. Kendime engel olamıyorum. Raya arkasını dönüyor ve beni görünce yüzü kızarıyor. "Oh," diyor sesi tizleşerek. "Eve gelmişsin. Bugün seni görebileceğimi sanmıyordum."

"Sevgilim, robotlarla mı tartışıyorsun?" Ona doğru yürürken mırıldanıyorum, bugün uyumadan önce onu yakalamayı başardığım için memnunum. Evleneli beş gün oldu ve beni bir bağımlıya dönüştürdü. Onu zar zor g ö r e b i l d i ğ i m her gün bana işkence gibi geliyor ve tüm programımı ve iş yükümü yeniden düşünmeme neden oluyor. Birden fazla kez, toplantılar arasında onu görebilmek için Astor College'a uçtum ve lanet olsun, bu yeterli değil.

Lola'nın yüzü fermuarını çekerken nötr bir hale bürünüyor ama Raya'nın yüzü bir güzel kızarıyor. "Öyle bir şey yapmıyordum," diyor gözlerini kocaman açarak. Çok sevimli. "Sadece bana neden Raya demediğini anlamıyorum! Akıllı bir robot olması gerekiyor Lex, ama mantığını dinlemiyor."

Gülümsememi geri alıyorum. "Tuhaf. Bunu araştıracağım," diyorum, sanki tüm teknolojimi ona Bayan Windsor diye hitap edecek şekilde programlamamışım gibi davranarak, çünkü sırf bunun sesini çok seviyorum. Bunu kabul etmemin imkanı yok. Bunu neden yaptığımdan bile tam olarak emin değilim. Bu bir hevesle yaptığım bir şey, ne bulacağım korkusuyla üzerinde çok fazla düşünmek istemediğim bir şey.

İkimiz de birbirimizin yanında olmaya alıştığımız için son birkaç gün garip geçti. Evimde, *yatağımda* birinin olması konusunda nasıl hissedeceğimden emin değildim, ancak işler beklediğimden daha iyi gitti, belki de bunun nedeni birlikte çok fazla zaman geçirme şansımızın olmamasıdır. Yoğun programlarımızın lehimize çalışıp çalışmadığından emin değilim. Sanki gündüzleri ve geceleri tamamen farklı insanlarmışız gibi.

Gecenin geç saatlerinde, yatakta ona katılırım ve o bana doğru

yuvarlanır. Onu öperim ve kulağıma fısıldar, karşı koyamayacağım bir cesaret verir ve ben her zaman biterim

kendimi onun içinde kaybediyorum. Sabah olduğunda gözlerimin içine zar zor bakabiliyor, ikimiz de yoğun günlerimizin arkasına saklanıyoruz.

Elim beline dolanıyor ve onu daha yakına çekiyorum. "Bir robotu kızdırmayı nasıl başardın? Ne zamandır sorguluyordun?"

Masum bir şekilde bana bakıyor. "Tuhaf bir şey yapmıyordum, yemin ederim! Bilişsel Mühendislik finalime çalışıyordum ve hemen yanımda akıllı bir sistemin mükemmel bir örneği olduğunu fark ettim. Sadece birkaç şeyi test etmek istedim."

Sırıtıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, bana bakışını seviyorum. Ona deneyeceğimi, onunla çıkmak istediğimi söylediğimde, aslında yapabileceğimden emin değildim. Bir daha asla bir kadının içeri girmesine izin verebileceğimi düşünmüyordum, ne de onun benim alanımda olmasıyla, mahremiyetimi işgal etmesiyle başa çıkabileceğimi sanıyordum. Bunu nasıl yapıyor? Tüm duvarlarımı nasıl bu kadar kolay, bu kadar çabuk yıkıyor? Raya Windsor'da bu kadar büyüleyici bulduğum şey ne?

"Görünüşe göre canın sıkıldığı için robotlarımızı rahatsız ediyorsun, küçük perim. Can sıkıntısı için mükemmel bir ilacım var."

"Öyle mi?" diyor, bakışları kararıyor. "Neymiş o?"

"Doğruluk mu cesaret mi adını verdiğim küçük bir oyun."

Gülümsüyor ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor. "O zaman söyle bana Lex. Doğruluk mu cesaret mi?"

"*Cesaret*."

Bakışları yüzümde geziniyor. "Öp beni."

Elimi saçlarının arasına sokuyorum ve yüzünü eğiyorum, anın tadını çıkarırken dudaklarım onunkilerin üzerinde geziniyor, iç çekişini ve parmak uçlarına yükselişini, istediğini alışını izliyorum. Beni öptüğünde ağzına karşı gülümsüyorum, ellerim kalçalarını tutana kadar vücudundan aşağı kayıyor. Güzel küçük ağzını zorla açtığımda Raya inliyor, dilim onunkini yavaşça okşuyor, ta ki vücudu benimkine karşı hareket etmeye başlayana kadar. Onu kollarıma aldığımda boğazının arkasından yumuşak, muhtaç bir ses çıkıyor ve bir elini saçlarıma gömerken bacakları belime dolanıyor.

Uzaklaştığında ikimiz de nefessiz kalmıştık ve ben tamamen büyülenmiş bir şekilde ona bakıyordum. "Senin sıran, sevgilim. Doğruluk mu cesaret mi?"

Onu kanepeye taşırken dudağını ısırıyor. "Gerçek," diyor ben onu kollarımın arasına alıp otururken, o da bana sarılıyor. Raya bir elini omzuma koyuyor ve diğer eliyle şakağımı okşuyor.

"Bugün beni düşünüp düşünmediğini söyle."

Yüzünün kızarması yeterli bir cevap oluyor ve memnuniyetle sırıtıyorum. "Sadece bir ya da iki kez," diye mırıldanıyor.

"Öyle mi? Ne hakkında düşündün? Dün gece seni nasıl boşalttığımı mı? Ya da kısa bir süre sonra sikim için nasıl yalvardığını mı?"

Gözleri parlıyor ve başını sallıyor. "Sadece bir soru hakkın var Lex."

"Peki," diye mırıldandım. "Bugün sayısız kez seni düşündüm, benim küçük perim. Daha önce eve gitmek için hiç bu kadar hevesli olmamıştım Raya. Hiç beni bekleyen biri olmamıştı ve bundan bu kadar keyif alacağımı düşünmemiştim." Ben de karımla çıkmaktan bu kadar keyif alacağımı düşünmemiştim.

Bakışlarını kaçırıyor, mükemmel dudaklarında en tatlı gülümseme. "Sıra sende," diye fısıldıyor.

"Gerçek."

Sonra bana bakıyor, bakışları biraz daha ciddileşiyor. Tereddüt ediyor, konuşmadan önce derin bir nefes alıyor. "Bu hafta sonu ailemin evine gitme konusunda ne hissettiğini söyle bana."

Durakladım. "Gerginim," diye itiraf ediyorum.

Anlamış gibi başını sallıyor ama anlamadığını biliyorum. Raya, kontrol ettiğim ve onayladığım güvenlik sistemleri olmayan, her çıkışın, her pencerenin yerini bildiğim bir yerde uyumanın benim için ne kadar zor olduğunu anlamıyor.

Anlaması mümkün değil. Kimse

anlayamaz.

Yirmi Dokuz

LEX

Raya'nın ailesinin evinin önüne park ettiğimde mideme bir huzursuzluk çöküyor. Bakışlarım Silas'ın hafta sonu için buraya yerleştirdiği ekstra güvenliğe takılıyor ama bu endişelerimi gidermeye yetmiyor.

"Bu gerçekten gerekli mi?" Raya üniformalı korumalara bakarken yumuşak bir sesle sorar. "Burası kapalı bir site Lex. Ayrıca babamın çok kapsamlı bir alarm sistemi var."

Sesi hayal kırıklığına uğramış, kırılmış gibi geliyor ve keşke kendimi açıklayacak kelimelerim olsaydı. "Gerekli," diyorum onun yerine, Raya'nın babası ve yapmaya devam ettiği aylık ödemeler hakkında hala şüphelerim olduğunu açıklayamıyorum. İflasın eşiğindeki bir adam için 10.000 dolar çok büyük bir para. "Ayrıca, ailen bunu kabul etti."

Gözlerimin içine bakıyor, hoşnutsuzluğu belli, ama benimle daha fazla tartışmıyor. Bunun yerine arabadan inip kapıyı çarpıyor ve derin bir nefes alırken başımı arkaya atmama izin veriyor.

Aramızdaki ilişkiler beklediğimden daha iyiydi ama onunla ne kadar çok vakit geçirirsem o kadar huzursuz oluyorum. Durumu kontrol altına aldığımı, evliliğimizin kontrolünün bende olduğunu sanıyordum. Kabul *ediyorum* demeden önce onun memnun olmasını sağlamak için atmam gereken adımları planlamıştım ama o gülümsemeleri ve dokunuşlarıyla beni yolumdan saptırmaya devam ediyor. Her şey çok gerçekçi geliyor. Kendimi sırf onu gülümsetmek için bir şeyler yaparken ve söylerken buluyorum,

ve hareketlerim üzerindeki kontrolümü kaybettirme şeklinin beni ne kadar mahvettiğine dair hiçbir fikri yok.

Arabadan indiğimde iç geçiriyorum ve onu ön kapıya yaslanmış beni beklerken buluyorum. "Özür dilerim Lex," diyor elime uzanarak. "Böyle hışımla çekip gitmemeliydim, özellikle de ailemi ziyaret ederken. Bana verdiğin sözleri tutmak için elinden geleni yaptığını söyleyebilirim ve verdiğim tepki hiç adil değildi."

Kalbim küt küt atıyor ve ne yapacağımı şaşırmış bir halde alnımı bir anlığına onunkine değdiriyorum. İşte *bu* yüzden beni sürekli atlatıyor - çünkü asla tahmin edemeyeceğim şekilde davranıyor. Tüm planlarım alışık olduğum kadın tiplerine göre yapılmıştı ama o daha önce tanıştığım hiç kimseye benzemiyor. Tahmin edilemez biri, görünüşe göre para ve şöhret onu motive etmiyor. Onun hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, kafam o kadar karışıyor.

"Beni beklediğin için teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum ve yanağımı öpmek için yüzünü biraz çeviriyor. Raya biraz geri çekiliyor, dudakları bir şey söylemek için aralanıyor ama kapının açılmasıyla sözümüz kesiliyor. Tökezliyor ve kolumu beline dolayarak onu kendime doğru çekiyorum.

"Evdesin," diyor annesi, gözleri aramızda dolaşarak. "İçeri gel." Sonra Raya'ya dönüyor. "Babam hâlâ laboratuvarda ama yakında evde olur."

Eşim başını sallayıp ayakkabılarını çıkarıyor ve ben de büyüdüğü evi merak ederek onu takip ediyorum. Kendilerini hızla sohbete kaptıran Raya ve annesinin arkasından giderken duvarlardaki fotoğraflara bakmak için duraklıyorum. Burası gerçek bir ev gibi görünüyor, her zaman istediğim türden, ailemi kaybetmemiş olsaydık kardeşlerim ve benim sahip olabileceğimizi düşündüğüm türden.

Raya annesini mutfağa kadar takip ederken, "Sanırım onları nasıl mükemmel bir şekilde yuvarlak yapacağımı buldum," diyor. "Çok fazla değişken var ama hamurumu mükemmel bir şekilde yuvarlak yaparsam ve sonra tahtanın her tarafına eşit miktarda kuvvetle bastırırsam, mükemmel bir daire olacak. Sanırım önce düzleştirmek için üzerine bir doğrama tahtası koymayı deneyeceğim."

Raya'nın annesi bir kahkaha patlatıyor ve başını sallıyor. "Tatlım, parathas yapmak bir bilim değildir. Sadece biraz pratik gerektirir."

"*Anne*," diye sızlanıyor Raya ellerini yıkamak için lavaboya doğru ilerlerken. "Yıllardır pratik yapıyorum ama yine de rastgele şekiller oluyor. Son yaptığımda bir yıldıza dönüştü. *Bir yıldız,* anne. Yuvarlak yapmaya çalışıyordum! Kaçırdığım bir şey var - bundan eminim."

"Bunu otomatikleştirebileceğimize eminim," diyorum Raya'ya ve o da dönüyor, ellerini pazılarımın etrafına sararken gözleri parlıyor. "Aman Tanrım, Lex," diyor, yüzü heyecanla dolup taşıyor. "Annem için küçük bir mutfak aleti yapabiliriz, bu alet hamuru karıştırır ve sonra mükemmel yuvarlak parathalar çıkarır, bunlar doğrudan tavaya konabilir. Babam bunu bizimle birlikte yapmayı çok ister. Yapalım mı? Hafta sonunu geçirmek için çok eğlenceli bir yol olur."

Ona gülümsüyorum, kalbim ısınıyor. Bana sanki ona hayır diyebileceğime gerçekten inanıyormuş gibi bakıyor. Benim aptal kızım. "Elbette," diyorum ona, sesim yumuşak. Ona uzanıyorum ve saçlarını nazikçe kulağının arkasına itiyorum, karnım çırpınıyor.

Tanrım, gerçekten ihtiyacı olan adam olmak istiyorum. O gülümsemesini elimden geldiğince korumak istiyorum. Sakladığım sırları, geçmişi uzak tutmak için ne kadar uğraştığımı asla öğrenmemeli.

"Görüyorum ki kızımı şımartıyorsun," diyor kayınvalidem ve ben şaşkınlığımı üzerimden atıp Raya'dan biraz uzaklaşıyorum.

"Olması gerektiği gibi."

Raya babasının sesini duyunca başını kaldırıyor ve o kadar tatlı gülümsüyor ki ben de gülümsemeden edemiyorum. Bana elini uzatıyor, bir kez daha gereğinden fazla kuvvetle sıkıyor, ama gerçekten acı verecek kadar değil.

Tek çocuğuna duyduğu sevgiden kaynaklandığı bu kadar açık olan davranışından hiç rahatsız olmadığım için gülümsememi geri alıyorum. "Demek bir mutfak aleti yapıyoruz, ha?" diyor, biraz rahatsız bir şekilde. Evindeki varlığımla nasıl başa çıkacağını bilmediği açık ve bu his karşılıklı.

"Evet!" Raya heyecanı hissedilir bir şekilde "Evet" diyor. Elime uzanıyor ve parmaklarımızı birbirine doluyor, muhteşem gözleri benimkilerin üzerinde. "Gel bakalım. Sana babamın deneylerimiz için yaptığı laboratuvarı göstereceğim. Seninkine benziyor ve çok seveceksin. Sanırım ihtiyacımız olan malzemelerin çoğuna sahip olabiliriz."

Beni mutfaktan çıkarırken, babasının ayak sesleri arkamızdan gelirken, anne ve babası dolu bakışlar atıyor. "Düşündüm de, pişirme kısmını da dahil etmememiz için hiçbir neden yok," diyor Raya. "Sadece sıcak bir plaka inşa edebilir ve hamurun son adım olarak bunun üzerine düşmesini sağlayabiliriz. Bir çevirme bileşeni eklediğimizde mükemmel paratha'yı yaratabilmeli. Böyle bir şey muhtemelen zaten var, ancak krep veya benzeri bir şey için olabilir. Sadece uyarlamamız gerekecek. İstemezsek sıfırdan tasarlamak zorunda bile kalmayız."

"Ama bunun neresi eğlenceli, benim küçük perim? Eğer sen ve ben bir şey yaratırsak, şu anda piyasada olan her şeyden daha iyi olacaktır."

Bana sırıtıyor ve başını sallıyor. Babasının soğuk dış görünüşü bile onun hissedilir heyecanı karşısında erimiş gibi görünüyor. "Bakalım Mekatronik dersinde bir şey öğrenmiş misin?" diye homurdanıyor.

Ona gülümsüyorum ve omuz silkiyorum. "Şüpheli," diyorum ona. "Profesörün gerçek bir alet olduğunu duydum."

Gözleri biraz açılıyor ve sonra bir kahkaha patlatıyor, kendimle dalga geçebilme yeteneğime şaşırmış gibi görünüyor. Yüz ifadesi biraz değişiyor, buzların bir kısmı eriyor. Çok değil ama kabul ediyorum.

Otuz

LEX

Raya'nın ebeveyn banyosundan çıkarken kaygı beni pençeliyor, düşüncelerim beni ele geçiriyor. Yıllar geçti ve ben hala bilmediğim yerlerde rahat edemiyorum. Bunu aşmanın bir yolunu bulmalıyım - bu şekilde yaşamaya devam edemem.

"Lex?"

Raya'nın sesiyle irkilerek gerildim, gözlerim onunkilere kaydı. Saç fırçasını bırakıp bana doğru yürüyor, yüzüne endişesi kazınmış. "Her şey yolunda mı? Sana birkaç kez seslendim ama beni duymuyor gibiydin."

Gülümsemeye zorladım ve başımı salladım. "Özür dilerim, dalmışım."

Başını sallıyor, gözleri vücudumda geziniyor ve kalçalarımın etrafındaki havluya yerleşiyor. "Gel," diyor ve beni yatağına götürüyor. Beni oturtuyor ve omuzlarımdan tutuyor. "Bir saniye, tamam mı? Hemen döneceğim."

Aceleyle banyoya girip yedek bir havluyla çıkarken kaşlarımı çatıyorum. Raya önümde duraklıyor, havluyu başıma doğru kaldırıp saçlarımı nazikçe kurutmaya başladığında yüzünde çok tatlı bir ifade beliriyor. Hay *sikeyim*. O kadar tatlı ki.

Belinden tutup ona bakıyorum, uzun kirpiklerini, burnunun yüksek köprüsünü ve o mükemmel dudaklarını inceliyorum. Oldukça eski olduğu belli olan bir pijama giyiyor, ama solmuş renklerine rağmen çok güzel görünüyor.

beyaz pamuklu şortu ve ona uyan düğmeli bluzunun üzerinde küçük kırmızı kalpler vardı. "Ne yapıyorsun bebeğim?" Fısıldıyorum.

"Ben mi? Ben sadece kocama yardım ediyorum."

Bu sözleri duyunca keskin bir nefes alıyorum ve belini kavrayarak onu yatağına yatırıyorum. Nefes nefese kalıyor, üzerine yuvarlandığımda dudaklarından yumuşak bir kıkırdama kaçıyor. "Onun yerine kocanı öpmeye ne dersin?"

Ellerini enseme doluyor ve beni kendine çekerek yanağıma bir öpücük konduruyor. Kalbim küt küt atıyor ve kıkırdıyorum, alnım onun alnına düşüyor.

Ona bakmak için biraz geri çekildiğimde yaramazca sırıtıyor. Parmaklarının uçları şakağımın üzerinde geziniyor ve gülümsemesi sadece benim için ayrılmış olana dönüşüyor - samimi, tatlı. Aramızdaki bu bağ, tanıştığımız andan beri var ve her geçen gün daha da güçleniyor.

"Beni korkutuyorsun, Raya," diye fısıldıyorum düşünmeden. Gözlerinden şaşkınlık okunuyor ve yüzümü avuçluyor. "Neden?"

Çünkü sen, bir daha böyle aptalca bir şey yapmaya cesaret edemeyeceğimi düşündüğümde kalbimi kaptırabileceğim türden bir kadınsın. Çünkü birkaç gün içinde beni büyüledin.

Başımı sallıyorum ve yüzümü onunkine doğru indiriyorum, dudaklarını niyetle alıyorum, emmeden önce dişlerim alt dudağını sıyırıyor. Yüzünü eğiyor, beni ciddiyetle öperken eli saçlarıma gömülüyor, vücudu benimkine karşı hareket ediyor. Ne kadar sert olduğumu hissettiğinde mırıldanıyor ve kalçalarını yuvarlıyor, dili karşı koyamayacağımı bildiği o alaycı şekilde hareket ediyor. "Siktir," diye fısıldıyorum ağzına karşı. "Seni çok fena istiyorum."

Başını hareket ettiriyor, dudakları kulağıma değiyor. "O zaman al beni," diye fısıldıyor. "Tam buradayım, senin için çaresizim."

İnliyorum ve onu itiyorum, onu kıyafetlerinden kurtarmak için sabırsızlanıyorum. Onu kendimle birlikte yukarı çektiğimde gülüyor, yatak odasının kapısı açılmadan birkaç dakika önce elleri havluma dolanıyor. Annesi içeri girdiğinde kalbim neredeyse duracak gibi oluyor, gözleri elinde tuttuğu tepside, üzerinde dumanı tüten iki fincan çayda. "Dur sana yardım edeyim," diye sesleniyor Raya'nın babası.

Hayatımda hiç bu kadar hızlı hareket ettiğimi hatırlamıyorum, karımın yastıklarından birini kaptığım gibi oturuyorum ve ereksiyonumu onunla örtüyorum. Raya önümde ilerliyor, zarif vücudu gövdemi zar zor örtüyor, ben de onun benim için getirdiği atılmış havluyu alıp saçımı kurutuyormuş gibi yapıyorum.

Kayınvalidem başını kaldırıyor, yüzümüzdeki garip ifadeyi fark edince gözleri büyüyor. Raya'nın babası arkasından içeri girdiğinde kaşlarını kaldırıyor, yüzünde bir eğlence belirtisi var, çıplak gövdemi gördüğünde ve kucağımdaki yastığı fark ettiğinde ifadesi hızla rahattan caniye dönüşüyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, sesim sabit. "Duştan yeni çıktım. Saçlarımın kuruması biraz zaman alıyor." Gülümsemeye zorlarken bile içimden inliyorum. Az önce ne dedim ben? Yüzlerce yüksek meblağlı müzakereden alnımın akıyla çıktım ve beni sarsan şey bu mu?

"Duş, ha?" Raya'nın babası bana doğru bir adım atarak şöyle diyor.

Karısı onun önüne geçer ve yolunu keser, bakışları kızının üzerindedir. Birkaç dakika sonra kendi kendine gülümsüyor, gözlerinde anlayışlı bir ifade beliriyor. Tepsiyi Raya'nın komodininin üzerine koyarken, "Bunu burada bırakalım," diyor ve ben annesinin onu rahatlatacak ne gördüğünü merak ederek karıma bakıyorum. "Al biraz Lex. Akşam yemeğinde hiçbir şey yemedin. En azından biraz çay içmelisin."

Raya ellerini sıkarken şiddetle kızarıyor, duruşu sert. Muhtemelen benden bile daha garip görünüyor ve yarı çıplak olan benim. "Teşekkürler anne," diye mırıldanıyor.

"Çaydan ayrılabiliriz ama kızımızı burada bırakamayız," diyor babası, perişan bir halde. "Kuralları unutun. Onları ayırırsak kim bilecek?"

Kayınvalidem gözlerini deviriyor ve kocasını dışarı itiyor. "Tatlım," diyor, ses tonu sert. "Hadi yatağa gidelim. Çocuklar kendi başlarına çay içebilecek durumdalar."

"Meera," diye yakınıyor ama kayınvalidem, o harika kadın, onu kapıdan dışarı itiyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Kapı kapanır kapanmaz yatağa geri düşüyorum ve kalbim hızla çarparken kolumu yüzüme atıyorum. "Öleceğimi sandım," diyorum Raya'ya ve bir kahkaha patlatıyor. Ona sahte bir bakış fırlatıp gözlerimi kısıyorum. "Anlamıyorsun sevgilim. Hayatım gözlerimin önünden geçti."

Kahkahasını bastırmak için elini ağzına kapatıyor ama yine de kahkahası odasında çınlıyor. Bu ses bana tuhaf şeyler yapıyor - kalbimi hızlandırıyor, göğsümün derinliklerinde neşe kıvılcımları çaktırıyor.

Raya yatağına tırmanıyor ve yüzünü bana dönerek yanıma uzanıyor. "Çok gülünçsün," diye fısıldıyor. Ben de kendi tarafıma dönüyorum ve saçlarını nazikçe yüzünden çekerek bir anlığına ona bakıyorum. Gerçekten çok güzel, ama beni bu kadar büyüleyen sadece görünüşü değil. Neden ben

kendimi onun varlığında gülümserken buluyorum? Neden onun etrafında olmaktan bu kadar keyif alıyorum?

Raya biraz daha yaklaşıyor, gözleri parlıyor. "Biliyor musun?" diye fısıldıyor bana doğru uzanırken, parmakları burnumun kenarından dudaklarıma doğru bir yol izliyor. "Artık kesinlikle geri gelmeyecekler."

"Aklından bile geçirme," diye fısıldıyorum ona, parmaklarını ağzıma sokup usulca ısırmadan önce. Sahte bir öfkeyle elini çekiyor ve ben de güzel karıma sırıtıyorum. "Bugün baban tarafından öldürüleceğim gün değil, Raya Indira Windsor."

Suratını asıyor ve ben de neredeyse pes ediyorum. Koridorda duyabildiğim ayak sesleri olmasa, anne ve babası yatmaya hazırlanırken evin içinde dolanmasalar muhtemelen pes ederdim.

"Gitmek için ne güzel bir yol ama," diye fısıldıyor, yüzünde saf bir yaramazlık okunuyor.

Şaşkın bir kahkahayı ısırıyorum ve başımı sallıyorum. "Şimdilik bana iyi davran, sonra yüzümü güzel kalçalarının arasına gömeceğim," diye söz veriyorum, kendime engel olamıyorum.

Kıkırdayıp yüzümü avuçluyor ve kalbim küt küt atıyor. Ona karşı koyamadığım şey ne? Yaptığı her şey beklentilerimin tam tersi ve onun öngörülemezliğinden nefret etmem gerekirken, bunun yerine ondan zevk alıyorum.

Başını göğsüme yasladığımda, sabit nefesi endişemi hafiflettiğinde, normalde yabancı yerlerde bana eşlik eden korkuları tek başına ortadan kaldırdığını fark ediyorum. Ama bunu yaparken, korkmaya başladığım bir şeye dönüşüyor.

Thirty-One

RAYA

"Sana sormayı unuttum ama eve dönmek nasıl bir duygu?" Adam, Lex'in sınıfına birlikte girerken soruyor, sinirlerim tavan yapmış durumda. "Mezun olduktan sonra kendi evimi bulmak yerine ben de geri taşınmayı düşünüyorum. Anneme daha fazla yardım edebilirim ama bundan emin değilim."

Bir an için dudağımı ısırıyorum, içimde suçluluk duygusu dolaşıyor. "Seviyorum," diyorum ona, gerçeği çarpıttığım için huzursuz hissederek. "Kampüste yaşamayı hiçbir zaman evde olmayı sevdiğim kadar sevmediğimi biliyorsun."

Düğünden önce eve geri döndüğümde, ona bunun sebebinin şirket iyi gitmediği için ailem için endişelenmem olduğunu ve onların yanında olmak istediğimi söyledim. Kararımı tamamen destekledi ve ailemi ilk sıraya koyduğum için beni alkışladı ve bu beni daha da kötü hissettirdi.

Adam başını sallıyor ve kolunu bana doluyor. "Yine de seni özledim. Uyanık kalmak ve biraz daha fazla çalışmak için gece yarısı kahve alabilmek eğlenceliydi."

Gülümsüyorum ve oturmak için çekilmeden önce kısa bir süre ona doğru eğiliyorum. "Biliyorum. Bunu ben de özledim ama istersen yine de yapabiliriz. Bir dahaki sefere geç saatlere kadar çalışmak istediğinde bana mesaj at yeter."

Bir an için, gece yarısı Adam'la kahve içmek için yatağımızdan gizlice çıkarsam Lex'in nasıl tepki verebileceğini düşünüyorum ve Adam'ın şaşkın bakışlarına maruz kalarak kendi kendime gülmekten kendimi alamıyorum.

Lex ve ben hayatlarımızı ve evliliğimizi dengelemeye çalışırken son birkaç hafta tam bir kasırga gibiydi. Birbirimizi tanımaya çalışırken kendi yarattığımız küçük bir balonun içinde yaşıyorduk, günlerimiz kendi sorumluluklarımızla doluyken akşamlarımız kaçınılmaz olarak birlikte yatağa düşmemize neden olan doğruluk mu cesaret mi oyunlarıyla geçiyordu. Eğlenceliydi ama biraz da tehlikeli hissettiriyor. Sır saklamak düşündüğümden daha zor.

Lex odaya girdiğinde kalbim küt küt atıyor, gözleri anında benimkileri buluyor. İstemsizce gülümsüyorum, yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor ve Adam kolunu omuzlarıma doluyor, eğilip dikkatimi çekiyor. "Fark ettin mi?" diye soruyor, tonu sert. "Evlilik yüzüğünü göstermeye devam ediyor. Karısıyla oldukça mutlu olmalı."

Adam'ın bakışları yüzümde geziniyor ve ben de gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyorum. "Aferin ona," diye mırıldanıyorum, başka ne diyeceğimi bilemeden.

Arkasına yaslandı, cevabımdan memnun görünüyordu. Öte yandan kocam hiç memnun görünmüyor. Çenesini kilitliyor ve sınıfa doğru dönmeden önce bir süre Adam'a bakıyor.

"Drone tasarımlarınızla ilgili ilerleme raporlarınızı okudum ve notlandırdım" diyor, sesi keskin. Birkaç dakika sonra Windsor Motors drone'ları notlandırılmış raporlarımızı bize ulaştırmaya başlayınca Lex topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor ve yüz ifadesi sertleşiyor. "Bazılarınız sağduyudan yoksun ve gözlerinizi sizin olmayan şeylerden nasıl uzak tutacağınızı bilmiyorsunuz."

Şok içinde ona bakıyorum ve başımı hafifçe sallayarak onu dar kafalı olmamaya çağırıyorum. Evlendiğimizden beri Lex hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da hayal edebileceğimden çok daha sahiplenici olduğuydu.

İç geçiriyor ve bir elini kalın, siyah saçlarında gezdiriyor. "Başkalarının ne yaptığını rapor etmenize ihtiyacım yok, ilerleme raporunuz da tasarımları değiştirmek için bir fırsat değil. Özellikle de tasarımlarınız seçildiği için ekip lideri olanlarınız için."

Adam alay ediyor, ben de ona bakıyorum. "Yapmadın," diye mırıldandım.

Omuz silkiyor. "Senin tasarımının nasıl daha iyi olduğuna ve beni senin ekibine ataması gerektiğine dair koca bir rapor yazdım. Bunu kabul etmeyeceğini tahmin etmiştim, ama bunu bana açıkça söyleyeceğini de düşünmemiştim." İç geçiriyor ve Lex'i görmezden gelerek bana bakıyor. "O

kim oluyor da benim işimi nasıl yapacağımı bilmediğimi

Sana her baktığında aynı şeyi yaparken, benim olmayan şeylere mi bakıyor? Adam evli ama hâlâ sana King of Hearts'taki o gece baktığı gibi bakıyor. Bu çok uygunsuz."

Gözlerim bir parça açılıyor. "Bana nasıl bakıyor?" Sesim zayıf bir şekilde soruyorum.

"Sanki seni istiyormuş gibi. Sanki ona aitmişsin gibi."

Şiddetle kızarıyorum ve gözlerimi kaçırıyorum. "Olaylara çok fazla anlam yüklüyorsun," diye karşı çıkıyorum.

"Öyle mi?" diye mırıldanıyor, tam da dronlar raporlarımızı bize ulaştırırken.

A+'nın hemen yanındaki parlak kırmızı mürekkeple yazılmış küçük notu fark ettiğimde gözlerim açılıyor. *İyi iş, Bayan Windsor.* Bakışlarım Lex'e yöneliyor, ancak onun da Adam'ın az önce tarif ettiği şekilde bana baktığını görüyorum. Raporumu çantama tıkıştırmak için acele ettiğimde kocam bana sırıtıyor, az önceki kızgınlığı yerini rahat bir güvene bırakmış. Beni telaşlandırmaya bayılıyor ve o notu sırf kızardığımı görmek için yazdığından hiç şüphem yok.

"Ah," diyor Adam ve ben raporunda B-'yi bulmak için bakıyorum. Üzerindeki notu okuduğumda dudaklarım şokla aralandı.

İyi denemeydi, Adam. Kabul ediyorum, Raya çok zeki ve onunla boy ölçüşebilecek çok az kişi var, bu yüzden sana iyi bir not vereceğim / ya da onun çalışmasını övme şekline. Daha yüksek bir not istiyorsan bunu yeniden yaz ve bir daha bu saçmalığı yapma.

Gözlerimi kısıyorum ve Adam'ın raporunu almaya çalışıyorum ama o da benim yaptığım gibi raporu kaptığı gibi çantasına tıkıştırıyor. "Aşağılık herif," diye mırıldanıyor ve çalışmalarımız sırasında bulduğu ortak sorunları özetleyen ve bunları nasıl önleyeceğimizi ya da çözeceğimizi açıklayan Lex'e ters ters bakıyor, böylece bir sonraki laboratuvar oturumumuzda onun ipuçlarını uygulayabileceğiz.

Lex'in gözleri benimkilerle her buluştuğunda, ifadesi hafifçe ısınıyor ve ben kendimi başka tarafa bakarken buluyorum. Hiç uzun sürmüyor, istemsizce onu arıyorum. Onu okulda her gördüğümde ne kadar ulaşılmaz hissettirmesi garip.

Daha bu sabah yatakta beni kendine çekti ve bana biraz daha sarılabilmek için henüz kalkmamam için yalvardı.

Adam bana doğru eğiliyor ve beni şaşkınlığımdan kurtarıyor. "Dersten sonra benimle kütüphaneye gelir misin?" diye mırıldanıyor. "En son birlikte çalıştığımızdan bu yana epey zaman geçti ve raporumu yeniden yazmam gerekebilir gibi görünüyor."

Ona bakıyorum ve gülümsüyorum. "Elbette," diye mırıldanıyorum, sonra tekrar kocama b a k ı y o r u m . Adam benimle konuşmak için her eğildiğinde, Lex'in ifadesi anında kızgınlık ve sahiplenmenin bir karışımına dönüşüyor ve bununla ilgili bir şey midemdeki kelebekleri çılgına çeviriyor.

Otuz İki

LEX

Dersimin sonunda yerlerinden kalkarken karımın Adam'ın söylediği bir şeye gülmesini izliyorum, mideme kıskançlığa benzer bir şey yerleşiyor. Adam omzunun üzerinden bana bakarken, kolu Raya'nın omuzlarına dolanıyor. Onu çekiştirirken bana gülümsüyor ve kanım kaynamaya başlıyor. Verdiği aşk mektubu yüzünden onu yüzüstü bırakmalıydım.

"Bir sorum var Profesör Windsor," diye sesleniyor öğrencilerimden biri, Raya'yı takip etmeye çalışırken yolumu kesiyor. Eminim çekici olduğunu düşündüğü bir şekilde kirpiklerini kırpıştırıyor ama bu onu sadece alerjik bir reaksiyon geçiriyormuş gibi gösteriyor.

Adam'ın karımı nereye götürdüğünü görmek için etrafından dolaşıp telefonumu almadan önce ona "Bana e-posta gönder," dedim. Bana bakışındaki bir şey bana Raya'nın nişanımızı konuştuğumuz gün bana söylediklerini hatırlattı - zamanımız dolduğunda onu bırakmamı istiyordu, böylece onu benim sevemediğim gibi sevecek birini bulabilirdi. O zaman aklında Adam mı vardı?

Kütüphaneye girerken huzursuzluk omurgamdan aşağı akıyor. Eğer benimle evlenmeye zorlanmasaydı, tam da seçeceği türden bir adam. Zeki, güvenilir ve fena sayılmayacak kadar yakışıklı ama en önemlisi onu güldürüyor.

İkisini kütüphanenin arka tarafında otururken buluyorum ve gözden uzakta duruyorum. Karım defterine bakıyor, ama adam ona bakıyor. Bu acı dolu ifadeyi her yerde tanırım - ona aşık ama ona sahip olamayacağını biliyor. Ares, Raven'a yıllarca bu şekilde baktı, ablasıyla evlendirilmek üzere ayarlanmışken.

Raya oturduğu yerden kalkıp sayısız sıranın arasından geçerek kitaplıklardan birine doğru yürüyor ve ben de onu Astor College'ın kütüphane adını verdiği devasa labirentte sessizce takip ederken sırıtıyorum. Karım mühendislik bölümündeki aerodinamik kitap koleksiyonunun önünde duraklıyor ve arkasından gizlice yaklaşırken bir gülümsemeyi ısırıyorum.

Bedenim onunkine değmeden hemen önce elim ağzını kapatıyor ve nefesi kesiliyor. "Sessiz ol, küçük peri," diye mırıldanıyorum onu kitaplığa doğru iterken. Sesimi duyunca vücudu gevşiyor ve ben de eğilip başını eğerek boynunu ortaya çıkarırken sırıtıyorum.

Boşta kalan elimle saçlarını okşayıp dudaklarımı kulağına götürdüğümde inliyor. "Söyle bana bebeğim. Kolunu *benimkine dolamasına* izin vererek paçayı kurtarabileceğini mi sandın?"

Elime karşı kıkırdıyor, en ufak bir k o r k u s u yok ve ben onun bu yönünü çok seviyorum. Çoğu zaman çok tatlı biri ama bu yönü tamamen bana ait. Parmaklarımı karnına geçirene kadar elimi aşağı d o ğ r u hareket ettiriyorum. "Cevap ver bana."

"Hayır. Kıskanacağını biliyordum ama yine de yapmasına izin verdim."

Elimi saçlarına doluyorum ve ona bakmak için başını bir dokunuşla geriye çekiyorum. "Ne kadar yaramaz bir peri," diye mırıldanıyorum elim eteğinin altından kayarken. "Seni uyarmıştım, değil mi? Sen benimsin, Raya Windsor ve ben paylaşmam."

Bakışları sıcak ve dudaklarımı dudaklarına indirmeden önce titrek bir nefes alıyorum, o güzel ağzını alıyorum. Beni anında öpüyor, dudaklarını ayırdığımda boğazından yumuşak bir inilti kaçıyor, dilim giriş arıyor.

Parmaklarım bugün giydiği dantel külotun üzerinden geçtiğinde nefesi kesiliyor ve hızla ıslandığını fark ettiğimde kıkırdıyorum. "Lex," diye fısıldıyor. "Bunu burada yapamayız. Yakalanırız."

"O zaman sessiz olsan iyi olur, sevgilim." İç çamaşırını kenara itiyorum ve parmaklarımı ıslaklığına buluyorum. Eli bileğime dolanıyor ve başımı sallıyorum. "Ellerini o rafa koy," diye emrediyorum, "yoksa sana dokunmayı hemen keserim."

Güzel karım ona söylediğimi yapmadan önce sadece bir an tereddüt etti. "Aferin kızıma," diye mırıldandım. "Başını bu kadar belaya sokmamış olsaydın itaatin için seni ödüllendirirdim. Şimdi sana bir ders vermem gerekecek, sevgilim."

Parmaklarım içine kayıyor ve g noktasına bastırdığımda inliyor. Diğer elim klitorisine masaj yapmak için ona katılıyor ve kalçaları dönmeye başladığında sırıtıyorum, dudaklarında yumuşak muhtaç iniltiler.

"Öğrencileriniz için gerçekten yukarıda ve öteye gidiyorsunuz, Profesör Windsor," diye alay ediyor ve kendi kendime gülümsüyorum, tüm şımarıklığını çalana kadar klitorisini daha sert çalıştırıyorum.

"Lex," diye yalvarıyor. "Oh, *Tanrım*."

Kulağının hemen altından öpmek için eğildim. "Bir dahaki sefere sana dokunmasına izin vermeden önce sonuçlarını düşünsen iyi olur," diye uyarıyorum, parmağımı yavaşça amının üzerinde gezdiriyorum, ona istediğini vermiyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyor, nefes nefese. "Delirmek üzereyim."

"Ben de öyleydim, tüm sınıfın önünde durup sana sokulmasını ve kulağına fısıldamasını izlemek zorunda kaldığım her saniye, o lanet olası yüceltilmiş aşk mektubu hala aklımda taze." Orta parmağım tam da dokunmamı istediği o hassas noktaya değiyor ve o kadar lezzetli inliyor ki neredeyse teslim oluyorum.

"Buna dayanamıyorum," diye yakınıyor. "Çok yaklaştım, *lütfen*. Karının gelmesini sağlamayacak mısın?"

"Lanet olsun. Kirli oynuyorsun, Raya." Kendisine karım demesini ne kadar sevdiğimi biliyor. Baş belası.

Raya omzunun üzerinden bakıyor ve bana hayatımda gördüğüm en muhtaç, en seksi bakışı fırlatıyor. "Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyor. "Lütfen beni becerin Profesör Windsor." Tam o anda pes ettim ve benden ne istediğini ifade etme konusunda bu kadar çabuk cesaretlenmesine bayıldım. İhtiyaçlarını bu şekilde dile getirecek kadar rahat hissettiğini bilmek çok tahrik edici. Bu tamamen başka bir seviyede samimiyet.

"Böyle bir ricaya karşı koyamayacağımı biliyorsun," diye mırıldanırken pantolonuma uzanıp fermuarımı açıyorum ve sikimi çıkarıyorum. Kıçının üzerinde sürüklediğimde gözleri kapanıyor, saf zevk ifadesini ele geçiriyor. "Bunu mu istiyorsun?" Mırıldanıyorum, ereksiyonumu güzel kalçalarının arasına yerleştiriyorum.

"Evet. *Evet.*"

Kendimi hizalayıp ucunu ona doğru iterken kıkırdıyorum. "Bana benim olduğunu söyle, ben de sana vereyim."

"Ben seninim Lexington Windsor," diyor hemen, en ufak bir tereddüt belirtisi göstermeden. "*Seninim.*"

Gülümsüyorum ve içine doğru itiyorum, parmaklarım klitorisine geri dönüyor ve onu yavaşça kitaplığa doğru sikmeye başlıyorum, elleri hala rafın kenarında.

Onu kenara getirdiğimde yumuşakça inliyor, horozum onun derinliklerine gömüldü. İçine yavaşça, derinlemesine girip çıkıyorum, parmaklarımın hareketini onu becerme şeklimle aynı hizaya getiriyorum ve bu onun çok güzel inlemesine neden oluyor.

"Lütfen," diye fısıldıyor ama ben başımı iki yana sallıyorum.

"Henüz değil. O ders boyunca bana acı çektirdin, şimdi ben hak ettiğine karar verene kadar orgazm olmayı bekleyeceksin."

Kalçalarını sabırsızca oynatmaya başlıyor, elime binmeye çalışıyor ve ben kıkırdıyorum, yaptığı her şeyden zevk alıyorum. "*Lex*," diye yalvarıyor, ancak ikimiz de bir şeyin titrediğini hissettiğimizde donup kalıyoruz. "Telefonum çalıyor."

"Kim o?" Homurdanıyorum, onu daha sert becermek için kalçalarını tutuyorum, dikkatimin dağılmasından rahatsız oluyorum.

Nefes nefese kalıyor, kalçaları hala bana doğru kayıyor, telefonunu eteğinin cebinden çıkarırken beni itiş kakış karşılıyor. Ekranda Adam'ın adını gördüğümde duraksıyorum.

"Aç şunu." Donup kalıyor ve klitorisine sertçe vurarak boğazından bir inilti çıkarıyorum. "Boşalmak istiyorsan aç, Raya."

Emrime itaat ederken eli titriyor. "Raya, neredesin?" Adam, Raya'nın telefonu hoparlörde olmasa da sesinin duyulduğunu söylüyor. "Bir süredir yoksun ve seni bulamıyorum."

Başparmağımı klitorisinin etrafında döndürürken sırıtıyorum ve karımı becermeye devam ediyorum. "Ona nerede olduğunu söyle," diye kulağına fısıldıyorum.

Klitorisine bastırdığımda nefesi kesiliyor, sonunda ona istediği şeyi tattırıyorum. "Aerodinamik üzerine kitaplar arıyorum," diyor sesi boğuk bir şekilde.

Adam duraklar. "O zaman çok uzakta değilim. Gelip seni bulacağım."

Telefon görüşmesini sonlandırıyor ve Raya'nın başı omzuma yaslanıyor. "Şimdi ne olacak?" diye soruyor, nefes nefese.

"Şimdi kocan için boşalacaksın." Hızımı artırırken sırıtıyorum, onu daha derin, daha sert vuruşlarla beceriyorum ve klitorisini daha fazla güçle alay ediyorum. Dudağını ısırıyor ve birkaç dakika sonra amcığı kasılıyor.

sikimin etrafını sarıyor, beni onunla birlikte uçurumun kenarına götürüyor. Karımın derinliklerine boşaldığımda inliyorum, alnım omzuna düşüyor.

"Raya?" Adam'ın seslendiğini duyuyorum ve ondan çekilip eteğini düzeltmeden önce spermimi içine iterken sinirli bir şekilde iç geçiriyorum.

Aceleyle arkasını dönüyor, yanakları kızarmış ve ruju bulaşmış. Şu anda ne kadar seksi göründüğünün farkında bile değil, yeni sikilmiş gibi. "Umarım Adam'la ders çalışırken eğlenirsin. Döllerimin amından çıkıp kalçalarına damladığını ve sana her gülümsediğinde kime ait olduğunu hatırlattığını bilmekten kesinlikle keyif alacağım."

Adam köşeyi dönmeden saniyeler önce fermuarımı tekrar çekerken karım bana iri gözlerle bakıyor ve ben de sırıtıyorum. "İşte buradasın!" diyor, beni Raya'nın karşısında, raflardan birine yaslanmış halde gördüğünde gülümsemesi s o l u y o r.

"Profesör Windsor," diyor, ses tonu sert.

Parmaklarımı ağzıma götürüp emerek temizlerken ona sırıtıyorum, neyin peşinde olduğumu anlaması umurumda bile değil. Eğer Raya ona sahip olamayacağını açıkça belirtmezse, ben yapacağım.

"Raporu yeniden yazarken iyi eğlenceler," diyorum ona doğrulurken. "Ve gözlerini senin olmayan şeylerden uzak tutmayı unutma, yoksa hoşuna gitmeyecek bir şey bulabilirsin."

Raya gözlerini uyarırcasına kısıyor ve ben kıkırdayarak arkamı dönüp uzaklaşıyorum, damarlarımda saf bir memnuniyet dolaşıyor.

Otuz Üç

LEX

Tüm toplantılarımı iptal ederek eve girdiğimde, Raya'yı kanepede oturmuş, etrafında sayısız battaniye, kucağında bir küvet dondurma ve arka planda bir Bollywood filmi çalarken bulduğumda kalbim küt küt atıyor. Gözlerinde yaşlarla bana bakıyor ve ben de ona doğru yürüyorum, kollarımla onu sarıyorum.

"Ne oldu, küçük peri?" Kalbim sıkışarak sordum. Pippy, Raya'nın derslerini asıp kanepemizde ağladığını haber verir vermez koşa koşa eve geldim ama bana bunun nedenini söyleyemedi. Raya bugün sıra dışı bir şey yapmış gibi görünmüyor ve gazetelerde de onu üzecek bir şey yok. Birkaç gündür onu göremediğim için üzgün mü? Geç saatlere kadar çalışıyorum ve birkaç toplantım için uçakla gidip geldim, uyumak için bile çok az zamanım kaldı.

Karım hıçkırıklarını tutamıyor ve televizyonu işaret ediyor. "Biliyordu," diyor, gözlerinden taze yaşlar dökülürken. "O alışveriş merkezine adımını attığı anda oğlunun yakında olduğunu biliyordu."

Kaşlarımı çatıyorum ve ne yapacağımı şaşırmış bir halde kollarını ovuyorum. "Tamam," diye mırıldanıyorum, başımı sallayarak. "Filmde mi demek istiyorsun?"

Başını sallıyor ve daha çok ağlamaya başlıyor. Ne yapacağımı bilemez bir halde filme bakıyorum. Onu ağlatıyorsa yasaklatmalı mıyım? Televizyonu işaret ediyor

ve burnunu çekiyor. "Ayrıca, Hrithik Roshan'la evlenme şansımı da mahvettin," diyor dizlerini yukarı çekip inatla ekrana bakarken bana ters ters bakarak. "Benim için bir tekerleme öğrenebilirdi, biliyor musun? Anlamıyorsun işte."

Hrithik Roshan da kim? Kolumu Raya'nın omuzlarına dolayarak sinsice Google'da adını aratıyorum, popüler bir aktör olduğunu öğreniyorum ama bahsettiği tekerleme hakkında bir şey bulamıyorum. Leia'ya kısa bir mesaj atarken dudağımı ısırıyorum.

LEX:

Sanırım karım bildiği bir tekerleme yüzünden beni Hrithik Roshan için terk etmek istiyor? Bu adam için endişelenmeme gerek var mı?

LEIA:

LOL. Hayır. O evli ve sen daha zengin, daha genç ve daha yakışıklısın. Bunun için endişelenme. Yine de karını gülümsetmek istiyorsan, sana mesaj atmak üzere olduğum tekerlemeyi söylemeyi öğren.

Leia bana tamamen anlamsız gibi görünen bir cümle gönderiyor ve ben de kaşlarımı kaldırıp karıma bakıyorum. Hâlâ içeri ilk girdiğim andaki kadar üzgün ve nedenini anlamaya daha yakın değilim. "Yani seni ağlatan sadece film mi?" Nazikçe soruyorum.

Bana dönüp bakıyor ve o anda gözleri yeniden dolmaya başlıyor. "Evet," diyor hıçkırıklarını bastırarak.

Onu hemen kollarıma çekiyorum. "Anlıyorum sevgilim," diye mırıldanıyorum, kafam karışmış bir halde. Oturma odasına göz gezdirip sehpanın üzerine yayılmış atıştırmalık çeşitlerine bakıyorum. "Bugün gerçek bir yemek yedin mi?"

Başını sallıyor, ben de eğilip şakağına bir öpücük konduruyorum. "Neyimiz var bir bakayım, tamam mı? Hemen döneceğim."

Başını sallıyor, ben yerimden kalkıp kravatımı çözerken bakışları beni takdir ediyor. Mutfağa doğru yürüyorum, kardeşlerimin beni oturtup eşlerini nasıl mutlu ettiklerini anlattıkları zamanı düşünüyorum. Belki Raya'nın en sevdiği yemeklerden biri onu neşelendirir?

Raya hiç böyle üzgün olmazdı ve bu beni tamamen şaşırtıyor. Bu beni tahmin ettiğimden daha fazla endişelendiriyor ve huzursuzluk omurgamdan aşağı akıyor. Ona karşı tövbe ettiğim duygular beslemeye başlıyorum ve buna karşı koyamıyorum. Onu ağlarken görmek beni parçalıyor ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Kayınvalidemi aramadan önce bir an tereddüt ediyorum. Raya ve ben hafta sonlarımızı onların evindeki aletlerle uğraşarak ve ev işlerine yardım ederek geçirdiğimiz için kayınvalidemle daha da yakınlaştık ama yine de ikisini de aramak konusunda tam olarak rahat değilim.

"Lex?" diyor.

"Merhaba anne," diyorum tereddütle, sürekli hatırlatmasına rağmen ona böyle seslenmeye hâlâ alışamamışım. "Kuzu biryaninin nasıl yapıldığını bana anlatır mısın diye aramıştım?" *Lola'ya* bana biraz pirinç getirmesini söylerken soruyorum.

Kayınvalidem gülüyor. "Ah, tatlım. Biryani yapmak saatler sürer. Bunu neden birdenbire yapmak isteyesiniz ki?"

Raya'nın aniden ortaya çıkan garip kasvetli ruh halini açıklamadan önce tereddüt ediyorum ve o yine gülüyor. "Anlıyorum. Ayın son haftası, değil mi? Muhtemelen yeni adet görmüştür." Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum. Bu doğru olabilir ama regl dönemindeyken hiç *böyle olmamıştı.* "Son zamanlarda okulda ya da başka bir yerde çok baskı altındaysa, hormonları normalden daha dengesiz hale gelir ve çok üzgün olur," diye ekliyor. "Bazı aylar gayet iyi oluyor ama arada bir çok duygusallaşıyor. İstediği şey biryani değil Lex. Ona en sevdiği zincirden tuzlu karamel ve çikolatalı milkshake al. Bu onu anında neşelendirecektir."

"Gerçekten mi?" Ona inandığımdan emin olmadan soruyorum. "Ağlıyordu."

Kayınvalidem hiç etkilenmiş görünmüyor. "Sana söz veriyorum; işe yarayacak. Merak etme, tamam mı?"

Ona teşekkür ederken kendi kendime başımı sallıyorum ve gergin bir şekilde oturma odasına dönmeden önce aramayı sonlandırıyorum. Raya'yı daha önce hiç ağlarken görmemiştim ve bu kalbimi kırıyor. Bunu nasıl düzelteceğimi bilmemek ve ortadan kaldıracak somut bir neden bulamamak beni çaresiz hissettiriyor.

"Küçük peri," diye mırıldandım. "Arabayla gezintiye çıkmayı düşünüyorum. Benimle gelmek ister misin?"

Başını kaldırıp battaniye yığınının üzerinden bana bakıyor ve sonra başını sallıyor. Arabayla gezmeye asla hayır demez, bu birlikte yapmayı en sevdiğimiz şeylerden biridir.

"Emin misin?" diye sordum. "Bir milkshake almayı düşünüyordum."

"Milkshake mi?" diyor, gözleri parlıyor. "Belki gelirim."

"Öyle mi?" Sırıtarak soruyorum. "Zorunda değilsin. Gidip sana bir tane alıp geri getirebilirim?"

Koltuktan kalkarken başını sallıyor, battaniyeler düşüp seksi siyah geceliğini ortaya çıkarıyor. Bakışlarım açlıkla vücudunun üzerinde geziniyor ve kendimi kontrol altında tutmak için dudağımı ısırıyorum. "Hayır, geleceğim. Zaten Raven'dan benim için bulmasını istediğim bir şeyi denemek istiyordum," diyor, gözleri bir parça hırçınlıkla parlıyor. "Magazin basını senin ve sözde *süper model* partnerinin fotoğraflarını çekmeye bayıldığı için, onları boşa kürek çekmeye göndereceğim."

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum ve yatak odamızda kayboluşunu izliyorum, sadece siyah bir kot pantolon, siyah bir tişört ve uzun bir bordo peruk giyerek ortaya çıkması için. "Siktir," diye inliyorum, onu görünce nabzım hızlanıyor. Çok ateşli görünüyor ve bunu biliyor olmalı, çünkü bir daire çizerek dönerken ağzının kenarları biraz yukarı kalkıyor ve ona iyice bakmamı sağlıyor.

"Gidelim," diyor elimi tutarak, ruh hali öncekinden biraz daha hafif. Bir milkshake'ten söz etmek bile onu bu kadar neşelendirebiliyorsa, belki gerçekten bir tane içmek de gülümsemesini sağlar.

Onu en sevdiğim süper arabam olan özelleştirilmiş Diana'ya götürürken sıkıca tutuyorum ve Raya onu bağlayıp koltuk ısıtıcılarını onun için açtığımda bana takdirle bakıyor. Evliliğimiz boyunca ilk kez regl olmuyor, bu yüzden nelerden hoşlandığını az çok biliyorum, buna o dönemde koltuk ısıtıcılarını ne kadar sevdiği de dahil, ama milkshake'leri bilmediğim için biraz sinirliyim. Bazı günler onu gerçekten çok iyi tanıdığımı hissediyorum, bazı günler ise aramızda hala çok mesafe varmış gibi geliyor.

Arabaya servis bölümünden geçerken karım ayağa kalktı, gözleri parlıyordu. Onun için sipariş ettiğim milkshake'i uzattığımda gözlerini kocaman açarak bana bakıyor, sanki ona dünyayı vermişim gibi davranıyor. Raya'nın benim büyük servetime erişimi var ama ona alabileceğim sayısız şeyi istemiyor. O sadece bu milkshake'i istiyor.

"Oh Tanrım," diye inliyor bir yudum alırken, kulaktan kulağa gülümserken tüm yüzü aydınlanıyor, bardağı dudaklarından çekerken mutlu bir şekilde iç çekiyor. "Çok güzel. Keşke sütsüz olsalardı, o zaman mükemmel olurdu." Başımı sallıyorum ve ona bakıyorum, büyülenmiş gibiyim. O kadar güzel ki ve gülümseme şekli. Lanet olsun.

Telefonuma uzanıp asistanıma bu milkshake zincirini karıma alabilmem için bir teklif hazırlamasını söylerken iç geçiriyorum. Onu bu kadar mutlu ediyorsa, istediği zaman kolayca erişebilmesini sağlamalıyım. Bu makinelerden birini evimize kurduracağım.

Son mesajlarıma bir kez daha bakarken kaşlarımı kaldırıyorum, karıma döndüğümde midem sinirden kasılıyor. "Hey, Raya?" Bunu berbat etmemeyi umarak endişeyle mırıldanıyorum. "*Chandu ke chacha ne chandu ki chachi ko chandni chowk mein chandi ke chamach se chatni chatayi."*

Gözlerini dikmiş bana bakıyor, sonra elini enseme doluyor ve beni bir öpücük için kendine çekiyor, dudaklarında hâlâ çikolata tadı var. Ben de onu öperken inliyorum, bana dokunuşuna bayılıyorum. "Sen daha iyisin," diye fısıldıyor dudaklarıma, beni tekrar öpmeden önce. "Hrithik Roshan'dan daha iyiyim."

Otuz Dört

RAYA

"Ya hasta numarası yaparsam?" Lex arkasını ön kapıya yaslayarak söylüyor. "Numara yaptığımı asla anlamazlar."

Gülümsememi bastırıyorum ve başımı sallıyorum. "Lex, evlendikten sonra gitmen gereken ilk poker gecesini öylece atlayamazsın, bunu sen de biliyorsun. Gitmene izin vermeyen bir tür zorba olduğumu düşünecekler."

Düğünün ardından, haftalık akşam yemekleri veya Lex'in aylık poker gecesi gibi daha küçük aile etkinliklerine katılmaktan muaf tutulduk. Dün itibariyle zamanımız doldu ve Lex bu durumdan pek de memnun görünmüyor.

"İşler o kadar yoğun ki neredeyse iki haftadır birlikte hiç vakit geçiremedik," diyor, sesi gerçekten üzgün geliyor. "Zamanım olduğunda da ya ders çalışıyorsun ya da derstesin." Elini saçlarında gezdiriyor ve iç geçiriyor. "Üç aydır evliyiz ve henüz doğru dürüst bir randevuya bile çıkamadık."

Ona doğru yürüyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. "Sen neden bahsediyorsun?" Mırıldanıyorum. "İki hafta önce akşam yemeğine çıktık ve geçen ay beni saatler sonra o sanat galerisine götürdün."

Lex'i sözde sevgilisiyle yakalamaya çalışan muhabirleri atlatırken çok eğlendim ve biliyorum ki o da eğlendi. Onunla ve o modelle ilgili söylentiler beni o kadar rahatsız etti ki, beni milkshake içmeye götürdüğünde kıpkırmızı bir peruk taktım ve bir hafta sonra da sarışın bir peruk taktım.

Ne zaman bir yere gitsek Lex'in yeni biriyle görüştüğünü düşünüyorlar. Bu Herald'ı tamamen şaşırtıyor ve onları var olmayan detaylar için çabalarken görmek bana çok keyif veriyor. Onların zamanını boşa harcamak en sevdiğim eğlencelerden biri haline geldi. Ne yazık ki, bizi büyükannesinin misafir odasına da çağırdılar ve elimdeki selfie'ler olmasaydı, muhtemelen başımız büyük belaya girerdi.

Lex belimi kavrıyor ve başını sallıyor. "Hayır, Raya. Düzgün bir randevudan bahsediyorum."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum. "Eğer bunlar uygun tarihler değilse, nedir?" Cevabının ne olabileceğinden korkarak soruyorum. Lex çoğu zaman son derece sıradan bir insan gibi davranıyor ama arada bir evlendiğim adamın bir milyarder olduğunu ve onun için hiçbir şeyin ulaşılmaz olmadığını hatırlıyorum.

"Göreceksin," diyor ve işaret parmağını çenemin altına koyarak yüzümü yukarı kaldırıyor. Ona sırıtıyorum ve parmak uçlarıma yükselerek onunla yarı yolda buluşuyorum. Dudaklarımız buluştuğunda iç çekiyor, beni kavrayışı sıkılaşıyor.

"Bu kadar," diye fısıldıyor ağzıma. "Ben gitmiyorum."

Sanki bir işaretmiş gibi, Pippy'nin sesi tepeden duyulur. "Kritik alarm," diyor endişeli bir sesle. "Xavier Kingston kapından yaklaşık otuz saniye uzaklıkta Lex. Ancak Sierra da bu yöne doğru gidiyor gibi görünüyor ve hesaplamalarıma göre üç dakika uzaklıkta."

"Bunu nereden biliyor?"

Lex bir an için geriliyor, gözleri kapanıyor. "Windsor Malikanesi'nin her yerinde güvenlik kameralarımız var," diyor, sesi yumuşak.

Başımı sallıyorum ve dudağımı ısırıyorum. Kameralar ikisini de belirli yerlerde yakalamış ve tahmini varış sürelerini hesaplamış olmalı. "Ama... bu neden kritik bir alarm?"

"Sierra ve Xavier birbirlerinden nefret ediyorlar," diye açıklıyor. "Kimse nedenini bilmese de uzun süredir devam eden çok ciddi bir husumetleri var. O kadar kötü ki Xavier ile olan arkadaşlığımızı aktif olarak gizliyoruz. Aslında sadece Dion'un en iyi arkadaşıydı ama Dion yurtdışında yaşarken bir şekilde bizden biri oldu." Lex, sanki arkadaşlıklarının kökenini düşünmeye çalışıyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Dion orada yokken bile poker gecelerine gelmeye başladı ve hiçbirimiz bunu sorgulamadık. Sierra ayda bir kez bizimle poker oynamaya geldiğini bilse kesinlikle aklını kaçırırdı."

Lex başını kapıya yaslıyor ve tam kapı zili çalarken inliyor. "Lanet olası Xavier. Lanet olsun o adama," diye mırıldanır, bakışları

Yüzünde pişmanlık ifadesi vardı. "Poker gecesini atlamaya kalkarsam içlerinden birinin gelip beni alacağını bilmeliydim."

Gülümsememi bastırıp parmak uçlarıma kalkarak yanağına bir öpücük konduruyorum ve o da dönüp kapıyı gereğinden fazla güç kullanarak açarken iç çekiyor. "Koş," diyor uzun boylu ve belli belirsiz tanıdık yabancıya - Xavier olduğunu varsayıyorum. "Sierra bir dakika içinde burada olacak."

Gözleri irileşiyor ve Lex'in sözlerini sorgulamadan ya da daha fazla bilgi istemeden, kocamın koluna girip, isteksiz ve son derece sinirli Lex'i de peşinden sürükleyerek uzaklaşıyor. "Bunun için üzgünüm," diye arkasından seslendi. "Bir dahaki sefere kendimi düzgün bir şekilde tanıtacağımdan emin olacağım! İyi geceler, Bayan Windsor!"

Sierra arabasıyla gelmeden birkaç dakika önce köşede kaybolurlarken başımı sallıyorum ve şaşkınlıkla onlara bakıyorum. Açık kapımızın önünde durduğumu görünce gözleri açılıyor ve o kadar tatlı gülümsüyor ki Xavier'in ondan bahsedildiğinde neden böyle tepki verdiğini anlayamıyorum. Bana karşı hep iyi davranmıştır.

"Merhaba Raya," diyor, sesi nazik ve yanakları pembe. Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor ve endişeyle gülümsüyor. "Umarım habersiz uğramamın bir sakıncası yoktur."

Başımı sallıyorum ve ona gülümsüyorum, hâlâ biraz şaşkınım. "Hiç de değil. Seni görmek çok güzel," diyorum kenara çekilerek. "İçeri gelmek ister misiniz?"

Başını sallıyor ve ellerini sıkıyor. "Aslında sizi aylık kızlar gecemize davet etmek için buradayım. Biz buna *anti-poker gecesi diyoruz,* çünkü... beş ağabeyimin beni davet etmeyi reddettikleri aylık bir buluşmaları olduğunu fark ettiğimde ortaya çıktı. Bize katılmanı çok isterim."

Heyecanla ona sırıtıyorum. Diğer Windsor kızlarını biraz daha yakından tanımak istiyordum ama aile yükümlülüklerinden muaf olduğumuz için hiç zamanımız olmadı. Gerçekten düzenli olarak konuştuğum tek kişi Raven. "Eğer beni kabul edersen, bunu çok isterim."

Rahatlamış bir şekilde nefes veriyor, tüm yüzü aydınlanıyor. "Çok sevindim," diyor ve elimi uzatıp sıkıyor. Ayakkabılarımı giyip çantamı alırken Sierra anti-poker gecesinde beni nelerin beklediğini anlatıyor ve on dakika sonra Windsor Motors'un diğer birkaç süper arabasının park etmiş olduğu evinin önüne geliyoruz.

Oturma odasındaki kahkahaları duyduğumda sinirlerim iyice geriliyor ve bir an kendimi davetsiz misafir gibi hissediyorum. Ama sonra Raven ayağa kalkıyor ve beni sıkıca kucaklıyor. "İşte buradasın, *sonunda*! Büyükannem evliliğinizin ilk aylarında hepimizin sizi bunaltmamızı yasakladı, bu yüzden hepimiz sonunda sizinle takılabileceğimiz günleri sayıyorduk. The Herald'a yaşattığınız her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum - bu harika. Dürüst olmak gerekirse sonunda onların çöp makalelerini okumak benim için eğlenceli hale geldi."

Valentina bana sırıtarak üzerinde hiçbir etiket olmayan bir içki şişesi uzatırken, Celeste heyecanla bana üzerinde *Raya Windsor yazan bir* shot bardağı uzatıyor. Faye ise elinde bir fotoğraf albümü tutarken sırıtıyor.

"Raya," diyor kıkırdayarak. "Dion'un benim için bulduğu Lex'in çocukluk fotoğraflarını sana göstermek için can atıyordum."

"Ama önce," diyor Sierra, "*shotlar*."

Gözlerim açılıyor ve onlara çekim yapmaktan nefret ettiğimi söyleyecek gücü kendimde bulamıyorum. Baldızlarımın yüzündeki saf heyecan bu fedakârlığa değiyor ve dört çekimden sonra en başta neden nefret ettiğimi tam olarak hatırlamıyorum.

Faye bir fotoğrafı sehpanın üzerinden bana doğru kaydırırken kendi kendine sırıtıyor ve daha yakından bakmak için kaldırdığımda ben de onunla birlikte kahkaha atıyorum. Lex en fazla sekiz yaşında olmalı ve Sierra yüzünü konsantrasyonla buruşturarak ona makyaj yaparken hiç etkilenmemiş görünüyor. Valentina bana başka bir fotoğraf uzatıyor, Lex kulaktan kulağa gülümsüyor, Luca ve Sierra'nın arasında duruyor, üçü de aynı pembe elbiseleri giymiş, yüzlerinde palyaço makyajı var.

"O her zaman çok sabırlı ve tatlıydı," diyor Sierra. "Büyürken, ne olursa olsun beni hep şımarttı. Ondan istediğimde bana hiç zaman ayırmadı, hiç soru sormadı."

Sehpanın üzerindeki albümlerden birinin sayfasını çevirirken geriliyor ve Lex'in sarışın bir kızla çekilmiş, kolunu kıza doladığı ve kıza bakarken yüzünde en tatlı gülümsemenin belirdiği fotoğrafı ancak bir an görebiliyorum. Yüzündeki o ifadeyi daha önce hiç görmemiştim - o kadar rahat, o kadar aşık. Sierra albümü kapatıyor, bana bakarken yüzünde zoraki bir gülümseme var, belli ki fark etmememi umuyor.

"Kim o?" Kendime engel olamayarak soruyorum. Lex bana daha önce ailesine hiç bir kadın tanıştırmadığını söylemişti, peki bu neydi? Fotoğraf.

Bir üniversite yurdunda çekilmiş gibi görünüyordu ve mideme bir huzursuzluk yerleşti.

Valentina "Endişelenmen gereken kimse yok," diye beni rahatlatıyor ama o da Sierra kadar gergin görünüyor.

Raven kolunu omzuma doluyor ve beni yandan sarılmak için kendine çekiyor. "Önemli olan tek şey onun evlendiği kadın olman," diye mırıldanıyor ama benimle kendi isteğiyle evlenmediğini o da benim kadar iyi biliyor. Celeste ve Faye bakışıyorlar, belli ki benim kadar merak ediyorlar, ama kimse bir şey söylemiyor, oda sessizliğe gömülüyor.

Lex ve ben içine itildiğimiz durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalışıyoruz ve onun iyi bir koca olmaya çalıştığını biliyorum, ancak bana bir kez bile o fotoğraftaki kıza baktığı gibi bakmadı. Asla da bakmayacağından şüpheleniyorum.

"Bakın bugün ne geldi!" Sierra ayağa fırlayıp köşedeki dolaptan bir kutu alırken sesinde sahte bir neşe var ve açıkça konuyu değiştirmeye çalışıyor. "Hepinize söylemeyi tamamen unuttum. Sizi bilgilendirmeyi unuttuğum bir şey olduğunu biliyordum."

Kutuyu açıp uzun sivri uçları ortaya çıkardığında gözlerim açılıyor, gözleri parlıyor. "Aman Tanrım," diye mırıldanıyor Celeste. Faye gözlerini kocaman açmış Sierra'ya bakarken Val ve Raven neredeyse aynı anda iç geçiriyor.

"Bunları Xavier'in araba yoluna yapıştıracağım. O pisliğin, uğruna dişimi tırnağıma takıp mücadele ettiğim lunaparkı burnumun dibinden aldığına inanamıyorum. Bunu bana inat yaptı ve hepimiz bunu biliyoruz. Eğer çılgın bir gezinti istiyorsa, ona bir tane vereceğim."

"Bu, şey... bu seni tutuklatır Sierra," diyorum temkinli bir şekilde, odadaki herkesin nispeten sakin olmasına şaşırarak. Onun kim olduğunu anlamam bir anımı aldı, isim bir şeyler çağrıştırdı, ama ne olduğunu bulmakta zorlandım. Xavier Kingston bir emlak kralı, en çok da acımasızlığı ve affetmezliğiyle tanınıyor. Kingston'lar kimsenin gücendirmeye cesaret edemeyeceği bir aile - tabii bir Windsor değilseniz, sanırım.

Val sadece omuz silkiyor. "Xavier'e yaptığı bir şey yüzünden ilk kez tutuklanmıyor."

Raven koltukta arkasına yaslanırken başını sallar. "Sorun değil. Xavier muhtemelen bunu hak ediyordur. Bu aslında nispeten uysal bir şey." Başını sallıyor, gözleri en iyi arkadaşının üzerinde geziniyor. "Ayrıca, Sierra'nın ona yapabileceği ve onun da yanına kâr kalmasına izin vermeyeceği pek bir şey yok."

Kelimeler bana dikkatimi dağıtmaya çalıştıkları fotoğrafı hatırlatıyor.

Lex o kıza böyle bakıyordu. Sanki yapamayacağı hiçbir şey yokmuş gibi.

Onun için yapamayacağı şey yoktu. Aşık görünüyordu ve onu daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Kesinlikle benimle değil.

Otuz Beş

RAYA

"Bugün biraz dalgın görünüyorsun," diyor Halima, kaşlarını endişeyle kaldırarak. Bugün koyu mor bir başörtüsü takmış, bir kez daha elbisesiyle mükemmel bir uyum yakalamış. Bu kadın nasıl giyineceğini gerçekten biliyor - her zaman şık ama mütevazı görünüyor. Hiç şüphesiz, bu kampüsteki en klas kadınlardan biri ve aynı zamanda en dikkatli olanlardan biri.

Günlerdir Sierra'nın evinde gördüğüm fotoğrafı merak ediyorum. Lex ve ben nispeten yakın olsak da, onun beni pek içeri almaması dikkatimden kaçmadı. Saatlerce konuşabiliriz ama bana geçmişi hakkında nadiren bir şeyler anlatır. Bazen büyükbabasından bahseder ama hepsi bu kadar. Ona Astor Koleji'nde geçirdiği zamanlarla ilgili hikayeler sorduğumda, sadece el sallıyor ve konuyu değiştiriyor. Müdahaleci olmak istemiyorum ama kocam hakkında daha fazla şey öğrenmek istemeden de edemiyorum.

"Son zamanlarda çok işim vardı," diyorum drone'umuzun üzerine eğilip lehimleme işini bitirirken. Lex bize bazı ipuçları verdikten sonra ilk planlarıma kıyasla neredeyse tüm kabloları yeniden tasarlamak zorunda kaldık ve şu anda sağlam ve güvenli olduğundan eminim, ancak mükemmelleştirmek haftalar aldı.

"Ders dışında bu iş için harcadığın onca saat olmasaydı, asla bitiremezdik," diye mırıldanıyor, gözlerinde minnettar bir bakış.

Sıkıca gülümsüyorum, suçluluk duygusu mideme yerleşiyor. Tüm çalışmaları kendim yapmış olsam da, çoğunu evde, Lex'in robotlarının kolayca erişebileceği bir yerde yaptım.

Karşılaştığım sorunlarda bana yardımcı olmak için. Evde Lola'yı nasıl kullandığımı fark ettikten sonra Lola benzerlerinden birini okul laboratuvarına taşıdığı için diğer tüm öğrencilerin aynı erişime sahip olduğunu hatırlatıp durdu, ancak henüz kimse ne yapabileceklerini anlamadı. Teknik olarak öyle olmasa da haksız bir avantaj gibi geliyor.

Kocamın birkaç sıra ötedeki bir grup öğrenciye "İyi iş," dediğini duyuyorum ve başımı kaldırıp bakıyorum, gözlerimiz bir anlığına kilitleniyor. Gülümsüyor ve kalbim küt küt atıyor. Aynı odada bulunduğumuz her saniye onu aşırı derecede fark ettiğim halde, onu fark etmemek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak tekrar drone'umuzun üzerine eğildiğimde yüzüm ısınıyor.

Saçımdan bir tutam topuzumdan kurtulup yüzüme düşerek çalışmamı aksatınca iç geçiriyorum. John gülüyor ve eğilip saçımı kulağımın arkasına doğru itiyor. "Saçların çok asi," diye mırıldanıyor, bakışları yüzümde geziniyor.

Ona minnettarlıkla gülümsüyorum ve birkaç dakika sonra Simon yanımdan kıkırdamaya başlıyor. Kaşlarımı kaldırıyorum ama o sadece başını sallıyor ve dronun pervanelerini mükemmel hava akışı için düzeltmeye devam ediyor.

John kodumuzu satır satır gözden geçirirken "Bu projenin bitmesi için sabırsızlanıyorum" diye yakınıyor. "Hayatımda hiç bu kadar çok çalıştığımı hatırlamıyorum."

Simon, "Profesör Windsor seksi olduğu için şanslı çünkü bu adamın kişiliği berbat," diye homurdandı. "Geribildirimleri konusunda çok acımasız." Başını sallıyor ve iç çekiyor. "Yine de onun için çalışmak istememe engel değil," diye ekliyor, gözlerinde hülyalı bir bakışla.

Halima ve ben aynı anda gözlerimizi deviriyoruz ve John sırıtmadan önce gözlerini etrafımızda gezdirerek eğiliyor. "The Herald'ın dün yayınladığı makaleyi hepiniz gördünüz mü?"

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve telefonumu kapıp şimdi ne tür bir saçmalık uydurduklarını kontrol etme dürtüsüne direniyorum. "Ne makalesi?" Ses tonumu hafif tutarak soruyorum.

John kıkırdar. "O sarı elması aldıktan sadece birkaç ay sonra, alyans gibi görünen bir şey takmaya başladı. Başta fark etmemiştim ama doğruymuş. Bahsettiği nişanlısıyla evlenmiş olmalı. Ama şuna dikkat edin: sözde evliliğine rağmen, her türlü farklı kadınla çıkarken görülüyor ve karısını açıkça aldatıyor."

Elimi alyansımı taşıyan kolyenin üzerinde gezdirerek hala bluzumun altında saklı olduğundan emin o l u y o r u m . Benim aksime Lex

ve medyanın bunu fark etmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordum. Yüzüğü ince ve sade ama açıkça bir evlilik yüzüğü. Aylar önce fark edeceklerini düşünmüştüm.

"Kiminle evlendiğini merak ediyorum," diyor Simon. "Sence gerçekten de kardeşi gibi bir süper modelle mi evlendi? Başlangıçta bağlantılı olduğu kızın söylentileri yalanladığını biliyorum ama Raven Windsor'ın onu model arkadaşlarından biriyle tanıştırmış olması mantıklı."

Yüzümü buruşturuyorum, utanç ve yetersizlik düşüncelerimi ele geçiriyor. Tüm Windsor eşlerinin ne kadar başarılı olduğu düşünüldüğünde, herkesin Lex'in karısını benim asla karşılayamayacağım standartlarda tutması şaşırtıcı değil. Ayrıca... fotoğraftaki o kız... bir süper model olabilirmiş gibi görünüyordu. Onun gibi biri Lex için benim olabileceğimden çok daha uygun.

"Hepimiz kendi işimize baksak nasıl olur?" Halima tersledi. "Profesör Windsor hakkında sanki o bu odada değilmiş ve hepimize uğruna cinayet işlenecek bir fırsat sunmuyormuş gibi konuşmanız çok saçma. Biraz terbiyeli olun."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum ve dronumuzun uzaktan kumandasına ve navigasyon sistemine odaklanmaya devam etmeden önce gözleri bir anlığına benimkilerle kilitleniyor.

John'un omzu benimkine çarpıyor ve elini belime doluyor. "Onun nesi var?" diye fısıldıyor. "Normalde rastgele konuşmalarımızı duymazdan gelir."

Cevap vermek için başımı ona doğru çevirdiğimde aniden inliyor, yüzü acıyla buruşuyor. "John Bailey, değil mi?" Lex, John'un elini üzerimden çektiğinde tüm bedenim geriliyor. Omzumun üzerinden baktığımda Lex'in John'a baktığını görüyorum, gözlerinde öfke titreşiyor.

"Evet efendim," diye yanıtlıyor John, elini sıkıca tutmasına rağmen gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmış. "Adımı bildiğinizi fark etmemiştim."

Halima iç çekip başını sallıyor, Lex'e ikinci bir bakış bile atmadan işine devam ediyor ve görünüşe göre mevcut durumdan hiç etkilenmiyor. Ancak benim de Simon gibi gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Lex bana yaklaşıyor, vücudu kalçama sürtünüyor. "Çalışmanızı görelim Bay Bailey," diye bağırıyor, üzerime eğiliyor ve sinsice bluzumun John'un dokunduğu kısmını siliyor. Ne yaptığını fark ettiğimde bir gülümsemeyi ısırıyorum - John'un dokunuşunu mu siliyor? Kendime engel olamayarak kıkırdıyorum ve kocam hafifçe rahatlıyor. Bazen küçük şeyler yapıyor

Bir gün bana gerçekten aşık olabileceğine, aramızdaki bu şeyin olduğundan daha fazlası olabileceğine inanmamı sağlayan.

"Özensiz kodlama," diye tersliyor. "Neden on üç bin satırdan fazla kod kullanıyorsunuz? Bu kadar koda nasıl ihtiyacın olabilir? Bu dronu nereye göndermeyi düşünüyorsun John? *Uzaya mı*? Sırf beni tanık olmaya zorladığın bu verimsizlik yüzünden seni sınıfta bırakmalıyım."

Elim onunkine değene kadar vücudumu hafifçe hareket ettiriyorum. Serçe parmağım onunkinin etrafında dolanıyor, hareketlerim bu açıdan fark edilmiyor ve Lex'in öfkesi bir anda boşalıyor gibi görünüyor. Elimi tamamen kavradığında iç çekiyor, başparmağı bileğimde daireler çiziyor.

"Sen," diyor, dönüp bana bakıyor, sert tonuna rağmen gözlerinde en ufak bir öfke belirtisi yok. "Takım Lideri olarak seni sorumlu tutacağım." Bakışları yüzümde geziniyor ve bir an için dudaklarıma yerleşiyor. "Dersten sonra görüşürüz, Raya."

Otuz Altı

LEXINGTON

Adrian'ın bana dayattığı kullanışsız masaya yaslanırken iç çekiyorum ve kollarımı kavuşturuyorum, saniyeler geçiyor, sonunda karım ofisime girene kadar. Gözleri kıvrılmış kollarımın üzerinde geziniyor, ön kollarımda duraklıyor ve gülümsüyor. "Beni mi görmek istediniz, Profesör Windsor?"

Sesi boğuk, tonu alaycı. Onu yaklaşmaya çağırıyorum ve o da bana doğru yürüyor, bakışları kışkırtıcı. "*Profesör,* ha?" Ulaşabildiğim anda onu kendime doğru çekerek mırıldanıyorum. Elimi saçlarının arasından geçirip sıkıca kavrıyorum ve yüzünü kendime doğru çeviriyorum. Son birkaç gündür normalden daha sessizdi, tamamen okul ödevlerine dalmıştı. Sonunda onun bana tekrar bu şekilde baktığını görmek çok heyecan verici. "Söyle bana, Raya. Seni neden ofisime çağırdığımı biliyor musun?"

Dudakları aralanıyor, yüzümdeki ifadeyi okuyunca nefes alış verişi hızlanıyor. Muhteşem kahverengi gözlerindeki o erimiş arzu saniyeler içinde beni kaya gibi sertleştiriyor ve sikimin karnına baskı yaptığını hissettiğinde keskin bir nefes alıyor. "Çünkü John'un boktan kodlamasını daha önce yakalayamadığım için ben sorumluyum."

Çenemi sıkıyorum ve boştaki elimle yüzünü kavrıyorum, başparmağım dudaklarında kabaca geziniyor. "Onun adını bu güzel dudaklarda görmek istemiyorum," diye uyarıyorum onu, eğilerek. "Onun *benim olanın* yakınında olmasını istemiyorum." Alt dudağını dişlerimin arasına alıp ısırıyorum ve kendime küçük, seksi bir

inle. "Onu karımın üzerinde salyalarını akıtırken izlemek çıldırtıcı. Beline dokunmaya nasıl cüret eder?"

Gülüyor ve elim aşağıya iniyor, omurgasının kıvrımlarını izliyor, ta ki eteğinin üzerinden kıçını kavrayıp yoğurana, sıkana kadar. Raya yüzünü eğiyor, dudakları benimkilerin altında geziniyor. "Demek kıskandığın için buradayım."

"Aynen öyle," diye homurdanarak onu kollarıma alıyorum. Ben masamın etrafında dolanırken nefes nefese kalıyor ve içgüdüsel olarak bacaklarını bana doluyor. Karımı masanın kenarına oturtmadan önce elimle masanın üzerindeki her şeyi ittiğimde gözleri doluyor.

Bacaklarını kabaca ayırıyorum ve sandalyeme oturuyorum, o tam önümde, bacakları iki yanımda. "Kocan sana yaklaşmak için geri çekilip aptalca bir bahane uydurmak zorunda kalırken, onun seninle bu kadar açık bir şekilde flört etmesini kıskanıyorum."

Gözlerinde şaşkınlık titreşiyor, kabulüm onu ürkütüyor ve bu kadar silahsız görünmesine bayılıyorum. "Ellerini arkana koy ve arkana yaslan," diye emrediyorum. Sözsüzce itaat ediyor, bacaklarını açmış, eteği beline dolanmış, kırmızı dantel külotunu görmemi sağlayan lanet bir vizyon gibi görünüyor. Göğsü benim için dışarı doğru itilmiş, gömleğinin düğmeleri zorlanıyor.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyorum sandalyemi biraz ileri atarken. Parmaklarım boynunun yanından köprücük kemiğine doğru ilerlemeden önce elimin tersi yanağını okşuyor. "Benim için çok iyi bir kızsın, değil mi? Çok itaatkârsın."

Bluzunun düğmelerini açtığımda titreyerek nefes alıyor, kırmızı dantelli sütyeni beni neredeyse çılgına çeviriyor. Kapları aşağı doğru itip meme uçlarını ortaya çıkardığımda Raya'nın nefesi kesiliyor. Anında sertleşiyorlar, ofisimdeki soğuk havanın tenini okşadığına şüphe yok.

"Sana bir soru sordum, Raya." Fısıldıyorum, parmaklarım sert tomurcukları çevrelemek için aşağı iniyor. "Bana cevap vereceksin, yoksa seni cezalandırmak zorunda kalacağım. Sen benim iyi kızım mısın?"

Bana meydan okurcasına bakıyor ve ben eğilip dişlerimle meme ucunu sıyırırken bir gülümsemeyi bastırıyorum. O kadar güzel inliyor ki, hassas tenini emdiğimde başı geriye düşüyor. "Lex," diye fısıldıyor, sesi muhtaç ve yalvarırcasına.

Adımı en son bu şekilde söylediğini duyduğumdan beri bir haftadan fazla zaman geçti, iş beni karımdan uzaklaştırdı. "Bütün bu oğlanlar istedikleri kadar bakabilirler," diye mırıldanıyorum, elimi kalçasına koyuyorum, başparmağım onu okşuyor

Nemli kumaşın üzerindeki kedi. "Ama her bir santimin benim. Anlıyor musun?"

Külotunu kenara itiyorum ve cevap vermeyince uyarmak için meme ucunu hafifçe ısırıyorum. "Evet," diye inliyor. "Anlıyorum."

Sırıtıyorum ve karıma bakmak için geri çekiliyorum, göğüsleri dışarıda ve bacakları masamın üzerinde genişçe açılmış, kıyafetleri dağınık. "Çok güzel," diye fısıldıyorum.

Parmaklarımı amının üzerinde gezdirip ıslaklığını parmaklarıma bulaştırırken gözleri benimkilere kilitleniyor. "Boşalmak istiyorsan ellerini masamın üzerinde tut, Raya. Çek onları, ben de durayım."

Başını sallıyor ve ben de iki parmağımı onun aç, dar amına sokarken sırıtıyorum. Parmaklarımı g-noktasına doğru kıvırdığımda dudaklarından seksi bir inilti kaçıyor ve lanet olsun, görülmeye değer bir manzara. "Sür onları bebeğim. Kocanın parmaklarına bin."

Kalçalarını kaldırıyor ve söyleneni yapıyor, kalçalarını ileri geri sallarken başparmağım klitorisine bastırıyor ve parmaklarımın tam istediği şekilde içine girip çıkmasını sağlıyor. O kadar ıslak ki kalçalarından aşağı damlıyor ve kendi kendime sırıtıyorum, masamda izleri kalana kadar onu daha da ıslatmaya kararlıyım.

En seksi inlemeler aramızdaki havayı dolduruyor ve ben boştaki elimle pantolonumun düğmelerini açıp sikimi çıkarırken inliyorum. Gözleri anında ona kilitleniyor ve amı kasılıyor. Elimi tabanın etrafına sararken kıkırdıyorum. "Bunu ister misin, sevgilim?"

Başını sallıyor, gözleri parlıyor.

"O zaman benim için gel," diye emrediyorum. "Bu horoz kazanılmalı, Raya. Benim için gel, ben de sana vermeyi düşüneyim."

Muhteşem kahverengi gözlerinde çaresizlik titreşiyor ve biraz daha hızlı hareket ediyor, kalçaları biraz daha sert dönüyor. "Çok yaklaştım," diye fısıldıyor, amcığı parmaklarımın etrafında çırpınıyor.

Karımın orgazmı kovalamasını izlerken büyülenmiş gibiyim, gözleri aç bir şekilde sikimle yüzüm arasında gidip geliyor. "Lütfen," diye inliyor ve onun bu kadar güzel yalvardığını duymak beni acele ettirmiyorsa ne olayım. "Lütfen Lex. Karını boşaltmayacak mısın?"

"Siktir," diye homurdanıyorum, yalvarışına karşı koyamıyorum. "Kirli oynuyorsunuz, Bayan.
Windsor."

Gözleri ihtiyaçla parıldıyor, ben işi devralırken başı güzelce geriye düşüyor, onu parmaklarımla tam da ihtiyaç duyduğu şekilde beceriyorum. Muhteşem karım dokunuşlarımın tadını çıkarmak için arkasına yaslanıyor, tamamen parmaklarıma odaklanıyor ve

Ona ne yaptığımı. İnlemeleri biraz daha yükseliyor ve gözleri kapanıp amı tekrar tekrar etrafımda kasıldığında memnuniyetle gülümsüyorum.

"Ver onu bana," diyor kirpikleri titrerken, amı hâlâ zonkluyor. "Bunu hak ettim."

Elimi çekip onun yerine sikime sararken sırıtıyorum ve yavaşça pompalıyorum. "Yapmadın, Raya. O orgazmı sana ben verdim, sen hak etmedin. Yine de bir sonrakini hak etmeni sağlayacağım." Gözlerim onun küçük güzel ağzına takıldı. "Dizlerinin üzerine çök."

Keskin bir nefes alıyor ve masamdan kayıyor, bacaklarımın arasına diz çökerken bakışları beklenti ve şehvet karışımı. Karım bana bakıyor, göğüsleri dışarıda ve yüzünde orgazm sonrası o çarpıcı ifade ve yemin ederim onu görünce boşalabilirim.

"Bakalım iyi bir öğrenci misin, Raya?" diye mırıldanıyorum, elim saçlarında gezinirken onu daha da yaklaştırıyorum. "Kocanın sikini nasıl emeceğini öğrenip öğrenmediğini göster bana."

Eğilip bana bakıyor ve dilini aşağıdan yukarıya doğru sürükleyerek benimle alay ediyor. "Yaptığımı biliyorsun," diye fısıldıyor, ona öğrettiğim gibi tabanı kavrıyor.

Gülümsüyor ve sonra başını ağzına alıyor, dilini en yıkıcı ve kışkırtıcı şekilde etrafında döndürüyor. "Raya," diye inliyorum, kalçamı hafifçe sallarken saçlarını avucumun içine alıyorum, o bana böyle eziyet ederken hareketsiz kalamıyorum.

Bakışları benimkilerle kesiliyor ve daha fazlasını almaya başladığında boğazımdan umutsuz bir inilti çıkarıyor, açıyı doğru ayarlarken acele etmiyor, sikim diline doğru kayarken öğürmediğinden emin oluyor, boğazının arkasına kadar. Derin bir nefes alıyor ve sonra geri çekiliyor, sadece biraz daha almak için, daha da aşağı kaymama izin veriyor. Raya yutkunuyor ve boğazının etrafımda daralması, anında başım dönerken dudağımı sertçe ısırmama neden oluyor.

"Beni öldüreceksin," diye fısıldıyorum, tekrar yaptığında, kampüsteki ofisimde beni derin boğazlarken, olduğu gibi iyi küçük bir kız gibi. "Buna daha fazla dayanamam, Raya. Ben... *siktir.*" Böyle devam ederse saniyeler içinde boşalmamı sağlayacak ve gözlerindeki bakış bana bunu bildiğini söylüyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, çaresizce.

Saf zevk karımın gözlerini aydınlatıyor ve geri çekilip neredeyse sikimin ağzından çıkmasına izin verdiğinde gözlerimi uyarmak için kısıyorum

Dilini hassas ucun etrafında döndürürken, alaycı bir şekilde emiyor.

"Bunun bedelini ödeyeceksin," diye uyarıyorum onu, kalçalarımı yukarı itip saçlarını sıkıca kavrarken, sallanan hareketlerle yüzünü becerirken, dili benimle itiş kakış buluşurken. "Üç," diye çıkışıyorum ona. "Bana yaptıklarından dolayı seni cezalandırmak için bu gece seni üç kez uçuracağım. Üç kez seni orgazmın eşiğine getireceğim ama sonra duraklatacağım, seni en çok istediğin şeyden mahrum bırakacağım."

Ağzını geri çekiyor ve gülüyor, sadece tabanı sıkıca kavrıyor ve hepsini tek bir hızlı hareketle alıyor. Sıcak küçük ağzı sikimin tabanını sardığında karım yukarı bakıyor, ifadesi kışkırtıcı. Bana bakışı artık farklı, özlemi daha derin. Sahiplenme duygusu muhteşem yüzünün her yerinde yazılı ve bu beni inanılmaz derecede sertleştiriyor. Bana sahipmişim gibi bakıyor, beni kendisininmişim gibi işaretlemek istiyor.

"Dört," diye uyarıyorum onu yutkunduğunda, dili yavaşça daireler çiziyor. Bunu gözlerinde görebiliyorum - canı isteyene kadar beni boşaltmak gibi bir niyeti yok. Baş belası.

Saçlarını sıkıca kavrıyorum ve kalçalarımı sallamaya çalışıyorum, sürtünmeye ihtiyacım var, ama o sadece benimle birlikte hareket ediyor, istediğimi almama izin vermiyor. "Bayan Windsor," diye uyarıyorum.

Yutkunuyor, boğazı lezzetli bir şekilde sıkılıyor ve gözlerim kapanıyor - ancak kapı çalındığında aceleyle açılıyorlar. Kapı açılıp John içeri girdiğinde Raya da ben de gerildik.

"İyi günler Profesör Windsor," diyor, ofisimdeki katliamı görünce gözleri büyüyor, belgeler ve kalemler odanın her tarafına saçılmış, masam Raya'nın bıraktığı neredeyse görünmez küçük ıslak nokta dışında çıplak. "Vay canına, ne olmuş burada?"

Karıma bakıyorum, panik beni ele geçiriyor, ama o sadece kaşlarını kaldırıyor ve yavaşça geri kayıyor, sadece dudaklarının arasında horozumun ucuna tutuyor. Kalbim hızla çarpıyor ve sonunda farkına varıyorum.

Lanet olası Adrian Astor. Tamamen kapalı masanın ne işe yaradığını ve neden eninde sonunda bunun için ona teşekkür edeceğim konusunda bu kadar ısrarcı olduğunu anladığımda bir kahkaha atıyorum. Ne efsane ama.

"Şimdi de ofislere izinsiz mi giriyoruz John?" Tersliyorum. "Haddini aşmak gibi bir huyun var, değil mi?"

Öne doğru eğilip bir dirseğimi masama dayıyorum, diğer elim hâlâ Raya'nın saçlarına gömülü. Karımın gözlerden tamamen saklandığından eminim.

O da bunun farkında gibi görünüyor, çünkü sikimi kavrıyor ve başını aşağı yukarı sallamaya başlıyor. O kadar yavaş hareket ediyor ki neredeyse hiç ses çıkarmıyor, ama hareketleri beni tamamen çılgına çeviriyor.

"Özür dilerim Profesör," diyor telaşla. "Sadece uğrayıp yüz yüze özür dilemek istedim. Haklıydınız, kodlama dağınık ve verimsizdi ve tüm takım arkadaşlarımın sıkı çalışmasının boşa gitmesine neden olabilirdi. Bunu düzelteceğim, bu yüzden lütfen benim hatalarım yüzünden Raya'yı cezalandırmayın."

Kıpırdamaması için karımın saçlarını sıkıca kavrıyorum, ama o benim çabalarıma aldırış bile etmiyor ve daha sıkı yapışıyor, dili daha hızlı dönüyor. Tam önümde duran bu lanet adamla beni boşaltmaya mı çalışıyor?

"Raya," diye homurdanıyorum, yumruğumu ağzıma götürüp bir an için ısırıyorum. John başını sallayıp kaşlarını kaldırıyor, bakışları yüzümde geziniyor. Başımı sallıyorum, başım dönerken, sikim zonklarken bile nefesimi tutmak için elimden geleni yapıyorum. "Başım beni öldürüyor John," diyorum ona, bir açıklama getirmeye çalışarak. Bu doğru - Raya'nın bana verdiği kafa beni öldürüyor. "Şimdi bunu tartışmak için iyi bir zaman değil."

Karımın saçlarını sıkıca kavrıyorum ve kaderime razı oluyorum, beni derinlere çekerken kalçalarımı yukarı kaldırıyorum, ritmik bir düzende yutkunuyorum, boğazını sıkma şeklinin beni boşaltacağını çok iyi biliyorum.

Kibarca başını sallıyor ve kapının yanında duraklıyor, konuşmak için ağzını açıyor ama sözünü kesiyorum. "Raya'nın cezalandırılmayı hak edip etmediğine gelince... bu bana bağlı, değil mi?" Tersledim.

Karım beni sınırın ötesine ittiğinde dudağımı sertçe ısırıyorum, odada yalnız olmadığımız umurumda bile değil. O tam bir velet ve kesinlikle cezayı hak ediyor. *Beş*. Boşalmasına izin vermeden önce onu beş kez orgazmın kıyısına getireceğim. Kızımın bir derse ihtiyacı var ve önümüzdeki hafta sonu için planladığım randevu bunu yapmak için mükemmel bir zaman.

Otuz Yedi

RAYA

"Nereye gidiyoruz?" Lex arabasının yolcu kapısını benim için açarken soruyorum. Bugün beni *gerçek* bir randevuya götüreceğini söyledi ama bunun ne anlama geldiği konusunda bana hiçbir ipucu vermedi. Tek söylediği bu sefer peruğa ihtiyacım olmayacağı ve ne istersem onu giyebileceğimdi.

"Göreceksin, benim küçük perim," diyor kapıyı kapatıp arabanın etrafında yürümeden hemen önce. Üzerindeki mavi kotu ve beyaz tişörtü inceliyorum, takım elbise dışında nadiren bir şey giydiği için bunun bir ipucu olduğunu düşünüyorum.

Kocam arabaya binip üzerime eğilirken bana sırıtıyor ve kemerimi bağlamak için elini uzatıyor. Duraklıyor, bakışları benimkilerin üzerinde geziniyor ve emniyet kemerim yerine oturmadan birkaç dakika önce burnumun ucunu öpmeden önce usulca iç çekiyor.

"Bana bir ipucu ver," diye mırıldanıyorum Windsor Malikânesi'nde bilmediğim bir yola saparken.

Lex elini bacağıma koyuyor ve sıkıyor. "Seni hiç gitmediğin bir yere, hiç yapmadığın bir şeyi yapmaya götüreceğim. Tamamen eşsiz bir deneyim olacak, sadece bize ait bir anı olacak. Seni kimsenin bize ulaşamayacağı bir yere götüreceğim."

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Bu hiç de daraltmadı.

Bu korkunç bir ipucuydu."

Kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Ne söylediğimin bir önemi yok. Bunu asla tahmin edemezsin, sevgilim."

"Vay canına," diye fısıldıyorum önümüzde ne olduğunu fark ettiğimde. Windsor helikopterinin çoktan bizi beklediği *hangar*.

Lex arabanın önüne park ederken sırıtıyor, arabanın etrafından dolaşıp bana elini uzatırken bakışları benimkilerde. Sorgusuz sualsiz elini tutuyorum, bakışlarındaki heyecan bulaşıcı.

"Lex," diye mırıldanıyorum parmaklarımızı birbirine dolayıp beni helikoptere doğru götürdüğünde. "Pilot yok."

Gözleri büyüyor ve sonra gülüyor. "Öyle değil mi?"

Kapıyı açıyor ve bana doğru uzanıyor, beni kolaylıkla pilotun yanındaki koltuğa kaldırıyor ve ben şaşkınlıkla sayısız kadrana ve düğmeye bakıyorum. Güzel bir makine parçası, alt kısmının çoğu kesintisiz bir görüş sağlamak için camdan yapılmış.

Lex eğilip beni bağladıktan sonra kulaklıkları başıma yerleştiriyor ve etrafta dolaşıp pilot koltuğuna geçmeden önce iyice sabitlendiğimi üç kez kontrol ediyor. Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum ve o da sayısız düğmeye dokunurken ciddi ciddi gülüyor. O kemerini bağlarken pervaneler dönmeye başlıyor.

Kulaklıklarını takıp mikrofonu yüzüne doğru uzattığı anda "Şaka yapıyorsun," diyorum. O zaman anlıyorum: Bana her seferinde yoğun programını yürütmek için *helikopterini alacağını* söylediğinde, *helikopteri* kendisi uçuruyordu. Bunu daha önce nasıl fark etmedim?

Lex arkasına yaslanır, koltuğunda son derece rahat görünmektedir. "Küçük peri," diye sesleniyor. "Sana Windsor Malikanesi'nin ve şehrimizin özel bir manzarasını sunmama izin ver. Seni özel bir yere götürüyorum ve oradaki uçuş oldukça muhteşem."

Sorunsuz bir şekilde havalandığımızda nefesim kesiliyor ve altımızdaki manzaraya odaklanmak için elimden geleni yapsam da bakışlarım Lex'e geri dönüyor. Kendinde görünüyor. Genelde ne kadar gergin olduğunu şimdiye kadar hiç fark etmemiştim. Aylardır evliyiz ama uçmayı ne kadar sevdiğini bile bilmiyordum.

"Uçmayı ne zaman öğrendin?" Ses tonum tereddütlü, soruyorum.

Bakışlarını bir anlığına benimkilere dikiyor, sonra tekrar öne bakıyor. "Yaklaşık on yıl önce."

Dudağımı ısırıyorum. "Neden öğrenmeye karar verdin? Sana yakışıyor ama pek de geleneksel bir hobi sayılmaz."

Duraksıyor ve bir an için kulaklığımın ve mikrofonumun arızalandığından emin oluyorum ama sonra ses çatırdıyor ve cevap veriyor. "Beni gerçekten özgür ve tamamen kontrol altında hissettirecek bir şeye ihtiyacım vardı ve uçmak benim için bunu yapıyor. Gökyüzüne çıkmak gibisi yok, uçuş yolunuzdan sizden başka kimse sorumlu değil ve bu yolu engelleyen tek bir şey bile yok."

Bana bir gülümseme fırlatıyor ama bu gerçek bir gülümseme değil. Sorduğum soruyla ilgili bir şey onun kaygısızlığını yok etti, her zamanki ifadesi yerine oturdu. Maskenin altından onu bir an için görene kadar ne kadar sahte göründüğünü fark etmemiştim bile.

"Geldik, sevgilim."

Bir çiçek tarlasının ortasındaki uzun bir piste doğru alçalmaya başladığımızda merakım taşarak doğruluyorum. Yaklaştıkça çiçekler daha da netleşiyor. "Düğün çiçekleri," diye fısıldıyorum, şaşırarak. Doğada bulmayı en sevdiğim çiçeklerden bazıları ve burada bu kadar çok olduğuna inanamıyorum. Lex'e bakıyorum, en sevdiğim çiçek olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorum. Bunu ona doğruluk mu cesaret mi oyununda söylemiştim ama burayı seçmesinin nedeni bu değil, değil mi? Neler olduğunu tam olarak anlayamıyorum ama bu iniş Lex'in yüzünde gerçek bir gülümseme yarattı ve eğer onu böyle gülümsetecekse onunla her yere giderim.

Kendi emniyet kemerini çözmeden önce pervanelerin yavaşlamasını bekliyor ve benimkini çözmek için uzanıyor. Gözlerimiz kilitlendiğinde elleri kulaklığımın üzerindeydi ve durakladı, yüzünü eğip beni öpmek için eğildiğinde yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. İç çekiyorum, elimi boynunun arkasına sarıp onu öperken kalbim hızla çarpıyor ve kendimi kocamın içinde kaybediyorum. Geri çekilmeden önce dudakları birkaç dakika oyalanıyor ve kulaklığımı benim için çıkarmadan önce hızlı bir öpücük daha çaldığında sırıtıyorum. Bana bakışı... bu aşk değil, ama eninde sonunda olabileceğini ummama neden olan bir şey.

"Gel," diyor ve beni helikopterden dışarı çıkarırken elini uzatıyor ve beni çok şaşırtan bir şekilde üç üniformalı Windsor Motors çalışanı helikopterin hemen önünde duruyor. Biz öpüşürken yanımıza gelmiş olmaları gerektiğini fark ettiğimde şiddetle kızarıyorum ve buna şahit oldukları düşüncesi beni utançla dolduruyor. Lex onlarla tam olarak yüzleşemediğimi fark edince kıkırdıyor ve kolunu omuzlarıma doluyor.

"Bay Windsor," diyor üç adamın en yaşlısı, kibarca başını sallayarak. Bana bir bakış bile atmıyor. "İstediğiniz her şeyi hazırladık. Tom

vinci çalıştıracak."

Lex başını sallıyor ve beni biraz daha yaklaştırıyor. "Bu harika. Ancak, *karımla* selamlaştınız mı? Seni duymamış olmalıyım."

Gözlerim açılıyor ve şaşkınlıkla ona bakıyorum. Sadece tatlı tatlı gülümsüyor ve saçlarımı yüzümden çekip alıyor.

"Özür dilerim, Bayan Windsor," diyor adam, sesinin tedirgin olduğunu belli ederek. Bana bir tür serapmışım gibi bakıyor ve görünüşe göre içtenlikle gülümsüyor.

Lex omzumu kısa bir süre sıkıyor, ben de ona bakıyorum. "Bu Winston," diye açıkladıktan sonra başını solundaki adama doğru eğdi. "Bu da Tom." Tom kibarca gülümsüyor, beni merak ettiği belli. "Ve bu da Justin. Hepsi Windsor Motors mühendisleri ve bugün bize yardım etme nezaketinde bulundular."

"Bize tam olarak ne konuda yardım edeceksiniz?" Başka bir ipucu bulmayı umarak soruyorum.

Tatlı tatlı gülümsüyor ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Öğrenmek üzeresin."

Önümüze bir kamyon park edip içinden küçük bir uçak yüklendiğinde gözlerim büyüyor. "Bu da ne?" Biraz korkarak soruyorum.

Lex sırıtıyor. "Bu, benim tatlı küçük perim, bir planör. Motorsuz bir uçak ve onu sen uçuracaksın."

Otuz Sekiz

RAYA

Lex'in bizim için ayarladığı planörün ön koltuğuna oturduğumda kalp krizi geçirmek üzere olduğumdan oldukça eminim. İki kişilik ve hemen arkamda olduğunu biliyorum ama bu sinirlerimi yatıştırmıyor.

Sesim titreyerek ona, "Şu hizmetçi olayını bana bir daha açıkla," diyorum.

Bir kahkaha attı. "*Vinç,* hayatım. Aslında pistin diğer ucundaki bir makineye bağlı uzun bir halat. Yüksek bir hızla geri çekilmeye başlayacak ve bu da planörün havaya kalkmasını sağlayacak. Bu da uçağın motoru olmamasına rağmen kalkış yapmamızı sağlayacak. Bu şekilde yaklaşık bin feet'e çıkabiliriz."

Lex üzerimizdeki cam paneli kapatıp bizi planörün içine alırken midem gergin bir şekilde kasılıyor. Justin kabloyu planörün önüne bağlarken, "Frenler kapalı ve kilitli," diye mırıldanıyor.

"Ciddisin, değil mi?" Mekanizmaları incelerken soruyorum. "Bu halat geri çekilecek ve biz de tam anlamıyla ileri fırlayıp bu şeyin uçması için dua mı edeceğiz?"

Lex öne doğru eğiliyor ve elini omzuma koyuyor. "Raya," diyor, sesi yumuşak. "Sende olan tüm kontroller bende de var. İlk seferinde ben kullanacağım, tamam mı? Sadece arkana yaslan ve rahatla. Bu çubuk ve buradaki pedal planörü düz tutmamı sağlayacak ve ben de kanatları düz tutacağım. Bana güvenecek misin, sevgilim?"

Başımı sallıyorum ve birkaç dakika sonra harekete geçiyoruz. İleri doğru çekildiğimizde irkiliyorum ve bizi diğer taraftan çeken araca çarpmayı beklerken, saniyeler içinde havalanıyoruz. Hızımız karşısında nefesim kesiliyor, uçağın burnu doğrudan gökyüzünü gösteriyor, tırmanışımız neredeyse dikey. Heyecan verici, korkutucu ve şaşırtıcı.

"Basıncı artırıyorum, böylece planörün düzelmeye başladığını fark edeceksiniz."

Havada gerçekten süzülerek düzleştiğimizde nefesim kesiliyor. Uçuşun bu kadar yumuşak olması, kendimi bu kadar ağırlıksız hissetmem şaşırtıcı. "Vay canına."

Lex kıkırdar. "Bunu benim kadar seveceğini biliyordum. Uçmak her zaman sadece bana ait olan, her günü daha iyi yapan tek şey. Bazı zor dönemlerimi atlatmamı sağladı ve bunu biriyle paylaşmak isteyeceğimi hiç düşünmemiştim. Yine de bir şekilde, onu *bizim* olabilecek bir şeye dönüştürmek istememi sağladın. Umarım bugünün tadını çıkarırsın sevgilim ve ilk gerçek randevumuz için seni bu kadar beklettiğim için özür dilerim."

Bulutları, altımızdaki manzarayı izlerken ona "Bu bizim ilk randevumuz değil," diyorum. "İlk randevumuzda senin şehirdeki çatı katında dans ettik, çok fazla şarap içtik ve çok fazla doğruluk mu cesaret mi oynadık. O geceyi dünyaya değişmezdim." O zamanlar benden sakladığı şeylere rağmen, ilişkimizin başka türlü başlamasını istemezdim.

Öne doğru eğilip omzuma bir öpücük kondurduktan sonra uçağı yavaşça döndürüyor ve hayal ettiğimden çok daha yumuşak bir şekilde alçalıyor. Yere indiğimizde bana "Sıra sende, benim küçük perim," dedi. "Bizi randevumuzun olduğu yere uçuracaksın."

Dönüp ona baktım, şaşırmıştım. "Bekle, bunun randevu *olduğunu* sanıyordum." Bu muhtemelen şimdiye kadar yaşadığım en eşsiz ve harika deneyim. Daha iyisi olamazdı herhalde?

Lex gülüyor ve planör dururken bana doğru uzanıyor. Ekibi kabloyu tekrar takmadan önce hızlı bir kontrol yapıyor. "Hayır," diyor bana. "Bu sadece işin ilk kısmı. Hazır mısın?"

"Emin değilim," diyorum ona dürüstçe.

"Tam arkandayım, Raya. Gökyüzüne çık tatlım ve eğer düşersen seni yakalamak için orada olacağıma güven."

"Tamam," diye fısıldadım. "Tamam, bunu yapabilirim."

İşareti veriyor ve saniyeler içinde hareket ediyoruz. Lex her adımda benimle konuşuyor ve yaklaşık bir dakika boyunca yapabildiğim tek şey onun sesi oluyor.

odaklan.

"Basınç," diye hatırlatıyor bana ve basınçtaki bir değişikliğin uçağın yönünü değiştirmesini izliyorum, ta ki tekrar yatay hale gelip altımızdaki hava akımında süzülene kadar.

"Gördün mü?" diyor, sesinde gurur çınlıyor. "İşte benim kızım, benim zeki karım."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, şok içinde. "Uçuyorum."

"Uçuyorsun," diye teyit ediyor. "Bunu yapıyorsun."

Gülüyorum, saf bir adrenalin patlaması başımı döndürüyor ve Lex de bana katılıyor. Uçarken nasıl gülümsediğini şimdi anlıyorum. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim, hiç bu kadar özgür hissetmemiştim.

"Bizi gideceğimiz yere doğru yönlendireceğim ama planörü indirecek kişi sen olacaksın. Merak etme, Raya. Pist gerçekten uzun ve pürüzsüz, bu yüzden kolay olacak."

Başımı sallayıp arkama yaslanıyorum, ellerim çubuğun üzerinde, ayaklarım pedallarda. Bunun ne kadar basit, ne kadar heyecan verici olduğuna inanamıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum ona, kalbim yerinden fırlayacakmış gibi. "Bunun hayatım boyunca unutamayacağım bir anı olduğunu biliyorum ve bunu ilk kez seninle yaptığım için çok mutluyum."

Peşimizde bir güvenlik ekibi olmadan nadiren bir yere gitmemizin beni rahatsız ettiğini bilip bilmediğinden emin değilim. Fark etmediğimi sanıyor ama her zaman yanımızda iki araç olduğu çok açık. Bugün farklı. Artık gerçekten sadece ikimiz varmışız gibi hissediyorum ve bunu anlatamayacağım kadar takdir ediyorum.

"Şu aşağıdaki tesisi görüyor musun? Oraya doğru alçalmaya başlayacağız. Biraz daha yaklaştığımızda bir pist göreceksiniz. Üzerinde size yol gösterecek işaretler olacak, ama bana ihtiyacınız olursa diye elim kumandaların üzerinde."

"Tatil köyüne mi gidiyoruz?" Biraz daha yaklaştığımızda nefesim kesildi. Çok güzel - palmiye ağaçları, kumlu bir plaj ve lüksün timsali gibi görünen büyük villalar. "Bana uçmayı gerçek bir cennete inebileyim diye mi öğrettin?"

"Sana uçmayı öğrettim çünkü sevdiğim her şeyi seninle paylaşmak istiyorum. Uzun zamandır en çok sevdiğim şey uçmaktı."

Çok sevdim. Geçmiş zaman. "Şu anda en çok neyi seviyorsun?"

Sustu. "Sabit kalalım, sevgilim," diyor bana. "Çok büyük bir açıyla alçalma. Yavaş ve sabit git, böylece saniyeler öncesine kadar yere çarpmak üzere olduğunu fark etmeyeceksin."

Onu takip ettim, ironi benim için kayıp değildi. Bana yaptığı şey tam olarak buydu. Beni o kadar yavaş düşürdü ki, ne olduğunu bile fark etmedim. Umarım sözünü tutar ve beni yakalar, çünkü şimdi görüyorum... Serbest düşüşteyim.

Otuz Dokuz

LEX

Windsor Otelleri çalışanları, gelişimizi önceden tahmin ederek planörden inmemize yardım etmek için koştururken eşimin gözleri heyecanla parlıyor. İkimiz de tekrar sağlam zemine bastığımız anda Raya bana dönüyor ve beni şimdiye kadar sarıldığı en sıkı sarılışla kucaklıyor.

"Bu mükemmeldi. Sen mükemmelsin Lex. Tanrım, o uçuşun her saniyesine bayıldım."

Dudaklarımı şakağına bastırarak ona sarıldığımda kalbim küt küt atıyor. O kadar değerli ki, ona dünyaları vermekten başka bir şey gelmiyor elimden. "Senin için her şeyi yaparım sevgilim," diye mırıldanıyorum, onu kollarımın arasına almak için uzanıyorum, bir kolum dizlerinin altında, diğeri de etrafında.

Nefes nefese kaldı, başı göğsüme yaslandı. "Sanırım odamızı beğeneceksin. Burası Zane ve Celeste'nin en iyi otellerinden biri. Diğerlerinden daha küçük ve çok daha özel, ama daha az lüks değil."

Kaliteli zaman geçirmek için mükemmel bir hafta sonu. Evliliğimizi bir sır olarak saklamak giderek zorlaşıyor ve peruklarıyla bile medyadan kaçmak zorlaşıyor. Bunun da ötesinde, ne zaman sınıfındaki çocuklardan biri onunla flört etse, içimden kıskançlık gibi bir şey geçiyor ve muhakeme yeteneğimi bozuyor. Birden fazla kez, kendimi küçük davranışlar sergilerken yakaladım, çünkü bunu açıkça yapamamaktan nefret ediyordum.

John'a yaptığım gibi ona da benim diyecektim. Bu ilişkinin tam olarak yapmasını istemediğim şey buydu - muhakeme yeteneğimi zayıflatmak.

Raya kollarımda kıvranıyor, bal kokusu duyularımı istila ediyor. Derin bir nefes alıp iç çekiyorum, onu taşıyan ben olmama rağmen kendimi tamamen onun merhametine kalmış hissediyorum.

Bir çalışan aniden ortaya çıkıp bize kapıyı açıyor ve eşimi odamıza taşırken minnettarlıkla gülümsüyorum, özel havuzumuz da dahil olmak üzere her yüzey sarı çiçeklerle kaplı.

"Vay canına," diyor onu dikkatlice yere bırakırken, her şeyin bu kadar iyi sonuçlanmasına o da aynı derecede şaşırıyor. Bu küçük kaçamağı haftalardır planlıyordum ve tek bir detayın bile atlanmamış olması beni rahatlattı.

"Bay Windsor," diye sesleniyor arkamızdan biri ve döndüğümde kapıyı açan kişinin girişte beklediğini görüyorum. "Kardeşiniz alarm sistemimizin bütün gün arızalı olduğunu size bildirmemi istedi. Endişelenmenizi istemedi, çünkü biz konuşurken Sinclair Güvenlik bu konuyla ilgileniyor. Ayrıca adayı korumak için ekstra korumalar da gönderdiler."

"Nesi var bunun?" Endişe içimi kemirirken soruyorum.

Tereddüt ediyor. "Birkaç dakikada bir kendini açıp kapatıyor. Yeni gözlemevini inşa ederken kablo tesisatında bir sorun olduğundan şüpheleniyoruz. Bana sorunun önümüzdeki yetmiş iki saat içinde çözüleceği söylendi."

Raya elini koluma doluyor. "Sorun yok," diyor, ses tonu güven verici. "Burası bir ada. Olabildiğince güvenli. Buraya özel uçaktan başka bir şekilde gelemezsin bile."

Onunla tartışmak istemediğim için başımı sallıyorum. Tehditler nadiren dışarıdan gelir

- Pusuda bekleyen bir tehlike varsa, zaten burada olacak, izleyecek, bekleyecektir. Raya bana dönmeden önce elindeki değneği bırakıyor. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor, kollarını boynuma dolayarak.

Başımı sallıyorum, huzursuzluğumu ona nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Onlarla geçireceğimiz hafta sonunu atlamak için programımızı ayarlamak ve ailesinden izin almak haftalarımı aldı ama şimdi buradayız, tadını bile çıkaramıyorum. "Silas'ın otellerimiz için güvenlik protokolleri oluşturmasına yardım ettim, o yüzden gidip bir baksam mı diye merak ediyorum."

Başını sallıyor ve yüzümü avuçluyor. "Sadece burada benimle kal," diye yalvarıyor. "Her şeyin ne kadar güzel olduğuna bak. Tüm bunlardan nasıl uzaklaşabilirsin ki?"

Bakışlarım yüzünde geziniyor ve kendimi samimiyetsizlik belirtisi ararken yakalıyorum.

Bunun için anında kendimden nefret ediyorum.

Raya ona güvenmememem için bana hiçbir zaman bir neden vermedi, ancak yine de onun gerçekten göründüğü kadar harika olduğuna inanmakta zorlanıyorum. Bir şey bu kadar harikaysa, genellikle gerçek olamayacak kadar iyidir. Bu defalarca öğrendiğim bir ders, yine de işte buradayım, bir daha asla yapmayacağıma yemin ettiğim bir şeyin eşiğindeyim - baş aşağı düşmek.

"Tamam," diye mırıldanıyorum, karımın elini tutup onu odamızın hemen dışındaki kumsala çekerken korkularımı bastırıyorum. Elim beline dolanıyor ve ona gülümsüyorum. "Ama bu sana pahalıya patlayacak."

Raya'yı dansa kaldırıyorum ve bana ayak uydururken attığı kahkahalar her şeyi anlatıyor. Bana bakışı, beni gülümsetme şekli. Yıllardır kimsenin yapamadığı bir şeyi yaptığının farkında bile değil. Bana yeniden yaşama isteği verdi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı sonunda, ikimiz de durmuştuk. "İstediğin bu olmasa da evliliğimizi yürütmeye çalıştığın için. Bunun senin için kolay olmadığını söyleyebilirim."

Kaşlarımı kaldırıyorum, içimi bir tedirginlik kaplıyor. "Ne demek söyleyebilirim?"

Gülümsemesi dalgalanıyor, muhteşem gözlerinde bir parça acı beliriyor. "Yapılması gereken doğru şey olduğunu düşündüğün için sık sık bir şeyler yaptığını söyleyebilirim." Başka tarafa bakıyor ve başını sallıyor. "Bu benim için sorun değil. Sadece denediğin için seni takdir ettiğimi söylemeye çalışıyorum."

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için birkaç dakika sessiz kaldım. Erkek kardeşlerimin eşleri için yaptıklarını gördüğüm davranışlarımı örnek aldığımı bildiğini hiç fark etmemiştim ama bu yapmak *istemediğim bir* şeyi yaptığım anlamına gelmiyor. "Raya, umarım her günün her saniyesinde seni seçtiğimi biliyorsundur. Her zaman yanında değilmişim gibi görünüyorsam özür dilerim, ama olmaya çalıştığımı, sana her şeyimi vermeye çalıştığımı bil."

Parmak uçlarına yükseliyor ve beni öyle tatlı öpüyor ki, kalbim adını koymaya cesaret edemediğim bir şeyle dolup taşmaya başlıyor - ta ki o bunu benim için yapana kadar. Raya geri çekiliyor, bakışları yüzümde geziniyor ve sonra gülümsüyor. "Seni seviyorum Lexington Windsor. Çok uğraşmana gerek yok, biliyorsun değil mi? Sen benim için mükemmelsin, olduğun gibi."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum ve sözlerini zar zor algılayabiliyorum. Raya yüzümdeki kuşkulu ifadeyi anlıyor ve beni geriye, odamıza ve yatağa doğru iterken gülüyor. "Bana inanmıyorsun, ha?" diye fısıldıyor. "Sana bunu kanıtlamama izin ver."

Geriye doğru yatağa düşüyorum ve o da üzerime tırmanıyor, her hareketiyle beni tamamen büyülüyor. Yıllar sonra ilk kez, kontrolü karıma bırakarak ve aklımın bir köşesindeki son alarm zilini de susturarak kendimi bırakıyorum.

Onunla denemekten daha fazlasını yapmak istiyorum - onu hak ettiği şekilde sevmek istiyorum.

Kırk

LEX

Bodrum katında sürtünen metalin sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor, tanıdık bir kabus beni pençesine alıyor. Gözlerimi örten kumaşa karşı gözlerimi kırpıştırıyorum ve diğer duyularım anında hiper-uyanık hale geliyor. Hava sıcak ve nemli, giysilerim de tıpkı hatırladığım gibi tenime yapışıyor.

Ayak bileklerimi ve el bileklerimi tutan kelepçelere karşı hareket etmeye çalışıyorum ama nafile. Bu kabusu her gördüğümde, bu çilenin her saniyesini yeniden yaşamak zorunda kalıyorum, en küçük ayrıntıyı bile asla değiştiremiyorum. Her seferinde, ne kadar çaresiz olduğumu, ne kadar bilgisiz olduğumu hatırlıyorum.

Yumuşak, kadınsı bir burun çekme sesi dikkatimi çekiyor ve kalbim sıkışıyor. "Jill," diye mırıldanıyorum, çığlık atmaktan boğazım ağrıyor.

"Lex," diye bağırıyor ve bana yaklaşmak için koltuğunu karıştırıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, tekrar tekrar, kalbim acıyla çarpıyor. "Özür dilerim, Jill."

"Lex! *Lexington*!"

Uyandığımda güzel, sıcak kahverengi gözlerin bana baktığını görüyorum, elleri omuzlarımı kavrarken üzerinde bol tişörtlerimden birinden başka bir şey yok. "Raya."

Yüzüme baktı, yüzünün her yerinde endişe vardı. "Bir kâbus görüyordun ve seni kâbustan uyandıramadım. Sürekli çırpınıyordun ve

Acı çekiyormuşsun gibi inliyordun. İyi misin? Yaralandın mı?" Uzun siyah saçlarına ve gözlerindeki gerçek ıstıraba bakarak ona bakıyorum. "Lex?"

Titrek bir nefes alıyorum ve onu üstüme çekiyorum, sıkıca kavrıyorum. İç çekiyor ve başını göğsümün tam ortasına yerleştiriyor, bacakları vücuduma dolanıyor. "Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum, dürüst olup olmadığımdan emin değilim. Bir yılı aşkın süredir o kâbusu görmemiştim ama güvenlik sistemleriyle ilgili sorunların bunu tetikleyeceğini bilmeliydim.

Elimi saçlarının arasından geçirdiğimde Raya iç çekiyor, vücudunun benimkinin üzerindeki ağırlığı hayal bile edemeyeceği bir şekilde güven veriyor. Karım başını eğiyor ve dudaklarını boğazıma değdiriyor, tenime tekrar tekrar yumuşak öpücükler konduruyor.

Kollarımda hareketsiz duruyor ve ben ona sıkıca sarılıyorum, boştaki elim saçlarıyla oynuyor. Tatlı bal kokusu yatıştırıcı ve lanet olsun... *evimdeymişim* gibi hissettiriyor.

"Lex," diyor, sesi ancak fısıltıyı aşıyor. "Jill kim?"

Tüm bedenim geriliyor ve gözlerimin içine bakmak için beni biraz itiyor. Bakışları araştırıyor, ifadesi daha önce hiç görmediğim kadar savunmasız.

"Hiç kimse."

Yüzü düşüyor ve başka tarafa bakıyor, ama ben onun muhteşem gözlerinde kalp kırıklığına benzer bir şey görmeden önce değil. Dudağımı ısırıyorum ve bizi ters çevirip onu korkutmadan önce onu sıkıca kavrıyorum.

Yatağa uzanıyor, saçları yastıklarımızın üzerine dökülüyor ama beni büyüleyen onun o büyüleyici gözleri oluyor. Daha önce hiç kimse bana bu şekilde bakmamıştı - beni gerçekten gördüğü gibi. "Senden başka kimse yok, Raya. Başka hiç kimsenin önemi yok," diye mırıldanıyorum, bir öpücük için eğilirken bana inanması için sessizce yalvarıyorum. Dudaklarım dudaklarıyla buluşmadan önce titreyerek nefes veriyor, elleri saçlarımı sarıyor.

Bedenini kendi bedenimle sarıyorum ve bacağı anında kalçama dolanıyor, parmakları ensemde, tam da beni ürperten o noktada. Boynunu ortaya çıkarmak için saçlarını sıkıca kavrıyorum ve dişlerimi hassas cildinde gezdirmeden önce onu kulağının hemen altından öptüğümde titreyerek nefes veriyor.

Güzel karım, tenini emip onu benim olarak işaretledikten sonra köprücük kemiğine geçip aynısını yaptığımda adımı inliyor. "Sadece sen, bebeğim," diye fısıldıyorum, onun anlayışını hak etmediğim halde bana inanmasını istiyorum.

Üzerindeki tişörtü tutup yukarı çektiğimde nefesi kesiliyor. Kollarını benim için kaldırıyor ve birkaç dakika sonra onu yatağımda çırılçıplak buluyorum,

Lanet bir melek gibi görünüyor. Benim için ne yaptığının farkında değil, beni bir daha asla yürüyemeyeceğimi düşündüğüm bir yola yavaşça geri götürdüğünün farkında değil. "Sen her şeyimsin," diyorum ona ama bu gözlerindeki güvensizliği yok etmiyor. Onu görmek, onu oraya benim koyduğumu bilmek beni öldürüyor.

İç çekiyorum ve onu öpmek için eğiliyorum, dokunuşumun sözlerimin yapamadığını yapmasını diliyorum. Dudaklarım dudaklarıyla buluştuğunda elleri saçlarıma dolanıyor ve kalçalarını kaldırarak sikimi güzel bacaklarının arasına yerleştiriyor. Ağzına karşı sırıtıyorum ve dilimi dudaklarının kenarına sürterek onu bana açılmaya zorluyorum, öpüşmemizi derinleştiriyorum. Boğazının arkasından çıkardığı o küçük sese bayılıyorum, çok muhtaç, çok seksi ve tamamen *bana ait*. Parmaklarımı vücudunun yan taraflarında gezdirdiğimde nefesi kesiliyor, dudaklarım onunkileri hiç bırakmıyor. Dizlerimle bacaklarını ayırıp kalçasının içini okşadığımda inliyor, hınzır bir gülümsemeyle öpüşmemize son veriyorum Ne kadar ıslak olduğunu fark ettiğim anda.

"Benim için damlıyorsun," diye fısıldıyorum, parmaklarım onun sırılsıklam amına doğru ilerliyor. "Söyle bana Raya, bunların hepsi benim için mi?"

Gözlerimin içine bakıyor, dudakları aralanmış ve nefesi kesilmiş. "Her zaman senin içindi Lex. Her zaman da öyle olacak."

Hay sikeyim. Kalbim daha önce hiç hissetmediğim bir şeyle dolup taşıyor ve tanımlayamadığım duygularla bir an karıma bakakalıyorum. "Öyle mi?" Fısıldıyorum, parmaklarım onun ıslaklığıyla kaplanana kadar bacaklarının arasına giriyor. "Söyle bana bebeğim. Söylediğini duymak istiyorum. Bana benim olduğunu söyle."

İki parmağım içine girdiğinde gözleri kapanıyor, başparmağım klitorisini buluyor. Dudağını ısırıyor ve lanet olsun, o anda bu görüntünün benim olması gerektiğini anlıyorum, *sadece benim, her* zaman. "Seninim," diye inliyor parmaklarımı kıvırdığımda, içinde onu çok güzel yalvartan o noktaya vurduğumda. "Ben seninim Lex."

"Aferin kızıma," diye fısıldıyorum, başparmağımı klitorisinin etrafında dolaştırarak onaylıyorum. "Bu am benim, anlıyor musun?"

Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirmek için inliyor ve kalçalarını oynatıyor ama başımı sallıyorum ve parmaklarımı sabit tutuyorum. "Cevap ver bana."

Kirpikleri dalgalanıyor ve en güzel allık yanaklarını pembeleştiriyor. Daha önce hiç bu kadar güzel göründüğünü sanmıyorum ve lanet olsun, daha önce hiç kimseye bu kadar ihtiyacım olduğunu sanmıyorum. "Anlıyorum," diye fısıldıyor.

Onun sürekli güvence vermesi yaralı ruhum için yatıştırıcı bir merhem oluyor, kelimeler kabusumun bende bıraktığı kalıcı şüpheleri yok ediyor. "Çok itaatkâr," diye mırıldanıyorum, memnun bir şekilde. Parmaklarım işkencelerine devam ediyor ve onu ödüllendirmek isteyerek hızla kenara getirdiğimde nefesi kesiliyor. "Sen benim iyi kızım, tatlı karım, küçük perimsin... değil mi Raya?"

Kadın başını sallıyor. "Karın," diye inliyor. "Sadece senin, her zaman senin."

Dudağımı ısırdım, büyülenmiş gibiydim. Raya ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şey. O neşe, sevgi ve ışık. Umudun kişileşmiş hali ve çılgınca bir nedenden dolayı o benim. Umarım ne kadar değersiz olduğumu asla anlamaz.

"Benim için gel bebeğim," diye fısıldıyorum, hızımı artırarak. "Bana en sevdiğim manzarayı göster. Karımın benim için gelişini izlememe izin ver."

Amcığı parmaklarımın etrafında kasılırken gözleri benimkilere kilitleniyor, tam o sırada keskin bir nefes alıyor, dudakları hafifçe aralanıyor. Güzel ağzından en seksi inilti çıkıyor ve kirpikleri titreyerek kapanıyor, kalçaları titriyor. Çok güzel.

"Yine mi?" diye sorduğumda başını sallıyor, bakışları boğucu. Klitorisinin etrafında yavaşça daireler çizerken ona sırıtıyorum, tam olarak dokunmuyorum ama vazgeçmiyorum da. "Sanki bu bir istekmiş gibi davranıyorsun, Raya," diye mırıldanıyorum. "İkimiz de öyle olmadığını biliyoruz. Bana bir tane daha ver, benim küçük perim."

Sızlanmaya başlıyor, kalçaları yuvarlanmaya başlarken seksi dudaklarından küçük muhtaç sesler çıkıyor, başka bir orgazm oluşuyor. "Lex," diye fısıldıyor. "Lütfen. *Lütfen.*"

"Tanrım, benim için yalvarmana bayılıyorum bebeğim. Bu güzel küçük ağzı, bu sıkı, ıslak, *mükemmel* amcığı seviyorum." Dokunuşum daha acımasız hale geliyor ve inlemeleri daha hızlı, daha yüksek sesle geliyor, ta ki başı geriye düşene kadar, başka bir orgazm onu yıkarken sırtı kamburlaşıyor.

"Ne kadar iyi bir kız," diye fısıldıyorum, büyülenmiş bir halde. "Benim muhteşem karım."

Yatağa yığılırken zor nefes alıyor, bakışları arzuyla dolu. "Lütfen," diye inliyor. "Sana ihtiyacım var."

"Bunu mu istiyorsun?" Mırıldanıyorum, sikimi ona doğru itiyorum, sadece boxer şortumun kumaşı bizi ayrı tutuyor.

Başını sallıyor, büyüleyici kahverengi gözlerinde saf arzu dans ediyor ve lanet olsun, bunun benim için olduğunu düşünmek gerçeküstü ötesi. "O zaman al onu, Raya. Ben seninim - her bir santimim."

Bakışları yüzümde geziniyor, ifadesi umuda, *aşka benzeyen bir* şeye dönüşüyor. Bunu hak etmiyorum ama elimde değil ama bundan zevk alıyorum. Karım boxerımı tutup aşağıya doğru itiyor, sikimi kavrayıp sıkıca tutarken gözleri benimkilerde.

"Senin," diye fısıldıyorum. "Hepsi senin, Raya."

Beni kendisine doğru hizalıyor ve bir bacağını kalçama sararken gülümsüyor, bakışları kışkırtıcı. "O zaman bana ait olanı ver Lex. Bana her şeyini ver."

Her şeyimi.

Hiçbir fikri yok, değil mi?

Bir yerlerde, benden geriye kalanları aldı.

Kırk Bir

RAYA

"Anahtarı uzatır mısın?" diyor babam, ikimiz sessizce prototipimiz üzerinde çalışırken. Lex'in katkıları ve araştırmalarına erişim sayesinde nihayet tasarımımızı çalışır hale getirebildik, ancak seri üretim konusunda hala emin değiliz. Tasarımımızın bazı kısımları çok kırılgan ve tüketiciler için ne kadar kullanıcı dostu olacağı konusunda endişelerim var. İsteyeceğimiz son şey bu aracı piyasaya sürdükten sonra kimse nasıl kullanacağını veya servis vereceğini bilmediği için tonlarca şikayet almaktır.

"Bana bir haftadır neden her akşam laboratuvara geldiğini söylemek ister misin?" Babam sonunda sordu. "İlk birkaç gün görmezden geldim ama belli ki seni rahatsız eden bir şey var. Kocanın yaptığı bir şey mi?"

İlk defa babam endişeli görünmüyor. Evdeki hafta sonlarımız Lex'i ona sevdirdi ve Lex'in halkın asla görmediği bir versiyonunu tanıdı. Babam da onun beni asla kasten incitmeyeceğini en az benim kadar iyi biliyor.

"Tartıştınız mı meleğim? Bu normal, biliyorsun. Annem ve Eskiden sürekli tartışırdım, özellikle de gençken. Bu, büyümenin, bireysel olarak ve bir ilişki içinde insan olarak gelişmenin bir parçasıdır. Birbirinizle iletişim kurmaya devam etmeniz önemlidir. İşler zorlaştığında öylece kaçıp gidemezsin Raya."

Babama doğru dönüyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Kaçmıyorum," diyorum ona, tedirgin bir şekilde. Kaçan biri varsa o da Lexington'dır. Aramızdaki bu şeyden kaçıyor ve bunu en başından beri yapıyor. Beni içeri almıyor, duvarlarını indirmiyor.

"O zaman neden kocanla evde değil de buradasın? Onunla konuşursan çözemeyeceğin hiçbir şey yok, Raya."

Yere bakıyorum, kalbim sıkışıyor. "Tartıştığımız falan yok. O ve ben... Sanırım sadece aynı fikirde değiliz. Açıklaması zor baba." Kendi kocana duyduğun karşılıksız sevginin ne kadar yalnız hissettireceğini bilseydim, en başından beri mesafemi korur, bu evliliğe bir iş anlaşması gibi davranırdım. Bana soğuk davranmasını, şu anda yaptığı şeye tercih ederim - benim için asla aynı şekilde hissetmeyecekken, düşmekten kendimi alamayacağım kadar nazik davranmak. Uykusunda başka bir kadının adını fısıldarken onunla yatakta yatmak kalbimi kırdı ve o bunun farkında bile değil, anının bana işkence ettiğini bilmiyor.

Babam bana doğru uzanıyor ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken iç çekiyor. "Bu adamın, sırf arabamızı kendi markamızla piyasaya sürmenin getireceği prestije sahip olalım diye, birleşme gerçekleşmeden önce sektörde devrim yaratabilecek bir araştırmayı teslim ettiğine şahit oldum. Pazartesi sabahları beni görmeye geliyor ve ellerini kirletiyor, bu araçla ilgili her şeyin yolunda gittiğinden emin oluyor ve sizi temin ederim ki bunu benim için yapmıyor. Cumartesi günleri sizinle oturuyor ve rastgele küçük ev aletleri yapmakla uğraşıyor, çünkü bu sizi gülümsetiyor. Tüm bunlar olurken, siz her uzaklaştığınızda e-postalarını kontrol etmeye ve telefonlara cevap vermeye çalışıyor, kaybettiği zamanı telafi etmeye çalışıyor."

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum. "Lex her Pazartesi seni görmeye mi geliyor?"

Başını sallıyor ve prototipe doğru eğiliyor. "Yeni bileşenlerin çoğu aslında Windsor Motors tarafından üretildi, ancak Lex bizim için markasını çıkardı." Babam sırıtıyor ve çalışmaya devam ediyor. "Bazen aşk yüksek sesle ve açıkça söylenmez, Raya. Bazen küçük şeylerdedir, kat kat dış korumanın ardına gizlenmiştir. Sevgi her zaman sözlü olarak ifade edilmez ama bu onu daha az gerçek yapmaz."

Hiç bu kadar çelişkili hissetmemiştim - çabaladığını biliyorum ve hala daha fazlasını istediğim için, beni onu sevdiğim gibi sevmesini istediğim için kendimi gülünç derecede nankör hissediyorum. Hiçbir zaman bencil bir insan olmadım ama onunlayken tam da öyle oldum. "Biliyorum baba," diye mırıldandım. "Anlıyorum."

"Bununla birlikte, sevilmeye ihtiyaç duyduğun şekilde sevilmeyi hak *ediyorsun* meleğim. Bu annenden öğrendiğim bir şey. İnanmayacaksın ama ben dans etmekten nefret ederim. Bunu yapıyorum çünkü bu onun sevildiğini hissetmesini sağlıyor. Bana hiç söylemeseydi bunu bilemezdim."

"İletişim," diye mırıldanıyorum, ne demek istediğini anlıyorum. Ama iletişimde başarısız olan ben değilim ve Lex'i bana söylemek istemediği şeyleri açmaya zorlayamam. Yine de bir şekilde, *Jill'in* aramızda durduğu ve hep duracağı hissinden kurtulamıyorum.

İç çekiyorum ve prototip üzerinde çalışmaya devam ediyorum, Lex'e tam olarak kızgın değilim ama aramızdaki mesafeyi her zamankinden daha fazla hissediyorum. Onu özlüyorum ama aynı zamanda yanımda olduğu zamanları da özlüyorum.

Kapı çalındığında babam da ben de başımızı kaldırıyoruz ve Lex içeri girip bakışlarını yüzümde gezdirdiğinde donup kalıyorum. "Seni burada bulacağımı tahmin etmiştim," diyor yumuşak bir sesle. Yorgun ve yenilmiş görünüyordu.

Onunla yüzleşemeden panelleri kontrol etmek için arkamı dönüyorum. Ona kızgın değilim ama nasıl hissettiğimi de tam olarak açıklayamıyorum.

"Biliyor musunuz, eve gitme vaktim geldi," diyor babam ellerini silerken. "Bu hafta sonu ikinizle de görüşeceğim. Benim için kapıyı kilitlemeyi unutmayın, tamam mı?"

Birkaç dakika sonra, beni Lex'le yalnız bırakarak gitti. Babamın laboratuvardan bu kadar çabuk ayrıldığını hiç görmemiştim ve eğer bu kadar kötü bir ruh halinde olmasaydım, bu beni gülümsetirdi.

Lex elini arkadan belime sararken iç çekiyor, çenesi başımın tepesine düşüyor. "Raya," diye mırıldanıyor. "Sana çikolatalı ve tuzlu karamelli milkshake getirdim."

Dönüp ona bakıyorum, ikimiz de bildiğimiz halde içkiden etkilendiğimi itiraf etmeyi reddediyorum. Bana uzatırken sırıtıyor ve ben bir yudum alırken gözlerimi kaçırıyorum.

"Seni özledim, sevgilim. Yolculuktan döndüğümüzden beri neredeyse hiç eve gelmedin." Bir elini saçlarında gezdiriyor. "Konuşabilir miyiz?"

Başımı sallıyorum ve Lex adım atmaya başlıyor. "Sana daha önce söylemeliydim ve bunu senden sakladığım için özür dilerim Raya. Bu konuyu nasıl ele alacağımı bilemedim ama cevaplara ihtiyacın olduğu çok açık. Senden bir şeyler saklamak sadece aramızı açıyor ve ben de geri çekilip bunun olmasına izin vermek istemiyorum."

Elini tutuyorum ve titrediğini fark ediyorum. "Sana baskı yapmak istememiştim Lex. Sadece düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Nişanlandığımızda ne dediğini hatırlıyorum ve sana bir şey sormak

istemiyorum.

vermeye istekli olduğundan daha fazlası için. Sadece ne olduğumuzu ve ne olmadığımızı kendime hatırlatmak için biraz mesafeye ihtiyacım vardı, böylece seni asla yerine getirmeyi kabul etmediğin ihtiyaçlarla zorlamayacağım."

"İşte bu kadar," diye mırıldanıyor. "Sana dünyayı vermek *istiyorum,* Raya. Hiç düşünmediğim şeyleri istememe ve yapmama neden oluyorsun." Titreyerek nefes alıyor ve alnını benimkine dayıyor. "Öyleyse, yıllardır konuşmadığım tek şey hakkında konuşalım. Jill hakkında konuşalım."

Ona bakmak için geri çekiliyorum, bakışlarındaki azabı alıyorum ve bir an için bu konuşmayı kısa kesmek istiyorum, güçlü kocamı asla yapamayacağım halde *böyle gösteren* kadın hakkında bir şeyler duymak istemiyorum.

"Jill üniversitedeyken kız arkadaşımdı ve şimdiye kadar çıktığım tek kadın o." Midem sıkışıyor ve bir kolumu kendime dolayarak kıskançlığımı belli etmemek için elimden geleni yapıyorum. Adını bu kadar yumuşak bir şekilde, sanki hâlâ zihninde yer etmiş gibi söylemesi canımı acıtıyor.

"Onunla ilk günümde, oryantasyonumuz sırasında tanıştım ve en başından beri harika bir şekilde anlaştık. Tatlı ve komik biriydi ve benim sevdiğim her şeyi seviyordu, aynı filmleri ve aynı müzikleri dinliyordu."

Milkshake'imden bir yudum alma bahanesiyle ondan bir adım geri çekiliyorum, başka bir kadını anarken ona bu kadar yakın olamıyorum. *Beni güldürdüğü* gibi onu güldürebildiğim pek sık olmuyor ve Jill'in komik olduğunu söylediğini duymak sandığından daha çok canını yakıyor. Onu güldürmek benim en sevdiğim şey ve bunun için çok çalışıyorum, ama onun için zahmetsizmiş gibi görünüyor.

"Sert ve hızlı bir şekilde aşık oldum ve bu daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Gördüğünüz gibi, her zaman görücü usulü bir evlilik yapacağımı biliyordum, bu yüzden flört etmeye hiç ilgi duymamıştım. Sonunda birlikte olmayacağım biriyle zaman geçirmek bana mantıklı gelmedi, bu yüzden hiç uğraşmadım, ta ki ona kadar."

Midem bulanıyor ve kalbim acıyla sıkışıyor. Benim ona aşık olduğum gibi o da bana aşık olmuştu ve onun sahip olduğu, belki de *hala* sahip olduğu şeye asla sahip olamayacağımdan şüpheleniyorum. Lex bir adım öne çıkıp saçlarımı okşuyor ama acımı belli etmeden onunla yüzleşemiyorum.

"Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydim, biliyor musun? Bu yüzden bir parçam senin de öyle olmandan korkuyor." Ona bakıyorum, merakım şaşkınlığımla karışıyor. "Bir gün, ansızın, Jill ve ben yurtlarımızdan alındık. Tek hatırladığım kendi yatağımda uyuyakaldığım ve gözlerim bağlı bir şekilde uyandığım.

ve soğuk metal bir sandalyeye bağlanmıştı. Yanı başımda burnunu çektiğini duyabiliyordum ama ona ulaşamıyordum."

Bakışları soğuklaşıyor ve yüzümü kavrıyor, gözlerimiz kilitleniyor. "Bizi kurtarmak için çaresizdim, suçluluk duygusuyla parçalanmıştım, onu bu duruma sürüklediğimi düşünüyordum. Onun özgürlüğünü, güvenliğini sağlamak için yapamayacağım hiçbir şey yoktu."

Trajik bir son beklerken nefesim kesiliyor, sinirlerim geriliyor. Yoksa Lex neden hâlâ onun için bu kadar acı çeksin ki? O gece onu kaybetti mi?

"Güvenli dönüşümüz için milyonlar vermeyi kabul etmiştim ve büyükannemle ayarlamalar yapılmıştı. Takasın gerçekleşmesinden bir gece önce, uzaktan bir tartışma duydum - beni onunla evlenmeye ikna edebilseydi buna başvurmak zorunda kalmayacakları hakkında. Birkaç dakika sonra Silas Sinclair özel güvenlik ekibimizle birlikte içeri daldı ve beni serbest bırakıp onu tutukladı. O zamanlar henüz bizim için çalışmıyordu ve Ares'ten çok daha yaşlı değildi ama herkes başarısız olduğunda beni bulabilen tek kişi oydu. O zamandan beri güvenliğimiz ona emanet edildi."

Gözleri bir an için kapanıyor ve ben şok içinde ona bakıyorum, bana ne söylediğini anlamaya çalışıyorum. "Jill, kendisi ve kardeşleri için daha hafif cezalar karşılığında her şeyi itiraf etti. Üniversiteye birlikte gideceğimizi öğrendiği andan itibaren hakkımda öğrenebildiği kadar çok şey öğrenmek için beni takip etti ve sonra aklında tek bir hedefle bana yaklaştı: kardeşleriyle birlikte benim üzerimden olabildiğince çok para kazanmak. O kaçırılmadı. Bir gece önce içkime uyku ilacı katan Jill'di ve kardeşinin her şeyi planlamasına yardım etti."

İç çekiyor ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "O zamandan beri birisini içime almaktan, kendimi açmaktan ve yanlış kişiye güvenmekten korkuyorum çünkü bir dahaki sefere risk altında olan sadece ben olmayabilirim, ailem de olabilir. Bu yüzden nişanlanmadan önce sana yaklaştım, nasıl bir insan olduğunu görmek için. Raya, bu yüzden bilmediğim yerlerde uyumakta zorlanıyorum, bu yüzden ailenizin evine ekstra güvenlik alıyorum ve bu yüzden seyahatimiz sırasında bir kabus gördüm. Jill'e aşık değilim ya da ona takılı değilim - travma yaşıyorum. Onun yüzünden, *sana karşı hissettiğim* tüm bu duygular beni dehşete düşürüyor ve sevgilim, bu konuda ne yapacağımı tam olarak bilmiyorum."

Kırk İki

RAYA

Lex sınıfımıza hitap ederken, "Dronelarınızın hepsi Windsor Motors çalışanları tarafından titiz testlerden geçirildi ve üç stajyer seçildi" diyor.

Odaya bir sessizlik çöküyor ve Adam yanımdaki koltuğunda geriliyor. Lex'ten ne kadar hoşlanmasa da bu stajı ne kadar çok istediğini biliyorum. Windsor Motors için çalışmanın hayatını nasıl değiştireceğini biliyor.

"Raya... *Lewis*," diyor, bana Raya *Windsor demek* isterken kızlık soyadımı söylemek ona fiziksel acı veriyormuş gibi yüzünü buruşturarak.

Ona gülümsüyorum, kasvetli ruh halim bir anlığına dağılıyor. Lex'in bana söylediklerini ve bunun bizim için ne anlama geldiğini düşünmeden edemiyorum. Bu çok şeyi açıklıyor - herkesten daha erken uyanması, hiç şaşmadan. Şişeyi kendisi açmadığı sürece Windsor Malikanesi dışında bir şey içmek istememesi, evinde insan personel olmaması ve hatta alarm sistemlerine ve iyice incelenmiş kişisel güvenlik personeline duyduğu ihtiyaç. Annemin çayını içmeye başlaması ve akşam yemeğinde bize katılması haftalar aldı ve anneme yemek pişirmekte yardım etmekte ısrar edip yemeğimize giren her şeyi denetlemeye başlayana kadar bizimle yemek yemeye başlamadığını hiç fark etmedim.

Bana Jill'den bahsettiği zamanki kadar acı çektiğini hiç görmemiştim ve sonrasında tek yapabildiğim ona sarılıp sessizce destek olmaktı. Ama olmadı.

Kendimi yeterli hissediyorum ve onun işkencesini ortadan kaldıramayacağımı bilmek acı veriyor. Bana aşkla ya da ilişkilerle ilgilenmediğini söylediğinde, bunun nedeni *benimle* ilgilenmemesi değildi. Bunun nedeni, bir ilişkinin gerektirdiği türden bir güvene sahip olmamasıydı ve bunca zaman acı çektiğinden haberim yoktu. Onun yanında durdum, bilgisizdim ve sürekli olarak ondan beklenenden daha fazlasını istiyordum.

"Adam Lawson ve Emma Thomas. Seçilen üç insansız hava aracının tasarımcıları da onlardı ve vizyonlarını hayata geçirebileceklerini de kanıtladılar."

Şimdi ona bakmak, ne kadar acı çektiğini, ondan ne kadar çok şeyin alındığını bilmek acı veriyor. Elleri kolları bağlı, sevdiği birinin serbest bırakılması için yalvarırken, onun kendisine ihanet ettiğini öğrenmesi fikri? Bana neden o şekilde yaklaştığını, beni neden yanlış yönlendirdiğini anlamamı sağladı.

Adam bana dönerek, "Birlikte çalıştığımız için çok mutluyum," diyor. "Yine de yüksek lisansımızı tamamlıyor olmak biraz garip. Gerçek hayata hazır olduğumdan emin değilim."

Gülümsemeye zorluyorum, bugün konuşmayı sürdürmekte zorlanıyorum. "Her şey yoluna girecek," diye mırıldanıyorum. "Stajında başarılı olacaksın ve sonrasında kalıcı bir iş teklifi alacaksın. Bunu biliyorum."

Bana başını sallıyor, yüzünde çelişkili bir ifade var. "İyi olacak mısın?" diye soruyor. "Bu konuda pek konuşmadığımızı biliyorum ama kör değilim Raya. Ondan hâlâ hoşlandığını biliyorum."

İç çekiyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Bu hafif kalır," diye fısıldıyorum. Kocama çaresizce ve koşulsuzca aşığım ve bu canımı acıtıyor. Onu o kadar çok seviyorum ki, bana iyi bir koca olmak için ne kadar uğraştığını düşündükçe kalbim sızlıyor, oysa beni hayatına almak bile çok zor olmalı. Tüm bu süre boyunca, bana zaten ne kadar çok şey verdiğini takdir etmeden daha fazlasını istemeye devam ettim.

Lex dışarı çıktığında yerimden kalkıyorum ve Adam'ın seslenişlerini duymazdan gelerek kocamı takip ediyorum. Ofisine girdiğimde durduğu yerden başını kaldırıp bakıyor, gözleri büyüyor. Lex bitkin görünüyordu ve kendimi suçlu hissederek dudağımı ısırdım. Bana Jill'den bahsetmesi, kaçırılmasından sonraki ilk birkaç yıl içinde gördüğü kâbusları geri getirmiş gibi görünüyor ve suçluluk duygusu üzerimde ağır bir yük oluşturuyor. O korkunç anıların yeniden ortaya çıkmasının nedeni benim ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

"Bana öyle bakma küçük peri," diye mırıldanıyor, bir elini saçlarında gezdirerek. "Senin acımanı istemiyorum Raya. Sana sadece gerçeği söyledim çünkü bunu senden saklamak seni incitiyor ve aramızda istemediğim yanlış anlaşılmalara neden oluyordu."

Ona doğru yürüyorum ve avucumu yavaşça göğsüne koyuyorum, kalbi hızla çarpıyor. "Sana acımıyorum," diyorum ona, sesim yumuşak. "Sadece seni seviyorum Lex."

Bu sözleri her söylediğimde gözleri parlıyor ve karşılık vermemiş olsa da bunu duymaktan hoşlandığını biliyorum. "Öyle mi?" diye fısıldıyor, beni daha yakına çekerek.

Başımı salladım. "Çok fazla. Bana gerçeği söylediğin için minnettarım. Haklısın. Uykunda onun adını söylediğini duyunca yanlış anladım ve kıskandım. Kalbinin başkasında olduğunu düşündüm, oysa ben..."

"Hayır," diyor yüzümü avuçlayarak. "Senden başka kimse yok, Raya. I..."

Gözlerindeki duyguları okuyarak titrek bir nefes alıyorum. "Karşılık vermek zorunda değilsin," diye fısıldıyorum. "Sana olan sevgim alışverişe dayalı değil. Koşullu değil."

Gözleri bir an için kapanıyor. "Sana bir keresinde beni korkuttuğunu söylemiştim ve bu şimdi daha da doğru. Tüm bunların bir oyun olmasından korkuyorum, Raya. Kendimi bunun böyle olmadığına, geçmişimin düşüncelerimi lekelediğine ne kadar ikna etmeye çalışsam da... korkularımı bastıramıyorum. Tüm bunların özenle hazırlanmış bir oyun olmasından ve bana ihanet etmenden korkuyorum."

"Sana zarar verebilecek hiçbir şeyi bilerek yapmayacağım Lex. Yemin ederim.
o."

Başını sallıyor, alnı benimkine değiyor. "Deniyorum, biliyor musun? I denemekten vazgeçmeyeceğim, Raya. Benden geriye kalanları değil, en iyisini hak ediyorsun."

Başımı eğiyorum, dudaklarım onunkilere değiyor. "Denediğin sürece bu yeterli," diye fısıldıyorum ağzına karşı. "Evliliğin kolay olmasını hiç beklemedim Lex. Yolun her adımında seninle birlikte yürüyeceğim. Sen ileriye doğru bir adım atmaya istekli olduğun sürece, ben de senin hızını karşılamak için orada olacağım."

İç çekiyor ve sonra beni öpüyor, dokunuşu yumuşak, sanki aramızdaki bu anın kırılacağını düşünüyormuş gibi. "Raya Indira Windsor," diye fısıldıyor benden uzaklaşırken. "Sanırım sen başıma gelen en iyi şey olabilirsin."

Sırıtıyorum ve ona bakmak için arkama yaslanıyorum, kalbim şefkatle

dolup taşıyor. "Bakalım seni delirttiğimde de böyle hissedecek misin?

İş. Dört gözle bekliyorum. Tek ve eşsiz Lexington Windsor'dan bir şeyler öğrenmek."

Kıkırdıyor ve saçlarımı nazikçe kulağımın arkasına itiyor. "Ben de dört gözle bekliyorum, benim küçük perim. Bana yaptığın şey bu, biliyor musun? Her gün her saniye senin yanında olmak istiyorum ve seni ofiste göreceğimi bilmek... Sabırsızlanıyorum."

Kırk Üç

RAYA

Birlikte ofisine giderken Lex siyah kalem eteğimin üzerinden kalçamı okşuyor, taktığım koyu bordo perukla hiç ilgilenmiyor. Bu sabah benimle yollarını ayırmayı reddettiği ve ben de işteki ilk günümde onunla görünmeyi reddettiğim için, sonunda uzlaştık.

"İnsanların bunca zamandır zavallı karımı aldattığımı düşündüklerinin farkındasın değil mi, senin..." saçımı işaret ediyor, "g*elincikler.*"

Nefesim kesiliyor ve elini bacağımdan itiyorum. "Benim *neyim*?" Aynayı kontrol etmek için perdeyi indirirken öfkeyle soruyorum. İçlerinde en sevdiğim, çok pahalı ve çok güzel dantel peruğumu düzelttiğimde kıkırdıyor. En sık taktığım peruk bu ve The Herald'ı çıldırtıyor.

"Görüyorum ki kızıl saçlar seni normalden daha da alıngan yapmış." Bakışları yüzümde geziniyor ve avucunu dizime koyarken sırıtıyor. "Bakalım bu alınganlık seni masamın üzerine yatırıp o güzel bacaklarını açtığımda da devam edecek mi? Özel koleksiyonum için bir resmine ihtiyacım var, sikim seksi ıslak ağzında ve o kızıl saçlar allığını çok güzel ortaya çıkarıyor."

Eli bacaklarımın arasından yukarı kayıyor ve kalçamı sahiplenici bir şekilde sıkıyor. Sözlerinin ve bana bakışının birleşimi beni şiddetle kızartıyor ve o da gülüyor. "Dün gece boşalmana izin vermem için bana *yalvarırken* hâlâ bu kadar utangaç olmana bayılıyorum."

Kocama ters ters bakıyorum, yüzümün de saçlarım gibi kıpkırmızı olduğuna şüphe yok. "*Başka seçeneğim* yoktu," diye çıkıştım. "Beni ihtiyaçtan delirttin. Bana *işkence* ettin."

Eli eteğimin altına kayıyor ve serçe parmağını bacaklarımın arasındaki dantele yerleştirdiğinde nefesim kesiliyor. "Aynı fikirde değilim," diyor, sesi derin, karşı konulmaz. "İşkence gören bendim, benim küçük perim. Senin lezzetli amcığını dilimin üzerinde tutmak ve adımı böyle inlettiğini duymak tam bir işkence. *Sikeyim*. Sen benim bağımlılığımsın, Raya. Elimden gelse senin amınla yaşardım."

Bakışları benimkilerle kesişiyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Sence yapabilir miyim?

Kukunun ne kadar besleyici olduğunu düşünüyorsun?"

Ona bakakalıyorum ve yumruğumu koluna bastırıyorum. "Oh, kes şunu!" Dudaklarımdan bir kahkaha tufanı dökülürken bile söylüyorum. "Ne yaptığının farkındayım, biliyor musun?"

Windsor Motors'un otoparkına girip arabasını park ettiği yere doğru sürerken çok tatlı bir şekilde gülümsüyor. "Tabii ki tanıyorsun," diye mırıldanıyor, arabayı park ettiği anda bana dönerek. "Ne de olsa kimse beni senin kadar tanıyamaz."

Bakışları bir an için tekinsizleşiyor ama sonra tedirginliğini bir kenara itiyor. Lex yanağımı okşuyor ve ben iç çekiyorum, sinirlerim sonunda beni yakalıyor. "Korkuyorum," diye itiraf ediyorum. Beni bu sabahki düşüncelerimden uzaklaştırmak için elinden geleni yaptığını biliyorum, ama ilk günümle ilgili biraz çelişkili hissetmekten kendimi alamıyorum. "Windsor Motors için çalışmak... hem bir rüya hem de bir ihanet gibi geliyor. Her zaman dersler biter bitmez, hatta resmen mezun olmadan önce babamın yanında çalışacağımı düşünmüştüm ama işte buradayım, onun yerine Windsor Motors'da staja başlamak üzereyim. Ve ben... Burada olmak için yeterince iyi olup olmadığımı bilmiyorum ve bana öyle olduğumu söyleyeceğini biliyorum, ama sen önyargılısın ve inkar etsen de, sadece senin karın olduğum için burada olduğumu biliyorum."

Başparmağı ağzımın üzerinde geziniyor ve eğilip dudaklarıma yumuşak, tatlı bir öpücük kondurmadan önce iç geçiriyor. "Sevgilim," diye fısıldıyor. "Bu şirket en az benim kadar *senin de.* Benim olan senindir, Raya. Kimsenin burada olmaya senden daha fazla hakkı yok. Yakında, birleşme gerçekleştiğinde, Windsor ve Lewis Motors arasında bir fark kalmayacak ve ikinizin de her zaman istediği gibi babanla birlikte çalışacaksın." Eli çeneme gidiyor ve yüzümü kavrayarak gözlerimi onunkilere dikiyor. "Niteliklerine gelince... sen, kelimenin tam anlamıyla, neredeyse tüm derslerinde en iyi öğrencisin. Bu bir iltimas değil, Raya. Sen

çok zekisin ve karım olmasaydın da seçilirdin. Eğer bir şey varsa, o da benim.

Burada şans var. Eğer karım olmasaydın, Windsor Motors senin o güzel zekandan faydalanma fırsatını asla yakalayamayabilirdi. Kesinlikle babanın şirketini diğer tüm fırsatlara tercih ederdin."

İçimi çekiyorum ve elimi boynunun arkasına dolayarak ona doğru eğiliyorum. Söylediği her kelimeye kesinlikle inanıyor gibi görünüyor ve tam olarak anlamadığım kısım da bu. Bu inanılmaz adam neden benim hakkımda bu kadar iyi düşünüyor? "Bana bir doz iyi şans ver," diye fısıldıyorum, dudaklarım onunkilere değiyor. "Buna ihtiyacım olacak. Patronumun tam bir alet olduğunu duydum."

Lex bir kahkaha patlatıyor ve ben onu bir öpücükle susturuyorum, beni daha yakına çekmek için anında emniyet kemerimi çözmesine bayılıyorum. Eli peruğuma dolanıyor ve ben çekildiğimde en az onun kadar isteksiz bir şekilde inliyor.

"İlk günümde işe geç kalamam," diyorum göğsüne bastırarak.

Elleri belime gidiyor ve bana yalvaran tatlı bir bakış gönderiyor. "*Şirketin en az benim kadar sahibi sensin' cümlesinin* hangi kısmını anlamadın?" diye soruyor, sesi yumuşak ve kandırıcı. Son zamanlarda aramızdaki ilişkinin bu kadar kolay olmasını seviyorum. Bu konuda pek konuşmadık ama ikimiz de eskisinden biraz daha fazla çabalıyoruz, gerçek mutluluğa ulaşma şansı için korkularımızı bir kenara bırakıyoruz.

"Sakın deneme bile," diyorum ona gülerek, onu itip arabadan inmeye çalışırken, bakışlarım sinsice etrafta dolaşıyor.

"Küçük peri," diye sesleniyor arkamdan, arabasından gizlice inip girişe doğru yolu yarıladığımda. "Burası yasak bölge." Başını arkamızdaki bariyere doğru eğdi. "Sadece Windsor ailesi üyeleri ve Silas Sinclair bu giriş bariyerini geçebilir."

Ona inanamayarak bakıyorum. "Yani beni arabadan tuhaf bir şekilde inerken gördün ve bunu bana söylemeyi düşünmedin öyle mi?"

Bana doğru yürürken sırıtıyor, bu sabah kendisiyle son derece eğlendiği belli. Haftalardır ilk kez bu kadar neşeli ve mutlu görünmese sinirlenirdim. "Benim için şov yaptığını sanıyordum. Seninle asla bilemem, sevgilim."

Yüzümdeki ifade onu güldürüyor ve beni çekerken elimi tutuyor. "Merak etme. Burası doğrudan ofisime çıkan bir asansörü olan özel bir lobi. Son derece güvenlidir."

"Yine mi - bu sabah peruğu taktığımı gördün ve bana söylemeyi düşünmedin mi?" Birlikte asansöre binerken ona nefret dolu bir bakış fırlatıyorum.

Bakışları açlıkla yüzümde geziniyor ve beni vücuduyla köşeye sıkıştırdığında keskin bir nefes alıyorum, asansörün soğuk metali sırtıma değiyor. "Tabii ki hayır. O kızıl saçlarınla muhteşem görünüyorsun. Kendimi böyle güzel bir manzaradan mahrum bırakacağımı mı sanıyorsun?" İşaret parmağı alyansımı tutan zincire dolanıyor ve onu çekiyor. "Bana ait olan hiçbir şeyden kendimi mahrum bırakmaya niyetim yok." Yüzü aşağı eğiliyor, dudakları dudaklarıma değiyor. Keskin bir nefes alıyorum ve o gülümsüyor. "Ya sen, Raya Windsor? Sen benimsin."

Lex beni öperken inliyor, dokunuşu her zamankinden daha fazla ihtiyaçla dolu ve ben de parmak uçlarıma yükselip onu tüm gücümle öpüyorum. "Senin," diye fısıldıyorum geri çekilirken, sessizce ona güven veriyorum. "Her zaman senin Lex."

Kapılar doğruca ofisine açılıyor ve elimi tutup beni köşedeki güzel ofisine çekerken rahatça gülümsüyor. Pippy'nin sesi bizi karşılıyor. "İşe hoş geldiniz Lex ve Bayan Windsor," diyor, sesi fazla cıvıl cıvıl, sanki bana *hâlâ adımla* hitap etmeyerek bana meydan okuduğunu *biliyor* gibi.

Kocama paniklemiş bir bakış fırlattım. "Bana bunu düzelteceğini söylemiştin!"

Omuz silkiyor ve peruğumu çıkarıp uzun, siyah saçlarımı ortaya çıkarmamı hayranlıkla izliyor. Lex kaşlarını kaldırıyor ve elini uzatırken iç geçiriyor. "Ver şu lanet gelinciği bana," diye mırıldanıyor. "Tüm dünyanın sayısız ilişki yaşadığımı düşünmesi yeterli. İhtiyacım olan son şey, karımın metreslerimi nasıl öldürdüğü ve kafalarını nasıl taşıdığı hakkında yeni söylentiler."

Peruğumu kaldırıyorum ve ona bakıyorum. "Adil," diye mırıldanıyorum peruğu uzatırken. "Herald muhabirlerinin bu kadar aptalca bir şeyle ortaya çıktıklarını görebiliyorum."

Dikkatsizce çekmeceye atarken gözlerim seğiriyor ama saatini kontrol edip bana zamanı hatırlatırken öfkemi dizginlemeyi başarıyorum.

"Ekibinle tanışmaya hazır mısın, sevgilim?"

Kırk Dört

RAYA

Lex'i ofisinden çıkarken takip ederken kalbim çarpıyor, göz alıcı ışık dekoruna ve şirkete yerleştirdiği tüm teknolojiye bakıyorum. Tüm bina akıllı bir bina ve şaşırtıcı. Otomatik olmayan tek bir şey bile yok.

"Her yerde yüz tanıma sistemimiz var" diye açıklıyor. "Tam yetkiniz var, yani gidemeyeceğiniz yer yok, ancak normalde kıdemsiz çalışanlar kendi katları ve posta odası dışında başka bir kata çıkamazlar."

Kendime engel olamayarak parmaklarımı heyecanla geçtiğimiz yüzeylerde gezdiriyorum. "Kapılar, ışıklar, sıcaklık ve tabii ki hava temizleyicilerin hepsi otomatik. Sierra ve ben bu binayı sizinle birlikte çalışacak şekilde tasarladık, neredeyse her zaman ihtiyacınız olan şeyi siz ona ihtiyaç duymadan önce size veriyor." Sanki bir işaretmiş gibi, Lola'ya benzer bir robot yanımıza geliyor ve elinde Lex'in programının yazılı olduğu tableti tutuyor. "Robotlar size öğle yemeği, kahve getirebilir ya da bina içindeki diğer ayak işlerinizi yapabilir."

"Biliyorsun," diye mırıldanıyorum. Lex duraksıyor ve omzunun üzerinden bakıyor. Bana karşı her zaman sonsuz bir sabrı var ve bunu asla hafife almadığımı bilip bilmediğini merak ediyorum. "Seninle gurur duyuyorum." Gözleri açılıyor ve ben ona yaklaşıyorum, etrafta dolaşan insanlara dikkat ediyorum, çoğu kahve içiyor ve güne başlarken sohbet ediyorlar. "İnşa ettiğin şeyle gurur duyuyorum ve senin karın olmaktan gurur duyuyorum."

Bana doğru uzanıyor, ancak kendini tutup elini geri çekiyor. "Günleri sayıyorum, Raya," diyor bana, sesi yumuşak. "Dünyaya benim olduğunu söyleyene kadar, yüzüğünü her gün parmağında görene kadar."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum. "Yakında." Mezuniyet törenime sadece birkaç hafta kaldı ve kısa bir süre sonra açıklayacağız.

Sıkıca gülümsüyor ve yürümeye devam ederken boynunun arkasını tutuyor, beni ekibime götürürken binanın nasıl çalıştığını açıklıyor. Uzakta, Emma'nın hemen yanında duran Adam'ı görüyorum. Tam o sırada Halime'nin yanıma gelmesi beni çok şaşırtıyor. Yüzünde her zamanki dingin gülümsemesiyle bana el sallıyor.

"Ondan gerçekten hoşlanıyor gibiydin ve o da çok zeki, bu yüzden ona da bir staj teklif ettim. Evliliğimiz duyulduğunda, kimse senin birini bir yerden mahrum bıraktığını söyleyemeyecek."

Başımı kaldırıp kocama bakıyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. O gerçekten her zaman birkaç adım önde, her şeyi düşünüyor. Adam, Halima ve Emma krem rengi takım elbiseli güzel bir sarışının karşısında duruyorlar ve topuklu ayakkabılarımın sesini duyunca tamamen bize doğru dönüyor. Lex'i gördüğünde yüzündeki sert ifade kayboluyor ve yüzünün aydınlanması beni huzursuz ediyor.

"Oh, günaydın Bay Windsor," diyor gülümseyerek. "Bu sabah sizi göreceğimi sanmıyordum." Bana bir bakış bile atmadan diğerlerine doğru geri dönüyor. "Bay Windsor sık sık yeni personelimize kişisel danışmanlık yapmak için zaman ayırır, bu yüzden onu beklediğinizden daha fazla etrafta göreceksiniz. Ben de onun tarafından eğitilecek kadar şanslıydım ve bu gerçekten inanılmaz bir deneyim."

Adam'ın yanında durmak için sessizce ilerliyorum. Bana tatlı tatlı gülümsemeden önce bakışları Lex ve benim aramda kısa bir süre dolaşıyor.

Onun yanında yürümek hiç de iyi bir fikir değildi ama bu sabah kendimi ondan ayıramadım. "Yeni stajyerlerimize kendini tanıttın mı?" Lex masalardan birine yaslanmış, elleri cebinde soruyor. Lacivert takım elbisesinin içinde ayakta dururken inanılmaz görünüyordu ve o anda aklıma geldi. O adam, o ulaşılmaz görünen adam *benim*. Belki beni istediğim gibi sevmiyor. Belki de hiç sevmeyecek, ama bu onun benim sevgilim olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

Kocam.

Sarışın bana dönmeden önce heyecanla başını salladı. "İşte ilk dersin, geç gelen. Windsor Motors'da mükemmellik bekleriz. Eğer geride kalırsan, yetişmek için bir yol bulman gerekir. Biz burada el ele tutuşmayız. Bağımsız düşünceyi besleriz ve takipçiler değil liderler yaratırız."

Lex'in bakışları sertleşir. "Şu anda saat kaç?" diye sorar, ses tonu keskindir. Gözleri irileşir ve saatine bakar. "Saat sekiz buçuk, Bay. Windsor."

Başını sallıyor ve ellerini cebinden çıkarıyor, sağ eli sol elinin üzerine geçerek alyansıyla oynuyor - bu hareketin sabrını korumaya çalıştığı anlamına geldiğini öğrendim. "Peki çalışma saatlerim nedir?"

Gözlerini kırpıştırıyor ve tereddüt ediyor. "9'dan 5'e, efendim."

Lex yavaşça başını sallıyor ve ben de ona ihtiyatlı bir uyarı bakışı atmak için elimden geleni yapıyorum ama o beni görmezden geliyor. "*Doğru*. Bir an için onları değiştirdiğim izlenimine kapıldım, ama değiştirmedim, değil mi?"

Kadın başını sallıyor ve adam gülümsüyor, gözleri soğuk. "Bir soru daha," diyor kollarını kavuşturarak. Bu hareketin onu daha korkutucu gösterdiğinin farkında olup olmadığını merak ediyorum. "Adın ne senin?"

Omuzları çöküyor ve ben dudağımı ısırıyorum, suçluluk duygusu göğsüme yerleşiyor. Lex, onun yanında birinin beni küçümsemesinden hoşlanmıyor ve bu konuda onunla ne kadar mücadele edersem edeyim, kimsenin bana kabul edilemez bulduğu bir şekilde davranmasına seyirci kalmıyor.

"Ben Amy Jeffrees, efendim. Ben... um... üç yıl önce katıldım ve en son tıbbi çözümlerimizin test edilmesine yardımcı oldum."

Lex'in gözleri benimkilerle buluşuyor ve onaylamadığımı fark edince yüzündeki sert ifade utangaç bir ifadeye dönüşüyor. Yere bakıyor ve başını sallıyor. "Tamam, şimdi hatırladım. Hatırlattığın için teşekkür ederim ve böldüğüm için özür dilerim," diyor, sesi hiç de özür diler gibi çıkmıyor.

Sıkıca gülümsüyor ve bize geri dönüyor, yüz ifadesi artık öncekinden çok daha az ukala. "Ekibime ve bana son projemizde yardımcı olurken birincil irtibat noktanız ben olacağım. Heyecan verici bir proje. Arada bir Bay Windsor bizi oldukça sıra dışı bir şeyle şaşırtır ve bu tür şeyler her zaman en iyi ve en eğlenceli öğrenme deneyimleri olur, çünkü büyük ya da küçük yeni kazanımlarda her zaman aktif bir rol alır."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum. Lex normalde bana günleriyle ilgili her şeyi anlatır ama yeni bir kazanımdan bahsetmedi. Robotlardan biri ona doğru yuvarlanıp karnı bir ekrana dönüştüğünde Amy'nin geniş gülümsemesi geri geldi. Kocama kuşkulu bir bakış fırlatıyorum. Gerçek hayattaki Teletubbies'i yarattığının farkında mı? Kendi kendine sırıtıyor ve ben iç çekiyorum. Evet, muhtemelen robotları bu şekilde tasarlarken ne yaptığını çok iyi biliyordu. Sanırım hepimiz onları tuhaf renklerde yapmadığı için şanslıyız. Çok şaşkınım.

Lola'ya benzeyen yeni özellik sayesinde ekranda ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

"Ünlü bir milkshake şirketini satın aldık!" Amy bize heyecanla anlatıyor. "En sevdiğim milkshake'leri yapıyorlar, bu yüzden daha heyecanlı olamazdım!"

Adam omzunu benimkine çarpıyor ama ben gözlerimi kocamdan ve elmacık kemiklerindeki pembe kızarıklıktan alamıyorum. "Bu senin de favorin değil mi?"

Amy robota bir bakış atıp onu bir sonraki slaytlara geçmesi için yönlendirirken suskun bir şekilde başımı sallıyorum. "Amacımız bunları tamamen otomatikleştirmek olacak, böylece kullanımları daha kolay olacak. Çoğu zaman bu makineler bozuluyor ve biz bunu düzelteceğiz."

"Umutsuzca milkshake istemekten ve ellerinde kalmadığını söylemekten daha kötü bir şey olamaz," diye mırıldanıyorum. Amy'nin bana gülümsemesi beni çok şaşırtıyor.

"Doğru," diyor başını sallayarak. "Onlarla ilgili sorunları çözeceğiz ve ardından geceleri bağımsız olarak çalışabileceklerinden emin olacağız. Gündüz saatlerinde sadece manuel olarak çalıştırılabilmelerini sağlamakla görevlendirildik, böylece insan işleri riske girmeyecek, ancak normal çalışma saatleri dışında tamamen otomatik bir şekilde çalışabilmelerini sağlayacağız. Bunun da ötesinde, bana formülün değiştiği söylendi - artık hepsi süt ürünü içermeyecek! Ben kendi adıma bu konuda inanılmaz heyecanlıyım! Bununla birlikte, yoğunluktaki değişimler makinelerin performansını etkileyebileceğinden, bu konuyu dikkatle ele almamız gerekecek."

Yüzünde en tatlı ifadeyle bana bakan kocama bakıyorum. Gözlerindeki bakışı tarif etmenin tek bir yolu var ama bunu düşünmeye bile cesaret edemiyorum.

"Neden milkshake?" Emma soruyor. "Hiç çalışmamasıyla bilinen bir şeyi otomatikleştirmek kesinlikle eğlenceli olacak, çünkü çok yüksek profilli bir proje olacak, ancak Windsor Motors'un normalde çıkardığı ürün türlerine pek uymuyor."

Lex ona bakıyor ve gülümsüyor. "Bunlar karımın en sevdikleri," diyor basitçe. "İstediği zaman onlara ulaşabilmesini istiyorum ve süt ürünlerini pek sevmiyor, bu yüzden formülü ülke çapında değiştiriyoruz." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Ayrıca yeniden markalaşıyoruz. Zincirin adını *Little Fairy olarak değiştiriyorum* ve çikolata ve tuzlu karamel seçeneğine *Bayan Windsor adını veriyorum.*"

Bana öylece bakıyor, evli olduğuna dair söylentileri kabul etmesinin tüm ekibi şok edici bir çılgınlığa sürüklemesini hiç umursamıyor. Alyansı aylardır dedikoduları körüklüyordu ama Adam dışında kimseye medeni durumunu resmen itiraf etmemişti.

"Milkshake'ler karınıza bir aşk mektubu," diyor Halima, görünüşe göre tamamen etkilenmemiş tek kişi.

Başını sallıyor ve kalbim küt küt atıyor. Gülümsememi bastırmak için elimden geleni yapıyorum ama başaramıyorum. Kalbimin daha önce hiç bu kadar hızlı ve çılgınca çarptığını sanmıyorum. Nedense babamın sözlerini hatırlıyorum. *Aşk her zaman yüksek sesle ve açıkça söylenmez, ama bu onun orada olmadığı anlamına gelmez.*

Kırk Beş

LEXINGTON

Büyükannemin evinin önünde durduğumuzda eşim "İyi görünüyor muyum?" diye soruyor. Hepimiz çağrıldık ve onun bu konuda gergin olduğunu biliyorum. En son çağrıldığımızda, yaptığımız peruk numaraları yüzünden azar işitmiştik ama bu sefer durum farklı. Bu gece neden burada olduğumuzu çok iyi biliyorum.

Bakışlarım giydiği krem rengi diz boyu elbisenin üzerinde geziniyor ve başımı sallıyorum. "Şık ama son derece seksi, küçük peri. Bu elbiseye bayıldım." Gülümsüyor ama ağzımı tekrar açtığımda gözleri kısılıyor. "Ama bizim üzerimizde seveceğim kadar değil-" işaret parmağını dudaklarıma bastırıyor ve tam Zane ve Celeste bize doğru yürürken bana uyarıcı bir bakış atıyor.

Sırıtıyorum ve parmağını ısırıyorum, o elini geri çekerken yüzüm kızarıyor. Tanrım, onu kızartmak hiç eskimeyecek. Her seferinde daha da heyecan verici oluyor.

"Lex! Raya!" Celeste ikimize de sıkıca sarılıyor. Zane de onu takip ediyor ve burnunu karımın saçlarına istediğimden biraz daha uzun süre bastırıyor.

Adam uzaklaşırken gülümseyip başını sallıyor ve ben de onun elini tutup ulaşamayacağı bir yere çekerken gözlerimi kısıyorum. "Senin kendi karın var," diye çıkışıyorum. "Benimkini rahat bırak."

Zane kolunu Celeste'e sararken sinir bozucu bir şekilde eğlenmiş görünüyor, elim Raya'nın beline dolanırken gözleri zevkle parlıyor

sahiplenici bir şekilde. İkisi yanımızdan geçip kapıyı arkalarında açık bırakıyorlar.

"Lex," diyor Raya, Zane'in arkasından bizim için açık bıraktığı ön kapıya bakarken düşüncelere dalmış gibi görünüyor. "Buradan evin içine kadar atlayabileceğini düşünüyor musun?"

Onun görüş açısını takip ediyorum ve omuz silkiyorum. "Hiçbir fikrim yok. Hadi öğrenelim, sevgilim."

Geri adım atıp atlıyorum, tam içeri girecekken neredeyse tökezleyerek düşüyordum ki tüm kardeşlerimi koridorda dikilmiş, telefonlarını çıkarmış ve aptal suratlarında kocaman bir sırıtışla buldum. Hepsi aynı anda kahkahayı patlatıyor, paralar hızla el değiştiriyor.

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyorum, az önce ne olduğunu fark ederek.

"Özür dilerim," diyor Raya, arkamdan takım elbisemin ceketini tutarak. "Zane benden daha önce hiç iyilik istememişti ve ben de ne yapacağımı bilemedim."

Kolumu ona doladım ve onu kendime çektim, dudaklarım şakağına değdi. "Yanlış bir şey yapmadın, küçük peri," diye mırıldandım, sonra dönüp kardeşlerime baktım. "Benim tatlı karımı böyle kullanmaya nasıl cüret edersiniz?"

Odayı bir alkış tufanı daha kaplıyor, tüm kardeşlerim anında *karımın benden* sonra söylediği sözleri tekrarlıyor, yıllardır onlarla alay ettiğim gibi benimle de alay ediyorlar. "Kahretsin, atlamadan önce düşünmemiş bile," diyor Luca gülerek.

"Bekle," diyor Dion, gözleri Raya'nın üzerinde. "Ona ne diyorsun, Raya?"

Çaresizce bana bakıyor. "Küçük peri," diye cevap veriyorum, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadan.

"Ugh," diyor, sesi gerçekten dehşete düşmüş gibi geliyor ve ona bakarken kaşlarımı kaldırıyorum, ancak Faye'e onu güldüren bir bakış attığını görüyorum. Faye onu azarlıyor ve bu kadar dar kafalı olmamasını söylüyor, o da buna karşılık yüzünde sinirli bir ifadeyle onu kendine çekiyor. Bu da neyin nesi? Karıma ne dediğimden neden rahatsız olsun ki?

"Celeste ve beni adamıza uçurduğun zaman bana ne demiştin?" Zane soruyor. "Asla... *ne olmayacağını söylemiştin*?"

Çırpılmış. Asla kırbaçlanmayacağımı söylemiştim. Lanet olsun.

"Siktirin gidin, hepiniz," diye mırıldanıyorum Raya'nın elini tutup onu yanlarından çekerken. Beni takip ederek Raven ve Sierra'nın çoktan yeni yapılmış kurabiyeleri atıştırmaya başladığı büyükannemin evine girerken gülüyor. İkisi de bizi görünce ayağa fırlıyor ama görmekten heyecan duydukları ben değilim. Eşimin kurabiye arayışlarına anında katıldığını,

aralarında durmaksızın sohbet ettiklerini izliyorum. Aileme o kadar iyi uyum sağlıyor ki

Ondan etkilenen tek kişi ben değilim. Umarım hepimiz onun hakkında yanılmıyoruzdur. Eğer Raya bana ihanet ederse, bu beni mahveder. Asla toparlanamam ve ailemin onu ne kadar çok sevdiğine bakılırsa onlar da toparlanamaz.

"Çocuklar," diye sesleniyor büyükannem ve beni düşüncelerimden uyandırıyor. Bizi resmi misafir odası yerine mutfakta toplayarak beni biraz şaşırttı. Ama yine de burası Sierra'nın büyükannesinin evindeki en sevdiği oda.

Kızların hepsi merak ve endişe karışımı bakışlar atıyor. Val hariç hepsi. Her zamankinden daha sakin ve aklı başında görünüyor, ama gözlerinde bir şey var ki tüylerim diken diken oluyor. *Istırap*.

Büyükanne kollarını kavuşturup gülümsüyor ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor. "Eminim hepiniz bugün sizi neden burada topladığımı tahmin edebiliyorsunuzdur."

Raven omzunu Sierra'nın omzuna çarpıyor, Sierra şiddetle kızarıyor, yüz ifadesi korkuyla karışık bir heyecana benziyor. Hepimizin gözleri en küçüğümüz ve henüz evlenmemiş olan tek kız kardeşime takılıyor.

"Sierra, tatlım," diyor büyükannem, sesi sadece kız kardeşimin ilham verebileceği türden bir hoşgörüyle dolu. "Nişanınız kesinleşti."

"Kim o?" diye soruyor, sesi titreyerek. Hepimizin aksine Sierra görücü usulü evlenmekten hiç korkmadı. Aksine, ben kendimi bildim bileli bu evliliği dört gözle bekliyordu. Çok sevdiği aşk romanları sayesinde, aşk ve evlilikle ilgili büyük hayalleri var, kısmen de tüm büyük kardeşlerimizin evliliklerinde ne kadar mutlu olduklarından besleniyor. Beklentileri o kadar yüksek ki, kendini hayal kırıklığına hazırlamış olmasından korkuyorum.

Büyükanne bir an tereddüt ediyor, sanki kendini hazırlıyormuş gibi. Omuzlarını dikleştiriyor ve gülümsüyor. "Xavier Kingston'la evleneceksin."

Sierra'nın yüzündeki mutlak dehşet beni kıkırdatıyor ve tüm kardeşlerim de aynı şeyi yapıyor. Her birimiz eşlerimizden bizi anında susturan bir uyarı bakışına maruz kaldık ve birbirimize bilmiş bakışlar attık. Sierra bunun olacağını hiç tahmin etmemişti ama kardeşlerim ve ben hepimiz tahmin etmiştik. Xavier'in en iyi arkadaşı Dion ülkede olmadığı zamanlarda bile Xavier poker gecelerimize katılmaya devam etti. Her ay bizimle vakit geçirmekten hoşlandığı için gelmediğini hepimiz biliyorduk - Sierra'nın neler yaptığından kesitler yakalamak için geliyordu.

İçeriden aldığı bilgileri aralarındaki rekabeti körüklemek için kullandığına kendini inandırırdı, oysa çoğu zaman Sierra'nın önünü açmış, fırsatlar yaratmış ve rekabeti ortadan kaldırmıştı, böylece Sierra'nın rekabet etmesi gereken tek kişi kendisi olmuştu. Sierra onu birçok kez tutuklanacak kadar sabote etti ve her seferinde, hiçbirimiz harekete bile geçemeden Sierra'yı serbest bıraktırdı ve tüm suçlamaları düşürdü. Xavier Kingston kız kardeşime deliler gibi aşık ve bunun farkında olduğundan bile emin değilim.

Sierra hemen cevap vermeyince büyükanne, "Onun emlak imparatorluğunu bizimkiyle birleştirirsek dünyanın gördüğü en büyük emlak şirketi oluruz," diyor. "Bu bir aile olarak yaptığımız en büyük birleşme olacak."

Sierra elindeki kurabiyeyi yere bırakıyor - bu onu daha önce hiç görmediğim bir şey. "*Kesinlikle olmaz,*" diyor, gözleri şaşırtıcı derecede gerçek bir nefretle parlıyor. "Xavier'le evlenmeyeceğim. Beni evlatlıktan reddet, büyükanne. Yarın taşınacağım. Bugün bavullarımı toplayabilirim."

"Evleneceksin," diyor Val, sesi yumuşak. "Onunla evleneceksin." "Cesedimi çiğnemeden," diye tersliyor Sierra.

"Şey," diyor büyükannem iç çekerek. "Görünüşe bakılırsa, benimki bitmiş olabilir."

Büyükannem mutfak tezgâhından bir dizi kâğıt alıp Sierra'ya doğru uzatırken tüylerim diken diken oluyor. "Hazır olmadığını biliyorum tatlım," diyor. "Elimden geldiğince uzun süre bekledim, çünkü küçük kızımla mümkün olduğunca çok zaman geçirmek istedim. Ama Sierra, benim zamanım doldu."

Belgeleri açarken kız kardeşimin elleri titriyor, yüzü ağarıyor. Bakışları büyükanneme kayıyor ve gözlerinde yaşlar birikiyor. "Kolon kanseri mi?" diyor, sesi kırılarak.

"Bu sabah doktora giderken ona eşlik ettim," diye mırıldandı Val. "Beni de yanında getirdi çünkü başka türlü hiçbirimizin ona inanmayacağını düşünüyordu. Bu doğru, Sierra."

Büyükannemin bakışları odada dolaşıyor, yüzünde tatlı bir gülümseme var. Sanki hepimizi hafızasına kaydetmeye çalışıyormuş gibi bize bakışı içimi parçalıyor. "Ne zamandır tanıyorsunuz?" diye sordum.

"Yaklaşık bir yıl. Ben yaşlıyım Lex. Zamanımın geldiğini kabul ettim ve kalan birkaç ayımı kemoterapi yüzünden daha da hasta ve halsiz olarak geçirmek istemiyorum. Sorun değil, gerçekten."

Ama öyle değil. Büyükannemiz elimizde kalan tek ebeveyn figürü. Anne ve babamızı bir uçak kazası, dedemizi de kalp krizi aldı. Şimdi de kanser büyükannemizi bizden alacak.

"Ondan nefret ettiğini düşündüğünü biliyorum," diyor büyükannem Sierra'ya. "Ama o seni sevilmeyi hak ettiğin gibi sevecek, Sierra. Xavier seni koruyacak ve ben artık yapamadığımda senin yanında olmaya devam edecek. Onunla evlenmek istemediğini biliyorum ama tatlım... bu benim son dileğim."

Kırk Altı

LEX

İç çekerek masamdan kalktım ve ofisimden çıktım, karımı görmek için sabırsızlanıyordum ama onu görmek için nasıl bir bahane bulacağımı bilmiyordum. Büyükannemin hastalığını öğrendiğimden beri huzursuzum. Hiçbir şey beni karım kadar rahatlatamaz ve bugün ondan bu kadar uzak olmak beni perişan ediyor.

Kendime ve Raya'ya kahve yaparken dalgınım ve tüm sekreterya ekibini bir kez daha şaşırtıyorum. Ne zaman robotlardan kahve istemek yerine kendi kahvemi yapmak için kilere gitsem, bana yardım etmek için koşturuyorlar ve beni durmadan rahatsız ediyorlar. İstemekten vazgeçmeleri için yardımlarını reddetmem üç hafta sürdü ve her seferinde, keşke sadece karım için kahve yapmak isteyen bir koca olduğumu açıklayabilseydim. Kimse onun kahveyi nasıl sevdiğini tam olarak bilmiyor ve biliyorum ki robotlarımızdan yulaf sütlü ve bir tutam tarçın şekerli bal petekli kapuçino istemekten çok utanıyor. Raya için bu sabah Yeni Zelanda'dan getirttiğim taze peteklere uzanırken otomatik pilottayım ve yüzünde bir gülümseme yaratmayı umuyorum.

Onun sesini duyduğumda dudaklarım kenara çekiliyor, köşeyi döndüğümde Adam'ı birkaç blok ötedeki en sevdiği kahveciden aldığı kahve fincanını ona uzatırken buluyorum. Ona gülümsüyor ve bir yudum alırken muhteşem kahverengi gözlerinin nasıl parladığını fark ettiğimde midemde karanlık bir şeyler kıvrılıyor.

Söylediği bir şey üzerine başını sallıyor ve kolundaki bir şeyi temizlemek için eğiliyor. Karımın etrafında nasıl dans ettiğini, ona nasıl baktığını izlerken kalbim sızlıyor. Aralarındaki bağ sarsılmaz görünüyor ve bu beni kahrediyor. Ona hâlâ bizden bahsetmedi ve bunun nedenini az çok tahmin edebiliyorum - artık bekâr olmadığını bilmesini istemiyor. Eğer onu istediği gibi sevemezsem, ona döner mi?

Dişlerimi sıkıp yanlarına gidiyorum ve yaptığım kahveyi Raya'nın masasındaki Adam'ın kahvesinin yanına koyuyorum. "Bay Windsor," diyor Amy, gözleri irileşerek.

Raya'nın ekibinin benim sürekli müdahalemden rahatsız olduğunu söyleyebilirim ama şimdiye kadar bunu, karısının hediyesiyle ilgili her şeyin yolunda gittiğinden emin olmaya çalışan düşkün bir kocanın davranışı olarak gördüler. Sadece üzerine titrediğim kadının kendilerinden biri olduğunun farkında değiller.

Adam'ın kahvesini dikkat çekmeden alıp dudaklarıma götürürken ekibe gülümsüyorum, böylece Raya'nın ruj lekesi mükemmel bir şekilde hizalanıyor. *Lanet olsun*. Taze bal peteği değil ama bal aromalı. Bu herif karımın en sevdiği şeyleri biliyor ve bundan nefret ediyorum. "Sadece kaydettiğin ilerlemeyi kontrol ediyordum," diye saçmalıyorum, Adam bana sinirli bir bakış fırlatıp bakışları elimdeki fincanla yüzüm arasında gidip gelirken gülümsüyorum.

Raya'nın endişeli bakışını yakalayana kadar, az önce kimsenin yapmasını izlemediğim bir şeyi içtiğimi ve bunu hiç düşünmeden yaptığımı fark ediyorum. Bardağa bakıyorum ve kendi kendime gülümsüyorum. Karıma dönüp baktığımda o da gülümsüyor, bakışlarında bir parça gurur var. Onun sessiz desteğine sahip olmanın benim için ne anlama geldiğini, ona ne kadar güvendiğimi bilmiyor. Raya onun kahvesini içerken kendimi *güvende* hissettiğimi anlamıyor ve yıllardır kimse bana böyle hissettirmemişti.

Adam eğilip kulağına bir şeyler fısıldıyor, o da başını sallıyor ve ona getirdiğim fincanı kaldırıp bir yudum alıyor. Kendi kendine gülümsüyor ve bu gülümseme... bana ait, ama *ona* yönelik.

"Raya," diyorum, masasının kenarını iterken ses tonum sertleşiyor. "Beş dakika içinde gelip bana ekibin ilerleyişi hakkında tam bir genel değerlendirme yap."

"Oh, bunu yapabilirim," diyor Adam ve ben duraksayıp yüzümü ona dönüyorum, karımın başını sallarken elini onun koluna nasıl doladığını fark ettiğimde kızgınlığım daha da artıyor.

"Elbette Bay Windsor," diyor ben daha bir şey söyleyemeden. Bana kibarca gülümsüyor, ne kadar profesyonel olduğunun farkında değil.

sinirlerimi bozuyor. Bana kendini kaybettirdiği gibi onun da kendini kaybetmesini istiyorum.

"Beş dakika," diye hatırlatıyorum ona.

Ofisime geri döndüğümde, kızın ona nasıl gülümsediğini, gözlerinin onun için nasıl parladığını zihnimde tekrar tekrar canlandırırken fena halde öfkeleniyorum. Dakikalar geçtikçe öfkem daha da artıyor, nihayet on dakika sonra kapım çalınıyor.

Raya elinde bir tabletle içeri giriyor ve ben koltuğumda geriye yaslanıyorum. "Kapıyı kapat."

Söyleneni yapınca gözleri açılıyor ve sinirimi bozuyor. Karım dudağını ısırıyor ve kapalı kapıya yaslanıyor, giydiği dar siyah kalem eteği ne kadar sevdiğimi çok iyi biliyor, krem rengi bluzu göğüslerinin üst kısmını en baştan çıkarıcı şekilde ortaya çıkarıyor. Ben onu izlerken, gözlerimle soyarken nefes alış verişi hızlanıyor.

Parmağımı masama vuruyorum ve başımı hafifçe eğerek onu yaklaşmaya çağırıyorum. Sessiz emrime itaat ederken keskin bir nefes alıyor, bakışları kararıyor. Raya önümde duraklıyor ve kalçalarını birbirine bastırma şeklini fark ettiğimde sırıtıyorum.

Onu çevirip kalçalarından tutarak masamın üzerine eğdiğimde nefesi kesiliyor, avuç içim onu yerinde tutmak için sırtının alt kısmında. "Bana güncellemeni ver," diye talep ediyorum bacaklarını ayırırken, böylece aralarına oturabiliyorum, seksi kıçı benim için sergileniyor.

"Her an biri içeri girebilir," diyor, sesi tiz ve panik içinde.

"O zaman çabuk konuşsan iyi olur," diye mırıldanıyorum, ellerim kıçının üzerinde takdirle geziniyor.

"Biz, şey... hem karıştırma hem de dağıtma kısımlarını bitirdik." Eteğini yukarı ittiğimde nefesi kesiliyor, ellerim taytının üzerinden kayıyor. "Soğutma sistemiyle birlikte."

Taytını kasıklarından yırtıp ipeksi kırmızı tangasını ortaya çıkardığımda dudaklarından muhtaç bir inilti çıkıyor, ihtiyacına ihanet eden güzel bir ıslak nokta. Parmaklarımı kumaşın üzerinde alaycı bir şekilde gezdirirken ona "Bu harika," diyorum. "Ama tüm parçalar bir arada ve uyumlu bir şekilde çalışıyor mu?"

Parmaklarımı yönlendirmek için kalçalarını döndürüyor ve ben de eğilip yumuşak tenini ısırırken sırıtıyorum. Raya yüksek sesle inliyor, ses benim için müzik

kulaklar. "Peki, işe yarıyor mu?" Mükemmel kıçını yoğururken soruyorum. "Hayır."

"Hayır mı?" İç çamaşırını kenara iterken tekrarlıyorum, beni ödüllendirdiği küçük çaresiz sesleri seviyorum. Eğilip usulca amına doğru üflerken sırıtıyorum, onu kızdırıyorum. "Eğer işe yaramıyorsa, tamir etmen gerekirdi, değil mi? Çalışıyor olman gerekirken neden Adam'a gülümsüyor ve onunla kahve içiyordun?"

Bir parmağımı tam ortasından geçirip ıslaklıkla kaplıyorum. "Kıskanıyorsun," diyor, sesi çok mutlu geliyor.

"Ben mi? Kıskandın mı?" İki parmağımı içine sokup kıvırıyorum ve acımasızca g-noktasına doğru bastırıyorum. İnliyor, tüm tutarlı düşünceler onu terk ediyor. Amına onun sevdiği şekilde masaj yaparken kıkırdıyorum. "Kahveni nasıl sevdiğini biliyor olabilir ama seni neyin inlettiğini bilmiyor. Sen *benimsin,* Raya. Bunu unutma."

Eğilip dilimin ucunu klitorisinin üzerinde gezdiriyorum ve onu çılgına çeviriyorum. Yaklaşmaya çalışıyor ama ben onu masama bastırıyorum. "Sakın bu amcığın kime ait olduğunu unutma," diye uyarıyorum, sonra da vücudu hakkında öğrendiğim her şeyi kullanarak onu hızla orgazma yaklaştırıyorum.

"Lütfen Lex," diye yalvarıyor ve ben sırıtarak geri çekiliyorum, onu yavaşça parmaklıyorum, yavaşça, içindeki o hassas kısma dokunmadan. "Bunu bana yapamazsın," diyor, sesi kızgınlaşıyor. "Benimle böyle alay etme." "Hayır mı?" Parmaklarımı tamamen içinden çekerek soruyorum. "Beni kıskanmak zorunda kalmayacağım."

Sırtını dikleştirdi ve omzunun üzerinden bakarak bana hayatımda gördüğüm en güzel manzarayı sundu. Karım masamın üzerine eğilmiş, eteği kalçalarına kadar sıyrılmış, taytı yırtılmış, amından sular damlıyor... ve yüzünde o seksi ifade. "Lütfen," dedi, somurtarak. "İyi olacağım Lex."

Onu inkar edemem ve o da bunu biliyor. İkimiz de sahip olduğum her şeyi uzun zaman önce ona kaybettiğimi bildiğimiz halde kontrol bendeymiş gibi davranmam çok komik. "Benim için iyi olacak mısın?" Parmaklarımı tekrar amına yerleştiriyorum ve gözleri kapanıyor. "O zaman bana kime ait olduğunu söyle."

"Sen," diye inliyor, kalçaları benim izin verdiğim kadar oynuyor. "Ben sana aidim Lexington Windsor. Sonsuza dek ve daima."

Sikeyim. Eğiliyorum ve dilimi şişmiş klitorisinin üzerinde döndürerek ona ihtiyacı olanı veriyorum. Muhteşem karım benim için geliyor ve amının parmaklarıma kenetlenme şeklini deneyimlemek çok heyecan verici.

Raya omzunun üzerinden bakıyor, yanakları kızarmış. "Becer beni," diyor. "Al beni Lex. Sana ihtiyacım var."

Lanet olsun. O benim ölümüm olacak. Ayağa kalkıp kemerimi hızla çözerken kalbim hızla çarpıyor. Sikimi çıkardığımda dudaklarını yalıyor ve bir elimle saçlarını tutmak için eğildiğimde sırıtıyorum. Saçlarını tutup çekerken sırtını dikleştirmesi çok güzeldi. "Benim mükemmel karım," diye mırıldanıyorum, ucunu içeri iterek. "Sikim için her zaman çok hazırsın, değil mi?"

Beni daha derine sokmaya çalışıyor, ben de sırıtarak üzerine eğilip elimi saçlarının arasına sokuyorum, dudaklarım kulağına değiyor. "Sabırlı ol bebeğim. Bu siki hak etmelisin."

"Yok," diyor bana, dudakları dudaklarıma değecek şekilde dönerek. "O alet benim."

Onu öperken kıkırdıyorum ve iniltilerini yutarak sonuna kadar içine itiyorum. "İstiyorsun, değil mi?" Doğrulurken ve kalçalarını tutarken soruyorum. "Bana sahipsin, Raya. Her santimim senin ve sen de bunu biliyorsun."

Onu sert ve yavaş bir şekilde becerirken kalçalarındaki tutuşumu sıkılaştırıyorum, onu başka bir orgazmın eşiğine iterken adımı tekrar tekrar fısıldamasını seviyorum, açıyı tam olarak doğru yapıyorum. "*Yapamam*," diyor, orgazm olmadan birkaç dakika önce. Güzel karım sikimin üzerine boşalıyor ve beni de kendisiyle birlikte uçurumun kenarına götürdüğünde gözlerim kapanıyor.

İçinden çıkarken nefes nefese kalıyorum ve hemen döllerimi daha derinlerine itiyorum. "Kocanın dölleri külotunu ıslatırken onun yanına otur, küçük peri. Kahvesini iç, ona gülümse, beni kıskandır. Ne istersen yap Raya, ama bunu o güzel amından döllerim damlarken yap."

Bakışları yüzümde geziniyor ve kendi kıyafetlerimi toplamadan önce onun eteğini aşağı çekerken gözlerinde bir şeyler titreşiyor. "Seni seviyorum," diyor ve beni gafil avlıyor. Yüzünü bana dönüyor ve yüzümü avuçluyor, gözlerimiz kilitleniyor. "Seni *seviyorum* Lex. Sadece seni."

Ben de seni seviyorum. O kadar çok seviyorum ki canım yanıyor. Kelimeler dilimin ucunda, ama söylemeye korkuyorum, aramızdaki bu şeye uğursuzluk getirmekten korkuyorum, bu yüzden alnımı onunkine bırakıyorum. "Senin olduğumu biliyorsun, değil mi?" Anlamasını isteyerek soruyorum.

Dudakları dudaklarıma değiyor ve beni usulca öpüyor. "Biliyorum," diye fısıldıyor ağzımın içine ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. O benim *her şeyim* ve lanet olsun, onu hak etmiyorum.

Yıllarca kimseyi içime alamayacağımdan emindim, sonra o çıkageldi ve tek bir dokunuşla tüm duvarlarımı yıktı. Şimdi buradayım, asla yeterli olamayacağımı bildiğim halde onu nasıl yanımda tutacağımı merak ediyorum.

Kırk Yedi

RAYA

Annemlerin kapısına varmadan hemen önce Lex ellerimi tutuyor, yüzünde muzip bir sırıtma. Büyükannesini öğrendiğimizden beri sık sık düşüncelere dalıyor, ama böyle zamanlarda sanki tek görebildiği ben oluyorum.

"Ne?" Gözlerimi kısarak sordum.

Kıkırdıyor ve beni kendine çekiyor. "Sana bir teklifim var," diyor, alnı benimkine değiyor. "İçeri girmeden önce beni öp. Yatak odana vardığımızda beni baştan çıkaracağını ve babanın tüm kurallarını çiğneyen bir günahkâra dönüştüreceğini biliyorum ama bu saatler sonra olabilir. Ya o zamana kadar hayatta kalamazsam? Yakıta ihtiyacım var, Raya."

Gülüyorum ve parmak uçlarıma yükselip başımı eğerken kollarımı boynuna doluyorum. Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve bedenim onunkilerin içinde eriyor. Lex alt dudağımı emiyor, eli sırtımda geziniyor ve ben onu daha da yakınıma çekiyorum, kendini tamamen bu işte, bizim içimizde kaybetmesine bayılıyorum.

"Tanrım, seni istiyorum," diyor ağzıma karşı, elleri kalçalarıma doğru hareket ediyor. Elim saçlarına kayıyor ve inliyor, siki karnıma bastırıyor.

Dudaklarına gülümsüyorum - ve sonra ön kapının açılma sesi ikimizi de ürkütüyor. Ben daha ne olduğunu anlayamadan Lex beni çeviriyor ve ön kapıya doğru itiyor. Tökezliyorum ve ona bakıyorum.

Babama sırıtırken olabildiğince masum görünmek için elinden geleni yapan kocama ters ters bakmak için omzumu kaldırdım.

Kocam bu dünyada tek bir şeyden bile korkmuyor, görünüşe göre ailemin onu beni öperken yakalaması dışında. "O cesareti tek başına verdin ve şimdi sana bu kadar yakın durmama şaşırmış gibi davranıyorsun," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Bana iri gözlü bir uyarı bakışı fırlatıyor ve eğer babam tam arkamızda duruyor olmasaydı, babam yaklaştığı anda kişiliğinin nasıl değiştiği konusunda onunla dalga geçerdim. Dünyanın en güçlü adamlarından biri, ama yine de babamın önünde siniyor. İma ettiği her şey midemdeki kelebeklerin uçuşmasına neden oluyor. Aileme duyduğu saygı ve ailemin onayını kazanma çabaları gözden kaçmıyor.

Babamın bakışları ikimizin arasında geziniyor, bakışlarında her zamanki şefkat ve eğlence yok. "İçeri gelin çocuklar," diyor ve ses tonunun bozuk olduğunu fark ettiğimde kaşlarımı çatıyorum.

"Neler oluyor?" Ayakkabılarımı aceleyle tekmeleyerek soruyorum. Lex de aynısını yapıyor ve bana elini uzatıyor, babamı oturma odasına kadar takip ederken parmaklarımızı birbirine doluyoruz.

Annem koltuktan başını kaldırıyor, gözleri kıpkırmızı ve babam hemen kolunu anneme doluyor. "Sana söylememiz gereken bir şey var, Raya," diyor. Annem başını sallıyor ve kalbim sıkışıyor. Lex'in büyükannesiyle ilgili haberler hâlâ zihnimde tazeyken, kendimi en kötüsüne hazırlarken buluyorum.

"Hadi oturalım hayatım," diyor Lex ve beni ailemin oturduğu kanepeye bitişik olan, artık bizim olduğunu düşündüğümüz kanepeye doğru yönlendiriyor. Birleştirdiğimiz ellerimizi kucağına alıyor ve tenimde rahatlatıcı daireler çiziyor, varlığı hayal edebileceğinden daha fazla rahatlık sağlıyor.

Annem burnunu çekiyor ve babam onu daha da sıkı tutarak kendine çekiyor. "Bunu senden saklamak istememiştim, Raya. Baban ve ben her zaman sana söylemek istedik, ama sadece... sadece doğru zaman değildi."

Bilinçaltımda neyi kastetmiş olabileceklerini tahmin etmeye çalışırken düşüncelerim yarışıyor. "Bana ne söyleyeceksin anne?" Sesim titriyor, tonum isteksiz. Daha bir şey söylemeden gözlerindeki o bakış kalbimi kırıyor.

Babama bakıyor ve boğazını yırtan bir hıçkırıkla gözyaşlarına boğuluyor. Babamın da gözle görülür şekilde duygusal göründüğünü fark ettiğimde kendi gözlerim yaşlarla dolmaya başlıyor. Bana öyle özür dilercesine bakıyor ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

daha bir şey söylemeden ara veriyor. "Bu sabah bir telefon aldık, Raya. Büyükannenle ilgiliydi. Kendisi iyi değil."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Düşündüm ki... Düşündüm ki..." Annem yıllardır ailesiyle konuşmuyor ve babamın ailesi de ben ilkokuldayken vefat etti. O zaman anneme dönüyorum, titreyerek nefes alıyorum. "Annen iyi mi?" Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemeden soruyorum. Lex'in beni sıkıca kavraması olmasaydı, ona doğru koşar, onu teselli etmek için elimden geleni yapardım. Elimi tutma şekliyle ilgili bir şey beni yerimde sabit tutuyor. Bu konuşmanın ona ne yaptığını hayal bile edemiyorum. Benim aksime, o büyükannesine çok yakın ve bu onun kederini daha da derinleştirecek.

Annem daha sert ağlamaya başlayınca babam onu kollarının arasına alıyor ve Lex'in bazen ben üzgünken yaptığı gibi başını okşuyor. "Meera," diye fısıldıyor babam. "Bunu sensiz yapamam, aşkım."

Başını sallayıp doğruldu ve gözyaşlarını öfkeyle sildi. "Telefon annemle ilgili değildi tatlım," diyor hıçkırıklarını bastırarak. "Babanın annesiyle ilgiliydi. Biyolojik baban."

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum, kelimeleri tam olarak algılayamıyorum. Ne dediğini duydum. Sadece bunun nasıl doğru olabileceğini anlamıyorum.

Annem titrek bir nefes alırken Lex beni daha sıkı kavrıyor. "Sana ilk evliliğimle ilgili anlattığım hikâyeyi hatırlıyor musun?" diye dikkatle soruyor. Başımı sallıyorum, midem bulanıyor. "Sana hikâyenin tamamını anlatmadım tatlım." Derin bir nefes alıyor, pişmanlık güzel yüzünü gölgeliyor. "O evlilikten kaçtığımda senden hamileydim."

Bakışlarım babama kayıyor, farkına varıyorum. Omuzlarını dikleştiriyor, gözlerinde umutsuzluk var. "Seni büyütme şerefine nail oldum, Raya. Doğduğunda oradaydım, ilk adımlarını attığında da oradaydım. Seninle koridorda yürüdüm ve seni ölene kadar seveceğim. Ben sadece... Ben sadece seni bu dünyaya getirme onuruna erişemedim." Gözlerini kaçırıyor ve ben de gözlerinin kapanışını, düzensiz nefes alışını izliyorum. "Hiçbir şey benim için senin benim kızım olduğun gerçeğini değiştirmeyecek," diyor, sesi yumuşak, yalvarırcasına. Sonra dönüp bana bakıyor, gözleri kederle dolu. "Bunu *hiçbir şey* değiştiremez, beni duyuyor musun?"

Başımı sallıyorum, bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı kayıyor. Lex bana doğru dönüyor ve gözyaşımı siliyor, bakışları acı ve ıstırap dolu. Dudağımı ısırıyorum ama yine de bir hıçkırık boğazımı yırtıyor. Bu dünyada beni en çok seven adam olan babam nasıl olur da benim gerçek babam olmaz?

Gözyaşlarımı yutmaya çalışıyorum ama hıçkırıklarımda boğuluyorum. Lex sözsüz bir şekilde bana kollarını açıyor ve ben de elimde olmadan ağlamaya başlarken yüzümü boynuna bastırıyorum.

"Sevgilim," diye fısıldıyor ve bana sıkıca sarılıyor. Lex sessizce sırtımı okşayarak "Telefon," diyor. "Raya'nın büyükannesi.... iyi mi?"

"Hayır," diyor babam, sesi kırılarak. "Şu anda hastanede ve sadece birkaç haftası kaldı. Bize Raya'dan ve annenden özür dilemek istediği söylendi... hala yapabiliyorken."

"Gitmek zorunda değilsin," diyor annem ve yüzümü ona dönüyorum, Lex'in kolları bana sarılı kalıyor, kalbi kulağımın dibinde durmadan atıyor. "Sadece sana söylemem gerekiyordu, Raya. Pişmanlık duymanı istemedim ve bu seçimi senden almak istemedim."

Kırk Sekiz

RAYA

Lex'in eli elimde, uzun hastane koridorunda yürürken kendimi hasta hissediyorum. "İyi misin, küçük peri?" diye soruyor, dokunuşu yatıştırıcı.

Başımı salladım. "Hayır, ama gitmezsem pişman olacağımı biliyorum."

Lex ve ben dünün tamamını geçmişi ve ailemin benden sakladığı her şeyi öğrenerek geçirdik. Babam, annem muhasebe işlerini yaptığı için iş yerinde nasıl yavaş yavaş arkadaş olduklarını ve annemin cildindeki morlukları gördüğünde ona nasıl koşulsuz destek verdiğini anlattı. Annem kaçmasına yardım ettiğini söylediğinde her ikisinin de gözleri yaşarmıştı, o sırada ikisi de hamileliğin farkında değildi. Anneme kendi ailesinin ona vermediği desteği sağlamış ve anlaşıldığı kadarıyla babam annemle evlenmeden çok önce de benim babammış. Evlendikleri gün hakkında asla yalan söylememiş olsalar da, bana söyledikleri yılda gerçekleşmemişti.

Büyükannemin yattığı hastane odasının önünde durduğumuzda Lex, "İşte geldik," diyor. Orada donup kalıyorum, babamın bu sabah bana sarılışını hatırlıyorum, sanki hiçbir şeyin bir daha eskisi gibi olmayacağını, beni kaybedeceğini gerçekten düşünmüş gibiydi. Bana anlattığı hikayenin onu daha çok sevmemi ve takdir etmemi sağladığına inanmıyor gibiydi ama nasıl inanmasın ki?

"İçeri girelim," diyorum derin bir nefes aldıktan sonra. Anneme zarar veren insanlarla tanışmak istemiyorum ve annemin bana katılmamaya karar vermesine sevindim. Neredeyse kendim bile gelmeyecektim ve bunu asla itiraf etmeyecek olsam da, buraya gelmemin tek nedeni Lex'in gözlerindeki o lanetli bakışa dayanamamaktı. Kendi büyükannesini kaybettiğini bilmek, benim için sanal bir yabancı olsa bile, kendi büyükannemin son arzusunu yerine getirmemeyi imkansız hale getirdi.

Kapıyı çalıyor ve kaydırarak açıp beni odaya sokuyor. Benimkiyle aynı gözlere sahip bir adam yatağın yanındaki koltuğundan kalkınca şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum. "Raya?" diye soruyor, beni gördüğüne şaşırdığı belli.

Bana doğru yürüyüp elini bana uzattığında tüm vücudum geriliyor. Lex hemen araya girip yolunu kesiyor ve ben de onun arkasına geçiyorum, desteğinden dolayı şaşkın ve minnettarım.

Lex elini kaldırarak, "Özür dilerim," dedi. "Tüm bunlar karım için oldukça fazla."

"Lexington Windsor?" diye sorar, inanmadığı bellidir. "Kızımla mı evlisin?"

Kızım. Demek düşündüğüm kişi oymuş. Daha önce hiç yaşamadığım bir rahatsızlık kaplıyor içimi ve Lex'e yaklaşıyorum, alnımı bir anlığına sırtına koyuyorum, ellerim takım elbisesinin kumaşında geziniyor.

"Özür dilerim, kendimi tanıtmalıydım," diye ekliyor. "Ben Akshay. Ben Raya'nın... şey, babasıyım."

Oda sessizleşiyor ve Lex'in gölgesinden çıkıp yatakta yatan kadına doğru dönerken kendimi destekliyorum, *Akshay'la* yüzleşmek istemiyorum. Zayıf görünüyor ve gözleri benimkilerle buluştuğunda hüzünle gülümsüyor, gözleri pişmanlıkla dolu.

Biyolojik babam Hintçe, "Torunun burada," diyor ve elini bana doğru uzatıyor. Tereddütle tutuyorum ve sıkarken gözlerinden yaşlar süzülüyor.

"Meera gelmedi mi?" diye cevap veriyor, yine sadece annem bana kızdığı zaman kullandığı için anladığım ana dilinde.

Başımı sallıyorum, o da anlayışla başını sallıyor, derin bir pişmanlık yüz hatlarını gölgeliyor. Tekrar tekrar özür dilerken ve gözlerinden sonsuz yaşlar dökülürken şaşkınlık içindeyim. "Sorun değil," diyorum ona, öyle olmasa bile, sırf ölmekte olan bir kadının isteklerini reddedemeyeceğim için. Lex elini belime dolamış, vücudunu bana yakın tutuyor ve bugün onun varlığı için ne kadar minnettar olduğumu bilmiyor.

Dudaklarında hala özürlerle uykuya dalıyor ve ben kalbim ağırlaşarak geri çekiliyorum. Bugün ne bekleyeceğimden emin değildim ama bu kadar acı hissedeceğimi düşünmemiştim. Bu insanların anneme yaşattıklarını düşünmek bile beni çileden çıkarıyor ve şu anda bile doğru olanı yapmakta, babamın beni yetiştirdiği kişi olmakta zorlanıyorum.

"Meera Bob Lewis'le evlendi, sen de Lexington Windsor'la. İkiniz de iyi sonuç aldınız," diyor Akshay ben geri adım attığımda.

Başımı sallıyorum ve *evet, sana rağmen* kelimelerini ısırarak geri alıyorum. "İkimiz de fazlasıyla iyiyiz," diyorum, ses tonum amaçladığımdan daha keskin. "Babam bize her zaman çok iyi baktı."

Yüz ifadesi sertleşiyor ve başını sallıyor, gözlerinde bir şey parlıyor. O gözlerin bu kadar tanıdık olmasından, ona beklediğimden çok daha fazla benzememden nefret ediyorum. "Doğru," diye mırıldanıyor, yere bakarak. "Üzgünüm, Raya. Keşke hayatının bir parçası olabilseydim ama Bob beni uzak durmam konusunda uyardı. Ne zaman seninle iletişim kurmaya çalışsam beni tehdit ediyor, gücünü ve nüfuzunu kullanarak bizi ayrı tutmaya çalışıyordu. Annen ve senin etrafındaki herkesi ve her şeyi her zaman dikkatle kontrol etti." Sonra bakışları Lexington'a kaydı. "Evliliğinizde de parmağı varsa bu beni şaşırtmaz. Adam hesapçı biri ve sen onun gerçek kızı olmadığın için, eminim seni yetiştirmekten fayda sağlamak için elinden geleni yapmıştır. Bir yatırımın boşa gitmesine izin verecek biri değildir."

Kelimeler beni çileden çıkarıyor ve onun istediği şeyi yapıyorlar - bir anlığına babamı sorgulamama neden oluyorlar ve anında suçluluk duygusu başlıyor. Elim Lex'in elinin içine kayıyor ve derin bir nefes alıyorum. "Gidelim," diyorum ona.

Başını sallıyor ve büyükanneme son bir kez bakıyor. "Onu özel bir tesise naklettireceğim, böylece olabildiğince uzun süre rahat edebilecek."

Akshay başını sallıyor, bakışları üzerimde. Dışarı çıkmak için döndüğümde bana "Numaram annende var," diyor. "Her zaman aramanı bekliyor olacağım, Raya. Benden alınan kızımla tanışmak için yirmi iki yıl bekledim ve bunun çok zor olduğunu anlıyorum. Konuşmaya hazır olduğunda beni ara. Her hikayenin iki tarafı vardır, Raya."

Başımı sallıyorum ve Lex beni odadan çıkarıyor. Otoparka geri dönerken ikimiz de sessizdik ve arabaya binene kadar kendimi kaybetmedim. Az önce olanları sindirmek için elimden geleni yaparken Lex bana sarılıyor. Tek kelime etmiyor, sadece orada duruyor, her zaman olduğu gibi. Kelimeleri söyleyemiyor olabilir ama işte tam burada, aşk budur.

Kırk Dokuz

LEX

Kayınvalidemin kapısının önünde duraklıyorum, ne yaptığımdan bile emin değilim. Kararsız bir şekilde birkaç dakika ileri geri yürüdüm. Evde Raya'nın Sierra'nın bekârlığa veda partisinden dönmesini bekliyordum ki, onu bekleyen tek kişinin muhtemelen ben olmadığım aklıma geldi. Bob'un Raya'ya söylemek zorunda kaldığı şeyden sonra ne kadar perişan olduğunu düşünmeden edemiyordum ve onu kontrol etmekten zarar gelmeyeceğini düşündüm. Şimdi buradayım ve davetsiz gelme kararımı tekrar gözden geçiriyorum. Tam gitmeye karar vermişken, ön kapı açılıyor ve Raya'nın annesi beliriyor, üzerinde uzun, kabarık bir bornoz var.

"Lex?" diyor şaşırarak. "Birkaç ay önce kurduğun tüm o süslü alarm sistemlerini çalıştırdın, tatlım. Burada ne işin var?"

Ben daha bir şey söyleyemeden, yüzünde tatlı bir gülümsemeyle kenara çekiliyor. Onu evin içine kadar takip ediyorum, garip bir şekilde gerginim. Buraya daha önce Raya olmadan hiç gelmemiştim ve bugün haber vermeden uğramanın neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğümden emin değilim. "Raya bu gece kız kardeşimin bekârlığa veda partisinde," diye açıklıyorum.

"Biliyorum," diyor, evin arka tarafındaki garaja ulaşana kadar beni evin içinde gezdirirken gülümsüyor. Doğru ya. Elbette biliyordu. Ne de olsa Raya ailesiyle her gün konuşuyor.

"Raya'ya haberi verdiğimizden beri her akşam orada saklanıyor, sessizce Raya'nın eve döneceği günü sayıyor ve bir yandan da iyiymiş gibi davranıyor. Onu sayısız kez aradı ama Raya eve dönene kadar iyi olacağını sanmıyorum. Bu arada seni gördüğüne sevinecektir."

Başımı salladım, kalbim ağırlaştı. Sierra'nın düğün tarihi belirlendikten kısa bir süre sonra Raya ve ben bu hafta sonunu Windsor Malikânesi'nde geçirmeyi talep ettik çünkü ikimiz de kız kardeşimin bekârlığa veda partisi için acayip bir şey yapacağını biliyorduk. Öncesindeki günlerde neler olacağını bilemezdik. Raya'nın annesine "Neredeyse gitmiyordu," dediğimde yüzünde tatlı ve anlayışlı bir gülümsemeyle başını salladı.

"Geldiğine sevindim," diyor. "Ben de burada olmana sevindim. İçeri geçin. Birazdan ikinize de çay getireceğim."

Beni kapının önünde bırakıp uzaklaşmadan önce kolumu güven verici bir şekilde okşarken başımı sallıyorum. Kapıyı çalmadan önce derin bir nefes alıyorum. Yanıt gelmeyince içeri giriyorum ve Bob Lewis'in sahip olamayacağı bir arabayı görünce donup kalıyorum.

Arabanın altından yuvarlanır ve oturur, belli ki karısını beklemektedir. Kaşları kalkıyor ve ayağa kalkmadan önce arabaya bakıyor. "Lex, oğlum. Seni buraya getiren nedir? İkinizin bu hafta sonu eve geleceğinizi düşünmemiştim."

Başımı sallıyorum, gözlerimi arkasındaki orijinal Windsor Motors arabasından zar zor ayırabiliyorum. Yıllarca aradığım ve neredeyse vazgeçtiğim arabanın aynısı. Bu, büyükbabamın büyükannem için tasarlayıp ürettiği araba. Hatta arabaya onun adını vermişti ve WM *Annie'den* sadece üç tane üretilip satılmıştı. Burada ne işi var? Yıllardır onu arıyorum.

"Bugün sadece ben varım," diye mırıldanarak bakışlarımı tekrar kayınpederime yöneltiyorum. Yüz ifadesi düşüyor ve bir tork anahtarına uzanırken başını sallıyor. Bana doğru fırlatıyor ve ben de kolayca yakalıyorum, elim aletin etrafını sarıyor. "Gel de bana yardım et o zaman. En sevdiğim arabam çalışmıyor."

Arabanın tertemiz haline bakarken kalbim göğsümde çarpıyor. "Buna nasıl sahip oldun? Eskiden babama ait olan bende, diğeri de büyükannemdeydi. Üçüncü bir tane daha olduğunu biliyordum ama izini hiç bulamadım." Büyükbabam bir keresinde üçüncüyü çırağına verdiğini söylemişti ve bir gün beni onunla tanıştıracağına söz vermişti. Büyükbabam onu en az kendisi kadar seveceğimi, ona babamı hatırlattığını söylemişti.

Bob gülümsüyor ve elini arabanın kaputunda hafifçe gezdiriyor. "Onu bana büyükbaban verdi," diyor, "Lewis Motors'u kurmam için gereken yatırım fonlarıyla birlikte." Şok içinde bakakalıyorum ve Bob gülümsüyor. "Bildiğim her şeyi büyükbabandan öğrendim ama Windsor Motors için çalışmaktan mutlu olmadığımı biliyordu. Zenginler için araba üretmek istemiyordum - benim gibi insanların alabileceği, seveceği arabalar üretmek istiyordum. Büyükbaban vizyonumu anladı ve Windsor Motors'u büyütmeyi planladı, ta ki bir gün benim hep kendi şirketimi kurmayı hayal ettiğimi öğrenene kadar. Benimle rekabet etmek yerine bana onay verdi ve gidip onu gururlandırmamı söyledi. Büyükbaban işte böyle bir adamdı, biliyor musun?"

Arabaya bakıyor, gülümsemesi acı tatlı. "Doğrusu, sorunun ne olduğunu biliyorum ve on dakika içinde tamir edebilirim. Sadece onunla uğraşmayı seviyorum, çünkü..." Bob elini saçlarında gezdirir ve iç çeker.

Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, anlıyorum. "Büyükbabam düşünmeye ihtiyaç duyduğunda hep böyle yapardı. Bir arabayı parçalara ayırır ve tekrar birleştirirdi."

Bob Lewis, büyükbabamın bahsettiği çırağı. Bunu nasıl gözden kaçırmış olabilirim? Bob'un geçmiş araştırmasında da çıkmadı ve bunun olmasının tek yolu Silas Sinclair'in büyük olasılıkla büyükannemin isteği üzerine bunu benden saklamış olması.

"Bunu sürekli söylüyormuşum gibi hissediyorum ama bu da senden bilerek s a k l a d ı ğ ı m bir şey değildi," diyor Bob. "Sadece büyükbabanla olan bağlantımı sana yakınlaşmak için kullanıyormuşum gibi hissetmeni istemedim. Büyükannen ve ben senin için en az müdahalenin en iyisi olacağına karar verdik. Evliliğinizin yürümesi için ikinizin de üzerinde zaten çok fazla baskı vardı ve rahmetli büyükbabana olan sevgini sana karşı kullanıyormuşuz gibi hissetmeni istemedik. O bunu istemezdi, buna asla izin vermezdi. Sizi her şeyden çok severdi."

Elimdeki tork anahtarına bakıyorum. "Raya ve ben... Evliliğimizi ayarlayan kişi büyükbabam m ı y d ı ?"

Kaçırılmamdan kısa bir süre sonra onu kalp krizinden kaybettim ve doktorlar ne derse desin, kaybolduğumda onu maruz bıraktığım stresin buna katkıda bulunan bir faktör olduğunu biliyorum. Raya'yı sevmekten bu kadar korkmamın nedenlerinden biri de bunu hak etmediğimi düşünmemdi. Günahlarımın kefaretini ö d e m e k zorunda olduğumu hissediyordum ama şimdi bunu yapmanın büyükbabamın istekleriyle doğrudan çeliştiğini öğreniyorum. Bir elimi saçlarıma gömüyorum, aklım başımdan gidiyor.

Bob gülümsüyor. "Büyükbaban her zaman onunla bir gün aile olacağımızı, bunu gerçekleştireceğini söyleyerek şaka yapardı. Bir gün onu ziyaret etmek için Raya'yı yanıma aldım ve sen de onunla birlikte ofisindeydin. Tahta bir araba yapmaya çalışıyordun ve Raya'nın sana yardım etmesine izin verdin. İşte o zaman büyükbaban onun bir gün Windsor olacağıyla ilgili şakalar yapmaya başladı, onu en küçük torunu için çalacaktı." İç geçiriyor ve WM Annie'ye doğru dönüyor. "Büyükannen geçen yıl beni ziyaret ettiğinde şaşırdım ve dürüst olmak gerekirse, ondan başka biri olsaydı, bunu asla düşünmezdim, hatta karıma bile tekliften bahsetmezdim. Büyükannen tıpkı büyükbabanın yaptığı gibi yıllar boyunca şirketime göz kulak oldu ve başımızın dertte olduğunu fark ettiği anda yardım elini uzattı."

"Ama bunun bir bedeli vardı."

Arabanın motoruna doğru ilerlerken başını sallıyor ve ben de ona katılarak motorun üzerine eğiliyorum. Bu araba benim kendi modelimden bile daha iyi durumda ve ona saygıyla yaklaştığı çok açık. "Birkaç gün öncesine kadar doğru kararı verdiğimden emin değildim, kızım parçalanırken ona sarıldın ve onu ne kadar sevdiğini, sana ne kadar güvendiğini anladım. Görücü usulü bir evliliğin yürüyebileceğini düşünmemiştim ama yürüdü ve her zaman olduğu gibi büyükbaban haklıydı. Her zaman haklı olmak gibi bir huyu vardı, değil mi? Büyükanneni deli ederdi."

Bana geçmişle ilgili hikâyeler anlatırken ve çok sevdiği belli olan arabasının her bir parçasını kontrol etmesine yardım etmeme izin verirken gülümseyip başımı sallıyorum, dikkatim tamamen kayınpederimin üzerinde. Buraya onu teselli etmeye gelmiştim ama o bunun yerine bana ihtiyacım olan son birkaç yapboz parçasını uzatarak *beni* teselli etti. Neredeyse ötelerden izin almış gibiyim, bana karımı sevmemin sorun olmadığını, bu sefer her şeyin yoluna gireceğini söylüyor.

Umarım sezgilerim bu sefer beni yanıltmaz.

Umarım işaretleri yanlış okumuyorumdur.

Elli

LEX

Karımı masasında, ofis sessiz ve boşken gördüğümde dudaklarımın kenarları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ekibin işten sonra bir şeyler içmek için dışarı çıktığını sanıyordum?"

Ekranından başını kaldırıyor ve ben de eğilip saçlarını yana doğru iterek boynunu öpüyorum. Başı geriye düşüyor ve mutlu bir şekilde iç geçiriyor. "Yaptılar ama ben gerçekten bazı işlerimi bitirmek istiyordum. Bu gece sosyalleşmek ve içki içmek için pek havamda değilim."

Mırıldanarak onaylıyorum, kulağının hemen altına bir öpücük daha konduruyorum. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Gece otomasyonu için kod. Şunu bir toparlayayım, sonra eve gitmeye hazırım. Önümüzdeki hafta Sierra'nın düğünü için biraz izin alacağımdan bunu şimdi bitirmek istiyorum." Sonra bana baktı. "Sırf milkshake'lerine bayıldığım için tüm şirketi satın almanı hâlâ çılgınca buluyorum ama bunun için de seni gerçekten seviyorum. Bu proje üzerinde çalışmanın beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin. Üzerinde çalışarak geçirdiğim her saniye bana senin ne kadar... ne kadar önemsediğini hatırlatıyor."

Onu ne kadar çok *sevdiğimi.* Kelimeler beni hala korkutsa da o bunu biliyor. Bir kez olsun söylemeye hazır olmadığım bir şeyi söylemem, ona olan duygularımı itiraf etmem için bana baskı yapmadı. Raya'yı hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama her gün karıma minnettarım.

Babasını öğrendiğinden beri kendinde değil ve hafta sonları eve gittiğimizde aralarında hiçbir şey değişmemiş olsa da, ondan böyle büyük bir sır sakladıkları için üzgün olduğunu biliyorum. Karım incindi ve onu nasıl daha iyi hissettirebileceğimi bilmiyorum. Büyükannemi öğrendiğimde yanımdaydı, beni oyaladı ve sessiz bir destek sundu. Şimdi aynı şeyi onun için yapma sırası bende.

"Umursuyorum," diye mırıldanarak onu oturduğu yerden kaldırıyorum. "Önemsiyorum, sevgilim. Senin bilebileceğinden çok daha fazla."

Sandalyesini çalıp onu kucağıma çektiğimde nefesi kesiliyor. "Lex," diye fısıldıyor. "Her an biri içeri girebilir."

Dudaklarım boynuna değiyor ve titriyor. "Herkes gitti. Cuma akşamı saat dokuzda kimse ofise geri dönmeyecek." Elimi eteğinin altından geçirip kalçasını kavradığımda nefesi kesiliyor. "Çalışmaya devam et, bebeğim. Bu arada ben de kendimi eğlendiririm."

Başparmağım bacaklarının arasındaki ipeksi kumaşa sürtündüğünde dudaklarından yumuşak, küçük bir inilti çıkıyor ve dizlerini ayırırken sırıtıyorum. Raya yazmaya devam ediyor, satır satır kod yazıyor ve ben onu okşarken sırıtıyorum, acele etmiyorum.

Külotunu kenara ittiğimde "*Lex*," diye fısıldıyor.

Eğildim ve omzunu öptüm. "Evet, Bayan Windsor?" Parmağımı amının üzerinde yavaşça kaydırırken mırıldanıyorum, ıslaklığıyla kaplıyorum, hareketlerim yavaşça.

Titreyerek nefes alıyor, kalçaları kucağımda kayıyor ve parmağım içine kayarken kıkırdıyorum. "Çok yaramaz bir kızsın, değil mi?" Kulağına fısıldıyorum. "Şu haline bak, çalışırken patronunun seni parmaklamasına izin veriyorsun."

Başka bir rakam eklediğimde inliyor ve işine yeniden odaklanmak için elinden geleni yapıyor, ancak dikkatini tekrar çalmadan önce sadece bir satır başarabiliyor. "Önce profesörünü beceriyorsun, sonra patronunu... ne kadar kötü bir kız. Kötü kızların cezalandırılması gerektiğine katılmıyor musun?"

Kalçaları bükülüyor ve elimi sürmeye başladığında sırıtıyorum. "Evet," diye inliyor, omuzlarının üzerinden bakarak. "Beni cezalandırın Bay Windsor."

Kıkırdıyorum, beni şımartmasına çok seviniyorum.

Nasıl bu kadar mükemmel olabiliyor? O benim için yaratılmış, bundan eminim. "Başlangıç olarak, işini bitirsen iyi olur." Başını salladı ve geri döndü.

Pantolonumu çıkarıp sikimi çıkarırken gülümsüyorum, bacaklarının arasına sıkıştırıyorum, böylece ona doğru kayıyor. O bunu yapıyor

Boğazının arkasından seksi küçük bir ses geliyor ve başparmağımı klitorisine bastırırken inliyorum, kimin cezalandırıldığından emin değilim.

Koridordaki otomatik ışıklardan biri yandığında Raya'nın nefesi kesiliyor ve ikimiz de donup kalıyoruz. Şu anki pozisyonumuzda biri bize doğru gelse açıkta kalırız. Burada olanları saklamanın bir yolu yok.

Odanın sonunda sesler duyduğumuzda ona sıkıca tutunuyorum ve dudaklarımı kulağına değdiriyorum. "Görünüşe göre birkaç çalışan içkilerini içtikten sonra iş çantalarını topluyor. Bu tarafa gelecek olsalardı çoktan gelmiş olurlardı."

Onunla oynamaya devam ettiğimde başını sallıyor ve kucağımda kıvranıyor. "Çalışmaya devam et," diye emrediyorum ve o da dediğimi yapıyor, ışıklar tekrar kapanıp sessizlik üzerimize çöktüğünde ikimiz de rahat bir nefes alıyoruz.

"Sikimi tut ve hizaya getir, bebeğim," diyorum ona, onu sırt üstü yatırdığımda, amı sıcak ve parmaklarımın etrafında sıkı.

Emredileni yapıyor, üzerime çökerken dudaklarında en seksi inilti. Tekrar yazmaya başladığında dudaklarımı omzuna bırakıyorum, başparmağım klitorisinin üzerinde ve sikim onun derinliklerinde yuvalanıyor.

Kontrolü geri almaya çalışarak kalçalarımı salladığımda karım inliyor. "İşte," diye mırıldanıyorum, omzunun üzerinden bakarak. "Tam şuradaki çizgi. Sorun orada yatıyor."

İç kaslarını sıkıyor ve ben inliyorum, kalbim hızla çarpıyor. Amcığı mükemmel ve onu bu şekilde kucağıma almak çok heyecan verici. Elimi karnına koyup onu kendime doğru yaklaştırıyorum, diğer elim amının üzerinde, dudaklarım boynunda.

Karım yazmaya devam ediyor, ben onunla oynarken hatalarını düzeltiyor, amının sikimin etrafındaki hissinin, parmaklarımdaki ıslaklığının tadını çıkarıyor. Kucağımda ileri geri sallanmaya başladığında nefesim kesiliyor, yazarken beni beceriyor, kalçaları ihtiyacına ihanet ediyor. O mükemmel bir kadın ve ben onun bana gerçekten yukarıdan gönderildiğine inanmaya başlıyorum. Başka bir açıklaması yok - bu sadece şans olamaz. O benim için mükemmel, gerçekten mükemmel.

"Bana çok iyi biniyorsun, Raya. Sikimi almakta çok iyisin, sevgilim." Kasları kasılıyor ve sırıtıyorum, övgülerime verdiği tepkiyi seviyorum.

"Sen çok iyi bir kızsın, değil mi? Ne kadar iyi bir eşsin." Parmaklarımı ileri geri sürüklüyorum, klitorisini işaret parmağımla işaret parmağım arasında kaydırıyorum.

ve onu yavaşça delirtiyor. Nefes nefese kalmaya başlıyor, yumuşak inlemeleri ofisimizi dolduruyor ve bu kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Yazmayı bırakıp başı geriye düştüğünde ona "Hayır," diyorum. "Çalışmaya devam et, bebeğim. Bu iş sende. O kodu düzelt."

"Lex," diye yalvarıyor.

Memnuniyetle sırıtıyorum, onu ne kadar çaresiz bıraktığımdan memnunum. "Bunu mu istiyorsun?" Parmaklarımı daha hızlı hareket ettirerek onu kenara yaklaştırarak soruyorum.

"Evet," diye inliyor. "*Evet*."

"Beni sevdiğini söyle," diye yalvarıyorum, bugün bu sözleri duymaya neden bu kadar ihtiyacım olduğundan emin değilim ama ihtiyacım var.

Arkasına uzanıyor, parmakları saçlarımın arasından geçerken yüzünü çeviriyor ve beni kendine çekiyor, dudakları dudaklarımı arıyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor ağzıma karşı. "Seni seviyorum Lexington Windsor. Sadece seni. Her zaman seni."

Bu sözler karşısında bir saniye bile dayanamayarak inliyorum. "Siktir," diye inliyorum, saçlarını tutup onu çaresizce öperken karımın derinliklerine boşalıyorum. Başparmağımı klitorisinin üzerinde onun sevdiği şekilde fırçalıyorum, benden birkaç dakika sonra boşalmasını sağlıyorum, tüm inlemelerini yutuyorum.

Bana yaslanıyor ve ben gülümsüyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Raya da bana gülümsüyor ve kucağımda biraz dönüyor, eli yanağımı sarıyor. "Neye ihtiyacım olduğunu her zaman biliyorsun," diye fısıldıyor, dudakları dudaklarıma değiyor. "Senden başka hiçbir şey kalmayana kadar bana her üzüntüyü, her endişeyi nasıl unutturacağını biliyorsun."

Onu yavaşça öperken iç çekiyorum, kendimi onun içinde kaybediyorum. "İhtiyacım olan şey *sensin,"* diye fısıldıyorum. "Her günün her saniyesi."

Elli Bir

RAYA

Sierra'nın düğün alayında Raven, Val, Faye ve Celeste'ye katılıp Büyükanne Anne'in muhteşem bahçesinde yürürken kalbim deli gibi çarpıyor. Sierra düğünü Büyükanne Anne'in labirentinin ortasında yapmakta ısrar etmişti, şüphesiz Xavier'i kızdırmak için ama yüzünde en ufak bir kızgınlık belirtisi yoktu. Yanında duran dört kardeşinin yüzünde de öyle.

Biz içeri girerken başını kaldırıp kibarca gülümsüyor, sakin bakışları biraz gerginleşiyor. Xavier ağırlığını bir ayağından diğerine verip kollarını çekiştiriyor ve ben de kardeşlerinden birinin eğilip kulağına bir şeyler fısıldamasını izliyorum. Adamı tanıdığımda gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. O *Belediye Başkanı Kingston,* kasabamızın belediye başkanı. Xavier kardeşinin söylediği şeyi duymazdan geliyor ve hepimiz yerlerimizi alırken doğruluyor.

Gözlerim Lexington'ınkileri buluyor ve o da ön sıradan bana tatlı tatlı gülümsüyor. Sierra, Büyükanne Anne'in kolunda içeri girdiğinde gözlerimi ondan zorlukla ayırabiliyorum. Nefes kesici görünüyor ve Xavier sesli bir şekilde keskin bir nefes alıyor. Kardeşleri kıkırdıyor ve ben de kendimi tutamayıp gülümsüyorum.

Büyükanne Anne Sierra'nın elini dikkatlice Xavier'in elinin içine yerleştiriyor ve ardından Sierra'nın saçlarını nazikçe yüzünden çekerek ikisi arasında duygusal bakışmalar yaşanıyor. Büyükanne Anne ona "Seni seviyorum," diyor.

Sierra titrek bir nefes alıyor, gözleri bir an için kapanıyor. "Seni daha çok seviyorum," diye cevap veriyor, sesi yumuşak ve acılı.

Xavier'e dönerken omurgasını dikleştiriyor, duyguları akıp gidiyor, zümrüt gözlerinde kızgınlık ve öfkeden başka bir şey bırakmıyor. Xavier sadece kıkırdıyor ve eğiliyor, kızın ona dik dik bakması hiç de gözünü korkutmuyor. "O pençeleri bir kenara bırak, Kedicik," diyor ona. "Yeni oyuncağına kazara zarar vermek istemezsin, değil mi?"

Gözlerini deviriyor ve eğilerek duyamadığım bir cevap veriyor. Söylediği her neyse Xavier'in kıkırdamasına neden oluyor ve ben de gülümsemeden edemiyorum, düğün töreni başlarken bakışlarım Lex'e geri dönüyor.

Gözlerimiz kilitli kalıyor ve ben Lex'ten başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Bana bakışı... midemdeki kelebekleri çılgına çeviriyor. Tanışma şeklimizi onun düzenlediğini öğrendiğimizde, içten içe korkmuştum. Kendimi annem gibi kontrolcü bir evliliğin içinde bulacağımdan endişe ediyordum ama en ufak bir şüphem bile olsa ailemin düğünü iptal edeceğini ve şirketi kınayacağını bildiğim için endişemi dile getirmeye cesaret edemiyordum. Tanıştığımız gece bana gösterdiklerinin en azından bir kısmının gerçek olması için dua ederek kumar oynadım ve sanırım bu bahsi kazanmış olabilirim. Evliliğin hiçbir zaman mükemmel olmayacağını biliyorum ama peşinde olduğum şey mükemmellik değildi. Sadece bana her gün her şeyini vermeye çalışacak bir adamla evlenmek istiyordum ve Lex bunu gerçekten yapıyor. Bunun onun için kolay olmadığını söyleyebilirim ama yine de yapıyor.

Sierra ve Xavier karı koca ilan edildiklerinde kocamdan gözümü ayırıyorum ve beklediğimden çok daha tanıdık bir şekilde onu öpmek için eğildiğinde gülümsüyorum. Sierra birkaç dakikalığına onun içinde eriyor, sonra kendini hatırlayıp geri çekiliyor, yüzü kızarıyor. *İlginç*. Bu onu ilk öpüşü değil, bunu söyleyebilirim.

Kocamın yanına gittiğimde gülümsüyorum; ikimiz de fotoğraf çekme ve konukları karşılama işlerini yaparken birbirimizin varlığıyla rahatlıyoruz. "Muhteşem görünüyorsun, biliyor musun?" diye mırıldanıyor, giydiğim zümrüt yeşili nedime elbisesine bakarak. "Seni sarı renkte seviyorum ama bu da en az onun kadar güzel."

Gözlerim takdirle smokinini tarıyor ve kulağına fısıldamak için eğiliyorum. "Bugün gerçekten çok seksi görünüyorsun," diyorum ona. "Ama sanırım bu gömlek yarın sabah üzerimde daha iyi duracak."

Gülüyor ve elini belime dolayarak beni dans pistine götürüyor. Artık daha sık gülüyor ve onun bana açılmasını izlemek çok heyecan verici. Kocamın bana, benim ona aşık olduğum gibi aşık olduğunu görebiliyorum.

ve bu çok gerçeküstü. Bunu yaşayabileceğimizden hiç emin değildim ve bana geçmişinden bahsettiğinde, artık umut etmeye bile cesaret edemiyordum. Bizden vazgeçmediği, bana gerçeği söyleyecek ve elimi tutacak cesareti bulduğu için mutluyum. "Sana bakmadan duramıyorum," diyor beni kendine çekerken, ayaklarımız bizi dans pistinde zahmetsizce taşıyor. "Benim olduğuna inanamıyorum, Raya Windsor."

"Öyleyim," diye onu rahatlatıyorum. "Her zaman da öyle olacağım."

İç geçiriyor ve alnını benimkine dayıyor, saf bir mutluluk yayılıyor ondan. Sırıtıyorum ve yüzümü eğerek onu öpüyorum, bir an için kendimi onun içinde kaybediyorum. "Eğer... eğer kendini beni severken bulursan, senden istediğimi bildiğin şekilde..."

Uzaklaşıp bana bakıyor, gözlerinde merak titreşiyor. "Öyle mi?"

"Eğer yaparsan... benimle tekrar evlenir misin?"

Gözleri açılıyor ve bir adımını kaçırıyor, ikimiz dans pistinde duruyoruz. Kalbim çılgınca çarpmaya başlıyor ve pişmanlık anında devreye giriyor. "Özür dilerim," diye söze başladım. "Ben... Ben özür dilerim. Ne düşündüğümden emin değilim."

Lex yüzümü avuçluyor ve gözlerimi onunkilerde tutuyor. "Bana evlenme mi teklif ediyorsunuz, Bayan Windsor?"

Gözlerimi kırpıştırıyorum, sinirlerim beni ele geçiriyor. "Hayır! Evet mi? Olabilir mi? Ben... Bilmiyorum. Ben sadece... Annemin kültürünü daha çok onurlandırmak isterdim diye düşünüyordum ve daha fazla insanın katıldığı daha büyük bir düğün isterdim. Bir de o an var, bilirsiniz. Sevdiğiniz kişiyi, tüm dünyadaki diğer insanlar arasından seçtiğiniz tek kişiyi gördüğünüzde. Ben sadece... Özür dilerim. Bencilce bir düşünceydi. Lütfen, söylediklerimi unut."

"Raya," diyor. "Seni mutlu edecekse yapmayacağım hiçbir şey yok. Yarın tekrar evlenmek istersen, bunu seve seve yaparım."

Başımı sallıyorum, kalbim ağrıyor. "Hayır," diye mırıldanıyorum. "Bu *benim* için yapmanı istediğim bir şey değil. Sadece senin de isteyebileceğin bir şey olup olmadığını merak ettim. Aptalca bir düşünceydi, özür dilerim."

"Kaçırdığımız her şeyi istiyorsun," diye mırıldanıyor, bakışları yüzümde geziniyor. Utandığımı hissederek gözlerimi kaçırıyorum. "Bana bak," diye yalvarıyor, elleri saçlarımın arasından geçiyor. Dudağımı ısırıyorum ve dediğini yapıyorum. "Evet, Raya. Bunu ben de istiyorum. Sana sahip olman gereken her şeyi, hak ettiğin her şeyi vereceğim."

Kalbim ağırlaşarak eline doğru eğildim. "Hayır," diye mırıldandım. "Bu sadece bir düşünceydi, bir istek değil."

Bana gülümsüyor, gözlerinde için için yanan bir şey var. "Biliyor musun, eğer iki normal insan gibi çıkıyor olsaydık, evliliği düşünmeye başladığımızda yapacağımız konuşma tam olarak bu olurdu. Sana vermeye çalıştığım cevap, çok acemice, *evet*. Evet, Raya. Seninle evlenmek *istiyorum*. Evet, sen benim gelecek gördüğüm, hayatımı birlikte geçirmek istediğim kadınsın. Eğer durumumuz farklı olsaydı, yine seni seçerdim."

Dürüst olmasını umarak gözlerinin içine bakıyorum. Kalbim bugünlerde kırılgan hissediyor ve umarım söz verdiği gibi onu özenle idare eder.

Elli İki

LEX

Pippy, Akshay Singh'in resepsiyonda olduğunu ve bir görüşme talep ettiğini söylediğinde şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum. Ne istiyor olabilir ki? Kim olduğunu düşünürsek, onu öylece geri çeviremem. Bunu yaparsam karımı bulmaya çalışacağına dair içimde bir his var ve her ne kadar güçlü davranıyor olsa da, babasının biyolojik babası olmadığını öğrenmenin dünyasını alt üst ettiğini biliyorum.

"Onu yukarı gönderin."

Raya ve ailesi, aralarında hiçbir şey değişmemiş gibi davranarak Akshay'ın varlığını tamamen görmezden gelmeyi tercih etmiş görünüyorlar, ancak onun karımın aklından çıkmadığını biliyorum. Onu birkaç kez araştırdı ve annesine sormak istemediği için Pippy'den telefon numarasını bulmasını istediğini biliyorum. Şu anda onunla yüzleşmeye hazır olmayabilir ama bunu tamamen göz ardı ettiğini de sanmıyorum.

"Lexington," diyor gülümseyerek. "Seni görmek çok güzel."

Gözlerinde tanıdık bir hevesle ofisime bakıyor ve kalbim sıkışıyor. O bakışı bilirim. En son gördüğümden beri epey zaman geçti, çünkü ne Raya ne de ailesi, onlar için yapamayacağım hiçbir şey olmamasına rağmen, bir gram bile açgözlülük ya da hak sahibi değiller. Akshay masamın diğer ucundaki iki sandalyeden birine otururken gülümsüyor ve ben de kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bugün sizi buraya getiren nedir?"

Kollarını kavuşturup koltuğunda geriye yaslanıyor ve gülümsemesi kayboluyor. "Kayınpederinle konuşmak için çok soğuk bir yol," diyor, sanki beni azarlamaya hakkı olduğunu düşünüyormuş gibi hoşnutsuz bir sesle. Bob bile benimle bu şekilde konuşmazdı ve hayatımda bunu yapabilecek tek baba figürü o.

Kibarca gülümsüyorum. "Kayınpederime asla kaba davranmam," diyorum, bu da onu biraz neşelendiriyor. "Öte yandan seninle nasıl istersem öyle konuşurum. Ne istiyorsun?"

"Pekâlâ," dedi ve ceketinin içine uzanıp bana bir yığın kâğıtla birlikte Raya ve benim hastanede çekilmiş birkaç fotoğrafımızı uzattı. ″Senden tek istediğim bana ödeme yapman."

Bu orospu çocuğu. "Evet, hiç sanmıyorum," diyorum ona, yüzeyin altında kaynayan derin bir öfkeyle. Karımı incitmesine izin vereceğimi düşünüyorsa kafayı yemiş demektir. Onu üzecek bir şey yapmasına izin vermeden önce onu ortadan kaldırırım.

Sırıtıyor ve başını masamın üzerindeki kâğıtlara doğru eğiyor. "Eğer yapmazsan ne olacağına bir bak." Kollarını kol dayanağının üzerine uzatıyor, mahvetmek üzere olduğum bir adam için fazlasıyla rahat görünüyor.

Kızının gizli düğünü ve ona ve hasta büyükannesine destek olmak için hastanede ona nasıl katıldığım ve onlara özel bir tesis sunduğum hakkında önceden yazılmış açıklamayı okuduğumda kaşlarımı kaldırdım. Basın bu boku yerdi. Karımın peşindeydiler ve bunun için bir servet öderlerdi.

"Onu sen büyütmemiş olabilirsin ama o hâlâ senin kızın," diyorum ona inanamayarak. Eğer Raya biyolojik babasının ona zarar vermeyi aklından bile geçirdiğini öğrenirse, bu onun kalbini kırar. Bunun olmasına izin verememem. Son zamanlarda zaten çok şey yaşadı ve lanet olsun, ben de kişisel olarak ona çok şey yaşattım. Daha ne kadarını kaldırabileceğinden emin değilim.

"Bu haberi sızdırmanız şahsen umurumda değil. Raya'nın benim karım olduğunu tüm dünyanın bilmesini hayal edebileceğinizden çok daha uzun süredir istiyorum ama o buna hazır değil. Bu onun itibarını tehlikeye atabilir, eğitimi ve stajı hakkında soru işaretleri yaratabilir. Bu ona zarar verir."

Akshay başka tarafa bakar ve iç çeker. "Biliyorum," der, tereddüt ederek. "Bak, Bob sırf Raya'dan uzak durmam için bana her ay yüklü bir meblağ ödüyordu. Ailesi hakkındaki gerçeğin, karım ve çocuğumla kurduğu mükemmel hayatı mahvedeceğinden o kadar korkuyordu ki, birkaç hafta önce ödemeler

aniden durdu. Raya onun biyolojik babası olmadığını bildiği için artık ödeme yapmayı reddediyor. Artık hiçbir şeyin ona zarar veremeyeceğini düşünüyor. İkimiz de daha iyi biliyoruz, değil mi?"

Bob'un geçmiş araştırmasında bulduğum aylık 10.000 dolarlık ödemeler. Yıllar v e yıllar değerinde. *İşte* oraya gitmiş. Kayıtlarında bulduğum tek şüpheli şey Raya'yı koruma çabasıydı. Şüphelerimin her zaman yersiz olduğunu anladığımda suçluluk duygusu içime çöktü.

Önümdeki farklı seçenekleri hesaplarken bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Onu gerçekten ortadan kaldırabilirim. Kardeşim Dion'un bunu benim için yapabileceğini biliyorum ve ona sormak istemesem bile, her zaman Xavier var. Hiç soru sormadan bunu anında yapardı. Bu bana bir iyiliğe mal olur ve Kingston'a hiçbir şey borçlu olmak istemem ama buna değer.

"Ne kadar?" Onun yerine sesimi yumuşatarak soruyorum. Onunla başa çıkmanın en iyi yolunu düşünmek için zamana ihtiyacım var ve onunla ne yapacağıma karar verirken ona ödeme yapmak için fazlasıyla param var. Bunu seve seve yapsam da, ne kadar hak etse de biyolojik babasına zarar verirsem karımın gözlerinin içine bakabileceğimden emin değilim. Eğer bunu yapacaksam, onun bilgisi ve rızası dahilinde yapmalıyım. Bu kadar büyük bir sırrı ondan saklarsam, bu bizi mahvedebilir. Bunu riske atamam.

"Ayda on bin dolar. Bob'un bana ödediğinden daha fazlasını istemeyeceğim, yine de bunu kolayca karşılayabilirsiniz."

Başımı sallıyorum ve çek defterimi alıyorum, düşüncelerim dönüyor. Yayın son derece şifreli ve sadece benim erişimime açık olsa da, ofisim sürekli gözetim altında. Gerekirse bugünün görüntülerine ulaşabilirim. Sadece karıma ya da ailesine zarar vermeden bunu nasıl kullanacağımı tam olarak bilmiyorum.

"*Yapma*."

Raya'nın sesiyle başımı kaldırıyorum ve kapıyı iterek açtığında ona iri gözlerle bakıyorum. Kapının aralık bırakıldığını fark etmemiştim bile. Ne kadarını duydu? Son birkaç hafta onu hırpalanmış v e yara bere içinde bıraktı ve ben onun acısını arttırmak istemiyorum. Etkilenmemiş gibi davranıyor ama babasını öğrendiğinden beri onu güldürmenin ne kadar zorlaştığını, bugünlerde ne kadar sessizleştiğini fark ettim.

Raya ofisime giriyor, bakışları buz gibi. Ayağa kalkıp elini tuttuğum anda kalbim hızla çarpmaya başladı. Onu hiç böyle görmemiştim. Karım her zaman gülümser, her zaman neşelidir ve bu şerefsizin onu bu hale getirmesi affedilir gibi değil.

"Yazılarını basına götür," diyor ve elimi bırakıp onun yerine kolunu bana doluyor. "Bak bakalım ne olacak."

"Yapmayacağımı mı sanıyorsun?" Akshay diyor ki. "Bob'dan öğrenmen gereken bir şey varsa, o da kaybetmeyi göze alamadığın zaman kumar oynamamaktır, Raya."

Esprili bir şekilde gülümsüyor ve içimden memnuniyet geçerken bile omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Adamın önünde sinmiyor, endişelendiğim gibi onunla yüzleşmek için mücadele etmiyor. "Baldızlarımın bana sık sık hatırlattığı bir şey var, biliyor musun? Çok uzun zaman önce anlamını tam olarak kavradığım bir şey."

Sierra'nın bekârlığa veda partisinden bahsettiğini hemen tahmin ederek kaşlarımı kaldırıyorum. O gece ne olmuştu ki zaten? Hiçbiri bana bu konuda bir şey anlatmıyor ama kızlar bütün hafta sonu eve gelmediler ve Silas da elinde olduğunu bildiğim detayları vermeyi reddediyor, güya verirse karısı onu öldürecekmiş. Alanna'nın Silas üzerindeki gücünü şimdiye kadar hiç anlamamıştım.

"Ben bir *Windsor'ım,* Akshay," diyor Raya ve tüylerim diken diken oluyor. Ona sık sık karım olduğunu hatırlatmıştım ama ilk kez kendisinden bu şekilde bahsettiğini duyuyorum. "Kırmayı göze alamayacağın bir düzine insanın, en azından kocamın gazabına uğramadan dokunabileceğin biri değilim. Açıkçası, denediğini görmeyi çok isterim." Sonra sırıttı. "Dene bakalım, Akshay. O makalelerini basına götür. Bakalım aile üyelerimden hangisi sana ilk ulaşacak."

Elli Üç

RAYA

"Bu konuda emin misin?" Lex soruyor, bakışları yüzümde geziniyor. Kalbim deli gibi çarpıyor ve bir an için *hayır* demek geliyor içimden ama sonra kendime amacımı hatırlatıp derin bir nefes alıyorum.

"Evet. Anlatıyı kontrol etmemiz çok önemli."

Lex başını sallıyor, duyurumuzun yayınlanması emrini verirken yüzünde hınzır bir gülümseme beliriyor. Tabletindeki Windsor Media web sitesini yenilerken elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine doluyor, hakkımızda bir makale çıkmasını izliyorum.

Lexington ve Raya Windsor evlilik söylentilerini doğruladı.

Lex, bana Raya *Windsor'dan* başka bir isimle hitap etmeyi reddettiği için başlığın olduğu gibi ifade edilmesinde ısrar etti. Makaleye en tatlı düğün fotoğrafı eşlik ediyor ve sinirlerime rağmen gülümsüyorum. Lex ve ben düğünümüzde dans ederken çekilmiş ve beni başının üzerine kaldırmış. O bana dünyadaki tek kızmışım gibi bakarken ben de daha mutlu olamazmışım gibi gülümsüyorum. O kadar aşık görünüyoruz ki ben bile bir an okuduğum şeyin gerçek olduğuna, evliliğimizin görücü usulü olmadığına ikna oluyorum.

"Bak," dedi, telefonunu bana uzatarak.

Kayınvalidemin sosyal medya profillerinde gezinirken, her birinin hesabında beni aileye kabul ederken çekilmiş fotoğraflarımı bulduğumda kalbim mutlulukla dolup taşıyor. Kendi kendime gülümsüyorum.

Aile toplantılarında çekilen fotoğrafların çeşitliliği. Kendimi hâlâ dışarıdan biri gibi hissediyorum ama bu fotoğraflarda açıkça onlardan biriyim.

"Bunu hazırlamak için ne zaman vakitleri oldu ki?" Sesim duygusallıktan kalınlaşarak soruyorum. Akshay'ın dünkü tehditlerinin ardından Lex ve ben evliliğimizi çok az bir süre önceden duyurmaya karar verdik. Ares ve Raven'ı medya kitlerini hazırlamakla uğraşmak zorunda bıraktık ama yardım etmekten çok mutlu görünüyorlardı. Lex saçlarımı nazikçe yüzümden çekerken, "Çok seviliyorsun," dedi. "Eminim kızlar bu anı bekliyordu. "Eminim kızlar bu anı bekliyordu. seni saklamaktan hoşlanmayan tek kişi."

Lex kolyeme uzanıyor ve gözlerimiz kilitleniyor. Keskin bir nefes alıyor ve sonra çekiştirerek kopçasını kırıyor ve yüzüğümü serbest bırakıyor. Şaşkınlıkla nefes alıyorum ve o sırıtıyor, bakışları karanlık. "Buna bir daha ihtiyacın olmayacak," diyor ve narin zincirin yere düşmesine izin veriyor. Elime uzanıyor ve alyansımı parmağıma geçirirken gözlerimin içine bakıyor. "Çünkü bunu bir daha asla çıkarmayacaksınız, Bayan Windsor."

Başımı sallıyorum, gözlerindeki o bakışı seviyorum. Bu sadece sahiplenme değil, daha fazlası. Lex'in bakışları dudaklarıma düşüyor ve beni öpmek için eğildiğinde titreyerek nefes veriyorum. Tanrım, ona çok aşığım ve biliyorum ki o da aramızdaki bu şeyi hissediyor.

"Lex ve Bayan Windsor," diyor Pippy ve uzaklaşıyor, alnı benimkine düşüyor. "Silas Sinclair bu sabah ikinize de işe kadar eşlik etmek üzere geldi. Bugün zırhlı bir araç kullanmanız konusunda ısrar ediyor, ben de sizin için evin önüne kadar kendi kendine gitmesini sağladım."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve Lex sadece başını sallıyor. "Önemli bir şey değil. Sadece ekstra önlemler. Hatırlar mısın bilmem ama Ares ve Raven'ın düğün haberi çıktığında medya Raven'ı hedef alan geniş çaplı bir saldırı başlatmış, işi mülk sınırlarımızı ihlal etmeye ve görüntülerini çekmek için tepemizde helikopterler uçurmaya kadar vardırmıştı. Benzer bir şey Val ve Luca'nın da başına gelmişti ve o zamandan beri Raven yeni aile üyeleri için duyurular yapılırken maksimum güvenlik önlemleri alınmasında ısrar ediyor. Bu bizimkinden çok onun huzuru için, bu yüzden görmezden gelin."

Evden el ele çıkarken karnım zonkluyor - birlikte işe gittiğimiz diğer günlerden farklı değil, ama her şey farklı hissettiriyor. Ona bakıyorum ve bu inanılmaz adamın benim olduğunu artık tüm dünyanın bildiğini anlıyorum.

Silas bizi Windsor Malikanesi'nden çıkarırken Lex elimi tutuyor ve alyansımın üzerinden yüzük parmağımı öpüyor. Onunla birkaç kez karşılaşmıştım.

Her zaman çekici ve nazikti, ancak bugün korkunç derecede ciddi görünüyor, sürekli tehditleri izliyor ve her otuz saniyede bir ekibiyle iletişim kuruyor.

Çok geçmeden tepemizde The Herald'ın markasını taşıyan bir helikopter beliriyor ve Lex bana gülümsüyor. "Renkli camlar," diyor sırıtarak. "Bizim olduğumuzu biliyorlar ama Windsor Motors'un otoparkına doğru gideceğimiz için tek bir fotoğraf bile çekemeyecekler. Benim yasak bölümüme giremezler. Bu onları çok sinirlendirecek."

Kıkırdıyorum ve elini sıkıca kavrıyorum. "Onlarla uğraşmayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun, o yüzden ben varım."

Lex eğilir ve hızlı bir öpücük çalar. "Birlikte görüldüğüm tüm kızların *sen* olduğunu anlamaları ne kadar sürecek merak ediyorum. Ne de olsa pek parlak zekâlı değiller. Aldatma skandallarını yayınlamaya başlamaları ne kadar sürer sence?"

"Bir günden az," diye mırıldanıyorum, bir öpücük daha çalarak. "Bu hafta bir ara sarı peruğumu takarak dedikoduları körükleyeceğim ve sonra birkaç gün boyunca herhangi bir yerde bir kamera fark ettiğimde çok perişan görüneceğim. Aklını tamamen kaybedeceğini düşünmeseydim, alyansımı rastgele takmayı bile bırakırdım."

Gülüyor ve başını sallıyor. "Biliyor musun? Seninle evlendiğimden beri tek bir sıkıcı gün bile geçirdiğimi sanmıyorum."

"Neredeyse geldik," diyor Silas, sesi gergin. "Binadaki güvenliği artırdım ve en azından birkaç günlüğüne güvenlik personelimizi yeniden görevlendirdim, böylece 24 saat daha fazla korumanız olacak."

O zaman kafama dank etti. Silas sadece Raven'ın medya deneyimi yüzünden endişelenmiyor. Geçmişte olanlardan dolayı Lex'in güvenliği için de endişeleniyor. Midem sıkışıyor ve sakinleştirici bir nefes alıyorum.

Araba durduğunda Lex bana güven verici bir gülümseme fırlatıyor ve arabadan inerken elini sıkıca tutuyorum, korumalar asansöre kadar etrafımızı sarıyor. Kapılar arkamızdan kapandığında rahat bir nefes alıyor ve ben de elimi göğsüme bastırıyorum. Daha önce hiç bu kadar endişeli hissettiğimi, kaçırdığım bir şey ya da berbat ettiğim bir şey olmasından bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum.

Lex beni ofise, ekibimin yanına götürene kadar neyi unuttuğumu fark etmedim. Halima hariç herkes şok olmuş görünüyor ama beni etkileyen Adam'ın acı dolu ifadesi oluyor. Bakışları birleşmiş ellerimize düşüyor ve Lex beni daha sıkı kavrıyor.

"*Karımı* sana emanet edeceğim," diyor sırıtarak. Sonra beni kendine çekiyor ve yüzümü avuçluyor, eğilip beni öperken gözlerimiz kilitleniyor, kimin izlediğini umursamadan.

Elli Dört

RAYA

Zihnim Adam'ın bana bakmayışını canlandırıp duruyor ve kalbim acıyla sıkışıyor. Bütün hafta onunla konuşmaya çalıştım ama nafile. Tüm aramalarımı reddediyor ve iş yerinde projemizle ilgili olmayan herhangi bir şeyi tartışmayı reddediyor. Haberin çıktığı gün söylediği sözler hala zihnimde tekrar tekrar yankılanıyor ve beni derinden yaralıyor.

"Bu kadar önemli bir şeyi benden neden sakladığını bir düşün Raya. Eğer evliliğiniz gurur duyduğunuz, sizi gerçekten mutlu eden bir şey olsaydı, bana söylerdiniz. Senin sırlarını saklardım ve bunu sen de biliyorsun. Bunu benden gizlemenin tek bir nedeni var: Gözlerimin içine bakıp yaptığın şeyi haklı çıkaramazdın. O zaman yapamadıysan, şimdi de yapma."

En kötüsü de sözlerinde gerçeklik payı olması. Ona hiç söylemedim çünkü bana soracağı soruları biliyordum ve cevaplarımın onu hayal kırıklığına uğratacağını biliyordum. Lex'in beni sevip sevmediğini, evliliğimin her zaman istediğim, hayatım boyunca beklediğim şey olup olmadığını soracaktı. Gerçekten her zaman umduğum kadar mutlu olup olmadığımı merak edecekti ve ben de onun gözlerinin içine bakıp yalan söyleyemeyecektim.

"Küçük peri," diyor Lex, kanepede arkasına yaslanırken gözlükleri burnunun üzerinde duruyor. Üzerinde beyaz bir tişörtle eşleştirilmiş, kalçalarından aşağı sarkan bir çift gri eşofman var ve başka bir gün olsa

kucağına oturttu ve dikkatini işinden uzaklaştırdı. "Birkaç gündür dalgınsın. Bana bir Gerçek ver, Raya."

Lex'le Adam hakkında konuşmak istemediğim için başımı sallıyorum. Asla anlamazdı ve Adam'ı gerçekten sevmediğini biliyorum. Sadece bana olan saygısından dolayı ona tahammül ediyor. "Bir Dare'i kabul etmeyi tercih ederim."

Bakışları yüzümde geziniyor ve tabletini yere bırakıyor. "Öyle mi?" Başımı sallıyorum ve gülümsemeye zorluyorum. "O zaman aklından geçenleri bana söylemen için sana meydan okuyorum."

Dudaklarımdan şaşkın bir kahkaha kaçıyor ve başımı sallıyorum. "Bu işler böyle yürümez Lex."

İç çekip beni daha yakına çekiyor, ben de isteyerek gidiyorum. Lex beni kollarına alıyor ve başımı omzuna yaslayıp dudaklarımı boynuna bastırırken iç çekiyorum.

"Aklı başına gelecektir," diyor kocam, sesi yumuşak ve isteksiz. "Şu anda nasıl hissettiğini az çok tahmin edebiliyorum. Ona yaralarını sarması için zaman verin, her zaman olduğu gibi arkadaşlığına geri dönecektir."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemeyerek onu itiyorum. Lex, Adam'ın bana karşı bir şeyler hissettiğini düşünüyor gibi görünüyor ve bunun doğru olmadığına onu ne kadar ikna etmeye çalışırsam çalışayım, sözüme inanmıyor. "Lex," diye söze başlıyorum, ses tonum kızgınlıkla karışık, o sırada evin içinde bir alarm çalıyor.

"Kritik alarm," diyor Pippy, metal güvenlik kepenkleri pencerelerin üzerine inmeye başlarken kelimeleri tekrar tekrar söylüyor. Biz içeride barikat kurmuşken evin ışıkları açılınca şaşkınlıkla yerimden sıçrıyorum. Pippy bize, "Raven Windsor tüm Windsor Malikânesi'nin tamamen kapatılmasını tetikledi," diye bilgi veriyor. "Lexington Windsor'ın evi buluşma noktası olarak belirlenerek tüneller aktif hale getirildi."

"Neler oluyor?" Panikle sordum.

Lex başını sallayarak bilmediğini ifade eder. "Tüm evlerimiz tünellerle birbirine bağlı," diye açıklıyor. "Büyükannem onları ben... sonra... inşa ettirdi." Boğazını temizliyor. "Onları daha önce hiç kullanmak zorunda kalmadık. Büyükannemin evi arazinin ortasında ve evlerimizin her biri ona bağlı, sonra da birbirine bağlı, neredeyse tünellerin parmaklık olduğu bir yeraltı tekerleği gibi. Tam bir kapatma başlatıldığında, kimse içeri giremez veya dışarı çıkamaz. Silas Sinclair'in tüm özel güvenlik ordusu içeri girecek. Ne düşündüğünü bilmiyorum."

Başımı sallayıp elini tutuyorum, kalbim küt küt atıyor. "Bunu ne tetiklemiş olabilir?" Sesim titreyerek soruyorum.

Lex yüzünü buruşturur. "Sadece bir şey var. Mülkte izinsiz bir ihlal oldu. Sadece bir Windsor ya da Silas Sinclair bu özel protokolü etkinleştirebilir ve bunu sadece bir güvenlik ihlali olduğunda yaparız. Medya ona saldırdığında Raven bunu kullanmadı ve en çok ihtiyaç duyduğu anda kullanmadığı için pişman olduğunu biliyorum. Bana bir daha böyle bir şey olursa panik düğmesine basmakta tereddüt etmeyeceğini söyledi."

Raven ve Ares varlığından bile haberdar olmadığım bir kapıdan içeri girdiklerinde başımı kaldırıp bakıyorum; duvarlar kayarak açılıyor. Gözlerimi kocaman açarak onlara bakıyorum, omurgamdan aşağı bir rahatsızlık akıyor. Kendi evimde nasıl olur da hiç bilmediğim bir kapı olabilirdi? Lex bana hiçbir şeyin yasak olmadığını söylemişti ama bana bu özel güvenlik protokolünden ya da tünellerden hiç bahsetmemişti, muhtemelen yanlış kullanıldığında beni doğrudan ailesinin evine götürebilecekleri için. Ona bakıyorum, kalbim acıyla çarpıyor. İlk evlendiğimizde bunu benden neden saklamış olabileceğini anlıyorum ama şimdi? Protokolün başlatılması için en ufak bir ihtimal bile olsaydı, bana söylemesi, beni hazırlaması gerekirdi.

Lex televizyonu güvenlik kanalına çevirdiğinde gözlerim açılıyor ve Raven ile Ares'in yüz ifadeleri ekşiyor. Gazeteci sürüsü mülkü işgal etmişti ve ben şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. "Neden şimdi?" Evliliğimizi günler önce duyurduk ve medyayı uzak tutmak için renkli camlı arabalar ve güvenlik eskortları kullanarak halkın gözünden uzak kaldığımız için her şey nispeten sessizdi. Lex bir süre profesörüm olduğu için eğitimimi sorgulayan birkaç makale çıktı ama kocam akademik kayıtlarımı sızdırarak bunu çabucak çözdü ve başarılı olduğum tek dersin onunki olmadığını kanıtladı.

Raven başını eğip bana bir tablet uzatıyor, ben de titreyen ellerimle ondan alıyorum. Akshay'in annemi, sadık kocasını geride bırakarak zengin patronunun peşinden giden hilekâr bir servet avcısı olmakla suçladığı makaleyi okuduğumda midem bulanıyor. Sonra babamın onu nasıl zorla hayatımdan uzak tuttuğunu ve sonunda şirketini kurtarmak için beni Windsor'lara sattığını anlatan bir yazı daha var. Hem annemin hem de benim fırsatçı ve çıkarcı olduğumuzun, çevremizdeki erkekleri basamak olarak kullandığımızın resmini çiziyor. Tüm bunlar olurken babamı soğuk ve zalim biri gibi gösteriyor, oysa babamın tek yaptığı beni sevmekti.

Ailemin bu saçmalığı okuduğunu düşününce gözlerim doluyor ve tableti daha sıkı kavrıyorum. Bunu nasıl yapabilir? Bana babalık eden adam bu ve ben onun için maaş çekinden başka bir şey değilim. O benim ne kadar

Bunun aileme ve bana vereceği zararı düşündüm ama o yine de yaptı. Bir gün aramızın düzelebileceğini düşünmüştüm ama bunun bir seçenek olmadığını bilmeliydim. Anneme kötü davranacak türden bir adam asla herhangi bir ilişki kurmak isteyeceğim biri olmayacaktı, ama içten içe onu merak ediyordum, hangi özelliklerimi ondan almış olabileceğimi, ailesinin nasıl biri olabileceğini bilmek istiyordum.

Lex elini belime doluyor ve tableti benden alırken başını sallıyor. "Onu okuma hayatım," diye ısrar ediyor. "Hiçbir şey bilmiyorlar. Reklam geliri elde etmelerine yardımcı olacaksa her şeyi yazarlar. Bunu düzelteceğiz, tamam mı?"

Başımı sallıyorum ve gözyaşlarımı engellemek için dudağımı ısırıyorum, kalbim kanıyor. Titrek bir nefes alıyorum ve Lex saçlarımı nazikçe yüzümden çekip alıyor, yüz ifadesi öldürücü.

"O pisliğin bağırsaklarını deşeceğim," diyor Dion, Ares ve Raven'ın arkasında belirip elini Faye'in elinin içine koyarak.

"Ona önce ben ulaşırsam olmaz," diyor Luca, yanında Val'le tünelden çıkarken. Gözlerimdeki yaşları görünce ifadesi hızla fırtınaya dönüşüyor.

Zane kardeşlerini kenara itip bana doğru yürüyor, Celeste de hemen arkasından geliyor. "Merak etme," diyor, ses tonu yatıştırıcı. "Döktüğün her gözyaşını bin katıyla geri vereceğiz. Bir Windsor'a dokunmanın sonuçları vardır ve bu şerefsiz bunların ne olduğunu öğrenmek üzere."

"O halde," diyorum, sesim titreyerek. "Nehir gibi ağlayacağım."

Gülümsüyor ve Lex bana daha sıkı sarılıyor, ikimizin bakışları da tıklım tıklım dolu oturma odamızda geziniyor. Büyükanne Anne siyah takım elbisesiyle kapıdan içeri girdiğinde herkes kenara çekiliyor, yüz ifadesi belki de en kızgın olanı. "Bu ne cüret?" diye çıkışıyor, öfkesi dalga dalga yayılıyor. "Çocuklarımdan birine dokunmaya nasıl cüret ederler? Evlerimizi işgal etmeye?"

Ardından odadaki kadınlara dönüyor ve kaşlarını kaldırırken torunlarını tamamen görmezden geliyor. "Bununla nasıl başa çıkıyorsunuz?"

Raven öne çıkar. "Raya hakkında kötü konuşmaya cüret eden tüm medya kuruluşlarıyla olan sözleşmelerimi, sözleşmelerimde yazılı olan maddeler sayesinde bize hiçbir yansıması olmadan iptal ettim. Birçoğu beni ellerinde tutmak ve ödemek zorunda kalacakları ağır cezalardan kaçınmak için aktif olarak makalelerini kaldırma sürecinde."

Val sırıtıyor, gözleri soğuk. "Şimdilik sessizce yatırım yaparak elimden geldiğince çok kâğıt pompalayıp boşaltıyorum. Önümüzdeki birkaç gün içinde, onların

Hisse fiyatı şişirilmiş, satacağım ve onları hissedarlarına açıklama yapmak zorunda bırakacağım. Büyük zararlar edecekler ve bunu asla bizimle ilişkilendiremeyecekler."

Faye telefonunu kaldırıyor. "Yaklaşan tüm konserlerimi iptal ettim ve hayranlarıma baldızıma yapılan muameleden dolayı çok üzgün olduğumu bildirdim. Bu durum tüm hayranlarımı ayağa kaldırdı ve tıpkı Raven'ın hayranları gibi onlar da Raya'yı savunmak için tüm makalelere yorum yapmaya başladılar."

Celeste elini Zane'in omzuna koyar ve gülümser. "Son bir saatimi Raya hakkında herhangi bir şey yayınlamaya cüret eden tüm muhabirlerin isimlerini bulmakla geçirdim. Hepsi Windsor Ölüm Öpücüğü'nü alacaklar - Windsor Bank'ta çalışıyorlarsa mal varlıklarını donduruyoruz, sahip olduğumuz her kuruluştan kara listeye alıyoruz ve buna çok kızdığım için kendilerinin veya aile üyelerinden herhangi birinin otellerimizden herhangi birinde tatil rezervasyonu olup olmadığını da kontrol ettim. Personelime rezervasyonlarını iptal etmeleri talimatını verdim, ancak tesise gelene kadar bunu onlara bildirmemelerini söyledim. Bakalım sadece kendilerinin değil, arkadaşlarının ve ailelerinin hayatları da yıllarca etkilenince ne hissedecekler."

Odadaki kadınlara bakıyorum, ne kadar hızlı ve acımasız davrandıklarını görünce hem dehşete kapılıyorum hem de hayranlık duyuyorum. Kocaları da benimle aynı duyguları paylaşıyor gibi görünüyor, çünkü onlar da şok içinde bakıyorlar.

"Sana söyledim," diyor Lex, beni kendine çekerken sesi yumuşak. "Kayınbiraderlerim ailemizi ayakta tutuyor. Seni çok seviyoruz Raya ve bir Windsor'ın sevdiklerimiz için yapamayacağı şey yoktur. Bunun yeterli olduğunu sanmıyorum ama iyi bir başlangıç. Gerisini çocuklar ve ben hallederiz."

"Lex," diyor Pippy tepeden. "Sierra'nın sinyali az önce kesildi. Ne ona ulaşabiliyorum ne de izini sürebiliyorum."

Lex yüzünü buruşturuyor ve onu aramak için telefonuna uzanıyor, boştaki eli dizüstü bilgisayarına gidiyor. Hepimizin onun evinde olduğunu gösteren bir güvenlik sistemini açmasını izliyorum. Hepimizi bu şekilde nasıl izleyebildiğine şaşırmış bir şekilde ona bakıyorum. "Sinyalini kaybetmem için yerin oldukça altında, tünellerimizden daha derinde olması gerekir." Silas Sinclair oturma odamıza girdiğinde başını kaldırıyor, Lex'in omuzları onu görünce biraz gevşiyor. "*Sierra,*" dedi, sesi acı doluydu. "Lütfen Sierra'yı bulmama yardım et."

Elli Beş

RAYA

Birkaç saat öncesine kadar varlığından bile haberdar olmadığım evimizdeki bir başka odanın kapısında duraksarken midem bulanıyor. Bir duvarı güvenlik ekranları kaplıyor ve odanın ortasındaki masanın etrafını inanılmaz derecede pahalı bir sürü makine çevreliyor.

Medyanın oluşturduğu tehditler baldızlarım ve Silas Sinclair'in ekibi sayesinde birkaç saat içinde çözüldü, ancak Sierra'nın izini bulamadık. Şu anda Xavier ile paylaştığı evde değildi ve işe de gitmedi. Xavier'in de kayıp olması benim için güven verici ama Lex ikisinin de başının belada olduğuna inanıyor.

Onun iyi olup olmadığını bilmemek Lex'i öldürüyor. Bunu gözlerinden, benden uzaklaşmasından anlayabiliyorum. Onun ortadan kaybolması, iyileşmek için çok uğraştığı tüm anıları tetikledi ve bunu daha iyi h a l e g e t i r m e k için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Sierra'nın yerini tespit etmek için güvenlik önlemi üstüne güvenlik önlemi alan kocamı izliyorum. Telefonlardan arabalara kadar Windsor'daki her teknoloji parçasına takip cihazı yerleştirmiş gibi görünüyor ve hepsi bu kadar da değil. Son bir saat içinde, Pippy'ye Sierra'nın cihazlarına giren ve çıkan her bir iletişimi, en son kısa mesaja kadar taraması talimatını verdiğini duydum.

Sadece Sierra'yı izlemediği açık. Beni de izliyor. Güvensizliğinin seviyesi incitici ve istilacı davranışı hakkında ne hissettiğimden emin değilim, bunu gerçekten sindirme şansım bile olmadı. Beni bu ölçüde izlediğini hiç bilmiyordum, bundan hiç şüphelenmezdim bile.

"Lex," diye mırıldanıyorum içeri girerken. Tüm vücudu geriliyor ve sırtı kaskatı kesiliyor. Bana bakmak için döndüğünde bakışları soğuk ve yabancı. "İyi olduğuna eminim. Tek bildiğimiz Xavier'in onu doğaçlama bir sürpriz geziye götürdüğü."

Gülümsemeye zorluyor ama yorgunluğu normalde bana karşı takınacağı tavrı takınmasını engelliyor. "Raya," diyor sabırsız bir ses tonuyla. "Durum böyle olsaydı, nerede olduklarını çoktan öğrenmiş olurdum. Bir terslik var."

Ona uzanıyorum ve parmaklarımın tersiyle şakağına dokunuyorum. İrkildi ve kalbim acımaya başladı. Sierra'nın kaybolduğunu fark ettiğinden beri bana neredeyse hiç dokunmadı. Genellikle elimi tutmasını, ben yanındayken elini belime dolamasını ne kadar hafife aldığımı hiç fark etmemiştim.

Onun yanında olmak için elimden geleni yapıyorum ama ona hâlâ ihtiyacım olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Biyolojik babamın sadece birkaç saat önce bana zarar vermek için yaptığı her şeyin anısı hala zihnimde taze ve keşke ona dokunmama izin verse. Keşke kocam beni kollarının arasına alsa ve birkaç dakikalığına da olsa bana sarılsa. Kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim, en sevdiğim insanın hemen yanında dururken.

Lex'in bakışları yüzümde geziniyor ve gözlerinde tam olarak çıkaramadığım bir şey titreşince geriliyorum. Aylardır ilk kez onu okuyamıyorum. "Ondan haber aldın mı?"

Başımı salladım. "Hayır Lex. Özür dilerim. Nerede olduğunu bilseydim sana hemen söylerdim," diye onu rahatlatıyorum. Gözlerindeki kuşkuyu görüyorum ve bu bana hiç belli etmediğim kadar acı veriyor. Ona *o* olmadığımı, ona ya da ailesine asla zarar vermeyeceğimi ve bunu yapacağımı düşünmesinin saçma olduğunu söylemek istiyorum. Bunun yerine kollarımı kavuşturup dudaklarımı birbirine bastırarak davranışını kişisel algılamamak için elimden geleni yapıyorum.

Lex koltuğunda geriye yaslanıp yüzümü inceliyor. "Onun nerede olduğunu bilmediğine emin misin, Raya?"

Kalbim burkuluyor ve başımı sallıyorum. "Hayır Lex. Sana ondan haber almadığımı söyledim. Kimse haber almadı. Lütfen, biraz dinlenmen gerek. Bütün gün uğraştın. Sen yarın uyandığında, biz ondan haber almış olacağız.

ondan. Burada Sierra'dan bahsediyoruz Lex. İlk defa düşüncesizce bir şey yapıyor olamaz."

Endişelenmediğimden değil ama Xavier'in yanında olduğunu bilmek tüm baldızlarımı rahatlattığı gibi beni de rahatlatıyor. Sierra'nın bekârlığa veda partisinde onun için ne kadar ileri gidebileceğini tecrübe ettikten sonra, onun yanında olduğu sürece güvende olduğunu biliyorum. İyi olduklarına inanmayı reddeden tek kişi Lexington.

Elini uzattım ama her zamanki gibi parmaklarını benimkilere dolamadı. "Kendini yıpratmaya devam edersen kimseye yardımın dokunmaz. Ayrıca, Silas Sinclair onu bulmak için elinden geleni yapıyor - tüm ekibini bu işe verdi."

Başını sallıyor ve elini çekiyor. "İncelemek istediğim birkaç şey var. Sen yatağına git."

Gözlerim onun ekranında geziniyor ve iç çekiyorum. "Onu bu kadar izlediğini biliyor mu?" Sesim yumuşak bir şekilde soruyorum. "Onun güvenliği için endişelenmeni anlıyorum ama bu gerçekten normal mi? Onun mesajlarını tarıyorsun Lex. Kardeşlerinden birinin senin ve benim birbirimize gönderdiğimiz mesajları okumasını gerçekten ister miydin?"

Arkasına yaslanıyor, ifadesi sert. "Onları şahsen okumuyorum, Raya. Pippy bunu benim için yapıyor ve içinde şüpheli gördüğü bir şey olmadığı sürece ben asla görmeyeceğim."

Pippy'nin, Sierra'nın Xavier'e onu öldüreceğini ya da başka bir şekilde ona zarar vereceğini söylediği ve onun da çapkınca ve kışkırtıcı bir şekilde cevap verdiği çok sayıda kısa mesajı derlediği ekranlardan birini gösteriyorum. "Bunların özel mesajlar olduğu çok açık," diyorum ona. "Kardeşinin bunu görmesini asla istemez. Bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

Oturduğu yerden kalkıyor ve işaret parmağını çenemin altına koyarak yüzümü ona dönmemi sağlıyor. "Raya," diyor. "Kız kardeşim tüm teknolojilerine sızma yeteneğimi biliyor ve onun güvenliği için gerçekten endişelenmediğim sürece bunu asla yapmayacağımı biliyor - ki *öyleyim*. Asıl soru, sen neden yapmıyorsun? Sierra'yı bulmamı engellemeye çalışıyormuşsun gibi görünüyor ve nedenini anlamıyorum. Eğer nerede olduğunu biliyorsan, bana şimdi söylemeni şiddetle tavsiye ederim."

"Nerede olduğunu bilmiyorum," diye mırıldandım, yenilmiş bir halde. "Sadece onun mahremiyetini ihlal etmen konusunda endişeliyim. Sadece birkaç saatliğine dışarı çıktı Lex. Sierra yarın eve dönecek ve senin ne yaptığını öğrenince çok kızacak. Ben de öyle olurdum."

Elini çeker, bakışları soğuktur. "O biliyor. Sierra kaybolursa ne yapacağımı, ne kadar ileri gideceğimi biliyor."

"Ben yapmadım," diye fısıldıyorum, elimle ekranı göstererek. "O ekranda adımı görebiliyorum Lexington. Beni evimize yerleştiren noktayı görebiliyorum. Telefonumu izlediğini bana hiç söylemedin. Buna asla izin vermedim. Benimle deneyeceğini söyledin ama bana güvenmeyi uzaktan bile denemedin. Bana bu odanın varlığından bile bahsetmedin, tünellerden hiç bahsetmedin."

Çenesini kilitliyor. "Saklamaya çalıştığın şey ne, Raya? Birdenbire neden bu kadar endişelendin?"

İçimi çektim ve başımı salladım. "Yok bir şey, özür dilerim. Bunu tartışmak için doğru zaman değil. Sadece uzun bir gün oldu, yorgunum, duygularım çok yüksek ve ben sadece..." Ekrana tekrar bakıyorum, kalbim acıyor. *Bana güvenmeye başladığını, benimle birlikte geçmişin üstesinden gelmeye çalıştığını düşünmüştüm. Bugün canım yanıyor ve bu da acımı artıran bir başka şey. Sana ihtiyacım var ve sen bunu göremiyorsun bile. "Önemli bir* şey değil."

Başını sallıyor ve b e n bir adım geri atıyorum, odadan çıkıp yatak odamıza doğru yürürken saf yalnızlık içime çöküyor. Bakışlarım yatağımıza düşüyor ve özlem beni sertçe vuruyor. Tek istediğim onun yanında olmak, böyle zamanlarda başvurduğu kişi olmak. Buraya kadar geldiğimizi sanıyordum ama geldiğimizden emin değilim. Daha da endişe verici olanı, az önce yanından ayrıldığım adam tanıdığım biri değildi. O sevdiğim Lexington Windsor değildi ve bir kez daha neyin gerçek olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Bu korkunç bir duygu ve kalbimin daha fazla acımasına neden oluyor.

Banyoya girerken titrek bir nefes alıyorum, duygularım karmakarışık. Kocam sadece birkaç kapı ötede olmasına rağmen daha önce hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Duştan çıktığımda kendimi daha iyi hissetmiyorum ve Lex'in tişörtlerinden birini giymek bile göğsümdeki acıyı dindirmiyor. Saati kontrol etmek için telefonumu elime aldığımda iç geçiriyorum, ancak tanımadığım bir numaradan gelen kısa mesajı görünce donup kalıyorum.

> Sierra'nın 453 Kingsley Yolu'nda sana ihtiyacı var. Yalnız gel. Kimseye söyleme.

Odadan aceleyle çıkarken hemen numarayı arıyorum ama doğrudan sesli mesaja düşüyor. Lex'in güvenlik odasına girdiğimde onu masasının üzerine yığılmış, derin bir uykuda buluyorum. Tereddüt ettim, ne yapacağımdan emin değildim. Yani

Söylediğim şey. Şu anki haliyle kimseye yardımı dokunmaz. Ayrıca, mesajda yalnız gelmem söylenmişti ve Sierra'nın güvenliğini riske atamam.

Elli Altı

RAYA

Adresin beni yönlendirdiği terk edilmiş deponun önüne park ettiğimde midem sinirden kasılıyor ve biri zırhlı aracımın camını tıklattığında şaşkınlıkla sıçrıyorum. Yan tarafa dönüyorum, adamı tanıdığımda gözlerim açılıyor.

Kapıyı açıyorum ve anında Silas ve adamları içeri dalıyor. "Arkama geç," diye bağırıyor Silas, elinde bir silahla beni arabanın ve sırtının arasına hapsederken.

"Sana yalnız gelmeni söylediğimi sanıyordum," diyor Xavier'in en büyük ağabeyi, hiç de korkmuş görünmeden. "Siz Windsor'lar hiç söz dinlemiyorsunuz, değil mi?" İç geçiriyor ve bir elini gür siyah saçlarında gezdiriyor. "Bu yeni baldızımı gerçekten sinirlendirecek ve o da en az ağabeyim kadar dengesiz. Bunun için gerçekten zamanım yok."

Silas'ın kocaman omuzlarının arkasındaki gizli yerimden ona, "Düşünmeden asla acele etmem ve durumu daha da kötüleştirme riskini almam," diyorum, ihtiyatım için özür dilemeyi reddederek. Lex'i uyandırmak, yorgunluğu ve şu anki zihinsel durumu göz önüne alındığında kesinlikle iyi bir fikir değildi ama Güvenlik Şefimiz yanımda olmadan aceleyle dışarı çıkmayacaktım.

Silas'ın karşısındaki adamı tam olarak tanıdığı anı fark ediyorum, benden uzaklaşırken vücudu gevşiyor. "*Zachary Kingston?* Ne oluyor lan?"

"*Belediye Başkanı* Kingston," diye düzeltti, sesi sinirli çıkıyordu. "Ah, siktir et. Beni takip et," der ve Silas'a sert bir bakış fırlatır. "Özellikle sen, Sierra'yı ararken Kingston'ın özel mülküne sızmaya çalışarak bütün günümü mahvettin. Senin yüzünden, sırf bu kadar meraklı olmayı bırakman için kardeşimi ve karısını kendim bulmak zorunda kaldım. Onları bulmak için bu kadar çaresiz olduğunuza göre, artık onlar sizin sorununuz ve sizi uyarmadığımı söylemeyin."

Tuğla bir duvarın önünde durana kadar bizi büyük ve boş bir depoya götürdüğünde kaşlarımı çatıyorum. Duvarı itiyor ve duvar kayarak açılıyor, deponun geri kalanının korkunç durumuyla tamamen çelişen tertemiz bir metal asansör ortaya çıkıyor. Silas hâlâ silahını çekmiş durumdadır ve Belediye Başkanı Kingston asansöre bakarken iç çeker, arkasına yaslanır ve hiç de endişeli görünmez. Olsa olsa eve gitmek istiyor gibi görünüyor.

Sonsuza kadar inecekmişiz gibi geliyor ve gideceğimiz kata ulaştığımızda huzursuz oluyorum. Omuzlarının gerginliğine bakılırsa Silas da öyle. Kapılar açılıyor ve Sierra'nın sesini duyunca geriliyorum.

Ayak seslerimizle arkasını dönüyor, tertemiz zümrüt rengi elbisesi, dümdüz uzun siyah saçları ve yere vuran bir çift çıplak topuklu ayakkabısıyla gayet iyi görünüyor. "Raya, işte buradasın," diyor ve bana sarılmak için koşarak yanıma geliyor.

"İyisin," diye mırıldanıyorum, ona sıkıca sarılıyorum. "*Tanrı'ya şükür.*"

Geri çekiliyor ve bana şaşkınlıkla bakıyor. "Tabii ki öyleyim. Sen neden bahsediyorsun?"

Onun arkasından bakıyorum ve Akshay'i bir sandalyeye bağlanmış, yüzü şişmiş ve kanlar içinde görünce donup kalıyorum. Xavier Kingston'ın ayağı Akshay'ın dizinde ve elinde bir beyzbol sopası var. Beni selamlamak için sadece göz kırpıyor ve sopayı Akshay'in çenesinin altına yerleştirerek onu başını kaldırmaya zorluyor.

"S-Sierra," diye kekeliyorum, olanlara anlam veremiyorum. "Ben... biz... biz saatlerdir seni arıyoruz. Lex... aklını kaçırmak üzere."

İfadesi düşüyor, saf endişe gülümsemesini çalıyor. "Ne? Kardeşlerimin gittiğimi bilmemeleri gerekiyordu." Sonra kocasına döndü. "Bana öğrenmeyeceklerine dair söz vermiştin Xavier." Gözleri ihanetle parlıyor. "Bana ateşkes sözü vermiştin."

Karısına doğru yürür ve kolunu onun beline dolar. "Özür dilerim, Kedicik," der, yüz ifadesinden hoşnutsuzluğu anlaşılmaktadır. "Bir şeyi gözden kaçırmış olmalıyım. Kasıtlı değildi, yemin ederim. Ben dediğimde ciddiydim

ateşkes istedi." Adam yalvarırcasına ona bakıyor ve kadın ona inandığından emin değilmiş gibi yavaşça başını sallıyor.

"Sierra," diye mırıldanıyorum, artık onun iyi olduğunu bildiğim için tüm vücudum rahatlamayla titriyor, tüm adrenalin bedenimi terk ediyor. "Ne... neler oluyor?"

Xavier'den uzaklaşıp elimi tutuyor, yüzünde çelişkili bir ifade var. "Haber makalelerini gördüm ve onun gibi adamlar durmayacak," diyor başını Akshay'a doğru eğerek. "Seni sömürmeye devam edecek, Lex ile bulduğun mutluluğu tehdit edecek. Kardeşim yıllardır bu kadar mutlu olmamıştı ve ikinizin birlikte kurduğu şeyi bir şeyin tehdit etmesine izin veremezdim."

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve iç çekiyor. "Ayrıca, Faye'in boktan babasıyla benzer bir şey yaşadığını gördüm ve ben sadece... bu sefer hareketsiz kalamadım. Faye'leyken çok geç olana kadar anlamamıştım. Ama bu sefer, düşündüm ki... belki bu sefer bir fark yaratabilirim diye düşündüm."

Beni *korumaya* çalışıyordu, tıpkı diğer baldızlarımın yaptığı gibi. Sierra sadece bu konuda biraz daha eli açıktı. Gözyaşlarımı tutmak için dudağımı ısırdım ve kollarımı ona dolayarak sıkıca sarıldım. "Aklını kaçırmışsın ve bunu gerçekten yapmamalıydın ama seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum tatlım," diye mırıldanıyor. "Tüm bunlar olduğu için üzgünüm. Windsor olmak, kamuoyunun size karşı kullanılabileceği ve kullanılacağı anlamına geliyor." Bana bakmak için uzaklaşıyor. "Ama bu asla cezasız kalmayacak. Son birkaç yılda hepimiz çok şey öğrendik ve eğer biri ailemin peşine düşerse artık yerimde oturmayacağım. Bu tür şeyler en iyi şekilde hızlı ve sessizce halledilir." Sonra Akshay'a bakar. "Söylediği her şey hakkında yalan söylediğini doğrulayan bir açıklama yapmayı kabul etti ve sizinle bir daha asla iletişime geçmeyecek."

Başımı sallıyorum, gözlerim doğumumda parmağı olan ama benim için hiçbir zaman baba olmayan adamın üzerinde geziniyor. Yere bakıyor, tıpkı babam onu kurtardığında annemin göründüğü gibi kırık ve yenilmiş görünüyor. Şimdi, her zamankinden daha fazla, annemin babamı bulmasına minnettarım. Eğer bu adamla kalmaya zorlansaydı kim olurdu, büyüyünce *ben kim olurdum* hayal bile edemiyorum.

Silas adım atmaya başlar ve durumu değerlendirirken bir elini saçlarında gezdirir, Sierra'nın söylediği her şeyi sessizce dinler. "Bunu neden yaptığını anlıyorum ama ben sana ne demiştim Sierra?" diyor sonunda. "Sana çılgınca bir şey yaptığında beni haberdar et demiştim, değil mi? Ne kadar endişelendiğim hakkında bir fikrin var mı? Alanna'nın ne kadar endişeli olduğunu biliyor musun?" diye soruyor,

Karısını kastederek. "Lexington'dan bahsetmiyorum bile. Onu yıllardır bu kadar tetikte görmemiştim."

Xavier Sierra'ya doğru yürüyor ve yüz ifadesi tehlikeli bir şekilde parlayarak Sierra'nın tam önünde duruyor. "Neredeyse bir gündür buradayız. Buraya geleli ne kadar oldu, on üç saat mi? *Karım* benimle birkaç saatliğine bir yere gittiğinde neden *size* haber verme ihtiyacı duysun ki?"

Sierra başını sallar. "Xave," diyor, sesi yumuşak. Elini onun koluna doluyor, gözleri birbirine kilitleniyor. "Yapma," diye mırıldanıyor. "Her şeyi berbat ettim... anlamıyorsun."

Silas bir elini saçlarında gezdirir ve döner. "Gidip karımı aramalıyım, sonra da büyükannene iyi olduğunu haber vermeliyim. Ben buraya dönene kadar gitmeye hazır olsan iyi olur. Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum ve bunu destekliyorum ama bir dahaki sefere bana haber ver, tamam mı?"

Başını sallıyor ve Belediye Başkanı Kingston da durumu şimdi biraz daha iyi anlamış gibi bana gülümsüyor. "Hazır başlamışken beni eve bırak," diyor Silas'a. "Geç oldu ve şoförlerimiz arabalarımızı malikanemize geri götürdü. Onları şimdi uyandırmak istemem. Aynı anda hem arayıp hem de arabayı sürebilirsin. Bu arada Xavier bunu halleder."

Silas sinirli bir şekilde iç çeker ve Belediye Başkanı Kingston'la birlikte ağı aramak için dışarı çıkar. O kadar derindeyiz ki hiç sinyal yok, muhtemelen Lex Sierra'daki takip cihazını bu yüzden kaybetti.

"Hadi," diyor Sierra elimi tutarak. "Zach bize fazladan otuz dakika kazandırdı. Şimdi özür dileme zamanı. Önce ondan, sonra da eve gitsek iyi olur, böylece kardeşlerimden kendim özür dileyebilirim."

Elli Yedi

LEX

Arabalarımdan birini güvenlik ekibinin saatler önce kontrol ettiği aynı terk edilmiş deponun önünde park edilmiş bulduğumda midem bulanıyor. Sierra'nın telefonunun en son çektiği yer burasıydı ama Raya'ya bundan hiç bahsetmedim, peki nasıl buldu?

Alarmım beni uyandırıp karımın evden çıktığını haber verdiğinde yanıldığımı ummuştum. Ona inanmaya çalıştım, ya ailesinin yanına ya da kızlardan birinin evine gittiğine ikna olmuştum. Peki neden buradaydı? Neden ben uykuya daldığım anda gizlice çıktı?

Elimde dolu bir silahla depoda Sierra ve Raya'nın sinyallerinin kesildiği yere doğru ilerlerken kalbim deli gibi çarpıyor. Takip cihazlarının en son aktif olduğu köşede durduğumda ayak seslerim yankılanıyor.

Duvarlardan birinde bir tuhaflık olduğunu fark ettiğimde midem bulanıyor. Bulunduğu ortama göre biraz fazla pürüzsüz, biraz fazla temiz. İçgüdülerimi takip ederek metodik bir şekilde itiyorum. Açılıyor, modern asansör kapıları ortaya çıkıyor ve kaşlarımı çatıyorum. Bu mekanizma... kendi tasarladığım bir şeye çok benziyor ve *burada* ne yaptığını tam olarak anlayamıyorum.

Bakışlarım saatime takılıyor ve büyükbabamın öğrettiği sırayla yan taraftaki düğmeye basmadan önce gözlerim bir anlığına kapanıyor

Nerede olursam olayım, Sinclair Güvenlik'i uyaracak bir sinyali etkinleştiriyor. Büyükbabam ölmeden önceki günlerde en sevdiği saatini tam da bu amaç için bana uyarlamıştı ve yıllar boyunca onu güncel tuttum, onsuz hiçbir yere gitmedim ama asla kullanmak zorunda kalmayacağımı umdum.

Sinyalin kesildiğinden emin olduğum anda asansördeki tek düğmeye basıyorum, silahımın emniyetini kaldırıp havaya kaldırırken içimi bir istifa duygusu kaplıyor. Asansör yavaşça hareket ediyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Sierra'nın izleyicisi kesildi çünkü onu yeraltının derinliklerinde tutuyorlar. Takip cihazlarımın çalışmayı durdurması için gereken derinliği bilecek kadar teknolojim hakkında kim bilgi sahibi olabilir ki? İcatlarıma kolayca erişebilen insanların kısa listesini değerlendirirken içime bir huzursuzluk çöküyor.

Kapılar açıldığında kendimi destekliyorum... sadece benimle yüz yüze gelmek için
önünde bekleyen *karısı*.

"Lex!" Sierra'nın bağırdığını duyuyorum ve bir anlığına Raya'nın yanından geçip kız kardeşimi metal bir sandalyede otururken buluyorum, bir zamanlar benim de bağlı olduğum türden. Görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor, içgüdülerim beni ele geçirirken yüzümdeki tüm kan akıyor.

Silahımı Raya'nın kafasına dayadığımda içimden öfke fışkırıyor. "Seni lanet orospu," diye fısıldadım. "Ne yaptın lan sen?" Silahımı sert bir şekilde şakağına dayadım. İnliyor ve ellerini havaya kaldırıyor, dudaklarında bir yalvarış. "Bilmem gerekirdi. Seninle asla evcilik oynamamalıydım, asla sadık bir koca gibi davranmamalıydım - ben yapmasaydım asla bu pisliği yapacak kadar rahat olamazdın. Aileme dokunmaya nasıl cüret edersin, Raya?"

Ona o kadar odaklanmışım ki etrafımı doğru düzgün değerlendiremedim ve başka bir saldırgan beklemediğim için bir anda silahsız kaldığımda inledim. Raya çekilip götürülüyor ve sert taş zeminde dizlerinin üzerine çöküyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Sierra koşarak Raya'ya yaklaşıp onun yanında yere yığılırken Xavier soruyor. Ne olduğunu anlayamadan şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıyorum. Xavier göğsümü sertçe itiyor ve sırtım kapalı asansör kapılarına çarpıyor. "Sen aklını mı kaçırdın? Karını bir daha böyle tehdit edersen, seni etkisiz hale getiririm."

Raya hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyor ve ben onların yanından geçip Akshay'ın yerde yattığını, yüzünün darmadağın olduğunu gördüğümde anlamaya başlıyorum. Onu orada yatarken nasıl gözden kaçırdım? Sierra'yı gördüm ve sonra hiçbir şey olmadı - sadece kör edici bir öfke.

Sikeyim.

Ne yaptım ben?

"Raya," diye mırıldanıyorum ve o irkiliyor, yüzünü Sierra'nın boynuna gömüyor, kız kardeşimin kucağında rahatlıyor. Yapbozun parçaları yavaşça yerine oturuyor ve bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Sierra tamamen zarar görmemişti ve Xavier onun yanındaydı. Tam da kardeşlerimin ve Raya'nın beklediği gibi ve ben durumu tamamen yanlış değerlendirmişim.

"Lex," diyor Sierra, sinyalinin kesildiği andan itibaren son birkaç saat içinde olan her şeyi anlatmaya başlarken. "Üzerimde bir takip cihazı olduğunu biliyordum ama yeraltında kesileceğini bilmiyordum. Gerçekten üzgünüm Lex. Seni endişelendirmek istememiştim. Sadece birkaç saatti ve kimsenin fark etmeyeceğini düşünmüştüm. Artık Windsor Malikanesi'nde bile yaşamıyorum, bu yüzden asla bilmeyeceğinizi düşündüm."

Ben Raya ve Sierra'ya doğru tereddütlü bir adım atarken Xavier bana endişeyle bakıyor. Kız kardeşim bana çelişkili bir bakış fırlatıyor, sanki nereden geldiğimi anlıyor ama öyle tepki verdiğim için benden nefret ediyor. Önlerinde diz çöktüğümde o da en az Raya k a d a r geriliyor.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Özür dilerim, küçük peri."

Raya dizlerini göğsüne çekiyor ve başını sallıyor. Yüzünü kaldırıp bana baktığında gözleri kalp kırıklığıyla doluydu. Daha önce bana bu şekilde baktığını hiç görmemiştim. O her zaman hayatımın ışığı olmuştu, ama şimdi o muhteşem gözleri gölgeler içinde ve bunun için sadece kendimi suçlayabilirim. "Öyle demek istemedim, Raya. Ben sadece..."

Dizlerinin üzerine oturuyor, Sierra kalkmasına yardım ederken vücudu titriyor. Kafasına silahı dayadığım yerde yüzünün yan tarafındaki kırmızı izi fark ettiğimde mide bulantısı bana sert ve hızlı bir şekilde çarpıyor, morluklar oluşmaya başlamıştı bile. Ellerime bakıyorum, iğrenme duygusu içime çöküyor. Ben ne yaptım böyle?

Karım bana bakıyor, bakışları hayal kırıklığı ve acıyla dolu. "Ben o değilim," diyor yumuşak bir sesle. "Ben Jill değilim Lexington. Tek yaptığım seni sevmekken onun suçlarının bedelini ödemeyi hak etmiyorum."

"O olmadığını biliyorum," diyorum karıma, ayaklarıma bakarak. Birkaç dakikalığına Raya'nın Jill'in yaptığının aynısını yaptığına ikna olmuştum ve o haklıydı, daha onu dinlemeden onu cezalandırmıştım. Pişmanlık içime çöktü ve kalbim acıyla sıkıştı. Titrek bir nefes alıp ona uzandım, ancak irkildiği anda elimi geri çektim. Verirdim

Zamanı birkaç dakika geri sarmak, Raya'nın gözlerindeki o bakışı yok etmek için her şeyi yaparım.

"Öyle mi?" diye sorar. "Yoksa gerçeği ağzından kaçırdın mı? Merak ettim, bilirsin, rol mü yapıyordun? Aylardır, aşık olan tek kişi ben miyim diye merak ediyordum ve şimdi cevabımı aldım."

Elli Sekiz

RAYA

Sierra yatağımızda oturuyor, Xavier ise ben çantamı hazırlarken kapı aralığında eğiliyor, ikisi de etrafımda dolanan Lex'e dikkatle bakıyor. Sierra'nın Lex'in daha önceki tepkisine yönelik ilk anlayışı çözülmüş gibi görünüyor, geriye sadece öfke kalıyor. Onunki benimkinden daha sıcak yanıyor gibi görünüyor. Ama yine de onun öfkesi kalp kırıklığıyla yarışmıyor.

"Lütfen," der Lex. "Yapma bunu. Lütfen beni bırakma, Raya. Her şeyi berbat ettim, küçük peri. Yaptığımı biliyorum. Hiçbir şey yaptıklarımı, söylediklerimi haklı çıkaramaz. Ama ben..."

Çantamın fermuarını kapatıp yüzümü ona dönüyorum, kollarım ve bacaklarım keder gibi hissettiren bir şeyle ağırlaşıyor. "Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var Lex. Anlaşmamızın şartlarını bozmak gibi bir niyetim yok ama birkaç gün yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Ama eve geri döneceksin?" diye soruyor, sesi kırılarak.

"Ev," diye tekrarlıyorum, hiçbir zaman onun olduğu k a d a r benim de olmayan yatak odasına bakarak. "Evet, buraya geri geleceğim. Ne de olsa Windsor Malikanesi'nde yaşamamız şart koşuluyor. Gelecek hafta işe geri döneceğim ve ailenin bunu bilmesine bile gerek yok. Büyükanneni endişelendirmeyeceğim ya da sağlığını etkileyecek bir şey yapmayacağım. Buna inanmakta zorlandığını biliyorum Lexington, ama onları gerçekten kendi çocuklarım gibi seviyorum."

"Onlar senin de" diyor ama buna inanmadığını biliyorum.

Sözlerini hatırladıkça mizahsızca gülümsüyorum. *Aileme dokunmaya nasıl cüret edersin*? Göğsümden yayılan acı midemin sıkışmasına ve gözlerimin kapanmasına neden oluyor. Evet, o anın sıcaklığıyla gerçek düşüncelerini açığa vurmuştu. Lexington *benim* ailem olmuş olabilir ama ben asla onun ailesi olmadım. Muhtemelen hiçbir zaman da olamayacağım. Neler olabileceğini bir an bile düşünmeden önce ailenizin kafasına silah dayamazsınız. Benim için en kötüsünü düşündü, aklında tek bir şüphe bile yoktu ve ben bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Düşünmek için zamana ihtiyacım var.

Lex gitmeme engel olmak ister gibi görünüyor ama Xavier kapıyı itiyor, bakışları keskin. Xavier çantayı benden alırken Sierra, "Hadi," diyerek kolunu bana doluyor. "Seni biz götüreceğiz."

Lex'in bakışlarını yol boyunca üzerimde hissediyorum ama ilk kez beni etkileyemiyor. Tanıştığımız andan beri o benim zayıf noktamdı, uğruna tüm kurallarımı yıktığım kişi. Onun gibi bir adamda değişim yaratacak türden bir kız olmadığımı hep biliyordum ama bir süreliğine olabileceğime inanmak istedim.

"Beni arkadaşımın evine götürebilir misin?" Sierra kocasının yanına oturmak yerine benimle arka koltuğa oturduğunda soruyorum. "Bu halde eve gidemem. Babam beni ağlarken görürse..."

Elimi tutuyor ve başını sallıyor. "Elbette. Seni gitmen gereken her yere götüreceğiz. İstersen bizimle kalabilirsin, Raya. Evimde her zaman hoş karşılanacaksın. Bugün olanlarda oynadığım rol için gerçekten üzgünüm. Ben... Ben gerçekten sadece iyi niyetliydim. Asla öylece ortadan kaybolmazdım."

Gözlerindeki suçluluk duygusunu fark ederek başımı sallıyorum. "Sierra," diyorum ona, sesim yumuşak. "Kardeşinin senin ya da benim hareketlerimi bu şekilde takip etmesi normal değil. Yaptığın şey de pek normal sayılmazdı ama bunların hiçbiri senin suçun değildi."

Lex'in davranışlarına daha fazla dikkat etmeliydim - tanışma şeklimiz, öğretmenlik pozisyonu ve ardından stajyerlik. Davranışlarını romantikleştirdim, tüm bunları beni kendi şartlarıyla tanımak için yaptığına kendimi ikna ettim, oysa gerçekte beni izlemek ve kontrol etmek içindi. Eylemleri güvensizlikten kaynaklanıyordu ve birlikte geçirdiğimiz zaman onun için hiçbir şeyi değiştirmedi.

Sevecen bir koca gibi davranmamalıydım.

Sözleri zihnimde yankılanıyor, her tekrarda daha da derinleşiyor. Beni kandırmıştı ve bana yalan söylemek zorunda bile kalmamıştı. Ona sayısız kez onu sevdiğimi söylediğimi hatırlarken dudağımı sertçe ısırıyorum ve

Karşılığında acı içinde gülümsüyordu. Adam'ın evinin önüne geldiğimizde utanç kalp ağrısına karışıyor ve midemi bulandırıyor.

Evliliğim duyurulduğundan beri neredeyse hiç konuşmadık ve beni görmek isteyeceğinden bile emin değilim ama başka nereye gideceğimi bilmiyorum. Sierra'yı öz kardeşim gibi sevdiğim doğru ama şu anda bana Lex'i hatırlatan hiç kimsenin yanında olamam, özellikle de onun davranışlarını mazur göstermeye çalışacaklarsa.

Adam'ın kapısı ben daha ulaşamadan açılıyor ve gözlerimde taze yaşlar birikiyor. Xavier'in elindeki çantaya ve yüzümdeki ifadeye şöyle bir baktıktan sonra iç geçiriyor ve kollarını bana doğru açıyor. Bir hıçkırık boğazımı yırtarcasına göğsüne çarpıyorum, kolları beni sıkıca sarıyor. Ben dağıldıkça o bana sarılıyor, bugünkü olayların şoku sonunda beni yakalıyor.

Adam beni kollarına alıp kanepesine taşırken yüz ifadesi çatlıyor ve Sierra ile Xavier'e hitap etmeden önce beni dikkatlice yere bırakıyor. Birkaç dakika sonra ellerimde bir fincan sıcak çay, dizlerimi göğsüme çekmiş ve üzerime bir battaniye sarmıştım. "Lütfen bana ne olduğunu anlatır mısın?" Adam önümde diz çökerek soruyor.

Başımı sallıyorum ve Lex'le doğum günü partisinde tanıştığım andan itibaren ondan sakladığım her şeyi anlatmaya başlıyorum. Adam sadece dinliyor, gözlerinde en ufak bir yargılama belirtisi yok. Bitirdiğimde ellerimi tutuyor ve sıkıca kavrıyor.

"Raya, ben sadece senin mutlu olmanı ve kalbinin istediği her şeye sahip olmanı istiyorum. Sence Lexington sana bunu verebilir mi?"

Gözlerimde yaşlarla ona bakıyorum. "Hayır," diyorum ona, sesim titreyerek. "O beni sevmiyor, Adam. Bana öğrettiği bir şey varsa o da birini tüm varlığınla sevmenin onun da seni sevmesini sağlamayacağıdır. Verdiğin sevgi, aldığın sevginin habercisi değildir."

Adam iç geçiriyor ve saçlarımı nazikçe yüzümden uzaklaştırıyor. "Raya, bu adam sana sanki yanında olmaktan onur duyduğu bir mucizeymişsin gibi bakıyor. Yaptığın ve söylediğin her şey onu büyülüyor. Bunu göremiyorsun, çünkü sen yokken onun nasıl soğuk bir patron olduğunu hiç deneyimlemedin. Aradaki fark sarsıcı ama sen onda başka kimsenin ortaya çıkarabileceğinden emin olmadığım bir şeyi ortaya çıkarıyorsun ve en başından beri hep bunu yaptın."

Elini çekiyor, bakışları yüzümde geziniyor. "Asıl soru seni sevip sevmediği değil, çünkü seviyor. Asıl soru, onun güvensizliği ve hayatındaki her şeyi kontrol etme ihtiyacıyla yaşayıp yaşayamayacağın,

Karısı da dahil. Bu şekilde yaşamaktan mutlu olabilir misiniz ve eğer olamazsanız, bu sizi nereye götürür?"

Elli Dokuz

LEXINGTON

Mutfaktan gelen bir sesle başımı kaldırıyorum ve kalbim umutla çarparak koltuktan fırlıyorum. Eve mi geldi?

Köşeyi döndüğümde robotlarımızdan birinin mutfağa doğru ilerlediğini görüyorum. "Oh," diye mırıldandım. "Bu sensin."

Etrafında dönüyor, emoji yüzü gülümsemeden nötr bir yüze dönüşüyor. "Lex," diyor, sesi garip bir şekilde hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyor. "Bayan Windsor ne zaman evde olacak? Benden büyükannenin kurabiyelerini onun için analiz etmemi istedi çünkü tarifi Sierra'ya doğum gününde hediye etmek istiyor ve ben de onları mükemmel bir şekilde yeniden yaratmayı başardım. Ona söylemek isterdim ama konum verileri onu Windsor Malikânesi'nin dışında gösteriyor."

Yere çöküp sırtımı mutfak tezgahına yaslarken iç çekiyorum. Robotun yüzü düşünen bir emojiye dönüşüyor. "Biraz perişan görünüyorsun," diyor. "Lola'nın sana biraz masala chai yapmasını ister misin? Kayınvalidenizin gönderdiği öğütülmüş baharatlardan hâlâ biraz var. Bayan Windsor zor bir gün geçirdiğinde bunu sever. Onu her zaman gülümsetir."

"Lola?" Tekrar ediyorum.

Küçük kafası sallanıyor. "Bu ben oluyorum Lex. Bayan Windsor lütfedip bu güzel ismi bana verdi ve ben de bu ismi çok sevdiğime karar verdim. Bundan sonra sadece Lola diye hitap edeceğim."

"Şimdi yapacak mısın?" Bir elimi saçlarımda gezdirerek mırıldandım. Demek o gün tartıştığı robot buydu. Nasıl oluyor da dokunduğu her şeyi büyülüyor?

"Eğer içini açarsam, karımın adının işletim panelinde yazılı olduğunu görür müyüm?"

Yüzü heyecanlı bir emojiye dönüşüyor. "Bayan Windsor'ın adını kalbime yazdırabilir miyim? Bu fikir çok hoşuma gitti. Bu onu gülümsetir, değil mi?"

İç çekiyorum. Eğer bu robotun bir kalbi olsaydı, tıpkı benimki gibi karım için atardı. "Lola," diye mırıldanıyorum. "Raya'yı nasıl mutlu edebilirim?"

Lola düşünen emoji yüzünü takınıyor. "Bayan Windsor ev eşyalarını kurcalamayı seviyor ve yeni aletler onu mutlu ediyor, özellikle de altın rengindeyse. Günlük yaşam için yeni pratik ama gereksiz araçlar düşünmek de onu mutlu ediyor, örneğin son fikri, hareket halindeyken içeceğini köpürtmek, ısıtmak veya soğutmak için aerodinamik, termal bir seyahat kupası." Lola biraz ileri geri yuvarlanıyor. "Ayrıca masala chai, çikolatalı ve tuzlu karamelli milkshake, ballı kahve, sıcak çorbalar, dans etmeyi, melodisiz şarkı söylemeyi ve şarkı sözleri uydurmayı ve sen evde yokken yumuşak çoraplarıyla koridorda kayarken bana meydan okumayı seviyor." Gülümsüyorum, kalbim sızlıyor. O kadar değerli ki ve onu o kadar çok özlüyorum ki. Ben ne yaptım böyle?

"Ancak," diyor Lola. "Analizlerim gösteriyor ki, her şeyden önce onu mutlu eden bir şey var. *Sen*, Lex. Bayan Windsor en çok sen denkleme eklendiğinde mutlu oluyor, ister dans ederken, ister tamir ederken, ister en sevdiği içkiyi içerken ya da yemek yerken. Bunların hepsi onu mutlu eder ama seninle birlikte olduğunda daha da mutlu olur."

"Siktir," diye mırıldanıyorum dizlerimi yukarı çekip başımı öne eğerken. Pişmanlık ve yalnızlık beni hiç bu kadar sert vurmamıştı. "Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Onun hak ettiği adam olabilir miyim bilmiyorum."

"*Öylesin.*"

Celeste'i mutfağımın kapısında dikilirken bulduğumda kafamı kaldırıyorum. İçeri girip yanımda diz çökerken iç geçiriyor. "Tünelleri kullandın," diye mırıldanıyorum, ona gerçekten kızacak enerjim yok.

Başını sallar. "Evinin içine barikat kurmuşsun Lex. Güvenlik önlemlerin hepimizi dışarıda tuttu. Bana başka seçenek bırakmadın."

Arkama yaslandım ve başımı mutfak tezgahına yasladım. Beni bulmaya geleceğini bilmeliydim. Celeste benden asla vazgeçmedi.

Hayatımızın bir parçası olmadığı yıllarda bile. Beni her zaman sessizce destekledi, karşılığında hiçbir şey istemedi. "Beni yalnız bırakma seçeneğin vardı," diye mırıldanıyorum, muhtemelen ailemde travmanın insana neler yapabileceğini gerçekten anlayan tek kişi oyken ve bunun arkasına saklanmama izin vermeyeceğini bilirken onunla yüzleşmek istemiyorum.

"Sen de öyle," diyor benimle birlikte yere otururken bacak bacak üstüne atarak. "Zane ve benim yaşadığımız onca şeyden sonra, ailelerimiz arasındaki rekabete rağmen birbirimize aşık olduk, ancak yalanlar ve aldatmacalarla birbirimizden koptuk... Tüm bunlardan sonra, o ve ben birbirimizi şiddetle seven iki kırık insandık, ancak ikimiz de birbirimize yaşattığımız her şeyi, ikimizin de verdiği zararı görmezden gelemiyorduk. Ben vazgeçmeye hazırken, birlikte mutlu olamayacağımıza ikna olmuşken, *sen aklımdan çıkmayan bir* şey söyledin."

Elimi uzatıyor, ben de sıkıca tutuyorum, bana uzattığı can simidi için çaresizim ama yardıma ihtiyacım olduğunu kabul edemiyorum. "Her *şeyin kolay olmadığını* söyledin *ama gerçek aşk asla kolay değildir, değil mi? Karmaşıktır ve zaman zaman çirkindir ama her zaman buna değer.*"

Dudağımı ısırıyorum, boğazım düğümleniyor. "Bu farklı." Zane ve Celeste mutlu olmayı hak ediyorlardı. İkisinin de birbirine ihtiyacı vardı. İkisi de diğeri olmadan yapamazdı ama Raya... Raya daha iyisini yapabilirdi.

"Buna değer mi?"

Başımı salladım. "O her şeye değer. O her şeydir."

Celeste bilerek gülümser. "O zaman onun için cesur ol Lex. Geçmişle yüzleşmek zordur ama yaptığın hatalarla ve bunun sonucunda neden olduğun acılarla yüzleşmek kadar zor değildir."

Elini sıkıyorum ve titrek bir nefes alıyorum. "Celeste, karımın kafasına silah dayadım çünkü bana ondan şüphe etmem için hiçbir neden vermediği halde onun hakkında en kötüsünü düşündüm. Beni başkasının suçları için onu cezalandırmakla suçladı ve haklı. Yaptığım tam olarak buydu, en başından beri yaptığım buydu. İçimde bir daha başka birine tam olarak güvenecek güç var mı bilmiyorum ve onu tüm benliğimle sevsem de bunun yeterli olduğundan emin değilim. Raya daha iyisini hak ediyor."

"O zaman daha iyi *ol* Lex. Denemekten asla vazgeçme, savaşmaktan asla vazgeçme. Evlilik budur - elinizden gelenin en iyisini yapmaya devam edersiniz, birlikte gelişmeye ve büyümeye devam edersiniz. Son hedef yoktur, biliyor musun? Evlilik tamamen yolculukla, tek başınıza sahip olabileceğiniz hiçbir şeye benzemeyen bir hayat kurmak için birlikte attığınız adımlarla ilgilidir. Onun için dilediğin mutluluk mu? Somut bir şey değil.

Mutluluk olarak sınıflandırdığınız belirleyici bir an olmayacaktır. Zaman içinde biriken küçük anlardır. Birbirinizi seçmek ve hayatınızı birlikte geçirmeyi seçtiğiniz kişinin, zor olduğunda, ihtimaller kendi lehine olmadığında bile her zaman sizin için savaşacağını bilmektir. Elinizden geleni yapmak, ona sahip olduğunuz her şeyi vermek ve bunun yeterli olduğunu kabul etmektir. Çünkü Lexington, onun için yeterli olup olmadığınıza karar vermek size bağlı değildir. Raya'nın neyi hak ettiğine sen karar veremezsin Lex. Onun için bu seçimi yapamazsın."

Yengeme bakıyorum, sözleri beni çok etkiliyor. "Raya'nın benim olmadığı bir dünyada yaşamak istediğimi sanmıyorum ama onu içimde yaşayan karanlığa maruz bırakamam. Onun sandığı gibi bir adam olmak istiyorum ama... Yardıma ihtiyacım var."

Celeste başını sallar, gözlerinde derin bir anlayış vardır. "Her zaman senin yanında olacağım Lex. Sana yardım etmek için ne gerekiyorsa yapacağım - hepimiz yapacağız."

Altmış

RAYA

"İyi misin?" Birlikte Windsor Motors binasına girerken Adam soruyor. Başımı sallarken kalbim sıkıca sıkışıyor, aklım otomatik olarak Lex'in beni sayısız kez ofise götürmesine, ikimizin işten önce otoparkta öpüşmemize geri dönüyor.

Gittiğim her yerde onu hatırlıyorum. Küçük şeylerde - en sevdiğim kahvenin artık bana onu hatırlatmasında, Lex'i sormadan annemle konuşamamamda. Her zaman sadece babam ve benim olan prototip bile artık Windsor Motors bileşenleri içeriyor. Birkaç ay içinde hayatıma o kadar yerleşti ki artık onsuz kim olduğumdan emin değilim. Beni sonsuza dek değiştirdi ve bunun daha iyisi için olduğundan emin değilim.

Amy ben içeri girdiğimde başını kaldırıp bakıyor, gözlerinde endişe titreşiyor. Lex'le evlendiğimi öğrendiğinden beri bana nasıl davranacağından pek emin değil. "Dönmüşsün," diyor sıkıca gülümseyerek. "Gripten kurtulduğuna sevindim. Ben de hep bu zamanlarda grip olurum."

Kibarca başımı sallıyorum, vücudumun iyi çalışmayan tek parçası kırık kalbimken hasta olduğumu söylediğim için kendimi suçlu hissediyorum. Kendimi o kadar kötü hissediyordum ki elimden geldiğince evden çalıştım ama yine de yeterli gelmiyordu.

"Raya."

Sesini duyunca sırtım kaskatı kesiliyor ve kocamın yüzüne dönerken dudağımı ısırıyorum. Beni görünce hüzünle gülümsüyor, gözlerinin altında koyu halkalar var. Lex gittiğim günden beri uyumamış gibi görünüyor, yüz ifadesini saf bir azap kaplamış.

Ekibim sessizliğe gömülüyor ve ofisine doğru işaret etmeden önce tereddüt ediyorum. Başını salladı ve ben de onu takip ettim, konuşmamız gerektiğinin farkındaydım ama herkesin içinde olay çıkarmak istemiyordum. Ekibimin Lex'le gelmediğimi anlaması yeterli.

Ofisinin kapısını arkamdan kapattığım anda bana doğru dönüyor, bakışları aç bir şekilde yüzümde geziniyor, her santimetrekaremi katalogluyor. "Seni çok özledim."

Kalbim küt küt atıyor ve nasıl cevap vereceğimi bilemeyerek yere bakıyorum. Onu ben de özledim ama bunu itiraf etmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Çantamdaki bir yığın belgeye uzanmadan önce bir an tereddüt ediyorum. Kâğıtlara bakıyorum ve ona uzatmadan önce titrek bir nefes alıyorum.

"Lütfen imzalayın," diyorum ona, sesim sabit, duygudan yoksun. "Üç yılımız dolar dolmaz başvurumuzu yapacağız."

Elindeki boşanma kâğıtlarını incelerken gözleri büyüyor ve sonra bir kahkaha atıyor. "Cesedimi çiğnemen gerek, Raya." Masasına doğru yürüyüp bir çakmak almasını ve kâğıtlar alev alırken gözlerimin içine bakmasını şaşkınlıkla izliyorum. Alevler parmaklarına ulaşmadan hemen önce yığını bıraktığında çenem gevşiyor, son kalıntılar yere düşmeden önce küle dönüşüyor.

Lex bana doğru yürüyor ve işaret parmağını çenemin altına koyarak yüzümü ona dönmemi sağlıyor. "Gitmene asla izin vermeyeceğim, küçük peri. Layık olmayabilirim ve istediğin kişi olmayabilirim ama ben *seninim,* Raya Windsor. Öleceğim güne kadar senin olacağım ve bunu sen bile değiştiremezsin."

Eli yüzümü avuçlamak için hareket ediyor ve gözlerim bir anlığına kapanıyor. "Beni kontrol etmene izin vermeyeceğim," diye uyarıyorum onu, sesim yumuşak. "Her hareketimi izlemene izin vermeyeceğim; bana sana ihanet eden benmişim gibi davranmana izin vermeyeceğim. Hayatımı bir başkasının gölgesinde, yapmadığım, asla yapmayacağım şeyler için cezalandırılarak yaşamayacağım."

Bir adım geri atıyorum, ulaşamayacağı bir yere. "Ben gerçek aşk ve sarsılmaz güven istiyorum. Birbirimizin arkasını kolladığımız, her zaman diğerinin güvenebileceği tek kişi olduğumuz bir ortaklık istiyorum. Bunu hak etmek için elimden gelen her şeyi yaptım ve bunu hak ediyorum Lex. Tüm kalbimle sevilmeyi ve sağlıklı bir güveni hak ediyorum. Bunu

yapmayacağım.

Daha azını kabul edemem ve bunu bana veremeyeceğin çok açık. Hiç denemedin bile, bana hiç gerçek bir şans vermedin. Tanıştığımız andan itibaren, paylaştığımız her önemli anı düzenledin, beni birkaç saatten fazla gözünün önünden ayırmadın."

Titrek bir nefes alıp başımı sallıyorum. "Nişanlılığımızı ilk konuştuğumuzda sana üç yılımız dolduğunda beni bırakman gerektiğini, böylece senin bana asla veremeyeceğin türden bir aşkı bulabileceğimi söylemiştim. Bana deneyeceğini söyledin ama hiç denemedin. Sadece deniyormuş gibi yaptın."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, gözlerindeki bakışa dayanamıyorum. "Ben senin istediğin şey değilim Lex ve sen de benim ihtiyacım olan şey olamazsın." Başka tarafa bakıyorum, göğsüm ağrıyor. "Tanıştığımız gün bana aşkla ya da ilişkilerle ilgilenmediğini söyledin, ben de dinlemedim. Ya da belki de dinledim ve sadece senin istisnan olacağımı düşündüm... ama şu anki halimize bak. Bunu benimle hiç istemedin ve bunu o zaman kabul etmeliydim. Bu ikimizi de çok fazla acıdan kurtarırdı."

"Raya," diyor Lex ama ben elimi kaldırarak sözünü kesiyorum. "Bugün söylediklerimi bir düşün Lexington. Sana bir çıkış yolu öneriyorum - bu evliliği hiç olmaması gereken bir şeye d ö n ü ş t ü r m e n için sana yaptığım tüm baskılardan kurtulman için suçluluk duymadan bir yol, hem de mirasını ya da birleşmeyi kaybetmeden. Başından beri yaptığın şeyi yapmaya başlayacağım. Seninle birlikte

Sen."

Elimi tuttu ve sıkıca kavradı. "Sevgilim, şimdi o sözleri söylemeyeceğim çünkü onları sorgulamanı istemiyorum. Bunu sadece bu durumu kontrol etmek için söylediğimi düşünmeni istemiyorum, çünkü hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamaz. Söyleyeceğim şey, seninle denemek zorunda olmadığımdır, Raya. Seninle olmak zahmetsiz ve tanıştığımız andan itibaren de öyle oldu. Nereden geldiğini anlıyorum ve seni duyuyorum." Saçlarımı yüzümden çekip derin bir nefes alıyor, yüz ifadesi kırılgan. "Belki de haklısın. Belki de düşündüğüm kadar çabalamıyordum ama bu artık değişti."

Yüzüne bakıyorum, sözlerinden ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. Ona inanmaya cesaret edemiyorum ama Tanrım, inanmak istiyorum ve kendi zayıflığımdan ondan nefret edebileceğimden daha fazla nefret ediyorum. "Hafta sonunda seninle işten ayrılacağım," diyorum, sesim yumuşak. "Her zamanki gibi birlikte ailemin yanına gideceğiz. Aramızda ne olursa olsun, başka kimseyi, en azından ailelerimizi endişelendirmek istemiyorum. Ondan sonra eve geri döneceğim ve evliliğimizin geri kalanını nasıl sürdüreceğimize karar vereceğiz. Bu arada, ne yapacağımı

düşün.

dedi. Nişanlandığımızda düşünmek istemediğim her şeyi kabul etmeye hazırım Lex. Benden bu kadar."

Altmış Bir

LEX

Ailesinin evine giderken Raya bana tek kelime bile etmedi. Bütün hafta boyunca onu görebilmek için elimden geleni yaptım ve o da benden kaçmak için elinden geleni yaptı. Beni görmekten her zaman mutlu olan tek kişinin şimdi bana bakmaya bile tahammül edemediğini bilmek çok acı verici ve bunun için sadece kendimi suçlayabilirim.

"Doğruluk mu cesaret mi?" Ne yapacağımı şaşırmış bir halde mırıldanıyorum.

Geriliyor ve pencereden dışarı bakıyor, şüphesiz beni şımartıp şımartmamayı düşünüyor. "Cesaret."

Alt dudağımı dişlerimin arasında emiyorum, ne isteyeceğimden emin değilim. Onu istemediği şeyleri yapmaya zorlamak istemiyorum ama eskiden olduğu gibi elini tutmak için de çaresizim. Bunu ne kadar hafife aldığımı hiç fark etmemiştim. Parmaklarını parmaklarımın arasına almak, sert ellerime karşı teninin yumuşaklığını hissetmek bana hep çok basit gelirdi. "Arabayı park etmeme yardım et," dedim sonunda, ailesinin evi tam önümüzdeydi. İç geçiriyor ve emniyet kemerine uzanıyor ama başımı sallıyorum. "Koltuğundan kalkmadan."

Bana bakıyor ve lanet olsun, sanırım bütün hafta boyunca ilk kez gözlerimin içine bakıyor olabilir. O muhteşem kahverengi gözlerin ne kadar büyüleyici olduğunu, bana baktığında gözlerimi kaçırmanın ne kadar zor olduğunu unutmuşum.

Onun dikkatini. Raya debriyajı hareket ettirirken elini benimkinin üzerine koyuyor ve ben de onun yumuşak parmaklarının benimkinin üzerindeki hissinin tadını çıkararak titreyerek nefes alıyorum.

Oturduğu yerden beni yönlendirirken, arabayı park etmeme yardım ederken talimatlarını takip ediyorum. Onun dokunuşundan başka hiçbir şeye odaklanamıyorum ve elini çektiği anda içimi bir kayıp duygusu kaplıyor.

Eğilip emniyet kemerini çözerken iç çekiyorum ve vücutlarımızı uzun zamandır bana izin vermediği kadar yakınlaştırıyorum. Raya'nın bakışları benimkilerle kesişiyor ve ona bunu sayısız kez yaptığımı hatırlattığımı biliyorum, sadece yüzünü tutup onu öpüyorum, kendimi onun kokusunda, bal tadında kaybediyorum.

Gözleri yüzümde geziniyor ve ağzıma yerleşiyor, ona yardım etme onurundan beni mahrum bırakarak arkasını dönüp arabasının kapısını açmadan önce gözlerinde özleme benzer bir şey yanıp sönüyor.

"Bekle," diyorum ona. "İzin ver, lütfen."

Arabadan inip etrafından dolanıyorum ama o beni görmezden geliyor ve ben ona ulaşmadan birkaç dakika önce arabadan iniyor. Yolcu kapısı arkasından kapanıyor ve ben ona yaklaşıyorum. Raya geri adım atıyor, gözlerindeki bakış değişiyor, aynı özlem yeniden ortaya çıkıyor. Sırtı arabaya çarptığında ona gülümsüyorum ve eğilerek onu bedenimle hapsediyorum.

"Gerçek," dedim ona. O sormadı ama ben oyunumuzdan vazgeçmeye niyetli değilim. Her şeyi başlatan şey buydu ve ilişkimiz boyunca, iletişim kurmak zor geldiğinde varsayılan olarak kullandığımız şey buydu.

Seni özleyip özlemediğimi sor, sessizce yalvarıyorum. *Seni seviyor muyum diye sor, Raya.*

Beni inceliyor ve başını hafifçe eğiyor, gözlerinde umuda benzer bir şey parlıyor. "Beni hala izliyor musun?"

Kalbim sıkışıyor ve ona bakıyorum, keşke bana bundan başka bir şey sorsaydı. Nefes alışım hızlanıyor ve boğazım aniden kuruyor.

"Bu basit bir soru Lexington."

"Değil," diye karşılık veriyorum, başka nasıl açıklayacağımı bilemeden.

"Sadece iki olası cevap varken, nasıl olmaz: evet ya da hayır?" "Lütfen, Raya," diye fısıldıyorum. "Açıklamama izin ver. Cevabım evet, ama ben

kasıtlı olarak yapmıyorum. Sadece... geri almak çok zor."

Karımın gözlerinde hiç bu kadar derin bir hayal kırıklığına tanık olmamıştım ve göğsümü iterek beni yolumdan çekerken titrek bir nefes aldı. Ailesinin ön kapısına doğru yürüyor ve omzunun üzerinden bakıyor.

"Bana üzgün olduğunu söylemiştin Lex. Kabul etmeye hazır olduğum tek bir özür var: davranış değişikliği. Eğer değişemezsen, değişmeyeceksen, kağıtları imzalaman gerekir."

Tam ona yetiştiğim sırada ön kapı açılıyor ve babası beliriyor. Raya'nın ona gülümseme şekli beni hayrete düşürüyor ve birden kendimi onun *bana bir* daha asla bu şekilde gülümsediğini göremeyeceğimden korkarken buluyorum.

Karımın annesinin yanına gitmek için evin içinden hızla geçişini izliyorum ve şüphesiz bu onu uzun zamandır gördüğüm en mutlu an. Celeste'in sözleri sanki bir işaretmiş gibi zihnimde çınlıyor, bana mutluluğun tek bir an olmadığını, yeterli zamanla Raya'nın gülümsemelerini tekrar kazanabileceğimi hatırlatıyor.

"Haydi," diyor Bob elini omzuma koyarken. "Neden gelip huysuz Annie'm konusunda bana yardım etmiyorsun? Bu araba adaşına çekmiş - sürekli olarak zor ve öngörülemez."

Raya'nın kahkahalarını duyabildiğim mutfağa bir kez daha bakıyorum, özlem beni sert ve hızlı bir şekilde vuruyor. "Elbette," diyorum kayınpederime, karımın yanında durup eskiden olduğu gibi o tatlı kahkahanın sebebi benmişim gibi davranmaktan başka bir şey istemezken.

Bob ve ben bir süre sessizce çalışıyoruz, ama aramızdaki her zamanki sakin atmosferin aksine, bugün gerginlik yoğun. "Bu böyle sürmeyecek, biliyorsun," diyor sonunda.

Başımı kaldırıp bakıyorum, midem bulanıyor. Bob yüz ifademi okuyor ve başını sallayarak gülüyor.

"*Öfkesi,*" diye açıklıyor. "Raya asla uzun süre kızgın kalamaz. İçinde öyle bir şey yok. Benim tatlı küçük kızımın kalbinde kötülük yoktur."

"Belli oluyor mu?" Soruyorum, sesim yumuşak. "Tartıştığımız... belli mi?"

Bob arabaya yaslanır ve gülümser. "Lexington, etrafta üzgün bir köpek yavrusu gibi dolaşıyorsun. Fark etmemek çok zor."

Elimi saçlarımın arasından geçirip başka tarafa bakıyorum. Kayınpederim bana eziyet etmekten büyük zevk alıyor gibi görünüyor, çünkü gülüyor ve arabayı itiyor. Dolaplarından birinden bir şişe viski alıp ikimize de birer bardak doldurmasını izliyorum. "Tamirat yapmanın bugün sana yardımcı olmadığı açık, o yüzden bunu deneyelim."

Bardağı geri deviriyorum ve Bob bardağımı hemen dolduruyor, gözlerinde zerre kadar yargılama yok. "Sanırım onu kaybettim," diye itiraf ediyorum sonunda.

Viskisini yudumluyor ve yavaşça başını sallıyor. "O zaman onu geri kazan." Sonra bana baktı. "Evlilik, işaretleyebileceğin bir kutu değil. Kızımın kocası olarak statün her gün kazanman gereken bir şey. Bu, hafife alabileceğin bir konum değil Lexington."

Ona bakıyorum, kalbim kanıyor. "Biliyorum," diyorum ona, sesim

yumuşak. "Tanrım, biliyorum."

Elini koluma koyuyor ve bu durumda ondan beklediğimden çok daha nazik bir şekilde gülümsüyor. "Birkaç ay önce sana Raya'nın her şeyden önce gerçek aşkı istediğini söylemiştim. Ona bunu verebileceğinden emin olmadığını ama deneyeceğini söylemiştin. Söyle bana Lexington. Denedin mi?"

Başımı sallarken içimden saf bir keder akıyor. "Hayır," diye fısıldıyorum. "Onunla hiç denemem gerekmedi Bob. Raya'ya kendi isteğim ve mantığım dışında aşık oldum. Geri dönülmez bir şekilde. Beklenmedik bir şekilde."

Aşık olmak işin kolay kısmıydı. Ona veremediğim güven.

Bob bana gülümsüyor. "Ne olduğundan emin değilim ve evliliğinize karışmak gibi bir niyetim yok, ama sormak zorundayım... ne olursa olsun, onu incitmek gibi bir niyetin var mıydı Lex?"

"Hayır," diye yanıtlıyorum hemen. "Ama bu benim yaptığım gerçeğini değiştirmez." Bob viskisinden bir yudum alıyor. "Bundan bir ders çıkardın mı?"

Bana inanmasını isteyerek başımı sallıyorum.

Kayınpederim bana gülümsüyor. "Peki bunun bir daha olmasına izin verecek misin?" "Asla," diye yemin ediyorum.

Bob başını sallar. "O zaman iyi olacaksın Lexington. Her şey asla mükemmel olmayacak, ama her gün biraz daha iyi olmaya çalıştığın sürece, ona olabildiğince yaklaşacaksın. Kimse senden bundan daha fazlasını isteyemez. Ben bile."

Altmış İki

LEX

Ben banyodan çıkarken Raya önünde durduğu aynadan bana bakıyor, havlumu kalçalarıma kadar indirmişim. Gözlerini benden ayırmaması tüylerimi diken diken ediyor ve ona doğru yürürken titrek bir nefes alıyorum.

"Sana yardım etmeme izin ver," diye mırıldanıyorum saç fırçasını ondan alırken. Onun için saçlarını taramaya başladığımda bana karşı koymuyor, fırçayı karımın uzun ipeksi saçlarında gezdirmek için zaman ayırıyorum. Birkaç tutamı tutarken dudağımı ısırıyorum, tenimde bıraktığı his hoşuma gidiyor.

Raya keskin bir nefes alıyor ve o anda saçlarını tutup onu kendime çektiğim sayısız zamanı hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorum. Parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verirken iç çekiyorum ve eğilip omzuna bir öpücük konduruyorum. Nefesi kesiliyor ve kalbim hızla çarpıyor.

En azından bu değişmedi - bana hala her zaman olduğu gibi yanıt veriyor. Şimdi sadece vermemeyi diliyor. "Seni özlüyorum," diye fısıldıyorum, burada yanımda olmasına rağmen.

Boynunu öptüğümde gözleri kapanıyor ve dudaklarımı kulağının hemen altına, onu ürperten o noktaya götürdüğümde dudaklarımın kenarları yukarı doğru çekiliyor. Başı geriye düşüyor, tenini daha fazla ortaya çıkarıyor ve ben hevesle çenesini öpüyorum, elim dikkatlice belinin etrafında kayıyor, avucumu karnına bastırana kadar, vücudu benimkine karşı. Elimi vücuduna sardığımda titreyerek nefes alıyor.

Serbest elimle çenesini kavrayıp yüzünü eğiyorum, dudaklarım bir, iki kez onunkilere değiyor, sonra içeri girip hâlâ benim olanı alıyorum.

Başparmağım çenesini okşuyor ve dudaklarını ayırarak öpüşmemizi derinleştiriyorum. Ona böyle sahip olmayalı, bana bu kadar yaklaşmasına izin vermeyeli çok uzun zaman olmuştu. Vücudu benimkine doğru bir dokunuşla kayıyor, kalçaları çok sevdiğim o muhtaç şekilde hareket ediyor.

Biraz uzaklaştığında geriliyorum, gözlerimiz kilitleniyor. "Lütfen," diye fısıldıyorum, ne için yalvardığımdan emin değilim. Bir öpücük daha, onun sevgisi, affedilmek - hepsi.

Raya arkasını dönüyor, göğsü benimkine değiyor ve bana uzanıp yüzümü avuçladığında inliyorum. Bana böyle, şefkatle, tatlılıkla dokunmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Zor nefes alıyorum, onun şefkatinin en ufak bir parçasını bile hak etmediğimin farkında olarak çaresizce bekliyorum.

Karım parmak uçlarına yükselip beni öptüğünde kalbim küt küt atıyor, eli ensemde geziniyor. Dili benimkine sürtünüyor ve ben bir elimi beline sararken diğer elim saçlarına kayıyor, dokunuşum çaresiz. Onun varlığını ne kadar arzuladığımı, o yokken hayatımın ne kadar boş olduğunu bilmiyor.

"Seni hâlâ bu kadar çok istememden nefret ediyorum," diye fısıldıyor ağzıma karşı ve ben saçlarını sıkıca kavrıyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Bana vermek istediği tek şey buysa nefretini alacağım - bunu her gün kayıtsızlığa ve yokluğa tercih ederim.

Raya göğsüme bastırıyor ve ben geri adım atarken şaşkınlıkla göz kırpıyorum, ancak o daha da yaklaşıyor ve ben tökezleyip geriye düşene kadar beni yatağına doğru götürüyor. Karım dizini bacaklarımın arasına yerleştiriyor, ben dirseklerimin üzerinde dururken bakışları göğsümde ve karın kaslarımda geziniyor. "Bana yaptıklarından nefret ediyorum Lexington. Sana izin verdiğim için nefret ediyorum."

Raya'nın ifadesi acısını yansıtıyor ve gözlerinin benden önce olduğu gibi ışık ve mutlulukla parıldamamasının sebebinin ben olduğumu bilmek beni öldürüyor. Gözlerim kapanıyor ve göğsümdeki acıyla nefes almaya çalışırken titreyerek nefes alıyorum.

Üzerime çıkarken dudağımı sertçe ısırıyorum, ipeksi geceliği yukarı kalkıyor ve beline yerleşiyor. Üstümde kendini rahat hissediyor, sikimi kalçalarının arasına yerleştirme şekliyle bana işkence ediyor, havlum aramıza sıkışıyor. Raya elini hemen üzerine koyuyor, avucunun sıcaklığı soğuk tenime sızıyor.

Ellerimi kalçalarına götürüyorum ama başını sallayıp onları tutuyor. Raya üzerime eğiliyor ve ellerimi başımın üzerinde sabitliyor, gözleri parlıyor. "Onları orada tut," diye emrediyor. "Ben sana söylemedikçe bana dokunamazsın Lexington. Artık değil."

Bana söyleneni yaparken dudağımı dişlerimin arasında emiyorum, o bırakıp doğrulurken bile ellerimi koyduğu yerde tutuyorum. Parmak uçları göğsümde ve karın kaslarımda geziniyor. Tüm vücudum beni okşama şekline tepki verirken başım geriye düşüyor, karın kaslarım istemsizce kasılıyor.

"Bunu neden yaptın?" diye sorar, sesi kırılarak. "Neden beni kendine aşık ettin Lex? Evliliğimize gerçek bir şans vermeye hiç niyetin yokken neden benimle deniyormuş gibi yaptın?"

"Bana bak," diye fısıldıyorum. "Senden başka bir şeymiş gibi davranan bir adama benziyor muyum? Elini göğsümün üzerine koy ve kalbimin senin için nasıl attığını hisset Raya."

Elini yukarı doğru kaydırırken gözlerimiz kilitleniyor, kalbim avucumun altında çılgınca çarpıyor. "Keşke sana karşı olan hislerimi kontrol edebilseydim. Keşke bunların hepsi numara olsaydı, artık benim olmayacağın düşüncesi bile bu kadar acı vermeseydi." Gözlerimdeki duyguyu, saklayamadığım kırılganlığı okurken titrek bir nefes alıyor. "Tanıştığımız andan itibaren, özenle inşa ettiğim hayatım tuğla tuğla çökmeye başladı. Sen benim atılmış, işe yaramaz her bir parçamı aldın ve beni yeniden inşa ettin, Raya. Yeniden yaşamak istememi sağladın, olduğumu düşündüğün kişi olmak istememi sağladın ve eğer bana bir şans vermeye istekliysen, sana olabileceğimi göstereceğim."

Gözleri umut ve gözyaşlarıyla doluyor ve başka tarafa bakıyor. "Son birkaç gündür düşünecek zamanı olan tek kişi sen değilsin, küçük peri," diye fısıldıyorum. "Bana ihtiyacın olan şey olamayacağımı söyledin ve belki de haklısın, ama hayatımın geri kalanını senin yanıldığını kanıtlamak için harcamaya hazırım."

Bir damla gözyaşının yanağından süzülüşünü izliyorum ve ona doğru uzanıyorum, ancak kendimi tam zamanında yakalıyorum. Parmaklarımı yumruk yapıp elimi çekiyorum, o söylemeden dokunulmaması isteğine saygı duyuyorum.

"Senin için savaşmama izin verecek misin?" Sesim titreyerek soruyorum. "Affını kazanmam için bana bir şans verecek misin, Raya? Sana her zaman istediğin koca olabileceğimi göstermek için bir şans."

Bana o kadar büyük bir sevgi ve özlemle bakıyor ki, göğsümde umut yükseliyor ve sözlerimi düşünürken ona bakıyorum.

"Bir ay. Lütfen, sana değişebileceğimi, senin için doğru kişi olabileceğimi göstermem için bana bir ay ver. Sana yalvarıyorum, Raya. Lütfen, bana bir şans daha ver."

Dudağını ısırıyor, hafifçe başını sallarken yüzünden bir damla gözyaşı daha akıyor. "İstemiyorum," diye mırıldanıyor ve kalbim sıkışıyor. "Beni zaten incittiğinden daha fazla incitmeni istemiyorum, ama şimdi çekip gidersem her zaman pişman olacağım." Parmaklarını karın kaslarımın üzerinde gezdiriyor ve ben titrek bir nefes alıyorum. "Tek bir şans," diye fısıldıyor. "Sadece bir şans."

Başımı sallıyorum, sessizce onu bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağıma yemin ediyorum.

Altmış Üç

LEX

Eve girerken Raya'ya "Lola seni özledi," dedim. Onsuz her şey farklı hissettiriyordu. Boş. Yalnız. Robotlar bile bunu anlayabilirdi. "Senin için yaptığı kurabiye tarifini sana göstermek istiyordu."

Karım gözlerindeki buzların bir kısmı eriyerek bana şaşkınlıkla bakıyor. "Sonunda ona Lola mı diyorsun?"

Söz konusu robot oturma odasına girdiğinde tereddütle başımı sallıyorum. "*Bayan Windsor,*" diyor, yüzü nötr bir emojiden mutlu bir emojiye dönüşüyor.

"Lola!" Raya bağırıyor, kolları robotun etrafını sarıyor.

Robotun yüzü kalp gözlü bir emojiye dönüşürken kaşlarımı çatıyorum, midemde kıskançlık duyguları kabarıyor. "Bu kadar yeter," diye mırıldanıyorum, Lola'ya ters ters bakarak. Raya'nın bana sarılmasını onun bilemeyeceği kadar çok istiyordum ve o burada, o lanet robota sarılıyor.

Raya bana doğru dönüyor ve Lola'nın yüzü kendini beğenmiş bir emojiye dönüştüğünde kaşlarımı kaldırıyorum. Raya bakışlarımı takip ediyor ama Lola tam zamanında emojisini nötr bir emojiye dönüştürüyor. Kendi robotum benimle alay ederken tam bir şok içinde bakakalıyorum. İnanılır gibi değil.

Karım elini koluma koyarken tatlı tatlı gülümsüyor, az önce ne olduğunu anlamış gibi gözleri keyifle parıldıyor. Bana bu şekilde baktığını en son gördüğümden beri çok uzun zaman geçmişti ve ben iç çekerek

Onu. Bunu özlemiştim - ne düşündüğümü anlaması için tek bir kelime bile söylememe gerek olmayan o bağı. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Bana eve geldiğin için. Umarım bunu hafife almadığımı biliyorsundur. Yaptığım şey... affedilemezdi ve şu anda burada benimle olman benim için her şey demek."

Bana uzanıyor ve yanağımı kavradığında gözlerim kapanıyor. Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve derin bir nefes alıyorum, keşke burada onunla kalabilseydim ve doğru şeyi yapmak yerine onun dokunuşunun tadını çıkarabilseydim. "Benimle gel," diye mırıldanıyorum, parmaklarımızı birbirine dolayarak.

Raya sessizce beni takip ediyor, Sierra kaybolana kadar ondan sakladığım güvenlik odama girdiğimizde tüm vücudu geriliyor. Yüz ifadesi sertleşiyor ve elini elimden çektiğinde ona yalvaran bir bakış atıyorum.

"Bana izlenmek istemediğini söyledin, o yüzden bu odadan tamamen kurtulalım. Her şeyin fişini çektim. Sen eve dönmeden önce odayı boşaltmayı planlamıştım ama senin de sürece dahil olmanı istedim, böylece her şeyi senden habersiz başka bir yere taşıdığımı düşünmezsin. Hepsini yok etme seçeneğine sahip olmanı istedim."

Raya gözlerimin içine bakıyor, açıkça samimiyetimi değerlendirmeye çalışıyor. "Yüz binlerce dolar değerinde görünen bir ekipmanı yok etmeme izin mi vereceksin?"

Gülümsüyorum ve ona doğru uzanıyorum, saçlarını nazikçe yüzünden çekerken kalbim acıyla sıkışıyor. "Onunla ne istersen yapabilirsin. Bu odayı ne istersen ona çevirelim. Belki sadece senin için bir ofis? Ya da ailen için bir misafir odası?"

Kaşlarını kaldırıyor, gözlerinde inançsızlık titreşiyor. "Ciddi misin?"

Başımı sallıyorum. "Benim için hiçbir şey senden daha önemli değil Raya. Silas'a güveniyorum.

Kişisel güvenliğimizle ilgili olarak Sinclair ve kendi güvenlik protokollerimden vazgeçmek benim için kolay olmayacak olsa da vazgeçeceğim. Senin için bırakacağım."

Şüpheci görünüyor ve onun için hazırladığım flash belleği uzatmadan önce dudağımı ısırıyorum. "Al," diyorum ona. "Bu, sistemlerime erişmek için ihtiyacın olan her şeyi içeriyor. Bir göz at, tüm güvenlik önlemlerimi değiştirdiğimi göreceksin, bu yüzden bunların hepsini geri taksan bile, artık kişisel olarak hiçbir şeye erişimim yok. Tüm erişimimi Sinclair Güvenlik'e devrettim. Güvende olduğunuzu ve korunduğunuzu bilmem gerekiyor ama sizi hiçbir şekilde takip ya da kontrol etmeyeceğim. Bir daha asla. Her zaman olması gerektiği gibi sana güveneceğim."

Raya'nın parmakları flaş belleğin etrafını sarıyor ve belleğe bakarken başını sallıyor. "Kontrol *edeceğim,*" diye beni uyarıyor.

"Yapmanı istiyorum," diyorum ona dürüstçe. "Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım, Raya. Çok uzun bir süre boyunca, en kötüsünü beklemenin daha güvenli olacağını düşündüğüm bir zihniyette sıkışıp kaldım, çünkü bu şekilde kimse bana bir daha ihanet edemezdi. Açıklaması zor ve benden başka kimse için bir anlam ifade etmediğini biliyorum ama olanlarla bu şekilde başa çıktım." Titrek bir nefes alıyorum, midem bulanıyor.

"Gittiğin gün terapiye geri döndüğüm gündü, küçük peri. Celeste'den destek istedim ve hiçbir randevuyu kaçırmamam için beni oraya götürüyor. Gitmeyi asla bırakmamalıydım ve bu sefer vazgeçmeyeceğim. İyileşene kadar her hafta gitmeye devam edeceğim."

Başını sallıyor, sessizce beni inceliyor, yüz ifadesinde hala bir parça güvensizlik var, ancak yavaşça önünde diz çöktüğümde gözleri açılıyor, iki dizim de yere çarpıyor. "Üzgünüm, Raya. Senin bilebileceğinden, kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazla." Elini tutuyorum, gözlerim alyansına takılıyor. Ona bakarken midem bulanıyor, ne yapmam gerektiğini biliyorum. Hayatımızın geri kalanında benden nefret edecek ama bunu ondan saklayamam. İnce altın kordonu parmağından kaydırırken dudağımı sertçe ısırıyorum, derin bir pişmanlık beni pençesine alıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, tüm vücudu kaskatı kesiliyor, sesi titriyor.

Yüzüğünü çıkarıyorum ve parmaklarımı yüzüğünün etrafına sarıp sıkıca kenetliyorum. "Lütfen beni affet," diye fısıldıyorum, sesim kırılıyor. Gözlerinin içine bakıyorum, nefesim daralıyor, kalbim boğazımda düğümleniyor. "Her zaman üzerinde taşıyacağını düşündüğüm tek şeydi."

Gözlerinde anlayış parıldıyor, ardından acı geliyor. "Alyansıma takip cihazı mı yerleştirdin?" diye soruyor, bir adım geri çekilerek.

Gözleri yaşlarla doluyor, yüz ifadesi kalp acısını yansıtıyor. Gözlerim kapanıyor ve titrek bir nefes alıyorum. "Çok üzgünüm, Raya. Her şeyi düzelteceğim, yemin ederim."

"Nasıl yapabildin?" Sesi kesiliyor ve başımı kaldırıp bakıyorum. Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor ve kalbim acıyla çarpıyor.

"Özür dilerim," diye tekrarlıyorum, tekrar ve tekrar. "Çok üzgünüm, Raya. Yapamadım... Sana söylemek zorundaydım, bunu düzeltmek zorundaydım. Sana daha iyisini yapacağıma, deneyeceğime söz verdim... lütfen bebeğim. Bunu düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Lütfen bana inan."

Hıçkırıklarını bastırarak başını sallıyor. "Bunu yapamam," d i y e fısıldıyor ve bir adım daha geri atıyor.

Altmış Dört

LEX

Gözlerim büyükbabamın saatinde, gergin bir şekilde ön kapıda bir ileri bir geri yürüyorum. Raya alyansına ne yaptığımı öğrendikten sonra benimle konuşmayı reddetti ve bunun için onu suçlayamam bile. Kutsal olması gereken bir şeyi aldım ve onu kontrol etmek için bir araca dönüştürdüm.

Bir elimi saçlarımda gezdirdim ve kalbim sızlayarak iç çektim. Bunu ondan saklayamazdım ama yaptığım şeyi itiraf etmek şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biriydi. Gözlerinin içine bakmak ve sözlerimin bizi her zamankinden daha fazla ayırmak üzere olduğunu bilmek beni öldürüyordu.

Raya koridorda duraksıyor, beni gördüğünde yüz ifadesi buz gibi oluyor. "Hâlâ buradasın," diyor, sesi hoşnutsuz geliyor. "Çoktan işe gittiğini sanıyordum. On dakika sonra toplantın yok muydu?"

Omuz silkiyorum. "Bekleyebilir." Hiçbir şey karımdan daha önemli değil. Dürüst olmak gerekirse ofise sadece o olduğu için gidiyorum.

Arabamın anahtarlarını elime aldığımda Raya kaşlarını çattı. "Beni işe götürmek ister misin diye merak ediyordum."

Dudakları şaşkınlıkla aralanıyor, anahtarın hangi arabanın kilidini açtığını fark ettiğinde muhteşem kahverengi gözlerinde heves parlıyor. "Paha biçilmez, çok beğenilen Annie'ni kullanmama izin mi vereceksin? Babandan miras kalan arabayı mı? Büyükbabanın *yaptığı arabayı mı*?"

Ona gülümsüyorum. "Sevgilim, eğer yüzünde bir gülümseme yaratacaksa onu mahvetmene izin veririm." Anahtarı benden alırken gözleri beni bu konuda sınamak ister gibi parlıyor ama gülümsemem hiç değişmiyor. Eğer onu mahvetseydi, eminim hem babam hem de büyükbabam anlayışla karşılardı. Eğer yukarıdan bize bakıyorlarsa, muhtemelen sessizce onu cesaretlendiriyorlardır.

Raya direksiyona geçerken bana bakmaya devam ediyor, sanki her an fikrimi değiştirmemi bekliyormuş gibi, ama ben sadece ona doğru eğilip emniyet kemerine uzanıyorum, bakışlarım bir anlığına dudaklarına yerleşiyor. Tek bir öpücük için yapamayacağım şey yok. Ailesinin evindeki o geceden beri bana dokunmadı ve bunun bile onun için bir zayıflık anı olduğunu biliyorum. Arabamı unutun - bana eskiden baktığı gibi baksa tüm servetimi veririm.

Gözlerimiz kilitleniyor ve ben onu arabaya bağlarken titreyerek nefes alıyor, yumuşak bir tıkırtı aramızdaki büyüyü bozuyor. "Seni sürmeme izin vereceğini hiç düşünmemiştim, hele ki bu arabada."

"Sana değişmek için elimden geleni yapacağımı söylemiştim," diye mırıldandım. "Aptalca görünebilir ama böyle bir şey benim için zor. Her zaman kontrolün bende olmasına, direksiyonun başında olmaya alışkınım. Bugün bir kez olsun kontrolü *sana* bırakmayı deneyeceğimi düşündüm. Seni izlememek yeterli değil, Raya. Gerçekten hak ettiğin adam olmak istiyorum, bu yüzden bu benim normalliğe doğru attığım küçük bir adım."

Bizi Windsor Malikânesi'nden çıkarırken bana bakıyor, büyük demir kapılar arkamızdan kapanıyor. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor. "Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum." Bakışları boş yüzük parmağına düşüyor. "Dün için de teşekkür ederim. Bana söylemeseydin asla öğrenemeyecektim Lex. İkimizi de incitmiş olsa da bunu yaptığın için sana minnettarım."

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden mırıldanıyorum ve o da elini kalçama koyarak gülümsüyor. Kalbim anında hızlanmaya başlıyor ve bakışlarım yüzüne kayıyor ama gözleri yolda. İkimizi de işe götürürken karımı izliyorum ve bir yandan da şanslı yıldızlarımı sayıyorum. Yaptıklarımdan sonra bana bir şans daha vermek zorunda değildi ve bu fırsatı asla hafife almayacağım. Boşa harcamayacağım.

Raya son zamanlarda yaptığı gibi kapıyı açmama fırsat vermeden aceleyle çıkmak yerine arabadan inmesine yardım etmeme izin veriyor. Tereddütle ona elimi uzatıp şansımı denerken gülümsemeden edemiyorum. Elini elime koyarken gözlerimin içine bakıp gülümsüyor ve bunun bana ne yaptığını bilip bilmediğini merak ediyorum.

Asansöre birlikte binerken parmaklarımızı birbirine doluyorum ve her saniyenin tadını çıkarıyorum. Ofisime vardığımızda kalbim sıkışıyor ve o kapıya doğru ilerlerken elini sıkıca kavrıyorum. Yüzünde bilmiş bir ifadeyle bana bakıyor, kolunu bana doğru uzatmış, parmaklarım onunkilerin arasında. Gitmemesi, ona biraz daha tutunmama izin vermesi için yalvarmak geliyor içimden, ama bunun yerine iç çekip elimi gevşetiyorum.

"Bugün harika bir gün geçir, küçük peri," diye mırıldanıyorum o kapıma yönelirken.

Omzunun üzerinden bakıyor ve kalbim küt küt atıyor. "Sen de Lex."

Uzaklaşmasını izliyorum ve kendimi kaybolmuş hissederek bir elimi saçlarımda gezdiriyorum.

Pippy'nin sesi bana toplantımı hatırlatıyor ve bunun yerine karımın yanında oyalanmayı dileyerek isteksizce konferans odama gidiyorum.

Çalışanlarımın önümüzdeki çeyrekte tanıtacağımız yeni otomobille ilgili güncellemelerini dinlerken hiçbir şeye odaklanamıyorum. Eskiden uğruna yaşadığım şeyler artık hiçbir şey ifade etmiyor ve bunun için Raya'yı suçluyorum. O bana gerçek bir amaç verdi ve diğer her şey onun yanında sönük kalıyor.

Toplantı biter bitmez "Doğru," diye mırıldandım. "Harika bir iş." Kimin ne dediği hakkında hiçbir fikrim yok ve umurumda da değil. Sadece gidip karımı görmek istiyorum. Yerimden kalktığımda herkes irkilmiş görünüyor ve toplantının aslında bitmekten çok uzak olduğunu geç de olsa fark ediyorum. Neyse.

Susan, arkamdaki şaşkın ifadeleri görmezden gelerek dışarı çıkarken yerime geçmek için çabalıyor. Raya'nın bölümüne doğru ilerlerken kalbim yüksek sesle çarpıyor, ancak birkaç adım ötede duraklıyorum. Raya, Adam'a sevdiğim şekilde gülümsüyor ve Adam onun elini tutuyor, başparmağı boş parmağının üzerinde geziniyor. Acı ve sahiplenme birbirine karışıyor ve görmezden gelemeyeceğim bir canavara dönüşüyor.

"*Raya,"* diyorum, ses tonum keskin. "Biraz konuşabilir miyiz lütfen?"

Gözleri açılıyor ve elini Adam'ınkinden çekerek başını kaldırıp bakışlarımla buluşuyor. Beni gördüğüne şaşırmış görünüyor, belli ki hâlâ toplantıda olmamı bekliyordu.

Oturduğu yerden kalkıp beni ofisime kadar takip ediyor ve attığım her adımda kalbim daha çok sızlıyor. Bunu hiç konuşmadık ama beni terk ettiğinde ona gittiğini biliyorum. O zaman bir şey mi oldu? Onu benim sevemeyeceğimi düşündüğü şekilde sevebilecek birinin var olduğunu mu fark etti? Ona öylece gülümsemesi... Siktir.

Ofisimin kapısı arkasından kapanıyor ve kalbim boğazımda, ona doğru dönüyorum. Onu sorgulamaya, üzülmeye ne hakkım var ki?

"İhtiyacın olan bir şey var mıydı?" diye soruyor, sesi yumuşak.

Sen.

Her zaman sen.

Ona bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır. Özür dilerim, Raya. İş gününü böyle bölmek istemezdim. Özür dilerim."

Karıma bakarken kalbim kanıyor, ben ona tüm gücümle tutunmaya çalışırken o bana olan sevgisini kaybediyor mu diye merak ediyorum.

"Özür dilerim," diye tekrarlıyorum, keşke pişmanlığımın derinliğini anlayabilseydi. O herkesin isteyebileceği her şeydi ve burada onunla birlikte durmak, eskiden benim olduğunu bilmek... *kahretsin*.

"Öyle olduğunu biliyorum," diyor, bana doğru bir adım atıyor ve sonra bir adım daha. Yüzümü kavrayıp gözlerini gözlerime diktiğinde nefesim kesiliyor. Bakışları araştırıyor ama içinde anlayış da var.

Raya yüzünü eğiyor, sonra parmak uçlarına yükseliyor, dudakları usulca dudaklarıma değiyor, bir, iki kez ve sonra beni öpüyor. İnliyorum, elim anında saçlarına dolanıyor, tüm bedenim tepki veriyor. Karım içimde eriyor ve *lanet olsun,* bunu özlemişim. O bal tadını, yumuşak kıvrımlarını ve beni çok *canlı* hissettirmesini.

Geri çekildiğinde ikimiz de zor nefes alıyorduk ve ben onu tutuşumu gevşetmek için mücadele ediyordum. Eğilip ağzımın kenarını öpmeden önce, "Hâlâ seninim," diye fısıldıyor. "Acıdığında bile, zor olduğunda bile."

Alnım onun alnına düşüyor ve ona karşı hissettiklerimden bunalarak sertçe yutkunuyorum. Kimse beni onun gibi tanımıyor, kimse ihtiyaçlarımı ben tek kelime etmeden anlamıyor. Ondan başka kimse.

"Yarın seni bir yere götüreyim. Söylemek istediğim bir şey var ama burada değil, bu şekilde değil."

Bakışları yüzümde geziniyor ve sonra başını sallıyor. Bana en tatlı gülümsemesini fırlatırken içimi bir rahatlama kaplıyor. Bu gülümsemelerden daha fazlasını kazanmak için yapmayacağım şey olmadığını biliyor mu?

Altmış Beş

RAYA

"Nereye gidiyoruz?" Lex hangarın önüne park ederken soruyorum. Birlikte helikopterine doğru yürürken elimi sıkıca tutuyor, yüz ifadesi her zamankinden farklı. Gergin görünüyor ve bu ona hiç benzemiyor, bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum.

Lex, riskler ne olursa olsun asla gergin değildir. Her zaman bir senaryonun belirli bir şekilde gerçekleşme olasılığını hesaplıyor gibi görünür ve bu nedenle hiçbir şey onu sarsmaz. Eğer bu kadar gerginse, bunun nedeni kendisini kontrol edemeyeceği kadar çok faktörün olduğu bir durumda bulmasıdır.

"Göreceksin," diye mırıldanıyor, beni kaymaya götürdüğünde yaptığı gibi bağlayarak. Sanki bir ömür önceydi ve o zamandan beri çok şey oldu ve değişti. O zamanlar kendimi çok umutlu hissetmiştim ve bu geceyle ilgili bir şey beni aynı duyguyla dolduruyor.

Geçen sefer manzarayı seyretmiştim ama bu sefer gözlerimi kocamdan ayıramıyorum. Siyah pantolon ve beyaz bir gömlek giymiş, kollarını sıvayarak kollarını ortaya çıkarmış. Lexington günlük hayatında seksidir, ama şu anda, kendi halindeyken? Karşı konulmaz.

Bana değişeceğine dair söz verdi ve daha önce hiç yapmadığı bir şekilde gerçekten çabaladığı açık. Davranışlarındaki fark çok açık - pişmanlığını koluna takıyor, gururunun evliliğimizi kurtarmanın önüne geçmesine izin vermiyor. Sadece b u n u n yeterli olup olmadığını, sürüp sürmeyeceğini merak ediyorum. Değiştirmek daha kolay

Tek bir amaç için davranış, bu durumda, telafi etmek için. Amacına ulaştığında da devam edecek mi?

Etrafımızda güneş batmaya başlıyor ve Lex helikopterini şehrin en yüksek binasının tepesine indirirken etrafıma şaşkınlıkla bakıyorum - Windsor'a ait, tepesinde bir çatı barı olan ticari bir bina. Bana doğru uzanırken gülümsüyor, elleri belime dolanıyor ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırıyor.

"Vay canına," diye fısıldıyorum, güneş batarken bakışlarım etrafımızdaki altın sarısı gölgelerin üzerinde geziniyor. Bar boş, Lex'in helikopterinin inebilmesi için büyük bir kısmı temizlenmiş. Çatı yumuşak peri ışıklarıyla ve her türden sarı çiçeklerle dolu, yumuşak bir esinti saçlarımı dans ettiriyor. "Çok güzel."

"Evet," diye iç geçiriyor Lex ve başımı kaldırıp bana baktığını görüyorum, büyülenmiş gibi. Yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor ve telaşla gözlerimi kaçırıyorum.

Tıpkı ilk buluşmamızda olduğu gibi, yan yana durup manzarayı seyretmemiz için hareket ediyor. "Bu hâlâ doğru, biliyor musun? Belki şimdi o zamankinden bile daha fazla."

"Neymiş o?"

Bana doğru uzanıyor, işaret parmağını çenemin altına yerleştirirken dokunuşu tereddütlü. "Gözlerin beni hâlâ her şeyden daha fazla büyülüyor ve ben hâlâ senin büyünün etkisi altındayım."

Hatırlıyor.

Lex bana elini uzatıyor ve elini tutarken kaşlarımı kaldırıyorum. "Raya, seni benimle dans etmeye davet etsem eder misin?"

Bana hayır dersem yıkılacakmış gibi baktığında onu reddedemeyerek başımı sallıyorum. Bir keman sesiyle omzumun üzerinden bakıyorum, köşede duran ve bizim için canlı müzik yapan yaylı çalgılar dörtlüsünü fark edince gözlerim açılıyor.

Dudağımı ısırıyorum, kalbim küt küt atıyor. Bunu benim için yaptığına inanamıyorum. Peri ışıkları, her yerde yüzlerce çiçek ve batan güneş... Bu romantik olmanın ötesinde ve onun ne düşündüğünü tam olarak anlayamıyorum. Hâlâ eskisi kadar gergin görünüyor.

Lex beni kendine çekiyor ve birlikte adım atmaya başlıyoruz, ikimiz de o geceki gibi fokstrotun değiştirilmiş bir versiyonunu dans ediyoruz. "Sana bir cesaret verdim, o halde ben de sana bir gerçek vereyim. Şehri bu güzel altın gölgede görmeyi her zaman sevmişimdir," diye mırıldanıyor, ikimiz çatıda dans ederken. "Ama hiçbir şey batan güneşin yüzünüzü okşayışının, saçlarınızı bir çift saç gibi göstermesinin yerini tutamaz.

tonları daha açık ve gözlerinizi ortaya çıkarma şekli, onları erimiş altına dönüştürüyor."

Bakışlarım yüzünde geziniyor ve onu okumak için elimden geleni yapıyorum ama nafile. "Oyun böyle oynanmıyor," diyorum ona, ses tonum alaycı.

Lex beni etrafında döndürüyor, sarı elbisem sallanıyor. "Hayır mı?" diye cevap veriyor, gözleri benimkilerde. "O zaman bana sor, Raya."

"Doğruluk mu
cesaret mi?"

"Cesaret."

Kollarım boynuna dolanırken kalbim küt küt atıyor. "Beni istediğim gibi kaldır," diye mırıldanıyorum, bakışlarım kollarının üzerinde geziniyor. Alaycı bir şekilde kaşımı kaldırırken ona sırıtıyorum. "Bunu gerçekten yapabilecek gibi görünüyorsun."

Kıkırdıyor ve ellerini belime koyuyor, beni zahmetsizce başının üzerine kaldırırken gözleri parlıyor, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle beni yavaşça çeviriyor. İfadesi şaşkınlığa benzer bir şeye dönüşüyor ve beni yavaşça aşağı indiriyor, beni vücuduna yaslıyor, kolları kalçalarımın arkasına dolanıyor. Bana bakıyor, bakışları işkence ediyor.

"Beni neden buraya getirdin?" Ellerim omuzlarında, soruyorum.

Beni yavaşça yere indiriyor, kollarımız hâlâ birbirimize sarılı. "Bir keresinde bana sorduğun bir soruya cevap vermek için."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve o da titrek bir nefes alıyor. "Seni kaymaya götürdüğüm ve sevdiğim şeyleri seninle paylaşmak istediğimi söylediğim zamanı hatırlıyor musun? Bana en çok neyi sevdiğimi sormuştun ve ben sana gerçeği söyleyecek cesareti bulamamıştım."

Kalbim düzensiz bir şekilde çarpmaya başlıyor ve yüzümü kavrıyor, gözlerimiz kilitleniyor. "Seni seviyorum, Raya. Her şeyden daha çok - uçmaktan, nefes almaktan daha çok. Seni varlığımın her zerresiyle, tüm benliğimle, tüm b e n l i ğ i m l e s e v i y o r u m."

Gözlerim açılıyor ve o da hüzünle gülümsüyor. "Bunu itiraf etmem, ihtiyacın olanı sana vermem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Bunun yeterli olmadığını, çok az ve çok geç olduğunu biliyorum -"

Parmak uçlarıma yükselip önünü kesiyorum, dudaklarım onunkileri buluyor. Lex b i r anlığına donup kalıyor ve sonra o da beni öpüyor, etrafımızda enstrümantal müzik, üstümüzde yıldızlar. Beni kendine çekiyor, dokunuşu çaresizlikle dolu, sanki bırakırsa bu anın yok olacağından korkuyor.

Başımı eğiyorum ve o da dudaklarımı ayırıp beni arzuladığım şekilde öpüyor. Onu fark ettiğimden, itiraf etmek istediğimden daha fazla

özlemişim.

Lex öpüşmemizi derinleştirirken inliyor ve elim saçlarının arasından kayıyor, dokunuşum muhtaç. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor öpücüklerin arasında, tekrar tekrar, alnı benimkine değene kadar, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. "Seni seviyorum, küçük peri."

Biraz uzaklaşıp ona bakıyorum, elimi yüzünün yan tarafına koyuyorum. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum, kalbim ağrıyor. "Sanırım hep seveceğim, ama Lex... aramızdaki sorun aşk değil."

Altmış Altı

RAYA

Perşembe öğleden sonra eve girdiğimde annemin kuzu biryanisinin kokusunun havaya yayıldığını görünce şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum. Mutfağa girdiğimde Lex'i ocağın arkasında, saçları dağınık ve gömleğinin kolları kıvrılmış halde buluyorum.

"Yardımına ihtiyacım yok, Lola," diyor, sesi sinirli geliyor. "Sadece safrana ihtiyacım var."

Lola mutfağa doğru ilerliyor ve başını sallıyor, yine de yardım etmekte ısrarlı görünüyor. "Safranımız olduğunu sanmıyorum Lex," diyor, sesi garip bir şekilde üzgün çıkıyor.

İç çekiyor. "Kayınvalidem her zaman kullanmadığını ama onunla daha güzel olduğunu söyledi. Ben ne yapacağım? Sadece bunun mükemmel olmasını istiyorum."

Kendi kendime gülümsüyorum, kalbim ısınıyor. Benden bir şans istemesinin üzerinden üç hafta geçti ve Lex her gün bana söylediği şeyi yaptı - olabileceği en iyi koca olmak için elinden geleni yaptı, kolay olmasa bile bana güvendi ve her zaman sıkı sıkıya tutunduğu kontrolden vazgeçti. Tüm güvenlik önlemlerini Silas'a devrederek beni kendisinin izlemesini imkansız hale getirdi ve ailemin evine gittiğimizde artık ekstra güvenlik getirmiyor, bunu yapmak hala zaman zaman kabusları tetiklese de.

Bir de küçük şeyler var. Çoğu akşam benim için yemek pişiriyor ve her sabah ofiste bana kahve yapıyor. Haftada bir kez masamda yeni çiçekler beliriyor ve Celeste bana her seferinde onları seçmek ve bağlamak için saatler harcadığını söyledi. Her buket sarı renkte ve her seferinde vurgu çiçekleri değişiyor. Şimdiye kadar bana yeni başlangıçlar için sarı şakayıklar, kalıcı mutluluk için ayçiçekleri ve umudu sembolize etmek için sarı laleler verdi. Çiçeklerin ne anlama geldiğini bana hiç söylemedi ve Celeste benim için anlamlarını deşifre etmeseydi, asla bilemeyecektim.

"Eminim mükemmeldir."

Etrafında dönüyor, silikon kaşığı yere düşüyor ve ortalığı dağıtıyor. "Raya." Beni gördüğüne şaşırmış görünüyor ve saatine bakıyor, beni beklemediği belli. Artık hareketlerimi takip etmiyor ve her zaman nerede olduğumun farkında olmamak onu hala şaşırtıyor. Onu ne zaman gafil avlasam, gözlerinde bir parça rahatsızlık beliriyor ama kısa süre sonra gerçek bir sevinç galip geliyor.

Ona doğru yürürken bir gülümsemeyi ısırıyorum. Bakışları vücudumun üzerinde açlıkla dolaşıyor, sanki her santimetremi hafızasına kazımaktan başka bir şey yapamıyormuş gibi. Bana bakışı midemdeki kelebekleri çılgına çeviriyor. Bugünlerde farklı - bana sanki tüm dünyası benmişim gibi bakıyor, sanki yanımda olmak için her şeyi yapabilecekmiş gibi.

Lex ulaşabildiğim anda bana uzanıyor ve Lola onun yerde yaptığı pisliği temizlerken beni tezgâhın üzerine kaldırıyor. "Sana sürpriz yapmak istedim," diyor, bacaklarımı ayırıp aralarında duruyor, elleri belimde. "Bana annenin kuzu biryanisinin en sevdiğin yemek olduğunu söylediğin zamanı hatırlıyor musun? Senin için nasıl yapılacağını bana o öğretmişti. Yine de iyi olduğundan emin değilim. Tam olarak bana öğrettiği gibi yapmaya çalıştım ama safran eklemeyi unuttum."

Elimi ensesinde gezdirdiğimde Lex'in nefesi kesiliyor. "Biryani'yi yapmak saatler sürer. Ne zamandır mutfaktasın?"

Omuz silkiyor. "Sorun değil. Bunun için bir gün izin aldım. Ayrıca, bu sabah laboratuvarımda birkaç saat geçirdim, yani bütün gün mutfakta durmuş değilim."

Son zamanlarda bunu çok sık yapıyor - babam dışında kimseye söylemediği bir proje üzerinde çalışmak için her gün saatlerce ortadan kayboluyor. Bu durum tüm şirketi ayağa kaldırdı ve o bunun farkında bile değil. Bana her kayboluşunda Windsor Motors'a bir servet kazandıracak devrim niteliğinde yeni bir arabayla geri döndüğü söylendi.

Her gün, sektör uzmanları tarafından yazılan ve Lex'in yeni arabasına hangi özellikleri koyabileceğini ve çıkış tarihinin ne zaman olabileceğini tahmin etmeye çalışan yeni makaleler ortaya çıkıyor. Lex ise babasıyla birlikte yeni arabası üzerinde çalışırken tüm bu söylentilerden habersizmiş gibi görünüyor.

"Bir ısırık alabilir miyim?" Diye soruyorum ve o da tatlı tatlı gülümseyerek kaşığını uzatıyor. Şimdiye kadar yediğim en iyi biryaniden bir kaşık dolusu yedirirken gözlerimiz kilitleniyor ve ben zevkle inliyorum.

"Beğendin mi?" diye soruyor, tüm yüzü aydınlanıyor.

"Sana söylemiştim," diye mırıldandım, sırıtarak. "Mükemmel olacağını biliyordum."

Lex kaşığı tezgâha bırakıp ellerini kalçalarımın iki yanına koyarken sırıtıyor. "Beğenmene çok sevindim. Şimdi sana mükemmel bir fincan masala çayı yapmanın bir yolunu bulmam gerekiyor. Bunun ne olduğunu gerçekten bilmiyorum, biliyor musun? Sayısız kez denedim ama tadı hiç anneninki gibi olmadı. Belki de onunkini mükemmel bir şekilde taklit edebilecek bir çay makinesi yapmalıyım, çünkü yaptığım her fincanın tadı farklı. Hiç tutarlılık yok ve neyin yanlış gittiğini anlayamıyorum."

Kocama gülümsüyorum, yüzünü kavrayıp onu öpmek için eğildiğimde kalbim yüksek sesle atıyor. Lex bir an donup kalıyor ve sonra o da beni öpüyor, dokunuşu yavaş ve niyet dolu. Elleri kalçalarıma gidiyor ve beni tezgahın kenarına çekerken sıkıca tutuyor, vücutlarımız aynı hizaya gelene kadar.

Beni isteme şekli çok güçlendirici, çok güven verici. "Raya," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Seni seviyorum."

Kelimeler üzerimden geçerken titreyerek nefes alıyorum, ona bakmak için biraz uzaklaştığımda ruhumu yatıştırıyor. Kocamın hiç bu kadar acı çektiğini görmemiştim. Gömleğini tuttuğumda nefesi kesiliyor, üst düğmesini açarken gözlerimiz kilitleniyor, sonra bir tane daha, ta ki gömleği açılana kadar.

"Yine," diye fısıldıyorum. "Beni tekrar sevdiğini söyle."

Yüzümü okşuyor, beni içine çekiyor. "Seni seviyorum, Raya Indira Windsor."

Bu sözler üzerine kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve istemsizce gülümseyerek bir öpücük daha almak için eğiliyorum. Lex dudaklarım onunkilerle buluştuğu anda elini saçlarıma gömüyor, dokunuşu çaresizlikle karışık. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor öpücüklerin arasında, tekrar tekrar, kırık kalbimi onarıyor.

Gömleğini kollarından aşağıya doğru ittiğimde ağzıma karşı inliyor, gömlekten sıyrılırken dudakları dudaklarımdan hiç ayrılmıyor. Kocam bir

sonraki hamlemi sabırla bekliyor, asla vermek istediğimden fazlasını istemiyor, ama pantolonunun düğmesini açtığımda zevkle inliyor.

Bana bakmak için geri çekiliyor, elini tutup eteğimin altından çıplak kalçama koyduğumda yumuşak, muhtaç bir ses çıkarıyor. Lex dudağını ısırıyor, elini bacaklarımın arasına kaydırırken gözlerimiz kilitleniyor. Islak olduğumu fark edince inliyor ve onu hâlâ istediğime inanamıyormuş gibi bana bakıyor. Lex külotumu kenara itiyor ve gözleri bir anlığına kapanırken başı geriye düşüyor, yüzünde sahiplenici bir gülümseme var. "Kahretsin, benim için çok ıslaksın bebeğim."

Parmaklarını üzerimde gezdiriyor, benimle dalga geçerken gözleri gözlerimde. İki parmağını içime soktuğunda inliyorum, kalçalarım istemsizce hareket ediyor. Çok uzun zaman olmuştu ve onu itiraf etmek istediğimden daha fazla istiyorum. "Lütfen," diye fısıldıyorum. Başını sallıyor ve boştaki elini saçlarıma dolayarak gözlerimi onunkilere dikiyor. "Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok, biliyorsun değil mi?" diye fısıldıyor, başparmağı beni sevdiğim şekilde okşuyor. "Seni mutlu etmek için yapmayacağım şey yok. Bana bu şekilde bakmaya devam etmen için gülümse."

Kalçalarım parmaklarına karşı hareket etmeye başlıyor ve ifadesi değişiyor. "Bana en sevdiğim manzarayı göster," diye yalvarıyor, parmaklarını içimde kıvırarak. "Lütfen, Raya. Benim için geldiğini görmeliyim."

Onun için yavaşça çözülürken beni izliyor, kaslarım kasılmaya başlarken gözlerimiz kilitleniyor. "İşte bu," diye fısıldıyor, büyülenmiş gibi bakarak. "Kocan için gel, küçük peri." Adını inliyorum ve bu sefer daha samimi hissediyorum. Daha savunmasız hissediyorum. Yükselen duygularım bunu her zamankinden daha da iyi bir deneyim haline getiriyor.

Lex parmaklarını yavaşça içimden çıkarıyor, bacaklarımı kalçalarına dolayıp onu kendime çektiğimde gözleri açılıyor. Bana biraz güvensizlikle bakıyor ve ben ona uzanırken gülümsüyorum, elim pantolonunun içine kayarak sikinin etrafını sarıyor. "Seni istiyorum," diye fısıldıyorum. "Seni özledim."

Kendini hizaya getirirken titrek bir şekilde nefes alıyor ve yüzümü tutmadan önce sadece ucunu içeri itiyor, bakışları üzerimde dolaşıyor. "Ben de seni özlüyorum bebeğim. Her günün her saniyesi."

Lex yavaşça içime giriyor, beni içine alırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, santim santim içime itiyor. Acı çekmiş gibi görünüyor, sanki benim için çaresizmiş gibi, ama yine de ağırdan alıyor, sanki anın tadını çıkarmak, onu hafızasına kazımak istiyor.

"Bunu seninle sonsuza dek istiyorum," diye fısıldıyor kalçalarımı tutarak. "Her zaman senin olacağım, Raya." Neredeyse sonuna kadar çekiliyor, ancak tekrar içime giriyor, gözlerimiz kilitleniyor. "Sonsuza dek

ve daima. Seni kalbim attığı sürece seveceğim, hatta daha da uzun süre."

Beni yavaşça içine alırken inliyorum, beni sevdiğini tekrar tekrar söylemeye devam ederken gözleri gözlerimden hiç ayrılmıyor, dokunuşu da sözleri kadar çaresizlikle dolu.

Altmış Yedi

LEX

Saatimdeki tarihe bakıyorum, kalbim ağırlaşıyor. Dört hafta çok uzun bir süre gibi gelmişti ama sonunda uçup gitti. Raya'nın hak ettiği koca olmak için çok uğraştım ama olamayacağımı anladım. Elimden gelenin en iyisi yeterli değil, asla da olmayacak. Karım gibi inanılmaz bir şey için değil.

"Her şey yolunda mı?"

Kafamı kaldırdığımda küçük perimin oturma odamızın kapısında durduğunu görüyorum, bakışları endişeyle dolu. O kadar değerli ki ve lanet olsun, onun ihtiyacı olan şey olmamın hiçbir yolu yok. Bunu ikimiz de biliyoruz.

"Evet," diye mırıldanıyorum, kalbim her atışta daha çok acıyor. Ona elimi uzatıyorum ve o da gülümseyerek elimi tutuyor. "Sana göstermek istediğim bir şey var."

Raya başını sallıyor ve parmaklarımızı birbirine doluyor. Bana sevdiğim o şekilde gülümsüyor ve midemde bir acı beliriyor. Muhtemelen en çok özleyeceğim şey bu olacak - aramızdaki samimiyet. Tatlı gülümsemeleri, aptalca şakalarıma gülmesi ve onu öpmeden hemen önce iç çekmesi.

Bir başkasının onun ayaklarının gıdıklandığını, kahvesinde bal ama çayında zencefil sevdiğini öğreneceğini bilmek beni öldürüyor. Başka bir adam parmağını omurgasında gezdirmenin onu ürperttiğini ve sabahlardan nefret ettiğini ama gün batımını sevdiğini öğrenecek.

Eskiden benim olan her şeye sahip olacak. Karımın sabahları yüzüne değen uzun saçları ve vücudunu kaplayan eski üniversite tişörtleri. Henüz uyanmak istemediğinde çıkardığı küçük iniltiler.

Onu garajımıza götürürken elini sıkıca kavrıyorum, göğsüm boş. Giderken kalbimi de yanında götürecek ve ben neredeyse onun olmanın, sevilmenin nasıl bir şey olduğunu hiç bilmemeyi dileyeceğim.

Raya, son birkaç haftamı harcayarak yaptığım, arkasında küçük metal harflerle onun adının yazılı olduğu sarı süper arabayı gördüğünde nefesi kesiliyor. "Ona senin adını verdim," diye mırıldandım. "Babanın cömertliği sayesinde tamamen güneş enerjisiyle çalışıyor. Bazı fikirlerini senin için bu arabaya uygulamama izin verdi ve onu var olan ilk güneş enerjili süper arabaya dönüştürdü. Tamamen test edildi ama ticari bir araç değil."

"Vay canına," diye fısıldıyor. Gözleri gururla parlıyor ve bu beni alçakgönüllü yapmıyorsa lanet olsun. Hiç kimse bana onun kadar inanmamış, beni sessizce ve sorgulamadan desteklememişti. "Bu inanılmaz Lex. *Benim* adımı verdiğine inanamıyorum."

"Bu senin arabanken nasıl almayayım?" Anahtarı tutarken gülümsüyorum, sapı kalp şeklinde, üzerinde RW harfleri var. Anahtar bile ısmarlama ama arabanın herhangi bir yerine koyduğum Windsor ismine dair tek ipucu bu.

Şaşkınlıkla bana bakıyor. "Şaka yapıyorsun."

Başımı sallıyorum ve yüzünü hafifçe okşuyorum, boğazım düğümleniyor. "Hepsi senin," diye mırıldanıyorum. *Araba. Kalbim. Her şey.*

Raya anahtarları benden alırken sırıtıyor, etrafta dolaşırken gözleri hürmetle dolu, her ayrıntıyı merakla değerlendiriyor. Övgüler yağdırıyor, görünüşe göre hediyemden gerçekten memnun.

"Umarım arabayı her kullandığında böyle gülümsersin," diye mırıldanıyorum o parmaklarıyla arabanın kaputunu okşarken. "Umarım arada bir beni düşünmene neden olur."

Bakışları benimkilere kayıyor ve kaşlarını kaldırıyor ama kapıyı açarken bir şey söylemiyor. "Bana katıl," diyor, sesi şimdi daha yumuşak.

Başımı sallıyorum ve kalbim kan ağlayarak yolcu koltuğuna oturuyorum. Raya'nın gözleri arabanın içinde gezinirken ben de onu izliyorum. "Bu nedir?" diye soruyor, parmağı üzerinde Psi logosu olan küçük bir düğmenin üzerinde geziniyor.

"Silas Sinclair'e doğrudan bir hat. Başın belaya girerse buna bas. Bu onu uyaracak ve hem onun hem de Windsor'ların özel güvenlik güçleri nerede olursanız olun güvenliğinizi sağlamak için size doğru koşacak.

olabilirsin." O zaman tereddüt ediyorum, başka tarafa bakıyorum. "Bana haber verilmeyecek. Bu sizi takip etmenin bir yolu değil ve bu araba da diğer tüm araçlarımız gibi güvenlik önlemlerimize bağlı olsa da verilere erişimim yok. Düğme sadece bir güvenlik önlemi."

Başını sallıyor, ifadesi okunamıyor. Bana bakışı yeni, aynı anda hem anlayış hem de merak karışımı.

Raya'nın eli, peri kanadı şeklindeki düğmeye hafifçe dokunduğunda titriyor. "Bu ne işe yarıyor?"

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve yüzümü ona dönüyorum, gözlerimiz kilitleniyor. "Seni bana geri getirecek... ne zaman istersen, nerede olursam olayım. Ülkede olmamam durumunda, seni tam olarak bu konuma geri götürecek ve tüm güvenlik önlemlerini atlatmanı sağlayacak. Düğmenin kendisi başparmağınıza bağlı, yani sizden başkası için çalışmaz. Bilmeni isterim ki her zaman benimle ilgili her hakka sahip olacaksın. Her zaman senin olacağım. Her zaman bekliyor olacağım."

Karım beni inceliyor ve sonra düğmeye basıyor. "Küçük Peri Protokolü etkinleştirildi," diyor Pippy. "Şu anda Lexington Windsor'ın yerini tespit ediyorum, Raya," diye ekliyor ve arabayı çalıştırıyor. "Yeri tespit edilir edilmez seni ona götüreceğim. Lütfen arkanıza yaslanın ve emniyet kemerinizi takın."

"Bana Raya derdi. Bayan Windsor değil."

Boş yüzük parmağına bakarken başımı sallıyorum. "Evet, bunu senin için düzelttim." "Lexington Windsor seninle birlikte görünüyor, Raya. Bu nedenle, seninle
seni ona götürmek. Özür dilerim. Küçük Peri Protokolü devre dışı bırakılıyor."

Elini tutup iç geçiriyorum, başparmağım eskiden yüzüğünün olduğu yerde geziniyor. "Bu araba endüstride devrim yaratmak, en çılgın hayallerini gerçekleştirmek için ihtiyaç duyacağın tüm araştırma ve malzemeleri içeriyor. Bunların hiçbiri için bana ihtiyacın yok, Raya. Şirketimi, bilgimi ve hatta paramı seni kontrol etmek için, seni zorla yanımda tutmak için kullanmayacağım. İstediğim bu değil. Artık istemiyorum."

"Lex," diye fısıldıyor. "Ne diyorsun sen?"

Başparmağım alyansımın üzerinde geziniyor ve ona gülümsemeye zorluyorum. "Zamanımız doldu, küçük peri. İhtiyacın olan koca olabileceğimi sana kanıtlamam için bana dört hafta verdin ve ben de denedim bebeğim. Ama her denemede, senin için doğru kişi olmadığım daha da netleşti. Sen gerçek aşkı hak ediyorsun - tesadüfi bir buluşmayı, gazetelere çıkmayan bir akşam yemeği randevusunu. Dikkatini çekmek için

seninle yarışan şeytanları olmayan bir adamı hak ediyorsun... *kırılmamış* birini."

Tereddüt ediyorum, ellerim titriyor ve onun gösterge paneline uzanıp orada sakladığım kâğıtları çıkarıyorum. Ona uzatmadan önce gözlerim kısa bir süreliğine kapanıyor ve tüm gücümle her şeyin farklı olmasını diliyorum. "Onları imzaladım, Raya. Zaten bildiğin bir şeyi kabul etmen bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Seni seviyorum küçük peri, ama haklısın. Sorun aşk değil."

Raya kâğıtlara bakıyor ve sonra bana bakıyor, bakışları sabit. "Ya tesadüfi buluşmalar istemiyorsam? Ya dökülen içkiler ve doğruluk ve cesaret turları istiyorsam? Ya peruk takmak ve basınla uğraşmak istiyorsam? Ya uğruna savaştığın kişi olmak istiyorsam, sen iyileşmeye ve büyümeye devam ederken yanında duran kişi? Ya tek istediğim sensen Lexington, kusurların ve her şeyinle?"

Şaşkınlıkla ona bakıyorum ve Raya yüzümü avuçlarken bana gülümsüyor. "Seni seviyorum Lex. Seninle ilgili her şeyi, ama özellikle de sözünü tutmanı, sadece telafi etmek için değil, sonsuza dek daha iyiye doğru değişmek için çabalamanı. Gerçek aşkı hak ettiğimi söylüyorsun ama bu gerçek aşk değilse nedir? Seni seviyorum, ama daha da önemlisi, seni *seçiyorum* - sonsuza dek ve daima. Bana izin verecek misin? Seni seçmeme izin ver Lex."

Söyleyecek doğru kelimeleri tam olarak bulamadığımda gülümsüyor. Ne dediğini anlamaya çalışırken bakışlarım onun üzerinde geziniyor. Beni istiyor mu? Her şeye rağmen mi? "Sadece evet de," diye fısıldıyor.

"*Evet,*" diye cevap veriyorum, sesim titreyerek. "Beni seç, Raya. Lütfen, beni seç."

Parmaklarının arkasını çenemin üzerinde gezdiriyor ve başını sallıyor. "Seviyorum. Her zaman da yapacağım. Her gün, Lex. Sonsuza kadar ve daima."

Altmış Sekiz

LEX

Raya'nın elini tutarken sinirlerim tamamen kontrolden çıkmış durumda, hâlâ burada benimle olduğuna inanamıyorum. Benimle evlenmesi için ona her şeyi verdim, babasının şirketini kurtarmak için ihtiyacı olan her şeyi verdim, ama o burada.

Benimle

birlikte.

İsteyerek.

Haftalar geçti ama o yine de kaldı. Zayıflık anlarında, saatlerce ondan uzaklaşmama neden olan kabuslarda bile bana zarafet ve sonsuz sabır gösterdi. Karım, ondan önce aşkın ne olduğunu bile bilmediğimi fark etmemi sağladı.

Arabanın kapısını açtığımda "Nereye gidiyoruz?" diye soruyor.

Kemerini bağlamak için eğildiğimde ona sırıtıyorum. "Göreceksin." Gözlerimiz kilitleniyor ve elini ensemden geçirip beni öperken bana gülümsüyor, neredeyse tüm planlarımı unutturuyor.

Uzaklaştığımda hayal kırıklığıyla inliyor, bakışları yüzümde yavaşça geziniyor. Gözlerindeki güvende çok heyecan verici bir şey var. Onun olduğumu biliyor ve bundan zevk alıyor. Bu duyguyu çok iyi biliyorum.

Arabada ona katıldığımda Raya elini bacağıma koyuyor, kalbim çılgınca çarpıyor. "Bana bir ipucu verir misin?" diye yalvarıyor. "Sabahtan beri garip davranıyorsun, biliyor musun? Neyin peşinde olduğunu gerçekten merak ediyorum."

Benden bir şey istediğinde çıkardığı o sevimli sese karşı koyamayarak kıkırdıyorum. "Seni güzel bir manzara görmeye götüreceğim."

Suratını asıyor ve bana alaycı bir bakış fırlatıyor. "Bu bir ipucu değil ve sen de bunu biliyorsun. Bunu geçen hafta söyledin ve sonra beni soyunma odamızdaki aynaya taşıdın."

O gün yüzündeki inanmaz ifadeyi ve kahkahalarla gülüşünü düşünüp sırıtıyorum. Kalçamı sıkıyor, muhtemelen kısa bir süre sonra ona boşalmasını nasıl izlettiğimi de hatırlıyor, parmaklarım amına gömülmüş ve elim boğazında.

"Güzel bir manzaraydı ve bugün size göstereceğim şeyin o kadar güzel olmayacağını kabul ediyorum, ama yine de hoşunuza gideceğini düşünüyorum. En azından öyle umuyorum. Gerçekten çok emin değilim."

Ses tonum sinirlerimi ele vermiş olmalı, çünkü kalçamı okşarken dokunuşu yatıştırıcı oluyor. "Nereye gittiğimiz önemli değil Lex. Seninle olduğum sürece mutlu olacağım."

Ona baktım ve o anda anladım. Gerçekten bunu kastediyor. Raya hiçbir zaman büyük jestler yapan biri olmadı - ev yemeklerini ve milkshake'leri, aletlerle uğraşmayı ve dans etmeyi seviyor. Hayatımızı en az benim kadar seviyor ama bu onun da büyük jestleri hak etmediği anlamına gelmiyor. O dünyayı hak ediyor ve ben de elimden geldiğince bunu ona vereceğim.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum, birleşen ellerimizi tutup parmak eklemlerini öpmek için dudaklarıma götürürken kalbim taşıyor. "Seni o kadar çok seviyorum ki canım acıyor."

Arabayı park ederken bana sırıtıyor. "Seni daha çok

seviyorum." "İmkansız."

Ona kapıyı açtığımda Raya merakla etrafına bakınıyor. "Neredeyiz biz?"

Elini tutup onu kendime çekiyorum, heyecandan vızıldamasının tadını çıkarıyorum. O kadar değerli ki, her zaman böyle mutlu olmasını sağlamak için yapmayacağım şey yok. Onun yanında durma, ona benim diyebilme hakkını asla hafife almayacağım bir gün bile olmayacak.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor, bizi bekleyen sıcak hava balonunu gördüğünde nefesi kesiliyor. Küçük bir sıçrama yaptığında kıkırdıyorum ve sonra omzunun üzerinden bakıyor, gözleri sevinçle doluyor. "Beni sıcak hava balonuna mı bindiriyorsun?"

"Sürekli bindiğimiz uçaklara ve helikopterlere kıyasla bunun güzel bir değişiklik olabileceğini düşündüm. Hayatımızdaki her şey çok hızlı ilerliyor, ama bu

Şu an, bugün... Bunun sürmesini istiyorum."

İfadesinde bir şeyler değişiyor ve birlikte yürürken elimi tuttuğunda gülümsemesi yumuşuyor. Havaya yükselmeye başladığımızda kenara doğru eğiliyor ve ben de arkasına geçip kollarımla onu iki yanından kavrıyorum.

"Vay canına, her yerde bir sürü çiçek var" diyor heyecanla. "Ve güneş batmak üzere. Çok güzel olacak."

Kalbim hızla çarparken kendi kendime gülümsüyorum. Yanağına yumuşak bir öpücük kondurmadan önce "Senin kadar güzel değil," diye fısıldıyorum.

Raya gülüyor, ama sanırım içten içe ciddi olduğumu biliyor. Hiçbir şey onun eline su dökemez, batan güneşin altın ışıltısı ya da altımızda onun için elimle diktiğim binlerce çiçek bile. Hiçbir şey karımın o muhteşem kahverengi gözlerindeki sevgiyle bana baktığını görmenin yerini tutamaz.

"Bu inanılmaz," diye mırıldanıyor. "Gün batımını izlemeye asla doyamam ama bu şimdiye kadar tanık olduğumuz en güzel gün batımı olmalı. Tüm bu güzel sarı çiçekler şimdi daha da çarpıcı görünüyor."

Yükselmeye devam ederken omzuna bir öpücük konduruyorum ve sonra nefesi kesiliyor. "Bekle, çiçeklerde bir şey yazıyor!" diyor heyecanla ve ben onun yüz ifadesini kataloglarken sırıtıyorum, onunla geçirdiğim her saniyenin tadını çıkarıyorum. "Bu... bu benim adım mı?"

Uçuş yolumuza devam ederken sinirlerimi kontrol etmek için elimden geleni yaparak titrek bir nefes alıyorum. Tam da hedeflediğim noktaya ulaştığımızda Raya'nın nefesi kesiliyor; söylemek istediğim beş kelimeyi heceleyen beyaz çiçeklerden oluşan devasa bir küme, açık renkleriyle etraflarını saran sarı çiçeklerle kontrast oluşturuyor.

Raya nefesini tutup bana dönüyor, ben de bir adım geri atıp elimde bir yüzük kutusuyla tek dizimin üzerine çökerken titrek bir şekilde gülümsüyorum. Kutuyu açıp onun için müzayededen aldığım sarı pırlantalı özel yapım Laurier yüzüğünü gösterdiğimde bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Raya, benim küçük perim," diyorum sesim titreyerek. "Ben çok konuşan bir adam değilim ve haftalardır bugün sana ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyordum. Bu beni yenilmiş hissettiren imkansız bir görevdi, çünkü gerçek şu ki hiçbir kelime sana karşı hissettiklerimi açıklamaya yetmez. Bana, *benim için* yaptıklarını anlatmaya başlayamam. Sen benim güneşimsin Raya ve olduğum, olacağım her şey senin etrafında dönüyor. Her zaman da öyle olacak. Beni değiştirdin, iyileştirdin ve daha iyi bir insan olmam için bana ilham vermeye devam ediyorsun. Bu dünyada senden daha çok istediğim bir şey yok.

Günlerimin geri kalanını seninle geçirmekten, seni bir önceki günden biraz daha mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapmaktan daha iyi bir şey olamaz. İzin verirseniz, günlerinizi kahkaha ve güneş ışığıyla, neşe ve ev yapımı yemeklerle, en sevdiğiniz çay ve petek kahvelerle doldurmak için elimden geleni yapacağım. Yüzüne bir gülümseme yerleştirmek, seni mutlu etmek için yapmayacağım şey yok." Ellerimin titremesini engellemek için elimden geleni yaparak derin bir nefes alıyorum. "Raya Indira Windsor, seni kelimelerin ifade edemeyeceği kadar çok seviyorum. Beni bu dünyadaki en mutlu adam yapıp benimle evlenir misin? Bu sefer kendi rızanla?"

"*Evet,*" diyor, gözünden bir damla yaş süzülerek. "Seni binlerce kez seçerdim Lex."

Yüzüğü parmağına takıyorum ama yüzüğe bakmıyor bile. Gözleri benimkilere kilitlenmiş, saf mutluluk ondan yayılıyor. Çok şaşırmış görünüyor ve gülümseme şekli bana dünyanın tepesindeymişim gibi hissettiriyor. Uçmaktan daha iyi, bildiğim her şeyden daha iyi.

"Seni seviyorum," diyor ben ayağa kalkarken, kolları boynuma dolanıyor. "Sonsuza kadar ve daima."

"Seni daha çok seviyorum," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı, onu öpmeden ve ayaklarını yerden kesmeden önce. O gülüyor ve ruhumun son kırık parçaları da yerine oturuyor. Altımızda çiçekler büyülüyor: *Raya, benimle evlenir misin?*

Altmış Dokuz

RAYA

"Sence onu bulabilecek mi?" Sanatçımın Lexington'ın adını mehendimin neresine sakladığını gösterirken Sierra'ya soruyorum. Kocanızın adını gelin kınası tasarımınızın içinde bir yere saklamak gelenekseldir ve ben de bunu deneyimleyebildiğim için mutluyum.

"Emin değilim. Çok karanlık," diyor gözlerini kısarak bileğimin iç kısmına bakarak. "Ama eminim denerken eğlenecektir."

Ona öğüt verircesine başımı sallıyorum ve kızların geri kalanı kahkahalara boğuluyor. Hepsi düğünümüz için açık sarı ve altın rengi lehengalar giymişler ve muhteşem görünüyorlar. Raven sadece nedime kıyafetleriyle değil, sınırlı sayıda üretilmesine izin verdiği tüm kıyafetlerle kendini aştı ve geleneksel kıyafet hayallerimin her birini gerçekleştirmeme olanak sağladı. Tüm konuklarımız bugün kendi seçtikleri Hint tasarımları içinde olacaklar, hepsi RWC.

Şimdiye kadar gittiğim en güzel tatil köyündeki odaya bakıyorum, kahkahaları ve heyecanı içime çekerken kalbim sevgiyle doluyor. Zane, Celeste, Xavier ve Sierra bu tatil köyünün satın alınmasında işbirliği yaptılar ve bunu kabul etmiyorlar ama benim için yaptıklarını biliyorum. Tıpkı bir zamanlar Sierra'ya tarif ettiğim gibi - su üzerinde büyük bir saray, her yerde beyazın tonları. Lüksün özü ve kültürlerin mükemmel bir karışımı.

"Hazır mısın?"

Tüm kayınbiraderlerim içeri girdiğinde şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum, gözlerim açılıyor. Lex ve ben renk uyumluyduk ama onlar Lex'in ailesinin bir parçası olduklarını belirtmek için çok daha koyu bir hardal tonunda olmaları gerekirken benim soluk sarı tonumda giyinmişlerdi. Doli'yi taşıdıklarında nefesim kesildi - üzerinde her renkten sayısız taze sarı çiçek bulunan beyaz tonlarda geleneksel bir gelin taşıyıcısı.

Ares sırıtarak, "Bize gelinin erkek kardeşlerinin onu mekâna taşıyacağı söylendi," diyor. "İşte buradayız."

Gözlerim yaşlarla doluyor ve kızlar hemen üzerime titremeye başlıyor. "Ağlama," diyor Faye, sesi titreyerek.

Val gözlerini bana dikiyor ve Raven'ın benim için tasarladığı, göz alıcı çiçek işlemeleri ve elmas süslemelerle tamamlanmış bordo ağır gelin lehengasının kuyruğunu düzeltirken başını sallıyor. "Sakın makyajını bozmayı aklından bile geçirme," diye uyarıyor beni, yüzünde tatlı bir gülümsemeyle. "Yapması saatler sürdü ve Lex'i daha fazla bekletirsen, gelip seni bulacağından endişeleniyorum."

Annem ve Sierra çocuklara talimat vermeye başlarken Celeste başını sallayarak onaylıyor ve gözyaşlarını tutuyor. Bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum. Bu gerçekten hayallerimdeki düğün ve kendimi çok sevilmiş hissediyorum. Yeniden evlenmenin beni garip hissettirip hissettirmeyeceğini merak ediyordum, çünkü ailem olarak gördüğüm insanlar yanımda olmayacaktı. Birkaç saatliğine bile olsa benden asla ayrılmayacaklarını bilmeliydim.

Annem Doli'ye girmeme yardım ediyor ve dupatta'mı, duvağımı benim için nazikçe düzeltiyor, gözleri gururla parlıyor. Bugün onun için bir rüya gerçek oldu, belki de benim için olduğundan daha fazla. Ona bunu verebildiğim için mutluyum - onun geleneklerini, olması gerektiğini düşündüğü gibi bir düğünü.

"Kızlarla ben önden gideceğiz," diyor annem, salonda babamın yanında olması gerektiğini bilerek. "Siz içeri girerken Faye sizin için piyano çalacak. Çok güzel olacak." Ona sırıtarak başımı sallıyorum, ilk törenimizde endişeyle doluyken bugün bu kadar mutlu olması beni mutlu ediyor.

"Seni seviyorum tatlım," diyor annem düğün takılarımı düzeltirken ve mükemmel göründüğümden emin olurken.

Ona gülümsüyorum, kalbim taşıyor. "Seni daha çok seviyorum anne."

Parmaklarının tersiyle şakağımı okşuyor ve dönüp kızlara eşlik etmeden önce mutlu bir şekilde iç çekiyor.

Dion bana "Sen hazır olduğunda biz de hazırız tatlım," diyor. Başımı sallıyorum ve Ares, Dion, Luca ve Zane tahtırevanın bir tarafına tutunuyor

ve ben soluk soluğa kalıyorum

Havaya kaldırıldığımda. Çocuklar kıkırdıyor, gözleri az önce annemin gözlerinde gördüğüm gururla parlıyor ve kalbim mutlulukla dolup taşıyor.

"Lex'in seni göreceği için heyecanlıyım," diyor Luca sırıtarak. "Ama ben de senin onu göreceğin için aynı derecede heyecanlıyım. Gerçekten iyi görünüyor."

Elimde olmadan kızarıyorum ve Ares bana en tatlı gülümsemesini gönderiyor. Bu adamların hepsi Lex ve benim için gerçekten çok mutlular ve onlara ailem diyebilmem o kadar gerçeküstü ki.

Tüm konuklarımız yerlerinden kalkıyor ve Adam ve Halima, Celeste'in kardeşi, Silas ve Alanna, Leia ve Adrian, Aria ve Grayson, Amara ve Noah, Archer ve Serenity ve daha pek çok tanıdık yüzü gördüğümde genişçe gülümsüyorum. Sevdiğimiz herkes burada gibi görünüyor ve kalbim yerinden fırlayacak gibi. Bugün gerçekten bir aşk kutlaması - sadece Lex ve benim aramda değil, katılan herkes arasında. Kendimi hiç bu kadar kutsanmış ve minnettar hissetmemiştim.

Çocuklar beni yavaşça yere indiriyor ve başımı kaldırdığımda babamın gözleri yaşlı bir şekilde bana sağ elini uzattığını görüyorum. Bana gülümsüyor, tam olarak benim hissettiğim gibi görünüyor - duygularla boğulmuş ama mutlu.

Beni sunağa götürürken beni sıkıca kavrıyor, neredeyse tamamen çiçeklerden inşa edilmiş başka bir güzel yapı, ortasında bir ateş. Lex ayağa kalkıyor, yanında annemin rahibi var ve ben gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyorum. Altın ve bordo kurta giymiş, inanılmaz görünüyor. Gördüklerine inanamıyormuş gibi bana bakarken karnımdaki kelebekler uçuşuyor. İlk yasal törenimizde büyülenmiş gibi görünüyordu, ama bu? Bu her zaman hayalini kurduğum bakış. Ona benimle tekrar evlenip evlenmeyeceğini sorduğumda hayal ettiğim şey buydu.

Lex sağ elini uzatıyor ve babam benimkini Lex'inkinin üzerine koyarak beni ele verirken burnunu çekiyor. Annem, Lex elini bırakmak için çabaladığında kolunu ovuyor ve Lex güven verici bir şekilde babama bakıyor. "Onu asla kaybetmeyeceksin," diye söz veriyor. "Sadece bir oğul kazanıyorsun."

Gözyaşlarımı ısırıyorum ve geri çekilen babama başımla selam veriyorum. Lex'i de beni sevdiği kadar seviyor, bu yüzden bugünün onun için bu kadar zor olacağını düşünmemiştim, ama beni tekrar vermek zorunda kalmak onu ilk seferki kadar etkilemiş gibi görünüyor.

Annem ikimizin de ellerine su döküyor ve Lex ile ben yan yana otururken tören başlıyor. Sierra benim dupatamı Lex'inkine bağlamak için geliyor, elleri titriyor. Bugün o da gözyaşlarını tutamıyordu ve ben

Tekrar geri adım atmadan önce elini sıkar, herkes gibi törene odaklanmıştır.

Lex rahibin söylediği her şeyi dikkatle dinliyor, zaten ezbere bildiğini bildiğim her ritüeli not alıyor. Bu sırada ben de kocama bakıp nasıl bu kadar şanslı olabildiğimi düşünüyorum. Denemekten asla vazgeçmiyor, öğrenmekten ve büyümekten asla vazgeçmiyor. Her gün gerçekten olabileceği en iyi eş olmaya çalışıyor, zaten hayallerimin erkeği olduğunu asla tam olarak fark etmiyor.

Törenin sonuna doğru Lex'ten saçlarımın ayrım çizgisi boyunca bana sindoor sürmesi isteniyor ve bir an için mahremiyetimizi sağlayan bir örtü üzerimizden kaldırılıyor. "İlk tanıştığımızda kadere inanmadığımı söylemiştim ya hani?" diye fısıldıyor beni evli bir kadın olarak işaretleyen sindooru sürerken. "Fikrimi değiştirdim. Seninle tanışmak, seninle evlenmek... bunların hiçbiri kaderden başka bir şey olamazdı. Sen, Raya, benim kaderimsin."

Ona gülümsüyorum, kalbim küt küt atıyor. "Ve sen benimsin," diye fısıldıyorum. "Seni seviyorum Lex. Sonsuza dek ve daima."

Bakışları yüzümde geziniyor, sanki beni içine çekmeye çalışıyor, sanki doyamıyormuş gibi. "Seni daha çok seviyorum, Raya. Her zaman seveceğim."

Sonsöz

ÜÇ YIL SONRA Lex

"Çok güzel görünüyorsun küçük peri," diye mırıldanıyorum karımın giydiği altın rengi uzun elbiseye bakarken.

Sinirli olduğu her halinden belli olmasına rağmen bana sırıtıyor. "Sen de harika görünüyorsun," diyor, ellerini beyaz gömleğimin üzerinde gezdirdikten sonra takım elbise ceketimin üzerine koyuyor.

Sırıtıyorum ve alaycı bir şekilde kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu *otantik* bir Raven Windsor Couture takımı."

Raya bir kahkaha patlatıyor, başı geriye düşerken sinirleri yatışıyor ve ben büyülenmiş bir şekilde ona bakıyorum. "Bunu yaşamama asla izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Hayır," diye mırıldanıyorum, onu daha yakına çekiyorum, dudaklarım kulağının hemen altına yerleşiyor. Karım nefes nefese kalıyor ve elini göğsüme koyarak gözlerimi yüzük parmağındaki taşa çekiyor. Elini tutup evlilik ve nişan yüzüklerinin hemen altındaki parmaklarını öptüğümde bakışları ısınıyor, her ikisinin de ondaki görüntüsüne bayılıyorum.

Ona karşı sertleştiğimi hissettiğinde dudağını ısırıyor ve sonra başını sallıyor. "Bu gece geç kalamayız," diye fısıldadı.

Parmak uçlarına kadar yükseldi, dudakları kulağıma değdi. "Ama bu gece benimle özel olarak dans etmen için sana meydan okuyorum."

Geri çekildiğinde, gözlerimiz kilitlendiğinde kulaktan kulağa sırıtıyorum. "Benim olduğuna inanamıyorum," diye fısıldıyorum, hâlâ inanamıyordum. İkinci törenimizin, yani gerçek törenimizin üzerinden üç yıl geçti ve ben hâlâ onun benimle birlikte olmayı seçmesini aklım almıyor.

"O hissi bilirim," diye mırıldanıyor ve parmak uçlarına kalkarak hızlı bir öpücük çalıyor.

Karıma kolumu uzatırken gururla doluydum. "Bu gece senin gecen bebeğim. Eğer henüz söylemediysem, bu gece ve her gece senin yanında olmak benim için gerçek bir onur. Seninle çok gurur duyuyorum. Tahmin bile edemezsin."

Bana nasıl hissettiğimi tamamen anlıyormuş gibi bakıyor ve yanağımı öptüğünde kalbim çarpıyor. "Seni seviyorum," diyor ve ben mutlulukla iç çekiyorum. "Her zaman yanımda olduğun, beni sonsuz ve özverili bir şekilde desteklediğin için teşekkür ederim. Bu sadece benim gecem değil Lex. Bu bizim gecemiz."

LWM'nin tamamen güneş enerjisiyle çalışan ilk orta sınıf otomobilini tanıtmak üzere sahneye çıkmadan hemen önce ona "Seni daha çok seviyorum" dedim. Güvenlik testleri ve seri üretim aşamaları yıllar aldı, ancak yarattığımız şeyle gurur duyuyoruz ve tüm endüstri için sürdürülebilirliğe doğru dev bir adım attığımızı bilmek, şimdiye kadar yaşadığım diğer tüm kariyer dönüm noktalarından daha ödüllendirici. Hayatımdaki diğer her güzel şey gibi, bunu da eşime borçluyum.

"Herkese iyi akşamlar," diyorum toplanan kalabalığa, tüm kardeşlerime ve her biri sarının çeşitli tonlarında giyinmiş olan tüm Kingston'lara hitaben. "Lewis Windsor Motors olarak bugüne kadar yarattığımız en yeni, en yenilikçi otomobili tanıtmaktan onur duyuyorum. Şimdiye kadarki en çığır açan aracımız olduğunu söyleyebilirim ama kayınpederim Bob Lewis olmasaydı bu araç olmazdı. Lütfen, sahnede bana katılır mısınız?"

Babası sahneye doğru tereddütlü bir adım atıp başını salladığında Raya elini uzatıyor. Hâlâ kızını hiçbir şeyden mahrum edemiyor ve bize doğru ilerleyip elini kızının eline doladığında sırıtıyorum. Geçen yıl emekli oldu ve şirketi Raya ve bana devretti. Her Pazartesi hala oraya buraya yardım etmek için uğruyor ve Raya ve ben artık ihtiyacımız olmasa da çoğu hafta sonunu ailesinin evinde geçiriyoruz. Ailesi hayatımızın çok önemli bir parçası ve Bob olmasaydı ikimiz de bugün burada duruyor, böylesine olağanüstü bir şeyi ortaya çıkarıyor olmazdık.

Raya babasının elini sıkarak, "Babam bu inanılmaz icadın arkasındaki vizyonerdi," diyor. Belirgin bir şekilde duygusal görünüyor ve ben de ona güven verici bir şekilde gülümsüyorum. "Lex ve ben sadece bu vizyonu hayata geçirdik. Lütfen son arabamızı tanıtma şerefini bize bahşet baba."

Bana, bu araba için inanılmaz derecede çok çalıştığımız halde gerçekten kenara çekildiğimize inanamıyormuş gibi bakıyor. Bu yönüyle biraz Raya'ya benziyor - ne kadar sevildiğinin, sadece kendisi olarak ne kadar bağlılık uyandırdığının her zaman farkında değil. Ona güven verici bir şekilde başımı sallıyorum ve sahnenin podyumundaki büyük kırmızı düğmeye basmadan önce keskin bir nefes alıyor.

Araba altındaki asansörden yükselirken sahnenin orta kısmı yavaşça dönmeye başlıyor ve o da büyülenmiş bir şekilde arabaya bakıyor. Tüm o sıkı çalışmasının sonunda meyvesini verdiğini görmenin onun için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Bu araba yarından itibaren tüm perakendecilerimizde satışa sunulacak ve dünya çapında en az 200.000 adet satmayı bekliyoruz. Rakiplerimizin de aynı şeyi yapması uzun sürmeyecek ve sonunda Bob Lewis sayesinde sıfır emisyonlu otomobillerin sayısının arttığını göreceğiz.

"Ona LWM Lewis adını verdik," diye açıklıyorum, "icat eden adamın adını. Tamamen güneş enerjisiyle çalışıyor ve güneşin az olduğu bölgelerde bile çalışacak şekilde tasarladık. Henüz tamamen güneş enerjisiyle çalışan bir araba konusunda rahat olmayanlarınız için hibrit versiyonlarının da mevcut olmasını sağladık ve bunlar mevcut elektrikli arabalarınızla aynı şekilde şarj edilebilecek. Bununla birlikte, hiçbir zaman şarj etmeniz gerekmeyeceğinden eminiz. Bu seçenek sadece konforunuz için size sunuluyor."

Odada rahatlamış mırıltılar yükseliyor ve Raya bana bilerek gülümsüyor. Öngördüğü en büyük zorluklardan biri insanların değişime karşı direnciyle başa çıkmaktı. İnsanların temkinli olması alışılmadık bir durum değil ve bu kadar bilinmeyen bir şeyi tanıtırken tüketicilerin güvenini kazanmamız gerektiğini biliyoruz. Bir ya da iki yıl içinde bu güvenlik ağına ihtiyaçları kalmayacak ve toplum olarak gerçek ilerlemeyi görmeye başlayacağız.

Karım kontrolü ele alıp arabanın özelliklerini anlatırken ben geride duruyorum. İkimiz de hayranlıkla onu izlerken Bob yanımda durmak için hareket ediyor. "Teşekkür ederim," diyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum. "Lütfen yapmayın. Bunu Lewis Motors markası altında tam olarak piyasaya süremediğimiz için gerçekten üzgünüm. Benzeri görülmemiş bir araba olduğu için güvenlik onayını umduğum kadar çabuk alamadım. Bunun sizin olması gerekiyordu

ve yapamadığım için üzgünüm-"

"-Hayır," diye sözümü kesti, gülümseyerek. "Kızımı bu kadar mutlu ettiğin için teşekkür ederim. O gün seni laboratuvarında görmeye geldiğimde neredeyse onunla evlenmene izin vermeyecektim ve sen bana onu sevebileceğinden emin olmadığını söylemiştin."

O günü düşündükçe geriliyorum. "Fikrini değiştiren ne oldu?" Sonra sırıttı. "Onun adını söylerkenki bakışın. Sadece aşık bir adamın yapabileceği gibi acı çekmiş görünüyordun. O zaman bile onu tanımak için bir öğretmenlik pozisyonu aldığını biliyordum. Raya'ya karşı hissettiklerin yüzünden okunuyordu. Sana izin vermemiş olsam bile, onu karın yapmanın bir yolunu bulurdun."

Karıma dönüp bakarken sırıtıyorum. "Parmağındaki o sarı elması çoktan almıştım," diye itiraf ediyorum. "Neden aldığımı bile bilmiyordum. Görücü usulü bir evlilik için çok fazlaydı ama onu gördüm ve bir gün ona vereceğimi biliyordum."

Bob kıkırdıyor ve bir kolunu omzuma doluyor. "Ve işte buradasın, oğlum. Sonunda mutlu oldun."

Ben de ona sırıtıyorum ve başımı sallıyorum. "Sonunda mutlu oldum."

"Lex?" Raya bana elini uzatarak, "Lex," diyor. "Anons bittiğine göre gidip dans pistini açsak iyi olur. Benimle dans eder misin?"

Parmaklarımızı birbirine geçirirken sırıtıyorum. "Seninle mi? Her zaman."

Lex ve Raya'dan daha fazlasını mı istiyorsunuz? Aşağıdaki sahneleri indirin; tüm Windsor erkekleri ve Xavier'in yer aldığı silinmiş bir poker gecesi sahnesi; Raya'nın Lex ile evleneceğini öğrendiği silinmiş bir sahne; ve baharatlı bir bonus sahne. Bu ekstra sahneleri web sitem catharinamaura.com/bonuses adresinden veya aşağıdaki QR kodunu tarayarak indirebilirsiniz:

Catharina Maura'dan daha fazlası

Ares ve Kuzgun: Yanlış Gelin
Raven'ın her zaman sevdiği adam kız kardeşiyle nişanlıdır. Ancak kız kardeşi onu mihrapta terk edince, onun yerine geçip evlenmesi istenir.

Luca ve Val: Geçici Eş
Nefret ettiğini düşündüğü sekreteri aniden işi bırakınca, onu kendi kızı yapmak için her şeyi yapabileceğini fark eder - özellikle de görücü usulü evliliğinden kurtulup onunla evlenmek anlamına geliyorsa.

Dion & Faye: İstenmeyen Evlilik
Dion Windsor yıllarca direnmesine rağmen, çekici piyanist Faye ile olan nişanından kaçamaz. Onu başka bir adamla görünce artık kaçamayacağını anlar. Zaman dolmuştur ve hoşuna gitse de gitmese de Faye onun olacaktır, tabii sakladığı sırlar onu yok etmediği sürece...

Zane ve Celeste: Kırık Yeminler
Çocukluktan beri rakip olan bu iki aşık, bir trajediyle birbirlerinden hiç olmadıkları kadar uzaklaşırlar... İkisinin de istemediği görücü usulü bir evlilikle tekrar bir araya gelmek zorunda kalan bu ikili, her şeyin göründüğü gibi olmadığını öğrenir.

Sierra ve Xavier: Çok Yakında

Silas ve Alanna: Acı Tatlı Anılar

Erkek arkadaşı kalbini kırınca, Alanna intikam almak için onun ağabeyinin peşine düşer. Yeni patronu olmasaydı bu çok kolay olurdu. Birlikte zaman geçirdikçe, onun kendisini olması gerekenden daha iyi tanıdığını fark eder. Kaybettiği anıları biliyordur.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.